Carolina Hills

CAROLINA HILLS

IUBIREA MI-A SALVAT VIAȚA

Volumul 3
DESTINUL SUFLETELOR

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HILLS, CAROLINA
Iubirea mi-a salvat viaţa / Carolina Hills. - Timişoara : Stylished, 2019
4 vol.
ISBN 978-606-9017-34-0
Vol. 3. : Destinul sufletelor. - 2019. - ISBN 978-606-9017-70-8

821.111

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

„Când două inimi bat ca una
Vor supravieţui întotdeauna.”

PREFAŢĂ

S-a lăsat amăgitoare noaptea,
Cuprinsă de un întuneric ameţitor.
Se joacă şi luna,
Mângâindu-mi chipul fin şi dureros.
Cu speranţă încearcă să-mi alunge singurătatea,
Există de veacuri... deşi luminează,
Asemenea unui zâmbet,
Ce ascunde sute de lacrimi.
Mă face să visez în tăcere, să aştern gânduri şi şoapte,
Dar mă simt abandonat în tristeţe,
Chiar dacă încerc să respir deşi îmi lipseşte aerul.
Aş vrea să ascult, dar nu înţeleg tăcerea,
Unde eşti, să pot zbura?
Mai bine tac, doar ca să-ţi alin durerea
Pentru că un suflet singur, nu oglindeşte nimic
Făcându-l să suspine în abandon şi frig.
Ştiu că mă cauţi, am aripile frânte
Vino şi găseşte-mă apoi ridică-mă spre cer...
Pentru că grea e magia dacă crezi doar în ea
Şi nu faci nimic.
De ce nu te apropii? Strânge-mă în braţe!
Arată-mi calea spre lumina care ne învăluie-n iubire,
Acoperă-mi ochii şi mângâie-mi buzele care parcă suspină de veacuri,
Otrăveşte-mă cu dulceaţa ta şi am să mor pentru tine.
Şopteşte-mi dorinţe, dar doreşte-ţi în şoaptă,
Iubeşte, alintă, sărută, priveşte...
Trăieşte prin mine, suspină, zâmbeşte...
Alungă-mi amarul şi ia-mă în braţe.
Fă-mă să uit de lumea crudă,
De paşii trişti ai singurătăţii,
Ecoul lor apăsător îmi inundă timpanele;
Şi mi-a amorţit sufletul...
Rămânând doar o flacără-n vânt.
Şi dor mi-e de tine, de noi, de toate. Arată-te odată!
Pentru că mai mult decât viaţa, atât te-aş iubi!

– Capitolul 1 –

Augustin Ozera
„Ce nu te omoară, te face mai puternic!”

26 Mai 2016 / Joi
ŞASE LUNI MAI TÂRZIU

„Schimb constant viteza şi apăs pedala acceleraţiei până în pământ, simţind adrenalina fierbându-mi sângele în vene şi zâmbesc în colţul gurii când maşina efectiv zboară pe şosea. Execut aceeaşi manevră, însă cu cât mă apropii de curba ce se întrevede la câţiva metri distanţă, mă văd nevoit să apăs frâna. Mare mi-e surprinderea să realizez că aceasta nu merge. Încerc din nou şi din nou, dar tot degeaba.

— La dracu! înjur şi încerc pentru a mia oară.

Nu merge de niciun fel. Trag frâna de mână, sperând că aşa voi reuşi să mai reduc din viteză, şi intru în curbă. Însă maşina alunecă pe asfaltul uşor umed şi pierd definitiv controlul acesteia, ajungând în final să se rostogolească pe deal în jos. Clipesc des şi privesc în jur. Brusc nu mai sunt în maşină şi încerc să-mi dau seama unde am ajuns. Sunt îmbrăcat într-un costum negru şi tot ce mă înconjoară sunt nişte blocuri de piatră inscripţionate, pe o pajişte cu iarbă verde şi câţiva copaci. Sunetul clopotului de la biserica din apropiere mă îngrozeşte şi acum îmi dau seama că sunt într-un cimitir.

— Ce naiba? în vizor îmi apare întreaga echipă şi Christina.

Cu toţii sunt îmbrăcaţi în negru şi privesc într-un punct fix. Fetele plâng, pe când restul încearcă să se menţină puternici. Cine a murit? Fac semne din mâini, le rostesc numele, dar ei nici nu mă aud, nici nu mă văd. Ce naiba se

întâmplă? Îmi întorc privirea spre ea, îndată ce-i aud rostit numele şi observ trandafirul pe care îl ţine între degete. Încă sunt nelămurit de ce se petrece. Îşi şterge brutal obrajii şi îşi trage nasul, apoi îşi închide ochii.

— Şşş, micuţo! încerc să o liniştesc, dar parcă nici nu-mi observă prezenţa. Nu voi permite nimănui să-ţi facă rău!

Încerc să îi şterg lacrimile, doar că mâna îmi trece prin obrazul ei. Ce? Mă învăluie groaza. Îmi trec din nou degetele peste obrazul ei şi tot aşa se întâmplă. Ce dracu'? Mă simt de parcă aş fi într-un film tâmpit cu fantome care bântuie sau în filmul acela siropos „Fantoma mea iubită". Îmi închid ochii, apoi îi deschid şi mă întorc cu totul în spate, şocul lovindu-mă ca un duş rece.

— Îţi jur că Eva nu va scăpa nepedepsită! Vocea Christinei mă îndeamnă să o privesc. Moartea ta nu va rămâne nerăzbunată. Îţi promit asta.

Sunt mort? Nu se poate! Mai arunc o privire spre piatra inscripţionată şi încremenesc cu totul, citindu-mi numele. Urlu din cauza furiei şi văd doar negru în faţa ochilor. O voi seca de sânge pe nemernica aceea, mai ceva ca un vampir care tânjeşte după hrana sa.

— Te amo, mi angel![1]

— Micuţo!

Trece efectiv prin mine. Suflu pe nări, mai ceva ca un taur care vede numai roşu în faţa ochilor şi scrâşnesc puternic din dinţi.

— Drace! urlu cât mă ţin plămânii şi lovesc cu putere piatra.

Aceasta se sfarmă cu uşurinţă, în timp ce tot cimitirul se întunecă subit, iar cerul se împânzeşte de fulgerele apărute de nicăieri. Un rânjet sadic venit din dreapta mea mă îndeamnă să mă întorc spre sunet. Privesc cu atenţie spre silueta care se îndreaptă spre locul în care sunt şi îndată ce

1 „Te amo, mi angel!" – versiunea în limba spaniolă a frazei „Te iubesc, îngerul meu!"

îi disting chipul, amuţesc. Ce dracu? Nu poate fi adevărat! Ori nu mai văd eu bine? În faţa mea tot ce apare e un alt eu. Mai sumbru, mai întunecat, rânjind în colţul gurii ca un demon care face ca totul să ardă în jurul său, în timp ce păşeşte destul de apăsat pe iarba moale şi verde.

— Mi-ai dus dorul?

— Cine eşti tu?

— Sunt demonul care sălăşluieşte înăuntrul tău, îmi răspunde. Acum e în faţa mea şi îmi zâmbeşte, împungându-mă cu degetul în piept. Ea are nevoie de tine, la fel cum ai tu nevoie de mine. Aşa că ar fi cazul să te ridici. Ai dormit destul, nu crezi?

Nu prea înţeleg la ce se referă, dar ascult în continuare ce are de spus.

— Trebuie să lupţi pentru ceea ce e al tău. Pentru familia ta, pentru femeia pe care o iubeşti. Aşa că, ridică-te! Acum! urlă către mine şi mă loveşte cu podul palmei direct în piept."

Deschid brusc ochii, parcă scos dintr-un abis în care am căzut continuu şi privesc în jurul meu. Clipesc des, doar ca să mă obişnuiesc cu lumina ce-mi împunge irisurile şi tot ce văd e tavanul de un alb imaculat. *Unde naiba sunt?* Încerc să înghit nodul ce mi s-a strâns ca un ghem în gâtul uscat, însă nu pot. Ceva mă împiedică să fac asta. Îmi duc mâinile spre chip, simţind acele ce-mi rănesc venele, şi, fără să-mi pese de durerea ce-mi trezeşte simţurile, dau cu degetele de un furtun înfipt până în străfundul gâtului meu.

Fir-ar! înjur în sinea mea, vizibil iritat de asta. Îl prind cu ambele mâini şi trag cu putere, încercând să-mi ţin în frâu impulsul de a vomita. Un sunet asurzitor, ca un bipăit constant, începe să urle în tot salonul, dar nu-mi pasă de asta, trebuie să scap dracului de ceea ce am în gură. Încăperea începe să se aglomereze brusc. Mai multe persoane, îmbrăcate în halate albe, roiesc acum în jurul meu, ca muştele.

— Domnule, încercați să vă calmați! mă roagă tipa din fața mea și o privesc urât.

Cum mama naibii să mă calmez când am un afurisit de furtun în gură? aș vrea să-i urlu în față.

— Domnule, vă rog! insistă și încearcă să-mi îndepărteze mâinile.

Simt cum îmi urcă tensiunea. O împing cât colo pe tipa de lângă mine și încerc din nou. Cu stomacul protestând că își va da afară conținutul, trag de furtun – urlând puternic – chiar dacă îmi răneşte gâtlejul pe interior. Să fiu al dracului!

— Alicia, du-te după domnul doctor Grant și spune-i că pacientul s-a trezit, se aude același glas feminin de acum două minute.

Când naiba am ajuns într-un spital?

— Domnule, vă rog! insistă din nou asistenta să încetez ceea ce fac, dar e prea târziu, am scos nenorocitul acela de furtun afară.

Îl arunc cât colo, tușind continuu, și încerc să las aerul să îmi oxigeneze creierul și să îmi umple plămânii. Încă îmi vine să vomit. Respir, când pe nas, când pe gură, cât timp trag de acul din venă și la tot ce mă pot gândi e cum să ajung acasă. Cum să ajung la ea. Mai mult ca sigur își face griji. *La dracu!* înjur brusc în sinea mea, mărindu-mi ochii din cauza acului ce se înfige în brațul meu și dau să-l prind pe cretin de gât, dar nici să mă mișc nu mai pot. Ce mi-a administrat îmi face ochii să se închidă treptat.

— Du-te și anunț-o pe doamna Corvinus că pacientul s-a trezit din comă, e tot ce mai aud, ca prin ceață, apoi nimic.

***

— Bine ai revenit printre cei vii, îmi urează o voce al naibii de cunoscută.

Îmi îndrept privirea somnoroasă spre locul de unde vine și rămân șocat când văd pe cine găsesc aici.

— TU!

— Bună şi ţie! mă ironizează Katherine.

Pasul ei galant se opreşte la căpătâiul patului, de unde ia dosarul în mână, îi răsfoieşte foile şi îşi ridică privirea spre mine.

— Cum te simţi? mă întreabă scurt şi încerc să-mi dau seama dacă e cumva pe droguri, de e aşa amabilă, sau măcar în toate minţile.

Ea nu e o persoană caldă şi amabilă, ci mai degrabă una rece şi nepăsătoare, gata să te spintece dintr-o privire. *Nu trebuia să fie moartă?* Când am găsit-o printre rămăşiţele dezastrului din Angeles National Forest aşa arăta, ca un cadavru.

— Ar trebui să fii moartă! Din câte îmi aduc aminte, nu aveai puls când te-am găsit, afirm ceea ce constatasem atunci, la faţa locului, iar starea ei de spirit se schimbă. Ce vrei, Katherine?

Nu îmi răspunde, doar îşi butonează telefonul, plimbându-se dintr-o parte în alta a salonului. Dacă ăsta e un alt joc de-al ei, nu îi va merge. Nu şi de data aceasta. Se opreşte, îşi îndeasă telefonul în buzunarul de unde l-a scos şi dă pătura la o parte, dezvelindu-mi picioarele. Din instinct, încerc să mi le trag, dar acestea refuză să se mişte, oferindu-i lui Katherine oportunitatea de a-şi înfige unghiile în carnea mea. *Nu simt nimic, ce naiba?*

— Katherine! o atenţionez.

Oftează, lăsându-şi umerii în jos.

— M-am temut de asta, spune şi o privesc, mijindu-mi ochii în direcţia ei.

Ce naib...? De ce dracului nu-mi pot mişca picioarele? Şi ce a păţit Kath? Schimbarea ei mă bulversează. Îmi frec faţa cu palmele, exasperat de faptul că nimeni nu-mi oferă o explicaţie plauzibilă, şi încerc din nou să îmi mişc picioarele. Fir-ar! E ca şi cum conexiunea dintre creierul meu şi membre nu mai funcţionează cum ar trebui. Lovesc

cu pumnul în aşternuturi, spumegând pe dinăuntru, şi îmi îndrept din nou privirea spre Katherine, fix când aceasta se opreşte în dreptul meu. Cuprins de furia ce-mi joacă prin simţuri, îmi înfig dureros degetele în gâtul ei şi intensific strânsoarea. Dar ea nici măcar nu se împotriveşte, ci mai degrabă îşi acceptă moartea, privindu-mă trist. Nu mai înţeleg, sunt confuz. Îmi retrag mâna şi îmi las întregul corp să atingă aşternuturile şi privesc nostalgic tavanul.

— Ai face bine să-mi spui ce mama dracului se întâmplă, Katherine, chiar în clipa asta sau jur că voi găsi o cale prin care să te oblig să vorbeşti, ameninţarea din glasul meu e cât se poate de serioasă.

Aceasta îşi freacă gâtul cu mâna, încercând probabil să mai amelioreze din durerea provocată şi îşi drege uşor glasul.

— Acum şase luni de zile ai suferit un accident, începe să-mi explice. Te-ai rostogolit cu maşina, pe o rază de câţiva metri, încercând să iei curba într-o zonă periculoasă. Viteza mare şi carosabilul umed te-au făcut să pierzi controlul, oprindu-te brusc undeva între Forest Park şi Victory Field.

Sunt şocat de ceea ce aflu şi încerc să-mi aduc aminte ceva din ziua aceea, dar zici că îmi este gol capul.

— A trebuit să te scot din maşină, chiar dacă am procedat greşit, făcând asta.

Plescăi gânditor şi suflu aerul printre buze. Katherine ocoleşte patul şi se opreşte în faţa măsuţei din stânga mea, luând de pe aceasta sticla cu apă. Toarnă într-un pahar conţinutul, ca în final să mi-l pună sub nas, de parcă ar fi ştiut că mi-e sete. Sunt totuşi sceptic în privinţa acţiunilor ei de binefacere, aşa că o privesc încruntat.

— E doar apă, încearcă să mă asigure, văzându-mi ezitarea, apoi duce paharul spre buze şi bea toată apa, dintr-o suflare. Nu sunt aici ca să te omor, Augustin, ci mai degrabă să te ajut, afirmă cu seriozitate.

— Scuzele mele pentru neîncredere atunci, îi răspund sarcastic şi iau paharul între degete, de îndată ce îmi umple altul cu apă.

— Ştiu că nu ai niciun motiv să mă crezi, dar te asigur că vorbesc serios, încearcă Katherine să mă convingă de acţiunile ei, în timp ce dau paharul peste cap.

Beau toată apa şi îmi simt gâtlejul mult mai bine acum. Katherine se aşază pe marginea patului, continuând să se holbeze la mine şi tare aş vrea să ştiu ce-i trece prin minte.

— Schimbarea ta îmi oferă cam multe semne de întrebare, dar pentru moment aleg să te cred, măcar puţin, căci vreau să ştiu cum mama dracului am ajuns aici.

Încă sunt în căutarea adevărului şi a răspunsurilor la golurile din mintea mea. Clatină din cap, se ridică în picioare şi îşi freacă palmele una de alta.

— Eva a încercat să te omoare, îmi spune serioasă, dar lucrul acesta îl ştiam deja.

Am simţit şi am văzut în ochii ei că asta îşi doreşte, să mă îngroape la doi metri sub pământ. Îmi dreg uşor glasul şi o îndemn din priviri să continue.

— Nu te vrea lângă nicio altă femeie şi dacă ea nu te poate avea, atunci preferă să-ţi curme viaţa, făcând-o pe Christina să sufere. E ca o plăcere morbidă ce îi satisface sufletul într-un mod grotesc, fiind dispusă să calce oricând peste cadavre.

Tot am sentimentul că nu mi-a spus chiar tot. Dar mă năuceşte subit glasul ei plin de regrete, păreri de rău, căci în faţa mea pot să jur că stă o persoană pe care nu o cunosc deloc. Gândul îmi zboară la multe alte lucruri, iar faptul că sunt o legumă de la brâu în jos îmi limitează planurile pe care le-am construit demult. *Cum naiba să fac să dau de restul? Dar de ea? Futu-i! Cum mai pot să fiu bărbatul de care are nevoie?* Îmi pun un milion de întrebări în gând, ofticat fiind că îi voi oferi doar o viaţă plină de alte probleme, văzându-se nevoită să aibă grijă de un invalid.

— De cât timp sunt aici?

Încerc să aflu ce mă aşteaptă şi cât de multe ştiu şi ceilalţi.

Katherine se aşază mai bine pe marginea patului, privind pierdută într-un punct anume.

— De când ai avut accidentul, de acum şase luni de zile.

Frânturile din capul meu nu-mi dau pace. Continuă să se repete în bucle, pe alocuri şterse, şi oricât aş încerca să îmi aduc aminte, ceva îmi blochează „vederea". Îmi masez capul în încercarea de a mai diminua migrena ce mă încearcă şi casc, simţindu-mă brusc obosit. Îmi zgâlţâi capul, doar ca să îmi revin, şi îmi trec limba printre buze, prinzând-o apoi între dinţi.

— Ai ajuns în comă din cauza unui mic traumatism cranian pe care l-ai dobândit în urma accidentului. Asta până acum două zile când te-ai trezit şi practic ai luat-o razna.

Glasul lui Katherine mă scoate din reverie. Pentru un minut, am uitat că ea e încă aici. Un sentiment, ca un fior rece pe şira spinării, mă încearcă.

— Să înţeleg că toţi mă cred mort? îmi strâng ochii şi tind să cred că e mai bine aşa.

O scap pe micuţa mea de o durere imensă şi sper ca lunile acestea să îi fi alinat, cât de cât, suferința provocată de pierderea mea. Încerc să îmi imaginez o viaţă fără ea, dar să fiu al dracului de pot. Mi-a intrat mult prea adânc în suflet, la fel ca rădăcinile unui trandafir ce s-a înfipt bine în pământ şi apoi a înflorit, aşa cum inima mea s-a vindecat de tot de iubirea toxică e Evei.

— Christina a refuzat să facă o înmormântare unui corp care nu-ţi aparţine, Augustin.

Şocul mă loveşte în plin, iar migrena de mai devreme se înteţeşte. O aţintesc cu ochii şi încerc să-mi dau seama ce naiba a făcut, căci o cred pe Kath în stare de orice.

— Katherine! o atenţionez, iar aceasta oftează silenţios.

Îşi freacă genunchii cu palmele, uşor stresată. Încearcă să îmi vorbească din nou, dar uşa salonului se deschide

larg şi mă încrunt la vederea naşului meu, Joshua Hashi, intrând pe aceasta. *Ce naiba caută el aici?* Îmi aruncă o privire relaxată, cu o încruntătură specifică lui, în timp ce îşi dă haina jos şi i-o întinde uneia dintre matahalele care-l însoţesc. Oftează. Îmi mut privirea de la el la Katherine şi e ciudat să-i găsesc pe amândoi în aceeaşi încăpere, fără să îşi taie beregata. Din câte ştiu, nu se înghit deloc, iar schimbul scurt de priviri îmi oferă senzaţia că îmi ascund ceva. Katherine îşi înclină capul, ca în următoarea secundă să se îndrepte spre ieşirea din salon.

— Katherine? îi rostesc numele şi aceasta se opreşte.

— Nu e nevoie ca ea să rămână, intervine Joshua.

Dar mie nu îmi convine deloc asta.

— Rămâne! spun ferm. Amândoi aveţi nişte explicaţii de dat, mai ales tu, Joshua! îl fulger cu privirea. Pentru început, de unde vă cunoaşteţi?

Joshua le face semn celor două matahale să iasă din salon şi, după ce uşa se închide în urma lor, mă fulgeră cu privirea, plescăind.

— Katherine a lucrat pentru mine acum mult timp. Aveai doar vreo opt, nouă ani când s-a întâmplat asta, începe Joshua să îmi explice cum se face că se cunosc. A fost cea mai bună asasină din câte am avut.

Acum înţeleg pe deplin cum de e Katherine atât de pricepută în torturări, dispariţii, lupte şi aşa mai departe.

— A luat decizia de a se opri din ceea ce făcea când l-a cunoscut pe Rhys Corvinus, regretatul ei soţ. I-am spus atunci că dacă va avea vreodată nevoie de ajutor, va putea oricând să apeleze la mine, continuă Joshua cu explicaţiile lui.

Dar eu tot nu înţeleg ce legătură are trecutul cu prezentul. Îmi îndrept din nou ochii spre Katherine şi încă mă uimeşte schimbarea ei. De la femeia fără scrupule, fără pic de suflet în ea, la femeia temătoare de acum. Nu-mi place! Ceva i-a

declanşat această schimbare bruscă şi aş vrea să ştiu ce, deoarece un om ca ea nu s-ar putea schimba cu una cu două. E nevoie de timp, de răscoliri şi acceptări. Surprind din nou un schimb de priviri între ea şi naşul meu şi în capul meu se adună şi mai multe întrebări.

— După ce am văzut-o ultima dată pe Christina, am plecat cu Stephen să vorbim cu Eva. Voiam să ştim ce urma să facem, dar ne-am lovit de o surpriză mare, la care nu m-aş fi aşteptat niciodată, se descarcă Katherine de ceea ce are pe suflet, băgându-se peste Joshua.

Încă nu sunt sigur că ceea ce îmi spune e adevărul sau e doar o actriţă mult prea bună, iar anii de antrenament ca asasin au învăţat-o să îşi controleze emoţiile, să şi le ascundă bine. Trage aer puternic în piept, de parcă ar avea nevoie, stăpânindu-şi, în acelaşi timp, şi lacrimile adunate în ochi – pe care le sesizez cu uşurinţă – şi îşi trece scurt limba peste buze.

— În toţi aceşti ani am crezut orbeşte în cuvintele Evei, dorindu-mi cu înverşunare răzbunarea. Luând viaţa celor dragi lor, voiam să-i fac să sufere, pe fiecare în parte, aşa cum m-au făcut ei pe mine să sufăr.

Lacrimile îi curg acum pe obraji, fără ca măcar să le mai stăpânească şi încă sunt uimit de schimbarea lui Katherine. Totuşi, sunt încă sceptic şi nu mă pripesc să trag concluzii, ca apoi să îmi tragă craca de sub picioare şi să mă lovesc puternic de realitate.

— În seara aceea m-am lovit cu capul de pragul de sus, spune Katherine şi tind să cred că a făcut-o metaforic, nu în adevăratul sens al cuvântului. Am realizat că m-am răzbunat pe cine nu trebuie, în tot acest timp, iar duşmanul care mi-a furat, de fapt, totul era nimeni altul decât însăşi Eva. Glasul ei emană doar ură pentru fiinţa care ne-a distrus pe toţi... pe rând, unul câte unul. Mă urăsc pentru ceea ce am făcut, de aceea vreau acum să îndrept lucrurile, ajutându-vă!

Eva a călcat mai tot timpul pe jar încins, lăsând în urma ei numai sânge, suferinţă, fără ca măcar să-i pese cât de cât de cei pe care îi răneşte. Se gândeşte doar la ea şi la principiile sale. Dar cred că acum a venit timpul să primească ceea ce merită, mai ales că totul începe să se întoarcă împotriva ei.

— Şi ce legătură au toate astea cu Joshua? vreau eu să ştiu.

— Tot în seara aceea l-am sunat şi pe el, ştiind că pot oricând apela la serviciile sale, îmi răspunde cu uşurinţă.

Îmi mut privirea cercetătoare spre naşul meu şi aştept să continue el restul poveştii, dar nu o face.

— I-am spus absolut tot, chiar dacă ştiam că risc multe. În ciuda celor întâmplate, m-a iertat, chiar dacă nu merit iertarea lui.

Katherine îşi îndreaptă privirea în jos şi îşi şterge fugitiv lacrimile.

— Eşti o fată bună, Katherine! Doar că ai luat-o pe căi greşite, o apostrofează Joshua.

Privesc spre fiecare în parte, analizându-le reacţiile. Par naturale, însă oricând această naturaleţe se poate nărui, scoţând la suprafaţă adevărata lor faţă.

— Întotdeauna ai ştiut să separi binele de rău, dar câteodată dragostea te orbeşte, atacându-ţi părţile vulnerabile, astfel încât nu mai reuşeşti să gândeşti limpede. Te-ai lăsat condusă de impulsuri care mai degrabă te-au distrus. Joshua îşi aşază palma pe umărul ei, captându-i atenţia. Răzbunarea e arma prostului, fetiţo! îi spune şi Kath doar îl aprobă. E valabil şi pentru tine, Augustin, mi se adresează Joshua, privindu-mă serios.

Mă simt de parcă am fi la o reuniune de familie, în care fiica rătăcitoare s-a întors pe calea cea dreaptă. Dar cu toate astea, încă mai am un milion de întrebări la care nu mi-au răspuns.

— L-am rugat pe Joshua să-mi prepare, cât de repede poate, o otravă care să-mi oprească bătăile inimii timp de

câteva ore, continuă Katherine să povestească, observându-mă încă nedumerit. Mi-a dus trupul la locul devastat de tornadă, căci voiam ca Eva să mă creadă moartă. N-aş fi reuşit asta fără voi, pentru că ştiam că o veţi căuta pe Christina în locul în care a fost ţinută, mă luminează şi acum înţeleg cum se face că ea e vie.

Joshua e specializat în astfel de otrăvuri, dar şi în multe alte lucruri de care mulţi nu ştiu, făcând totul cu cap şi cu precizie. Ştiu doar o boabă din tot ceea ce ar fi putut să mă înveţe, dar nici acum nu e prea târziu pentru asta. Toate astea stau în natura culturii sale, oferindu-i multe posibilităţi, atât letale, cât şi în scopuri bune. De aceea, cred cu tărie că încă mai am multe de învăţat de la naşul meu, deoarece provine dintr-o familie chineză, învățată şi înclinată spre meditaţie. Nici nu-i de mirare că părinţii mei l-au ales să îmi fie naş. Au ştiut ei de ce o fac.

— Cred că ar fi cazul să-mi spune-ţi unde duc mai exact toate astea.

Katherine oftează, iar Joshua îşi ia postura de om serios.

— Aflând că fiica mea trăieşte, am ştiut că trebuie să-mi îndrept greşelile şi să o scot cumva de acolo. M-am furişat în camera în care era ţinută fiica mea, fără ca Eva să bănuiască ceva, şi i-am explicat totul, promiţându-i de altfel că nu aveam să o mai las singură.

Se întristează brusc şi priveşte într-o altă parte decât la noi. După felul în care reacţionează, bănuiesc că fiica ei e în altă parte, numai lângă ea nu. Nu pot să nu mă întreb, la cât poate fi de iresponsabilă, ce fel de mamă e Katherine?

— Lasă-mă puţin să văd dacă am înţeles bine. Tu eşti aici, pretinzând că eşti moartă, iar ea unde e? mă iau de aceasta, mustrând-o.

— E pe mâini bune! mă asigură.

Presupun că timpul petrecut cu micuţa făptură pe care Christina a adus-o cu ea, oricât de puțin a fost, şi-a cam

pus amprenta asupra mea. M-a făcut să văd viaţa de părinte dintr-o altă perspectivă, ajungând chiar să-mi placă să fiu tată, deşi sunt varză la a avea grijă de un bebeluş şi nu un copil în toată firea. În ciuda neputinţei mele tot îmi doresc o familie cu femeia pe care o iubesc.

— Păstrează-ţi forţele pentru ceea ce urmează, mă atenţionează Joshua şi îmi îndrept privirea spre el.

— Care forţe? răbufnesc plin de frustrare, numai gândindu-mă că voi fi o povară pentru Christina şi nu un soţ care să-i dăruiască totul. Sunt practic o legumă de la brâu în jos, ce mama dracului aş putea să fac?

— Eşti un prost dacă tu crezi că nimic nu se poate rezolva, se răsteşte la mine – exact ca un părinte care îşi mustră copilul – şi îşi îndreaptă paşii spre pat. Paralizia pe care tu o ai nu e una totală, care nu se poate vindeca. Ci doar una temporară, cauzată de traumatismul pe care l-ai suferit în urma accidentului, îmi explică mură-n gură şi răsuflu uşurat în sinea mea.

Uşa salonului se deschide, iar asistenta pe care am observat-o atunci când m-am trezit intră în salon. Înghite în sec şi pot să îi sesizez nervozitatea şi fâstâceala încă de aici; păşeşte nesigură pe propriile picioare şi pot să jur că nu mai are mult şi va cădea direct în nas. Mi se pare amuzantă reacţia tipei şi chiar dacă îmi vine să râd în hohote, rămân serios ca acum câteva minute.

— Domnul doctor vă roagă să nu mai faceţi gălăgie. Altfel, se vede nevoit să vă dea afară din spital, spune ea cu un tremur uşor în voce, iar eu încuviinţez din cap, fără să spun ceva. Îi deranjaţi pe ceilalţi pacienţi şi...

— E în ordine! intervine Joshua înainte ca tipa să leşine pe aici. Vom încerca să nu mai perturbăm liniştea, o asigură el.

Asistenta aprobă apoi îşi mută privirea pe mine şi înghite din nou. Îşi muşcă buzele subtil, se fâstâceşte de pe

un picior pe altul, de zici că îmi face ochi dulci, iar eu îmi reprim dorința de a-mi da ochii peste cap. *Stai pe fundul tău, cucoană, că sunt luat de mult,* rânjesc în sinea mea, în realitate fiind destul de serios. Vocea gâtuită pe care Joshua şi-o drege zgomotos o face pe asistentă să îşi revină în simţiri. Îl priveşte pe acesta, roşind.

— Mai e ceva?

— Ăăă, n-nu! O zi plăcută! ne urează asistenta, bâlbâindu-se.

După ce iese din salon mă pufneşte râsul.

— Ea e cea care a avut grijă de tine cât timp ai fost în comă şi cred că a făcut o pasiune pentru tine, îmi explică Katherine comportamentul ciudat al asistentei.

Ştiu că sunt un bărbat dat dracului şi nu mă sfiesc să mă mândresc cu asta, însă aparţin unei singure femei. Poate altă dată aş fi flirtat cu ea, dar atunci când îmi dăruiesc cu adevărat inima respect persoana de lângă mine şi iubirea pe care mi-o poartă şi nu sunt atât de crud încât să caut în altă parte ceva ce deja am acasă. Ar însemna să îmi bat joc de sentimentele ei, devenind un bou de primă speţă. Bărbaţii care fac aşa ceva au doar de pierdut.

— Să înţeleg că mi-a văzut şi alte părţi ale corpului, nu? rânjesc cu gura până la urechi, fiind puţin amuzat de toată treaba asta.

— Cineva a trebuit să aibă grijă de corpul tău, dacă tu nu ai putut.

Înţeleg, dar m-aş fi simţit mai bine dacă acea femeie ar fi fost Christina, nu o persoană oarecare.

— Bun! Atunci ştiu pe cine să dau în judecată pentru agresiune sexuală, mă amuz eu şi mai mult, chiar dacă sunt conştient că o persoană aflată în comă nu are cum să se îngrijească singură.

Dar nu mi-a trecut vreodată prin cap că cineva se poate îndrăgosti de o persoană care nu reacţionează în niciun fel.

Îmi pare rău pentru ea, dar sper să îşi găsească pe cineva care să o preţuiască aşa cum ar trebui. Inspir adânc şi încerc să revin la discuţia pe care o purtam înainte să fim deranjaţi.

— Bun! grăiesc într-un final. Dacă s-a terminat toată tragicomedia, aş vrea să ştiu şi eu ce mama dracului se întâmplă de fapt? Încerc să vorbesc cât de calm pot, înainte ca fata să reapară în peisaj. Mi-aţi făcut capul calendar în ultimele patruzeci de minute şi simt că o să îmi explodeze dacă mai continuaţi să o luaţi pe ocolite.

Privesc când spre unul, când spre altul şi după o serie de priviri schimbate între ei, priviri care nu îmi plac, Joshua clatină o dată din cap spre Katherine.

— Cum am spus, accidentul l-ai avut din cauza ei. Tot ce am făcut noi...

— Îmi aduc aminte că frânele nu mergeau deloc, o întrerup, uitându-mă într-un punct fix. Flash-uri cu frânturi de amintiri îmi revin în minte. Nebuna aceea ar face orice doar ca să ne rănească, constat, iar acum regret şi mai mult ziua în care am cunoscut-o.

În pisicii mă-sii de treabă!

— Sunt mult mai multe lucruri pe care nu le ştii, Augustin!

— Ce vrei să spui?

— E mai bine să te odihneşti şi să te pregăteşti pentru ziua de mâine, intervine Joshua, nelăsând-o pe Katherine să îşi ducă vorba mai departe. Trebuie să te recuperezi prima dată, apoi vom găsi o cale să o facem pe Eva să plătească pentru tot. Până atunci, păstrează-ţi puterile. Mâine la prima oră vom pleca de aici, mă anunţă şi clatin din cap.

Mă aşteaptă o lungă perioadă de recuperare, poate mai lungă decât realizez în clipa asta. Oftez. Îmi las corpul să se relaxeze de tensiunea acumulată, iar gândul îmi zboară la micuţa care nu ştiu dacă se aşteaptă să mă întorc la ea sau a uitat complet de mine. Îmi e dor să o am în braţele mele,

să inspir parfumul pielii sale, să îi simt gustul buzelor, să o simt pe ea. Acum îmi dau seama ce simți când duci dorul cuiva.

— Felicitări! îmi spune Katherine.

Sunt bulversat şi nu ştiu pentru ce anume mă felicită Katherine. Îmi ridic capul şi o aţintesc cu privirea, moment în care se opreşte în prag şi se întoarce cu totul spre mine.

— Ce vrei să spui? o întreb şi încerc să mă aşez mai bine în pat.

Mă întorc spre dreapta, iau paharul plin cu apă de pe măsuţă şi beau o înghiţitură zdravănă, revigorându-mă.

— Eşti unchi, îmi aruncă bomba şi aproape că mă înec cu apa.

— Ce?!

— Emma a născut acum câteva zile un băieţel, continuă să mă şocheze cu ceea ce spune pentru că nici nu ştiam că sora mea a fost vreodată însărcinată.

Îl omor pe Andy când am să-l văd. Cum naiba s-a întâmplat asta? Când naiba s-a întâmplat asta? Doamne, pe ce planetă trăiesc de sunt în urmă cu toate ştirile?

— I-au pus numele Sebastian Augustin Westlife. Augustin, în memoria ta. Bine, în afară de Christina şi Andy, toți ceilalți te cred mort, se corectează, iar eu zâmbesc uşor trist.

Am să mă întorc, micuţo!

— Şi uite-l pe nepoţelul tău!

Katherine se apropie de pat – în timp ce Joshua iese din salon – şi îmi întinde un telefon. Privesc fascinat spre micuţul din braţele surorii mele şi zâmbesc. Pot citi doar fericire în ochii lor, chiar dacă în adâncul sufletului ei e tristă din cauza mea.

— S-au căsătorit cu cinci zile înainte ca ea să nască. Andy nu a presat-o deloc, cu nimic, înţelegându-i suferinţa.

— Totuşi, cum ai reuşit?

— După ce te-am scos din maşină, ca să o facem pe Eva să creadă că eşti mort, am pus un cadavru în locul tău, pe care l-am *„împrumutat”* – face ghilimelele de rigoare – de la morgă, iar acum înţeleg mai multe. Apoi am incendiat maşina. Totuşi, când au fost la morgă pentru a te identifica, Christina s-a prins că nu eşti tu, povesteşte Katherine, plimbându-se dintr-o parte în alta, gesticulând, în timp ce eu mă uit prin pozele de pe telefon. E puternică şi deşteaptă şi destul de atentă la detalii, continuă Kath.

Îşi înclină puţin capul într-o parte, se încruntă gânditoare şi îşi muşcă buza de jos.

Îmi molfăi limba şi mut poză după poză, oprindu-mă în final la un video cu Christina şi bebeluşul surorii mele. Îmi ridic colţurile gurii zâmbind şi privesc fascinat la felul în care îl drăgăleşte pe mititel, amintindu-mi de ziua în care am fost la Maryse acasă şi am găsit-o în curtea din spate, jucându-se cu copilul acesteia.

— Va fi o mamă bună într-o zi, mă scoate Katherine din transă. Şi nu o spun doar aşa, o ştiu, mai ales că fiica mea e la ea.

O privesc uimit şi îmi dau seama de ce Christina nu mi-a spus niciodată al cui copil este Meyleen. Mai mult ca sigur, aş fi acţionat impulsiv, căci mama ei nu e tocmai uşă de biserică şi, probabil, aş fi făcut un lucru pe care l-aş fi regretat apoi. În fond, e doar un copil, nu e vina ei că are o mamă dereglată.

— Nu ştiai? Kath pare contrariată. Oh! exclamă surprinsă, observându-mi expresia feţei.

— Nu, nu ştiam.

— Nu o condamn că nu ţi-a spus, probabil aş fi făcut la fel.

— E o persoană mult prea bună pentru mine, dar sunt prea egoist ca să o las să plece.

Pare atât de schimbată. Mai matură, dar la fel de frumoasă, la fel de ea. *Mi-e dor de tine, afurisită mică!*

— Păstrează telefonul, îmi spune Katherine și păşeşte spre ieşirea din salon.

Se opreşte în prag, îşi lasă capul în jos şi îl clatină, iar în cele din urmă iese, lăsându-mă singur. Îmi las capul pe pernă şi oftez profund. Nu ştiu sigur cât timp îmi va lua recuperarea, dar trebuie să o fac. Atât pentru ea, cât şi pentru familia mea.

***

N-am reuşit să dorm prea mult azi-noapte, gândurile nu mi-au dat pace, în încercarea de a potrivi toate bucăţile puzzle-ului. Dar tot am găsit piese lipsă, care nu mă duc nicăieri. Suflu aerul printre buze şi mă străduiesc în continuare să-mi dau seama cum mama mă-sii e încă Eva vie. Ultima dată când am văzut-o era într-o baltă de sânge şi fără puls. Prin gând mă străfulgeră o bănuială care îmi face pielea de găină. La dracu! Nu are cum! Îmi frec tâmplele, simţindu-mi ochii ieşind din orbite şi îmi ridic privirea când văd că uşa se deschide. În salon intră aceeaşi asistentă de ieri, ţinând între mâini o tavă cu câteva medicamente, micul dejun şi o sticlă de apă. *Ciudat, nu mă priveşte,* constat. O privesc cu coada ochiului când aşază tava pe noptiera de lângă pat şi mă feresc la timp de cuţitul imens cu care se năpusteşte asupra mea. Drace! Nu mă aşteptam la asta.

Se năpusteşte a doua oară asupra mea, iar faptul că nu îmi pot mişca picioarele îmi oferă un dezavantaj imens, nebuna reuşind să îmi cresteze braţul. O lovesc, trântind-o la podea, şi trag cu putere de cablurile aparatelor. Le răsucesc pe mâini şi le trec peste capul individei ce vrea să îmi facă felul. I le strâng în jurul gâtului.

— Cine te-a trimis? o întreb şi îmi râde în nas. Fir-ar! o scutur puţin. Cine dracu` te-a trimis? îmi ies din fire şi mă trag la timp în spate, cuţitul ei fiind aproape să îmi spintece faţa.

Strâng şi mai tare de cabluri, când văd că nu vrea să cedeze, şi îmi măresc ochii când aceasta îşi trece pur şi simplu cuţitul peste pielea de la gât, curmându-şi viaţa. Futu-i! Slăbesc strânsoarea şi las trupul neînsufleţit pe podea, fix în momentul în care uşa se deschide şi în încăpere intră Kath cu două matahale trimise de Joshua.

— Prea târziu, ironizez încercarea lor eşuată de a-mi sări în ajutor.

— Eşti bine? mă întreabă Katherine.

Încă îmi este ciudat să o văd pe Kath îngrijorată. Îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu asta. Totuşi, nu-i răspund.

— Emanuel a aflat că trăieşti, iar acum şi-a pus „câinii" să te omoare.

— Atunci sigur ştie că eşti şi tu în viaţă, îi spun în timp ce şterg dâra de sânge ce se prelinge pe braţ.

Surâde.

— Îmi ascund destul de bine urmele, Augustin. Nimeni nu ştie când apar şi când dispar, mi-o întoarce grav, uitând pentru o secundă de viaţa ei de asasin. Trebuie să te scoatem de aici, de preferat înainte să afle Eva.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi începe să-l butoneze. Îl duce la ureche şi începe să vorbească fluent în chineză. Bun! Încep să aflu tot mai multe lucruri stranii despre femeia care acum aproape un an încerca din răsputeri să îmi curme viaţa, iar acum încearcă să mă ajute.

— Joshua a rezolvat fişa ta de externare, aşa că te putem lua chiar acum de aici, îmi vorbeşte un minut mai târziu, apoi îi face semn unuia dintre oamenii naşului meu.

Acesta îi întinde o geantă, pe care Katherine o aşază pe pat, iar apoi scoate câteva haine din ea. Mi le întinde şi aşteaptă. Dacă ea crede că mă pun să fac un număr de striptease, se înşală. Îi fac semn să se întoarcă şi pufneşte, dându-şi ochii peste cap. Îşi loveşte braţele de corp, întorcându-se cu spatele la mine.

— De parcă nu te-am mai văzut, pufneşte amuzată, împreunându-şi braţele la piept.

Îmi întorc repede privirea spre ea. Surâd amar şi încep să îmbrac cu greu hainele, strângând din dinţi la cât mă chinui. După cinci minute sunt gata. Expir fără niciun chef, atrăgând atenţia celor trei, şi o observ pe Kath întorcându-se cu tot corpul spre mine, nu înainte de a-i spune câteva cuvinte în chineză unuia dintre bărbați, de parcă i-ar fi dat ordine. Acesta dispare repede din raza mea vizuală, făcându-mă să clipesc. Încerc să mă aşez pe marginea patului. Îmi înfig pumnii în pat şi îmi mut bazinul mai spre mijloc, apoi fac asta de încă vreo două ori şi mă opresc, trăgându-mi suflul. Kath mă ajută să încalţ tenişii, iar în cameră revine matahala care a ieşit mai devreme, aducând cu el şi un scaun cu rotile. Nu am ce face, aşa că mă conformez şi îi las să mă ajute să mă deplasez, până o să îmi revin. Mă simt, pentru prima dată în viaţă, neajutorat şi e frustrant, căci am trecut prin lucruri mult mai groaznice, dar accidentul acesta a pus capac la toate.

Reuşesc să mă aşez în scaunul cu rotile, ajutat de cei doi, şi îmi trag gluga bluzei peste cap, cât să îmi acopere şi chipul. Katherine îmi oferă o pereche de ochelari de soare, în timp ce ne îndreptăm spre ieşirea din spital, şi îmi mijesc ochii ca să o văd mai bine. Constat schimbarea radicală pe care şi-a făcut-o, nu mai e brunetă, părul ei e blond cenuşiu. Îmi aşez ochelarii mai bine pe nas şi îmi trag mânecile bluzei peste mâini. Tatuajele pe care le port cu mândrie mă pot da de gol şi, pentru moment, trebuie să stau ascuns. Las aerul să-mi scape printre buze, ca un fluierat, şi privesc lung în faţa mea. Se pare că Joshua s-a întrecut pe sine, pentru că a trimis maşina personală după mine, dar şi pe nemernicul de Han Long.

— Han Long, nemernicule! Te-a pus Joshua să îmi fii dădacă? mă iau puţin de el şi-l observ zâmbind ironic. Ce ai zice dacă mi-ai aranja camera, ca să stau cât mai confortabil,

apoi să îmi masezi picioarele? N-ar fi rea nicio pernă încălzită, poate o mâncare specifică vouă? Îmi place mai picant, mă iau în continuare de el, turuind ca un nemernic, făcând mişto de Han, şi îl văd rânjind pentru a doua oară ironic.

— Nu întinde coarda, moşuleţ, că s-ar putea să revină la loc şi îţi pierzi proteza, se ia şi el de mine şi zâmbesc cu gura până la urechi.

Eu şi Han nu ne-am înghiţit unul pe celălalt aproape niciodată. Ba mai mult, ne-am luat constant unul de celălalt, ori de câte ori am avut ocazia, făcându-ne zile fripte, însă atunci când a fost nevoie ne-am ajutat cu ceea ce am putut.

— Hai, moşuleţ! spune în timp ce îmi deschide portiera. Urcă în maşină, continuă să mă ia peste picior, legându-se de dizabilitatea mea. Oh, scuzele mele! Am uitat că picioarele tale au făcut pactul statului pe loc.

Mă forţez să zâmbesc şi mă întind pe bancheta din spate, ajutat de Han, apoi portiera se închide, dar se deschide pe partea cealaltă şi lângă mine se aşază Katherine. Pe scaunele din faţă se aşază Han şi una dintre matahalele lui Joshua. Maşina se pune în mişcare, un minut mai târziu, la fel şi celelalte două care sunt pe lângă noi şi ne îndreptăm spre cartierul chinezesc, sediul Frăţiei Şarpelui. Sunt conştient că nu mă va lăsa să plec acasă, chiar dacă îmi este al dracului de dor de micuţa mea. Mama mă-sii! Drumul pare mai scurt decât îmi aduc aminte, căci maşina începe să încetinească şi se opreşte de tot odată ce ajunge în curtea spaţioasă. Privesc lung spre clădirea din faţa mea şi oftez.

Portiera se deschide şi în faţa mea apare acelaşi scaun blestemat, pe care trebuie să-l folosesc dacă vreau să mă deplasez. Inspir adânc şi îmi împing pumnii în banchetă, mutându-mă puţin mai spre ieşirea din maşină.

— Hai, moşuleţ, că te ajut eu, îmi spune Han, căruia se pare că îi cam face plăcere să mă vadă în stadiul în care sunt.

Îi oferă posibilitatea de a se lua constant de mine, ştiind că nu pot să-l ating. Ei bine, poate nu chiar în această clipă, dar, până la urmă, voi fi pe picioarele mele şi tot am să-l snopesc în bătaie, de mă mai face mult tataie.

— Începi să calci pe becuri sparte, Han, şi cât de curând s-ar putea să te cam tai, ripostez şi pot să-i aud cu uşurinţă rânjetul acela stupid, în timp ce împinge scaunul cu rotile spre intrarea în clădirea care îmi va fi casă pentru următoarele câteva luni.

Din câte mi-a transmis Joshua, recuperarea nu se va face de pe o zi pe alta, nici nu ai cum. Pentru a-mi reveni şi pentru a merge din nou, e nevoie de timp. Reuşisem chiar să răsfoiesc o carte despre asta şi aşa am aflat că sunt câteva trepte pe care trebuie să le îndeplinesc dacă vreau ca leziunile să se vindece. Trepte ce nu sunt deloc uşoare, necesitând voinţă proprie pentru a duce la capăt sarcinile. Îmi frec tâmplele puternic, în timp ce Han împinge căruciorul până în dreptul liftului – încă mă tem ca nu cumva să mă arunce pe scări sau mai ştiu eu ce, că îl duce capul. Urcăm spre ultimul etaj, unde suntem întâmpinaţi de Joshua.

— Sper că nu au fost complicaţii, vorbeşte într-un final acesta şi îi face semn lui Han să se îndrepte, cu tot cu mine, spre partea stângă a holului.

— Doar o asistentă nebună care a încercat să-l călărească pe Augustin, încercând să-l omoare *„iubindu-l”,* intervine Katherine, făcând ghilimelele de rigoare, în timp ce tocurile ei se aud lovind podeaua şi trebuie să recunosc că felul în care o spune e puţin amuzant.

Zâmbesc pe măsură ce Han înaintează cu mine în camera ce va fi a mea pentru următoarele zile, poate chiar săptămâni de recuperare şi trebuie să recunosc că Joshua s-a întrecut pe sine, pentru a nu ştiu câta oară. Camera e plină cu personal medical, antrenor personal şi multe alte lucruri de care am nevoie.

***

13 Octombrie 2016, Joi
ALTE CINCI LUNI TRECUTE

Trag aerul în plămâni concentrându-mă pe felul în care lovesc sacul de box, când cu pumnul drept, când cu pumnul stâng, şi continui în felul acesta, suflând puternic printre buze, pentru că antrenorul angajat de Joshua nu mă slăbeşte mai deloc. Christina a fost constant în gândurile mele, chiar şi în visele pe care le aveam târziu în noapte, oferindu-mi forţa de care am avut nevoie pentru a merge mai departe. De cinci luni de zile, de când am ajuns aici, fac antrenamente zilnic, am un regim alimentar strict, fac kinetoterapie şi multe analize medicale, dar şi multe alte drăcovenii pe care naşul meu m-a pus să le fac, fără niciun drept de a comenta.

— Hai, mai cu forţă! urlă Kai la mine şi lovesc sacul din nou cu toată forţa. Poţi mai mult de atât, nu eşti un papă-lapte, ţine sacul de box cu ambele mâini şi continui să lovesc, însă de data aceasta şi cu piciorul.

Mă simt furios pe dinăuntru. Furios din cale-afară şi asta se datorează unei singure persoane: *Eva.* Femeia aceea m-a distrus din toate punctele de vedere. Mi-a răpit tot ce aveam mai drag pe lumea aceasta, exceptând-o pe sora mea. Mi-a răpit şansa de a fi fericit, de a iubi şi m-a transformat în demonul care am devenit cu ceva timp în urmă. Nemernica mi-a răpit femeia pe care o iubesc, atunci când de abia începusem să o cunosc, aşa micuţă cum a fost. Îmi aduc bine aminte de ochişorii ei strălucitori, mai ales că eu şi Mario eram mai tot timpul împreună, iar ea se ţinea ca un scai de noi. Are o minte ageră şi gândeşte destul de matur, iar asta s-a văzut încă din seara în care i-am furat primul sărut. Zâmbesc fără să vreau când îmi aduc aminte, mai ales că a fost prima femeie care m-a plesnit, până în acel moment.

Fusesem nervos în noaptea aceea şi voiam, într-un fel nebun, să îi mai fur un sărut, dar sunt bărbat şi am şi eu orgoliul meu. Însă a fost al dracului de plăcut atunci când

am gustat prima dată din ea. Acel gust divin ce se revărsa pe buzele mele, îmbătându-mi simţurile ca şi cum sufletul meu fusese posedat. La fel a fost şi prima noapte de dragoste pe care am avut-o împreună. Să aştepţi mi s-a părut un chin, ce-i drept, dar să savurezi totul după, ca şi cum întreaga viaţă îți atârnă de un fir de ață, a fost un paradis. Gemetele ei, melodie pentru timpanele mele. Felul în care trupul ei micuţ tremura sub greutatea mea mă îndemna să o pătrund şi mai adânc, să o fac pe deplin a mea.

Aş fi cedat de mult, dacă n-ar fi fost ea să îmi ofere puterea necesară pentru a continua. Pentru că a fost greu, mai ales când conexiunea dintre picioare şi creier nu mai funcţiona aproape deloc. Mă bucură şi faptul că nu a renunţat la nimic, în ciuda circumstanţelor, şi şi-a văzut de şcoală, chiar dacă a continuat să mă caute în repetate rânduri, când putea să îşi refacă viaţa.

Lovesc cu putere sacul de box, de câteva ori, şi mă opresc, respirând sacadat. Kai loveşte şi el sacul cu palmele şi dă aprobator din cap, semn că antrenamentul de azi a fost bun. Fără să îmi mai adreseze vreun cuvânt, mă lasă de unul singur, ieşind din încăpere. Îmi mişc capul când în faţă, când în spate, apoi pe laterale şi încerc să îmi revin. Îmi mişc umerii şi îmi pocnesc degetele. Trebuie să o văd pe Christina – doar la ea mă gândesc în ultima vreme – şi singurul mod prin care pot să fac asta e să vorbesc cu Katherine.

Ştiu că fiica ei e la Christina, aşa că mă voi folosi de asta. Ies din sala de forţă, îndreptându-mă spre camera mea, cu gândul să vorbesc cu Kath. Dau peste ea în hol.

— Fix persoana pe care voiam să o văd!

Arunc prosopul pe unul dintre umeri, făcându-i semn să mă urmeze.

— S-a întâmplat ceva?

Deschid uşa camerei şi îi fac loc să intre, apoi intru şi eu şi o trântesc ca să se închidă, îndreptându-mă apoi spre dulap. Îl deschid larg. Arunc prosopul pe marginea patului

şi mă postez din nou în faţa dulapului, scoţând din el haine de schimb. Trebuie să fac un duş înainte de plecare.

— Trebuie să mă întorc înapoi. Trebuie să o văd pe Christina, de aceea am nevoie de ajutorul tău.

Privesc cu coada ochiului spre Kath şi o surprind mărindu-şi ochii din cauza uimirii.

— Te-ai ţăcănit? răbufneşte. Nici măcar nu te-ai vindecat cum trebuie, încă mai ai perioade în care corpul nu răspunde la comenzile creierului şi vrei să te arunci în gura leului? îşi iese Katherine complet din minţi şi chiar dacă are dreptate în ceea ce spune, tot trebuie să plec.

M-am săturat doar să stau şi să privesc la tot ce se întâmplă, fără să pot acţiona în vreun fel. Mă simt neputincios şi nu îmi place. Până la urmă, Eva va şti şi ea că nu am murit, e doar o chestiune de timp. Îmi arcuiesc o sprânceană şi îmi molfăi limba, în timp ce scot geanta din dulapul de sus. Katherine mai are un pic şi face o gaură în podea. Îşi trece degetele prin păr, trăgând de el câteodată, şi îşi scutură capul de zici că e nebună.

— Vrei să încetezi? o fac atentă la mine. Crezi că dacă stau ascuns nu vor încerca să-i rănească pe cei la care ţin? Sau chiar pe Meyleen? mă răstesc acum la ea şi o văd tresărind la auzul numelui fiicei sale. Vorbeşte cu fiica ta şi anunţă-mă după, îi vorbesc răspicat.

— Nu vreau ca fiica mea să păţească ceva, Augustin! Nu îmi permit să o mai pierd din nou, spune şi pot simţi panica şi îngrijorarea în glasul ei.

Mi-e încă greu să o văd pe Katherine în postura de mamă îngrijorată, să îşi facă griji şi pentru altcineva în afară de propria persoană. Se aşază pe marginea patului, căzută în gânduri. Pare a fi pe marginea unei prăpăstii – dar câteodată ţi-o faci cu mâna ta – şi dacă vrei să ieşi trebuie să o faci de unul singur.

— Fiica ta nu va păţi nimic, Kath! o asigur, vorbindu-i serios, în timp ce îndes ultimele lucruri în geantă. Îţi promit asta.

Încuviințează scurt.

— Totuşi, Joshua nu va fi de acord cu plecarea ta, mă atenţionează, revenind la postura ei de nepătruns.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, mă descurc eu cu el. Tu doar fă ce te-am rugat şi eu mă voi ţine de cuvânt.

Nu mai zic nimic, doar intru în duş şi o las acolo. Sunt sătul să fiu o fantomă care bântuie dintr-un colţ, fără ca măcar să fiu capabil să fac ceva. Îmi trec degetele prin păr şi scap de excesul de apă, clipind ca să îmi pot deschide ochii. Învârt robinetul şi opresc apa, apoi iau prosopul de pe suport şi mi-l înfăşor în jurul taliei, păşind pe gresia rece din baie. Îmi privesc reflexia obosită în oglinda aflată deasupra chiuvetei şi îmi frec faţa cu palmele. Azi o voi revedea, după multe luni de absenţă. O voi strânge din nou în braţele mele, îi voi inspira parfumul pielii, îi voi gusta buzele moi şi mă voi înfrupta ca un hămesit din savoarea ei dulce. Azi o voi face din nou a mea.

Îmi şterg repede corpul şi trag pe mine hainele deja pregătite, apoi îmi şterg părul cu prosopul şi las şuviţele să zburde rebele, ca apoi să ies cu totul din baie. Mă aşez pe marginea patului şi încep să îmi încalţ tenişii, în timp ce uşa de la dormitor se deschide larg. Joshua intră în cameră. Sunt surprins de vizita lui, deşi el nu pare deloc afectat de faptul că vreau să plec.

— Nu mă aşteptam să te văd.

— Pleci! afirmă cu o expresie care nu trădează nicio emoţie.

Pare de nepătruns.

— Ţi-a spus Katherine?

— Nu a fost nevoie, am bănuit.

Clatin din cap şi mă ridic în picioare. Îl privesc direct în ochi, încercând să-mi dau seama ce are de gând.

— Ştii bine că nu ai cum să mă opreşti, Joshua!

Îmi trec degetele prin păr şi privesc cu coada ochiului spre el.

— Nici n-am să o fac! În fond, mă aşteptam la ziua aceasta! îmi răspunde scurt şi precis. Vreau doar să ştii că orice ar fi, sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Îşi bagă mâna în buzunar şi scoate din acesta o cheie. Îmi dau repede seama că e vorba de o maşină, iar generozitatea lui mă uimeşte, deoarece nu mă aşteptam să-mi ofere aşa ceva drept cadou. Dacă acesta e modul lui de a se apropia de mine, cum nu a făcut-o vreodată, trebuie să spun că sunt surprins.

— Jos te aşteaptă un BMV i8!

Şi îmi aruncă cheile.

— Îmi dai o maşină? îl întreb, învârtind cheile pe deget.

— De ce nu? îmi spune şi îşi duce mâinile la spate, stând drept. Doar încearcă să nu intri în prea multe belele, Augustin! mă mustră şi rânjesc.

Se îndreaptă spre ieşire, chiar în momentul în care uşa se deschide şi pe ea intră, ca o furtună, Katherine. Îl observ schiţând un zâmbet aproape imperceptibil într-un colţ al gurii, o fixează pe Kath cu privirea, dă scurt din cap şi părăseşte camera. Ciudat.

— Meyleen învaţă la New York School of Drawing, de pe West 8th Street, îmi spune Kath şi apare în faţa mea, ca din neant.

Îmi scutur capul, încercând să îmi revin. Iau foaia scrisă, apoi apuc mânerele genţii între degete şi dau să ies din cameră, dar mă opresc în prag. Mă întorc uşor într-o parte, fixându-mi privirea într-un loc anume şi spun:

— Nu-ţi face griji, Meyleen e pe mâini bune.

— Nu mă îndoiesc de asta!

Surâd.

— Katherine!

— Hmm?

— Mulţumesc! îi spun, deşi n-am crezut că o voi face vreodată.

— Eu ar trebui să îţi mulţumesc, nu tu mie. După câte am făcut...

Pare afectată, dar nu poţi pune botul la schimbările ei. Te poate manipula din câteva mişcări şi cazi, ca un idiot, în plasa unei văduve negre, din care nu mai ai scăpare.

— Eşti mamă, Kath! E de înţeles, închei discuţia şi mă îndrept spre lift.

Îmi arunc ochii, încă o dată, peste foaia primită, memorând ce scrie, apoi o îndes în buzunarul blugilor şi învârt cheile pe degete, simţind că totul a mers prea bine. Un sentiment mă zgârie grav pe creier. Joshua nu m-ar lăsa să plec atât de uşor, fără un test final, de aceea mă aştept la orice din partea lui după ce ies din clădire. Oftez scurt şi mă dezlipesc de peretele din metal al liftului, păşind în afara lui, dar mă trezesc cu un pumn în faţă ce mă proiectează înapoi.

Ce dracu? Îmi scutur capul şi clipesc. Mă adun cât pot de repede şi mă feresc la timp din calea pumnului ce vine spre mine cu viteză şi-l văd pe Han la un milimetru de mine. M-am aşteptat la asta. Nemernicul nu pierde deloc ocazia de a-şi lua revanşa pentru dăţile în care i-am jucat câteva feste şi l-am transformat în dădaca mea. Dar nici el nu s-a lăsat mai prejos şi mi le-a întors cu prima ocazie.

— Văd că te ţii bine, moşuleţ!

Sarcasmul din cuvintele lui nu trece neobservat. Rânjesc şi îmi trec dosul palmei peste faţă, ştergând sângele ce mi se prelinge pe piele, şi adopt o postură defensivă. Îmi încordez pumnii, simţindu-mi venele mai pronunţate, şi înainte ca pumnul lui să mă mai atingă, îl fac eu să-l înghită pe al meu. I-l servesc şi pe al doilea, apoi pe al treilea şi îl trântesc la podea. Han îşi şterge sângele ce începe să curgă, privindu-mă cu un rânjet tâmp pe faţă. Îmi pocnesc gâtul, mişcându-l în toate părţile. Sare în picioare, dintr-o mişcare, iar urletul lui se aude ca un ecou în tot garajul. Se năpusteşte asupra mea cu o dorinţă ce i se poate citi în ochi. Reuşesc să-i parez

lovitura, în timp ce pumnul meu face contact cu splina lui, oprindu-i pentru o secundă respiraţia. Mă dau un pas înapoi şi îl privesc, încercând să îmi găsesc suflul.

— După felul în care loveşti, aş putea afirma că lunile ce au trecut au fost doar un coşmar, din care tocmai te-ai trezit.

Han se aşază în fund, cu genunchii flexaţi şi cu braţele proptite peste acestea.

— Începeam să mă îngrijorez că Joshua a uitat, spun, făcând referire la testul prin care tocmai am trecut.

Zgomotul care se aude brusc, ca un aplaudat, mă îndeamnă să mă întorc cu totul spre sursă, dând astfel peste rânjetul mândru al naşului meu. Înclin din cap, în semn de respect, şi îmi îndrept postura.

— Han Long pariase că nu vei fi pregătit, îmi spune şi îmi mut ochii la cretinul de jos.

— Se pare că m-am înşelat, rânjeşte acesta, ridicând nonşalant din umeri.

Mă postez în faţa lui şi îi întind mâna. Mă priveşte pe sub gene, rânjind în continuare, şi îşi îngroapă palma în a mea. Îl trag şi îl ajut să se ridice, apoi îl trag într-o îmbrăţişare prietenească, bătându-ne cu palma pe spate. Prilej numai bun ca Han să-mi şoptească:

— 智者从不不 成 子[1], îmi spune şi îmi ridic colţurile gurii într-un zâmbet, înţelegând ce vrea să-mi transmită.

Mă bate încă o dată cu palma pe spate şi îmi dă drumul.

— Du-te, n-o mai lăsa să te aştepte mult, îmi spune naşul meu, iar cuvintele lui mă surprind.

Chipul mi se înseninează. Înclin din nou din cap, în semn de respect, apoi apuc mânerul genţii şi încep să mă buzunăresc după cheile de la maşină.

— Nu ezita să mă chemi atunci când ai nevoie, moşuleţ. Unde e acţiune e întotdeauna loc de încă un nebun, spune Han şi îmi întinde cheile, oferindu-mi astfel atât ajutorul său, cât şi prietenia.

1 智者从不不 成 子 – proverb chinezesc: „Înţeleptul nu dezaprobă niciodată un nebun”

— Han..., îi rostesc doar numele, cu un zâmbet nemernic de față.

Îmi plimb limba prin gură, rânjind, și păşesc apăsat până în dreptul maşinii. Deschid portbagajul şi arunc bagajul în el, apoi trântesc uşa ca să se închidă şi mă urc la volan. Îmi trec palma peste chip şi observ sângele care începe să se usuce pe degete, ceea ce mă face să conştientizez că nu pot să mă afişez aşa la şcoala lui Mey. Cotrobăi peste tot şi găsesc, în cele din urmă, o cârpă curată în torpedo. Mă şterg cât pot de bine, apoi arunc cârpa pe scaunul din dreapta, în timp ce pornesc maşina şi plec de îndată ce uşile garajului se deschid.

Reuşesc să fac slalom printre maşinile care circulă regulamentar, virând spre stânga, imediat ce GPS-ul îmi arată pe unde să o iau, şi accelerez din nou. În mai puţin de o oră ajung la destinaţie şi aştept ca Meyleen să iasă de la şcoală. Privesc spre poartă, bătând cu degetele pe volan, asigurându-mă că drumul e liber, dar SUV-ul negru ce parchează fix în faţa mea îmi dă un sentiment ciudat. *Ceva nu e în regulă.* Îmi mijesc ochii şi mă uit când spre Mey, care acum iese pe poartă, când spre maşina suspectă a cărei uşi se deschid brusc. Mă aud cum respir, de zici că totul e pe modul slow motion. Ies ca un uragan din maşină, dar nu mai apuc să o prind pe Mey, pentru că e trasă repede în SUV-ul negru. Acesta demarează în trombă, cu un scârţâit prelung, lăsând în urma sa un fum dens, iar eu mă grăbesc înapoi la maşină. Mă arunc în scaun şi demarez în forţă. Apăs ca disperatul claxonul, doar ca să oblig maşinile să se tragă din calea mea, şi schimb din nou viteza, călcând apoi pedala acceleraţiei până în podea.

Drace! Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Mai merg cu viteză câteva minute, apoi încetinesc treptat când maşina face stânga. Opresc într-un loc ferit, ca să nu mi se sesizeze prezenţa, și să degenereze totul într-un dezastru. Caut repede o armă şi înjur în barbă când nu găsesc una. Frustrat, lovesc

volanul cu palmele şi ies val-vârtej din maşină, trântind portiera cu putere. Decid, totuşi, să deschid şi portbagajul, în speranţa ca măcar acolo să găsesc vreo armă, dar dau peste aceeaşi problemă, nimic. Cum dracu' să mă duc după Mey când e posibil să mor? Trântesc uşa cu putere, fiind scos complet din minţi, şi lovesc pământul cu piciorul, apoi mă întorc şi dau să închid când o mică deschizătură în podea îmi captează atenţia. Ridic uşa, îmi frec faţa cu palmele, apoi palmele una de cealaltă, suflând scurt aer printre buze şi mă pregătesc sufleteşte pentru ceea ce s-ar putea să găsesc. Îmi trec degetele de-a lungul deschizăturii şi ridic capul în sus. Zâmbesc cu gura până la urechi când zăresc biletul pus între arme. Îl iau între degete, îl despăturesc repede şi îmi trec privirea peste scrisul pe care l-aş recunoaşte oriunde. E al lui Han.

„Bucură-te de cadou, moşuleţ!"

— Al naibii nemernic, rânjesc şi scot două arme, câteva încărcătoare cu gloanţe şi închid portbagajul.

Cercetez împrejurimile, asigurându-mă că perimetrul e liber, şi înaintez cu paşi mărunţi spre clădirea de la marginea periferiei. Întru în clădire cu pistolul aţintit în faţă şi înaintez. Caut în toate încăperile de la parter, dar când dau să urc la etaj, vocile venite dinspre camera din fundul holului mă îndeamnă să îmi port paşii în direcţia aceea.

— *Dă-mi drumul!* aud vocea lui Meyleen cum urlă la cineva.

— *Taci dracului din gură, pramatie mică!* se aude o voce de bărbat. *Stai acolo şi să dea naiba să te mişti,* o ameninţă şi pot auzi suspinele ei.

Nu sunt sigur câţi oameni sunt în încăpere, fiindcă am auzit vocea unui singur cretin, dar sper să nu fiu nevoit să apelez la armă. Nu vreau să o sperii pe Meyleen. Mă lipesc de perete, la doi paşi de intrarea în încăpere, şi îmi verific

din nou arma. Dau năvală înăuntru şi îl lovesc pe idiot cu podul armei în moalele capului. Îl las să îmbrăţişeze podeaua, apoi fac cinci paşi înainte şi mă ascund în spatele unui dulap şubred. Aştept ca zgomotul paşilor să se audă cât mai aproape de mine, iar când omul ajunge în raza mea vizuală, îmi înfăşor braţul în jurul gâtului său, strângând cu putere, până când nu mai mişcă deloc. Las trupul leşinat pe podea şi intru în camera de alături, dar ies repede înapoi.

Fir-ar! Sunt trei matahale, după cum am numărat în fugă. Verific repede arma, expir şi intru în forţă, trăgând cu aceasta glonţ după glonţ, nimerindu-i pe fiecare în cap.

Meyleen ţipă din cauza atingerii mele şi se ghemuieşte într-un colţ.

— Mey, e în ordine, sunt...

— Augustin!

Îmi sare în braţe şi începe să plângă.

— Am ştiut că nu eşti mort.

— Trebuie să plecăm, spun după un minut. Mai sunt şi alţii decât cei pe care i-am anihilat?

O analizez, ca să ştiu că n-a păţit nimic, şi îi iau mâna micuţă în a mea.

— Nu, doar cei care...

Priveşte scurt în jurul ei, agăţându-se şi mai bine de braţul meu, şi înghite în sec.

— Vino!

Îndrept arma în faţă şi păşesc cu paşi mărunţi spre ieşire. O trag din când în când pe Mey în spatele meu şi simt că toată treaba asta de rahat e mult prea uşoară. Ies cu încredere din clădire, dar mă văd nevoit să bat în retragere, pentru că o serie de gloanţe se năpustesc în direcţia noastră şi primul instinct e să o verific pe Meyleen. O analizez fugitiv şi răsuflu uşurat.

— *Augustine, Augustine!* aud glasul inconfundabil al lui Emanuel şi trebuia să-mi dau seama că el e în spatele acestei răpiri. *Mă bucur să văd că încă trăieşti*, se aude vocea lui

ironică, care nu trece neobservată. *Asta îmi va oferi şansa de a-ţi curma viaţa. De mult îmi doresc să te văd mort.*

— Aşteaptă-ţi rândul, gândac ce eşti, mai sunt alţii în faţa ta. Dar nu-ţi face griji, voi veni eu după tine. Nu-ţi face griji! îi repet şi îmi descarc arma în direcţia lui.

Se adăposteşte după portiera pe care tocmai a deschis-o, descărcându-şi şi el arma şi mă retrag după perete, verificând-o pe a mea. Schimb încărcătorul gol cu unul plin şi armez. Îmi strâng buzele într-o linie fină, ies din ascunzătoare şi-l nimeresc în genunchi pe unul dintre oamenii care îi asigură protecţia. Îmi îndrept arma spre celălalt şi îl nimeresc în braţ, în momentul în care da să se urce în maşină.

— Îţi vin eu de hac, Augustin!

Emanuel bate în retragere. Dar nu pot să-l las să scape. Mă postez în faţa maşinii care vine spre mine în mare viteză şi încerc să o opresc, trăgând cu arma, dar aceasta continuă să se apropie şi mă văd nevoit să sar într-o parte, ca să nu mă omoare.

— Drace! înjur şi lovesc pământul. Meyleen! strig, asigurând-o că e liber.

Iese din ascunzătoare. Priveşte în toate părţile, ţinând la piept ghiozdanul, şi o rupe la fugă. Se agaţă de mine şi o simt cum tremură. Îmi trec palma pe toată lungimea spatelui ei şi o privesc cu blândeţe, dându-i de înţeles că pericolul a trecut şi tot ce vom face acum e să plecăm acasă. Deschid portiera şi o las să se urce în timp ce mă îndrept spre portbagaj şi arunc armele acolo.

— Când mi-a spus mama că ai să vii după mine, aproape am ţipat de fericire în sala de clasă, o aud pe Meyleen spunând, în timp ce urc la volan.

Drumul spre complexul în care locuieşte Christina pare mult mai liber. Virez la a doua ieşire şi îmi continui drumul spre destinaţie, însă fac o ultimă oprire la florăria de pe Brown Street, colţ cu Art Street, şi cumpăr un buchet imens de trandafiri, pe care îl pun în braţele lui Mey.

— Mulţumesc!

— Pentru nimic, puştoaico!

— Ai de gând să pleci din nou? întreabă tristă şi îşi mută privirea de la degetele ei la mine.

Îmi molfăi buza de jos şi expir.

— Sunt aici ca să rămân, îi răspund sincer.

Virez stânga şi intru în parcarea complexului. Opresc maşina cu totul şi mă las moale în scaun. Îmi închid ochii, strâng din dinţi din cauza durerilor care mă pun la încercare şi încerc să-mi revin înainte să ajung sus. Nu vreau să mă vadă aşa. N-aş suporta ca ea să mai ducă în spate încă o povară.

— Mi-a dat mama astea, spune Meyleen şi îmi deschid ochii să văd ce i-a dat. A spus că îţi vor mai ameliora durerile, iar pe celelalte le va aduce în zilele următoare.

Iau punga mică între degete şi scot medicamentele din ea. *Numai dor de astea nu mi-a fost*, bâigui în sinea mea şi scot una dintre pastile. O înghit pe uscat şi aşa fac şi cu a doua, strâmbând din nas din cauza gustului amar.

— Ar trebui să urcăm, zic şi deschid portiera.

— Ai de gând să-i faci o surpriză lui Chris? mă întreabă Mey, luându-şi ghiozdanul în spate şi apărând în dreptul meu, în timp ce scot bagajul şi trântesc portbagajul, închizându-l.

— Asta ar fi ideea!

Îi fac semn să înainteze spre intrarea în bloc.

— Ştii, e o persoană minunată!

Îmi ridic capul ca să o văd mai bine pe Mey şi expir profund, lipindu-mă cu spatele de peretele din fier al liftului.

— Ştiu!

— Nu mai vreau să o văd plângând, îmi spune serioasă şi se întoarce cu totul spre mine. Chiar dacă mi-a spus de multe ori că e bine, ştiam că mă minte, dar am preferat să nu zic nimic. Ştiam că suferă din cauza ta.

Meyleen pare mult mai matură decât un copil de vârsta ei, confruntându-se cu lucruri cu care un copil nu ar trebui să se confrunte, lucruri care îi zdruncină inima şi îi calcă sufletul în picioare. Mă împing în peretele liftului şi îmi îndrept postura. Uşile se deschid şi păşesc spre apartament. Inima îmi pompează cu viteză sângele prin artere. Meyleen îşi scoate cheile, dar o opresc când vrea să deschidă. Mă las în jos, ca să fiu la nivelul ei şi spun:

— Sunt aici ca să rămân, nu am de gând să mai plec.

Mă îmbrăţişează scurt şi trebuie să recunosc că mi-a ajuns la suflet micuţa asta, chiar dacă e fiica lui Katherine. Atmosfera din apartament e aceeaşi. Arunc geanta pe canapea. Mey face la fel cu ghiozdanul şi dispare în camera sa, nu înainte de a lăsa şi buchetul. Inspir şi las mirosul – pe care-l recunosc oriunde – să îmi gâdile simţurile. Observ cum mi s-a ridicat uşor părul de pe braţe, având emoţii mai mari ca niciodată. Mi-a fost dor de ea, iar să fiu acum aici, în apartament, depănând amintiri, mă face să fiu nostalgic. Zgâlţâi din cap şi revin la realitate.

— Christina ajunge într-o oră, îmi captează atenţia glasul lui Meyleen.

S-a întors din camera sa şi mă pune la curent cu toate.

Îmi scarpin ceafa, iau buchetul şi geanta între degete şi dau năvală în dormitor, simţind şi aici mirosul ce predomină în toată casa, de ciocolată şi trandafiri. Aşez buchetul şi bagajul pe pat, apoi deschid geanta şi scot o pereche de pantaloni de trening şi o pereche de boxeri. Oftez, ca în cele din urmă să mă îndrept spre baie. Fac un duş rapid înainte ca micuţa mea să apară în peisaj. Aranjez totul şi sper că nu îşi va da seama prea repede de faptul că sunt aici, chiar nu vreau să stric surpriza. Ies din cameră cu buchetul în mână, dar înainte să-i pot spune ceva lui Meyleen, aud cheile cum se învârt în broasca uşii de la intrare. *A şi venit? Când naiba a trecut timpul?* Meyleen îmi face semn să intru repede în camera ei şi fac întocmai, lăsând uşa uşor întredeschisă.

— *Cum a fost ziua ta?* aud glasul Christinei, care mă face să zâmbesc şi ascult în continuare, trăgând din când în când cu ochiul spre cele două.

Felul în care Christina o strânge protectiv pe Meyleen în braţele sale spune multe. Cele două s-au apropiat una de cealaltă mai mult decât aş fi crezut.

— *Foarte bună!* îi răspunde Meyleen într-un final. *Ziua ta cum a fost?* o întreabă şi îşi îndreaptă fugitiv privirea spre mine.

— *Ca de obicei*, îi răspunde Christina scurt. *Ai mâncat ceva? Îţi pregătesc mâncarea ta preferată?* o bombardează cu întrebări, încercând să îi ofere ceea ce o mamă i-ar oferi.

— *Nu, sunt bine!* îi răspunde Meyleen repede, aruncând încă o privire spre mine. *Ce ai spune dacă te-ai duce să faci un duş şi apoi ne-am uita la un film?* îi sugerează Mey şi zâmbesc cu gura până la urechi.

Şmecheruţă mică, rostesc în sinea mea, ghicindu-i planul.

— *Eşti sigură de asta?*

Christina pune cam multe întrebări, dar îmi place felul lui Meyleen de a încerca să o expedieze, doar ca planul meu să fie pus în aplicare.

— *Sunt sigură,* îi răspunde şi o prinde de mână, trăgând-o dintr-odată spre camera ei, iar eu zâmbesc în continuare, ascunzându-mă în camera lui Meyleen.

Ajunse în dreptul dormitorului, Meyleen deschide larg uşa şi o trage înăuntru pe micuţa mea, forţând-o să intre la duş.

— *Dar..., dar...,* Christina încearcă să protesteze, însă nu mai apucă pentru că Meyleen închide uşa de la dormitor şi răsuflă uşurată.

Pot să o aud de aici. Ies şi eu din cameră, având cale liberă şi zâmbesc spre micuţa din faţa mea, care îmi zâmbeşte şi ea înapoi complice.

— Ingenios plan, o felicit şi o văd zâmbind în continuare.

— Trebuia să o fac cumva să intre la duş, aşa ai şi tu timp să-i poţi pregăti surpriza, îmi răspunde şi zâmbesc la cât de isteaţă poate fi. Eu o să fiu în camera mea, cu căştile pe urechi, ascultând muzică, e tot ce-mi mai spune, apoi deschide uşor uşa de la dormitorul Christinei şi îşi bagă capul înăuntru.

După nicio secundă şi-l scoate şi spune:

— Ai cale liberă, doar să fiţi cuminţi! mi-o trânteşte de parcă ea ar fi adultul şi noi copiii care suntem la prima noastră întâlnire.

Înainte să i-o pot întoarce, se face nevăzută, intrând în camera sa şi închizând uşa.

Zâmbesc cu gura până la urechi, fiind pus la perete de o fetiţă de doar zece anişori şi intru, într-un final, în dormitorul micuţei mele, auzind încă apa de la duş curgând. În acest moment sunt ca un puştan emoţionat, simt cum îmi transpiră palmele şi trag cu putere aerul în plămâni. Mi-a fost dor de ea. Mi-a fost dor să-i aud glasul, care întotdeauna îmi întoarce vorbele şi ca să o fac să tacă o sărut, de fiecare dată. Mi-a fost dor de felul în care mă priveşte sau se împotriveşte, mi-a fost dor de nemernica asta mică şi nebună. Aşez buchetul pe pat, în aşa fel încât să se vadă biletul şi mă ascund, ca un copil mic, după dulap, aşteptând ca ea să iasă. După alte trei minute, nu mai aud apa de la duş curgând şi îmi proptesc capul de perete, imaginându-mi felul în care îşi răsfaţă trupul cu crema ei preferată.

Drace! Simt că nu mai am stare, însă nu mai trebuie să aştept prea mult, căci uşa se deschide larg. Christina păşeşte în cameră, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi şi un maiou de culoare vişinie, cu puţină dantelă neagră pe alocuri, şi înaintează spre pat, ştergându-şi în continuare părul umed. Se opreşte brusc şi ştiu sigur că tocmai a văzut buchetul. Scapă prosopul pe jos şi cu mâinile tremurânde – pot să văd asta de aici deşi camera nu e luminată complet – ia buchetul între degetele sale şi citeşte biletul. Acum e momentul, căci pe bilet scrie scurt:

„Întoarce-te!”

Fără să mai stau pe gânduri, mă apropii de ea, acum că se întoarce cu totul spre mine şi nu-i dau timp să reacţioneze în niciun fel. Mă năpustesc ca un flămând asupra buzelor sale, captându-le într-un sărut plin de iubire, dor, pasiune şi nebunie. Doar aşa se poate descrie dorul nebun care m-a învăluit lunile acestea. Buzele ei sunt tot la fel. Atât de moi, atât de dulci, numai bune de sărutat. Îmi aşez palmele pe talia ei micuţă, apoi îi înconjur trupul, chiar dacă se opune, dar tot n-am de gând să renunţ şi îmi înfig degetele în părul ei umed, adâncind şi mai mult sărutul nostru. Deodată îi simt braţele încolăcindu-se în jurul gâtului meu, semn că şi-a dat seama cine sunt şi adânceşte şi ea mai mult sărutul nostru nebun, simţindu-i lacrimile sărate. Plânge. Sigur sunt lacrimi de fericire, deoarece nu vreau să cred că sunt de tristeţe. Mă despart de buzele pe care le-aş săruta încontinuu şi îmi sprijin fruntea de a ei.

— Te iubesc, micuţo! spun sincer şi pot să-i aud suspinele.

Îmi ridică chipul, ca să mă poată vedea mai bine, şi după ce îmi atinge buzele cu buricele degetelor sale, dar şi tot chipul, ca şi cum ar vrea să fie sigură că nu visează, spune:

— Oh, Doamne! Eşti chiar tu! vorbeşte cu emoţie în glas şi îmi sărută din nou buzele. Te-ai întors!

— M-am întors, micuţo, şi n-am de gând să mai plec.

— Bun! Pentru că n-am să te mai las. Am să te leg de mine şi oriunde mergi tu, merg şi eu, îmi răspunde şi zâmbesc cu gura până la urechi, în timp ce palmele îmi alunecă pe fesele ei, apoi pe coapse şi o salt în braţele mele, încolăcindu-i picioarele în jurul meu.

„Chiar şi în adâncurile cele mai de temut ale Întunericului
Mai există o fărâmă de lumină care licăreşte, arătându-ţi calea.
Exact ca şi credinţa care încă înfloreşte în sufletul tău
Atunci când simţi că nu mai poţi şi ai căzut la pământ, crezând că totul e pierdut,
Dar nu uita...
Speranţa moare ultima.”

– Capitolul 2 –

Christina Evans
„Speranţa moare ultima”

13 Octombrie 2016 / Joi
UNSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Privesc pierdută într-un punct fix, în timp ce mişc pixul între degetele de la mâna dreaptă, chiar dacă ora de fizică e în toi – nu că mi-ar păsa, mai niciodată nu m-am dat în vânt după această oră. Nu mă pot gândi decât la ziua în care am fost nevoită să fac o plimbare până la morgă. Îmi simţeam inima bubuind în cutia toracică, de zici că mai avea puţin şi ieşea cu totul afară, cu cât mă apropiam de locul acela blestemat. Simţeam că ceva nu e în regulă şi chiar dacă mintea mea născocea tot felul de imagini, care mai degrabă mi-ar fi rupt inima în două, continuam să îmi repet în gând că acel trup, scos de poliţie din maşina care a ars, nu e a lui... şi avusesem dreptate în final.

„Emma mă priveşte cu ochii în lacrimi şi îmi strânge mâna puternic într-ale ei, cu cât maşina înaintează spre morga oraşului. E mai speriată decât sunt eu şi poate din cauza asta mă simt atât de neliniştită pe dinăuntru. Seara ar fi trebuit să fie una petrecută cu familia şi prietenii, însă s-a transformat într-o ceremonie a morţii. Împletită cu umbrele sumbre ale trecutului ce a venit să ne bântuie. Maşina se opreşte în faţa imensului spital şi deschid portiera, dar mă simt trasă înapoi.

— Spune-mi că visez şi că din minut în minut mă voi trezi din acest coşmar, se aude ca un ecou surd glasul frânt al Emmei.

Aş vrea să îi pot spune că totul e doar o farsă tâmpită născocită de fratele său nebun, însă nu pot face asta. Nu am cum. Până şi eu simt că înnebunesc, puţin câte puţin,

din cauza durerii pe care sufletul meu încearcă să o alunge, doar ca să nu mai doară atât de tare. Îi ofer o îmbrăţişare, ca să o mai liniştesc, mângâindu-i spatele cu palma, deoarece nu-i face bine nici ei, dar nici mititelului care urmează să vină pe lume.

— Nu e nevoie să intri dacă nu te simţi în stare, Emma.

Zgâlţâie din cap într-un mod negativ, încăpăţânându-se că e în regulă.

— Em! O să-ţi faci numai rău. Te rog, gândeşte-te şi la cel mic, îi spun, reamintindu-i că e însărcinată, iar ea îşi pune mâinile pe burtică.

— O să fiu bine, mă asigură Emma, dar simt că minte şi îi ating uşor umărul cu palma, strângându-mi buzele într-o linie.

Ies uşor nesigură din maşină şi arunc o privire spre ea. Îmi muşc buzele şi îmi frec braţele, simţind adierea rece a nopţii; printre buze ies aburii exercitaţi de căldura din corp şi trag mai bine pe mine geaca groasă.

— Eşti pregătită?

Andy apare în faţa mea şi încuviinţez.

— Eşti sigură? Dacă nu...

— Andy! Vreau doar să-l văd, îi spun, trecându-mi degetele prin păr. Vreau să...

Simt tremurul ce mă învăluie treptat într-un sentiment de eliberare. Alţii în locul meu ar izbucni în plâns în asemenea situaţii, însă eu mă simt ca şi cum mi s-a ridicat greutatea ce îmi apăsa sufletul. Ciudat ar spune unii, dar pentru mine e ca o confirmare a unor bănuieli ce nu îmi dau pace.

— Cu toţii ne dorim ca noaptea aceasta să fie doar un coşmar, îmi spune Andy, înţelegându-mă.

Încă de când l-am cunoscut pe Andy am avut o părere nasoală despre el, dar în final s-a dovedit a fi un bun prieten, o persoană pe care poţi conta. Îmi muşc buza de jos, cu putere, până în punctul în care sângele îmi invadează gura şi păşesc cu încredere în clădirea ce îmi dă fiori.

— Am venit pentru o identificare, vorbeşte Andy, iar eu zici că nu mai am glas.

— Tot înainte şi ultima uşă pe dreapta, ne răspunde asistenta de la recepţie.

Clatin din cap în semn de aprobare şi îmi strâng palmele în pumni din cauza emoţiilor ce mă învăluiesc. Înghit în sec greaţa ce mi s-a strâns ca un pumn în gât şi îmi încreţesc nasul din cauza mirosului de formol. Niciodată nu mi-a plăcut mirosul acesta; întotdeauna îmi aduce aminte de oamenii a căror viaţă s-a stins mult prea devreme sau de cei care au murit de bătrâneţe.

— Eşti bine? Eşti sigură că vrei să faci asta? mă întreabă Andy, care pare nesigur pe acţiunile mele.

Încuviinţez doar, pentru că dacă aş vorbi, mai mult ca sigur aş spune „nu". Inspir, expir, simţindu-mă brusc ameţită şi păşesc cu încredere în camera sumbră, înainte ca Andy să sesizeze starea în care mă aflu şi să mă scoată afară cu forţa. Privesc cu groază spre corpul acoperit din mijlocul încăperii şi îmi repet în minte că nu e el. Sentimentul avut mai devreme îmi confirmă asta, căci Augustin e un bărbat dat dracului, care ar călca până şi prin focurile infernului ca să fie în viaţă. Să fie lângă noi, lângă mine. Eu una... aşa aş proceda.

— Sunteţi aparţinătorii? întreabă doctoriţa, scoţându-mă din gânduri.

— Sunt soţia, iar el e viitorul cumnat, răspund şi arunc o privire, cu coada ochiului, spre Andy.

— Sunteţi pregătiţi? ne întreabă din nou, punându-şi mâinile peste cearşaful alb şi îl trage de îndată ce primeşte aprobarea noastră.

Mă apropii şi mai mult de masa de metal şi chiar dacă oboseala începe să pună stăpânire pe corpul meu, încep şi analizez minuţios corpul. Îmi plimb ochii pe acesta şi, la o primă vedere, pot sesiza că puţine tatuaje se disting cu ochiul liber. Ridic cearşaful şi îi verific şi picioarele, care,

spre surprinderea mea, par „dezbrăcate". Îl măsor din cap până-n picioare, mă uit mai bine la construcţia corpului şi, dacă nu l-aş cunoaşte foarte bine pe Augustin, aş putea jura că el e aici. Mai fac încă o dată toate calculele şi acum sunt şi mai sigură de faptul că acesta nu e nebunul meu. Arunc o privire spre mâna stângă şi nu găsesc obiectul preţios pe care i l-am dăruit.

— Aş dori să recuperez lucrurile pe care le-a avut asupra lui, vorbesc mai mult de formă, căci oricum sunt sigură că nu e el, dar vreau să ştiu dacă s-a găsit, din întâmplare, ceva.

— Aaa... Singurele lucruri găsite asupra lui sunt hainele, care sunt destul de arse. Nimic altceva, îmi răspunde doctoriţa şi brusc mă simt şi mai uşoară în suflet, exact ca o speranţă care înfloreşte.

— Nu, nu se poate! mă prefac. Ar fi trebuit să aibă un inel pe...

— Îmi pare rău, dar nu am..., doctoriţa încearcă să îmi răspundă, însă zgomotul care se aude brusc, ne întrerupe.

Mă întorc cu tot corpul în spate şi o găsesc pe Emma întinsă pe jos. Când a ajuns aici?

— Emma? încerc să o trezesc, dar nimic. Emma?

— Emma, iubito? încearcă şi Andy, dar tot nimic.

Sunt sigură că a văzut trupul. Andy o ia pe braţe şi ne îndreptăm spre ieşirea din morgă, fără să îi mai spun ceva doctoriţei. Emma are prioritate şi nu pot risca să îşi piardă copilul. Restul poate să mai aştepte, dar acum sunt sută la sută sigură că acel corp nu e a lui Augustin.

— Nu e el! vorbesc fără să realizez că spun totul cu voce tare şi îl observ pe Andy că se opreşte în loc.

— Ce vrei să spui?

— Acel corp nu e a lui Augustin, Andy. Dacă ar fi fost el, încă ar fi purtat inelul pe care i l-am dăruit, încerc să-l lămuresc, simţind nevoia să mă descarc de ceea ce ştiu.

Doamne! Felul în care Andy mă priveşte mă îndeamnă să continui.

— Ca inelul să se topească ar fi fost nevoie de o temperatură mult mai mare, iar trupul lui ar fi fost făcut scrum, încerc să-l lămuresc. În plus, corpul acela e cam „dezbrăcat" de tatuajele pe care Augustin le poartă cu mândrie, cu toții știm asta. Îl cunosc prea bine. Acela nu e Augustin, Andy! continui să vorbesc ca o moară stricată și pot citi pe chipul lui o ușurare la fel de mare, exact cum o simt eu în sufletul meu."

Au trecut totuși unsprezece luni de atunci și încă nu l-am găsit. Dar tot n-am de gând să renunț, de aceea am făcut o înțelegere cu Andy în seara aceea. Că nu vom spune nimic, dar absolut nimic, nimănui, până nu îl vom găsi pe Augustin, deoarece nu voiam să le ofer speranțe deșarte și celorlalți. Nu voiam ca Emma să stea tot timpul să se întrebe de ce nu mai apare de oriunde ar fi acum. I-ar fi făcut rău atât ei, cât și copilului. *Unde ești, mi loco*[1]*? Dă-mi măcar un semn ca să știu unde să te caut,* îmi închid ochii, dar sunt adusă la realitate de palma ce se izbește zdravăn de banca mea.

— Domnișoară Evans, mai sunteți printre noi?

Domnul profesor Owen Saunders pare destul de supărat. Îl înțeleg! Mai ales că nu e pentru prima dată când mi se întâmplă să cad în gânduri profunde, fix la ora lui.

— Ăăăă, eu..., nici nu știu ce să îi răspund.

Privesc în jurul meu la toți ochii care mă privesc ca pe o ciudată și suflu puternic printre buze, aruncându-mi ochii peste cap. Nu mă mai afectează ochii lor curioși, așa ca înainte.

— Eu... trebuie să plec, bag o scuză jalnică, pentru că habar nu am ce mama dracului să îi răspund și mă ridic brusc în picioare.

Îmi iau lucrurile în mâini și ies val-vârtej pe ușa clasei, trântind-o în urma mea. *La naiba!* înjur și îmi trag mai bine breteaua ghiozdanului pe umăr, înaintând spre ieșirea din

1 Nebunul meu

facultate. Nici nu ştiu cine mama naibii m-a pus să aleg cursul de fizică. Întotdeauna îmi dă o stare de somnolenţă şi mai tot timpul cad pe gânduri din cauza aceasta. Nu ştiu dacă am fost lucidă la vreo oră a domnului Saunders sau atentă la tot ce îndrugă pe acolo. Las toate gândurile despre facultate deoparte şi încerc să mă concentrez pe ceea ce mă interesează cel mai mult: găsirea lui Augustin. Sigur mi-au scăpat câteva piste de fiecare dată când am fost în locul acela blestemat. Mai rău e că poliţia a luat maşina de acolo şi a dus-o la secţie, fiind o probă importantă în cazul pe care l-au deschis. Însă n-au găsit nicio probă care să indice faptul că maşina ar fi avut vreo defecţiune sau frânele tăiate, astfel încât să devieze brusc de la traseu şi să ajungă să se rostogolească pe deal în jos. Singurul indiciu pe care îl au e mesajul pe care l-am primit eu în seara aceea şi cam atât. Însă şi această pistă e un dead end, întrucât expeditorul nu poate fi depistat. Se pare că nemernica de Eva a folosit un telefon cu cartelă. O idee bună dacă nu vrei să fii găsit de poliţie şi dus în arest. Dar chiar şi aşa, Eva e o persoană mult prea vicleană. Şi chiar dacă ar fi prins-o, mai mult ca sigur ar fi găsit un mod prin care să iasă din închisoare, chiar dacă toate dovezile duc spre ea. Am jurat că am să îi vin de hac nemernicei şi nu am de gând să dau înapoi, mai ales pentru că eu cred cu tărie că are o mare vină şi pentru moartea mamei mele. Sentimentul acesta mă învăluie de câteva zile încoace.

— Argh! îmi descarc toată frustrarea printr-un urlet scurt, pentru că nu îmi dă un semn de viaţă, ca să ştiu unde să îl caut.

Mă îmbufnez, încreţindu-mi nasul, şi mă opresc în faţa unui Lexus LC, de un negru metalizat. Maşina pe care am primit-o cadou de la tata, după ce mi-am luat carnetul. I-am promis acum mult timp lui Augustin că mă voi ţine de şcoală, că voi face şcoala de şoferi, că nu îmi voi neglija

visurile, indiferent de ce se va întâmpla şi până acum am respectat fiecare promisiune făcută. Augustin are un suflet mare, chiar dacă la suprafaţă, în multe cazuri, e un nemernic de primă speţă. Urc la volan şi plec în viteză spre locul accidentului.

Trebuie să fie ceva ce mi-a scăpat, simt asta. Ajung destul de repede la destinaţie, mai ales că drumul nu a fost atât de aglomerat ca în alte zile, şi opresc maşina cât mai aproape de locul cu pricina. Deschid torpedoul şi scot din acesta o pereche de mănuşi albe, pe care le trag pe mâini, apoi scot şi pistolul pe care îl am ascuns tot acolo – nu ştii niciodată când ai nevoie de aşa ceva – şi îl verific. Ştiu că n-ar trebui să am unul, deoarece Dominic ar înnebuni să ştie asta, însă trebuie să am şi eu ceva cu care să mă apăr în caz de orice.

Deschid portiera şi ies din maşină. Bag pistolul la spate, între betelia blugilor şi piele, apoi trag tricoul peste acesta şi blochez maşina. Privesc când în stânga, când în dreapta, asigurându-mă că nu sunt urmărită şi într-un final încep să cobor spre locul în care a luat foc maşina. Încă am acelaşi sentiment ciudat că mi-a scăpat ceva. Cercetez cu atenţie locul, fiecare ramură ruptă a copacilor şi mă las în jos pe genunchi, atunci când observ ceva printre frunzele colorate, căzute peste pământul maroniu. Le dau la o parte şi iau între degete lănţişorul pe care nu l-am mai văzut până în acest moment. Fir-ar! Mă simt ca o poliţistă care investighează locul unei crimei, încercând să rezolve un caz neelucidat. De fapt, aşa şi e, mai ales că poliţia nu a găsit nicio pistă care să ducă la închiderea cazului, deşi după ei ar fi fost o sinucidere – doar ca să scape şi să claseze dosarul. Nu ştiu ca Augustin să fi avut vreun motiv întemeiat pentru a se sinucide. De fapt, nimic nu l-ar fi putut duce până în stadiul acela, de aceea ipoteza poliţiştilor pare ieşită din context şi tâmpită. Privesc lănţişorul pe toate părţile şi îmi închid ochii preţ de câteva secunde, oftând. *Ce caută lănţişorul*

lui Meyleen aici? Îl strâng puternic între degete, ducând în acelaşi timp mâna liberă spre pistolul de la spate. *Cineva e aici*, constat şi mă ridic brusc în picioare, îndreptând pistolul spre locul de unde provenea zgomotul.

— La naiba, Andy! spun când îl recunosc şi bag pistolul înapoi sub tricou. Mai aveam puţin şi...

— Dominic ştie că ai un pistol la tine? mă întrerupe zâmbind.

— Nu începe! mă revolt. Ştiţi fiecare dintre voi că am nevoie de unul, mai ales când pericolul mă pândeşte la orice pas. Sau ar trebui să îmbrăţişez moartea ca pe ceva normal? scrâşnesc din dinţi, dar Andy nu spune nimic.

— Ai dreptate! vine şi răspunsul lui după un minut.

Îmi trec degetele prin păr, oprindu-le la baza gâtului şi îmi trec limba scurt printre buze, încercând să îmi dau seama dacă e vreun loc în care nu am căutat.

— Cum m-ai găsit?

Surâde de parcă aş fi zis ceva amuzant.

— Vii aici încă din ziua aceea, ar fi fost imposibil să nu ghicesc unde eşti la ora aceasta, spune Andy verificându-şi arma. În plus, tu urăşti fizica! mi-o trânteşte, armând şi punând arma la spate, pe sub haine.

— Deci m-ai urmărit. Pot să-mi port şi singură de grijă, nu am nevoie tot timpul de o dădacă, îl lovesc cu pumnul în umăr.

— Au!

Îşi freacă umărul, văicărindu-se şi aproape i se bulbucă ochii când mă priveşte.

— Nu-ţi stă deloc bine ca muiere, îl taxez repede şi zâmbesc, continuând să cercetez zona.

Încă încerc să îmi dau seama ce caută lănţişorul lui Meyleen în locul acesta. *Fir-ar!* înjur în sinea mea, picându-mi deodată fisa. Îmi aduc aminte de ziua în care a ajuns acasă cu noroi pe papuci, puţin cam răvăşită şi fără lănţişor

la gât. I-l făcusem cadou de ziua ei de naştere, anul trecut în decembrie. Mi-a băgat o scuză, cum că a ajutat la plantarea unor flori în curtea şcolii şi atunci când şi-a dat părul pe spate nu a realizat că lănţişorul se prinsese de acesta şi căzuse pe jos, rupându-se. Nici până azi nu l-a găsit, făcându-mă să mă întreb constant dacă ceea ce mi-a zis e adevărat sau m-a minţit. Doamne! Am rugat-o de multe ori să nu vină în locul acesta, dar se pare că nu m-a ascultat. *De ce? Ce naiba a căutat aici?* Va trebui să vorbesc cu ea, deoarece nu aş vrea să păţească ceva din cauza unei gândiri nesăbuite. I-am promis lui Kath că voi avea grijă de fiica ei, că nu voi lăsa să i se întâmple ceva rău.

— Ai găsit ceva? mă întreabă Andy trezindu-mă la realitate şi îmi umezesc buzele cu limba înainte să mă întorc cu faţa spre el.

— Doar lănţişorul lui Meyleen, îi spun şi îl arăt.

Sunt curioasă ce scuză îmi va mai oferi Meyleen de data aceasta, mai ales că acest lănţişor dovedeşte că a fost aici.

— Ce caută...?

— Acelaşi lucru mă întreb şi eu, întrerup întrebarea lui Andy şi bag lănţişorul în buzunarul blugilor.

Nu am de gând să o cert, vreau doar să ştiu ce a căutat în acest loc. Îmi revin repede în fire, deoarece zgomotul ce se aude prin apropiere mă pune în alertă. Îi fac semn lui Andy să nu scoată niciun cuvânt, dar şi-a dat şi el seama că cineva ne urmăreşte, pentru că tocmai şi-a scos arma. O scot şi eu pe a mea şi mă înţeleg cu Andy din priviri. O iau spre stânga, în timp ce el o ia prin dreapta şi înaintăm cu paşi mărunţi spre locul din care s-a auzit zgomotul. *Fir-ar!* Mă adăpostesc după primul copac, încercând să mă feresc de gloanţele care sunt proiectate asupra mea, apoi rafalele se opresc brusc. Andy trage neîncetat cu arma lui şi porneşte în urmărirea persoanei care a tras asupra noastră, sperând că va afla cine a fost. Un sentiment ciudat mă învăluie din nou

şi cred că cine a fost acum aici, a mai fost şi altă dată. *Dar dacă au fost şi în altă parte?* Îmi aduc aminte că acum câteva zile o maşină de culoare neagră, cu geamuri fumurii, a dat târcoale în jurul sediului, reuşind chiar să intre înăuntru. A fost o vraişte infernală a doua zi când am ajuns cu toţii acolo. Locul arăta ca şi cum cineva ar fi căutat ceva. Dar ce?

Ies din gânduri când Andy ajunge lângă mine, gâfâind. Îşi propteşte palmele pe genunchi, încercând să îşi tragă suflul.

— Oricine a fost, a scăpat, spune după un minut.

Clatin din cap a aprobare, căzând din nou pe gânduri şi lovesc pământul cu piciorul, picându-mi fisa.

— Fir-ar!

— S-a întâmplat ceva?

— Oricine a fost, clar căuta ceva!

Simt tensiunea urcând până în moalele capului şi nu înţeleg cum de nu mi-am dat seama până acum.

Îl surprind pe Andy fixându-mă cu o privire ce îmi dă de înţeles că trebuie să-i explic şi îmi reprim gestul de a-mi da ochii peste cap. Expir pe nări.

— Gândeşte-te puţin! îl iau tare că văd că nu mă înţelege. Sediul a fost spart. Ceea ce e ciudat pentru că sistemul de securitate făcut de Alex e chiar foarte bun. Chiar greu de penetrat, de aceea...

— Da, dar nimic nu s-a furat, mă întrerupe. Deci, nu are niciun sens, spune şi ridică din umeri.

— Atunci am presupus că poate căuta pe cineva, bănuind cu toţii că eu aş fi cea vizată, dar..., mă opresc şi mă întorc cu o privire senină spre el. Dacă acel *„cineva”* e de fapt *„ceva”?*

— Nu are logică.

— Eu cred că are şi ştiu exact unde vom găsi răspunsul.

Pornesc, fără să îi dau drept la replică, spre maşina pe care am lăsat-o parcată sus pe strada principală şi încerc din nou să pun piesele cap la cap.

— Ce vrei să spui? urlă Andy în urma mea.

Gâfâi cu cât mă apropii de maşină – întotdeauna obosesc când urc dealul – şi mă opresc într-un final, trăgându-mi suflul.

— Trebuie să scoatem maşina din sediul poliţiei, deoarece cel care a fost aici şi la sediu căuta maşina lui Augustin.

— Vrei să spui că...?

Ne privim de parcă tocmai ni s-a aprins fiecăruia câte un beculeţ deasupra capului şi urcăm în maşini, demarând în forţă spre secţia de poliţie numărul treisprezece, cea din sudul oraşului. Cred cu tărie că maşina lui Augustin ascunde un lucru important, ceva ce poliţia nu poate repera, însă noi da, având o tehnologie destul de avansată. Dar mai întâi de toate trebuie să recuperăm maşina, înainte să dispară. Mă aplec puţin în faţă şi pornesc staţia prin care pot comunica cu restul trupei şi îmi dreg uşor glasul.

— Alex, accesează toate camerele de pe lângă sediul treisprezece al poliţiei. Cineva vrea să fure maşina lui Augustin, aproape că urlu, ca să mă fac înţeleasă, şi conduc ca o nebună pe străzile New York-ului.

— *De ce naiba...?*

— Doar fă-o! îi întrerup întrebarea, ordonându-i, şi pot auzi cu uşurinţă cum îşi trece cu repeziciune degetele peste butoanele de la tastatură.

Avusese dreptate Augustin când mi-a spus că Alex e un geniu al tehnologie. Abilităţile lui m-au bulversat, m-au băgat în ceaţă, mi-au dat dureri de cap atunci când a trebuit să învăţ ceva, ca apoi să reuşească să mă impresioneze cu totul în lunile acestea.

— *Sediul poliţiei tocmai a fost spart,* mă anunţă Alex după un minut, continuând să butoneze. *Sunt în jur de cinci persoane, după cum se vede. Fiecare poartă o mască pe faţă. Ce naiba?!* înjură. *Tocmai a apărut un camion în peisaj,* continuă Alex să ne ţină la curent cu ceea ce se întâmplă acolo.

— Vor să fure maşina lui Augustin.

Virez brusc spre dreapta şi o iau pe Ocean Row, tot înainte, schimbând constant vitezele, doar ca să ajung cât mai repede la destinaţie. Depăşesc maşină după maşină şi nu îmi fac griji din cauza poliţiei, deoarece mai mult ca sigur acum sunt la sediul lor, încercând să împiedice un jaf.

— *Au început să tragă asupra poliţiei*, ne anunţă din nou Alex, iar apoi, nu ştiu din ce cauză, brusc se face linişte.

Ce naiba? Alex nu se opreşte aproape niciodată din a butona, dar acum zici că toată legătura noastră s-a întrerupt. Îmi adun toată saliva din gură şi încerc să o înghit, ca să nu-mi mai simt gâtul uscat şi intru în curbă cu un scârţâit prelung.

— *Alex, ce mama dracului s-a întâmplat? Vorbeşte odată*! se răsteşte Andy la el, încercând să refacă legătura şi îl auzim amândoi dregându-şi glasul.

— Alex? îi rostesc şi eu numele.

— *Nu o să vă vină să credeţi cine este a şasea persoană*, vorbeşte Alex într-un final, însă după felul în care o spune, nu cred că o să îmi placă deloc ceea ce voi afla.

— *Ce vrei să spui?* aud glasul lui Happy prin staţie şi bănuiesc că Alex a trimis-o să ne ajute.

— *Lorena!* pronunţă Alex numele persoanei în cauză şi amuţesc.

Trădătoarea aceea a încercat să-l omoare pe Augustin, trecând de partea Evei. Însă ce treabă are ea cu maşina care se află acum în custodia poliţiei? Ajunsă în faţa sediului poliţiei, în plin schimb de focuri, dau peste cadavre, dar şi peste mulţi răniţi şi mă rog în sinea mea să nu fi ajuns prea târziu. Efectiv nu o pot suferi pe femeia aceasta. Iau pistolul între degete, îl verific repede, îl armez şi dau să ies din maşină, dar mă retrag din cauza gloanţelor ce se năpustesc asupra mea.

— *Fir-ar*!

— *Christina, rămâi în maşină până ajung Happy şi Andy!* mă roagă Alex, însă rugămintea lui pare mai mult un ordin pe care, îmi pare rău să o spun, nu am de gând să-l înfăptuiesc.

Încerc din nou să cobor din maşină, reuşind de această dată, şi încep să trag spre camionul parcat mai în dreapta mea, ieşind din ascunzătoare. Îmi mijesc ochii şi după ce o fixez pe Lorena în vizor trag fără întrerupere, dar cretina reuşeşte să se ferească la timp, ascunzându-se.

— *Christina! Christina!* aud glasul Lorenei, pronunţându-mi apăsat numele. *Nu ne-am văzut de ceva timp. Ce face Augustin?* rânjeşte batjocoritor, vocea ei auzindu-se ca un ecou asurzitor în timpanele mele.

Scrâşnesc din dinţi, schimbând încărcătorul gol cu unul plin de gloanţe şi inspir, apoi expir. Suflu aerul printre buzele în formă de „o" şi ies din ascunzătoare; îndrept arma spre locul în care e ascunsă Lorena şi trag. *Bitch!* Ştie bine că subiectul „Augustin" mă afectează, de aceea îl şi aduce în prim-plan, doar ca să mă scoată din minţi. Până acum i-a ieşit, dar nu am de gând să o las să mă distrugă.

— Doar laşii se ascund, îi arunc în faţă. Ieşi şi înfruntă-mă dacă te ţine, o aţâţ şi o privesc direct în ochi, acum că se află în faţa mea.

Râneşte.

— Dacă asta vrei, asta vei avea! îmi spune şi îşi aruncă arma cât mai departe, îndemnându-mă să fac întocmai.

Mă postez în defensivă şi mă trag puţin în spate când Lorena se năpusteşte asupra mea, dornică să mă pocnească. O prind de braţ, o trag spre mine şi o lovesc cu genunchiul în stomac, dar mi-o întoarce, lovindu-mă sub coaste cu pumnul. Pentru un minut am uitat cum să respir. Îmi aşez palma pe locul vătămat, strâmbându-mi nasul din cauza durerii, şi mă dau câţiva paşi mai în spate. Lorena se poziţionează în atac şi mă provoacă, făcându-mi semn din mână

să continuăm ceea ce am început; îmi trec fugitiv limba printre buze. Mă îndrept de spate, chiar dacă tot corpul mă doare, şi îi răspund provocării. Mă feresc de atacurile ei şi o lovesc ori de câte ori am ocazia.

Am avut cei mai buni profesori lunile acestea, deşi mi-au spus în repetate rânduri să o las naibii baltă şi să mă concentrez doar pe facultate, pe Meyleen şi să îmi refac viaţa. Însă sunt o încăpăţânată şi indiferent cât de mult îmi cerea restul grupului să renunţ, să o iau de la capăt, am preferat să îi ignor total şi să merg mai departe, pe acelaşi drum pe care Augustin a păşit până acum. Toată viaţa am trăit într-o lume periculoasă şi am învăţat, încă de mic copil, să înfrunt demonii care îmi chinuiau sufletul. Aşa că nu am de gând nici acum să dau înapoi, să privesc doar la tot ce se întâmplă, fără ca măcar să lupt.

Pumnul Lorenei mă trimite direct la naiba, împrăştiindu-mă cu totul pe suprafaţa asfaltului şi scrâşnesc din cauza durerii.

— Eva îţi transmite condoleanţe, rânjeşte Lorena mândră, dar când piciorul ei urma să facă contact cu corpul meu, două maşini se opresc aproape de noi.

Salvată de clopoţel, Lorena nu pare deloc fericită că trebuie să îşi ia tălpăşiţa.

Mă rostogolesc când pe o parte, când pe alta, şi încerc să mă ridic de jos, dar durerea care îmi străfulgeră muşchii mă ţintuieşte pe asfalt, în timp ce câteva gloanţe se îndreaptă spre camion şi implicit spre Lorena. Drace. Nu putem să o lăsăm să plece cu tot cu maşina lui Augustin.

— Eşti bine? mă întreabă Andy imediat ce a ajuns în dreptul meu.

Încuviinţez şi încerc din nou să mă ridic.

— Ce naiba a fost în capul tău? mă mustră şi îmi întinde mâna.

— Nu începe, îl rog şi reuşesc să mă ridic de jos, înconjurându-mi trupul cu braţul.

Pentru persoanele pe care le iubim, pe care le purtăm în sufletul nostru, suntem dispuşi să mergem până în pânzele albe. Suntem dispuşi să facem sacrificii, să riscăm, doar ca să fim împliniţi mai târziu. Zgomotul camionului care s-a pus în mişcare ne captează atenţia şi ştim că, dacă nu acţionăm acum, s-ar putea să-l pierdem definitiv. Strâng din dinţi şi urc la volan, chiar dacă Andy protestează.

— Christina!

Portiera de pe partea dreaptă se deschide şi Andy se aşază în scaun, puţin supărat. Nu îmi adresează nici măcar un cuvânt sau vreo dojană, doar îmi face semn să pornesc, ştiind că nu mă poate opri din ceea ce simt că trebuie să fac. Mă bucur că nu o face. Îşi verifică arma şi oftează frustrat, în timp ce accelerez ca să pot ajunge din urmă blestemăţia aceea de camion. *Naiba să o ia!* îi adresez în sinea mea câteva injurii Lorenei şi schimb din nou viteza.

— Ce naiba vrea să facă cu maşina lui Augustin? sparge Andy tăcerea, după minute bune în care nu am zis niciunul nimic.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. De aceea, după ce recuperăm maşina, vreau ca Arman să o dezmembreze până la ultima piesă. Cred că ascunde ceva important, altfel nu înţeleg de ce ar vrea să o ia.

— Zici că eşti o detectivă nebună, care nu se lasă cu una, cu două, încearcă Andy să mai destindă atmosfera, amuzându-se puţin pe seama mea. Aminteşte-mi să nu mă pun cu tine dacă te hotărăşti cumva să dai la poliţie. Din câte am auzit, atât poliţistele, cât şi detectivele sunt nişte tipe dure şi te ard când ţi-e lumea mai dragă.

— Bine de ştiut! îi răspund, în colţul gurii înflorindu-mi un mic zâmbet.

Virez brusc la dreapta, deoarece şi camionul îşi schimbă direcţia şi se îndreaptă spre ieşirea din oraş. Îl observ pe Andy coborând geamul de la portieră. Îşi verifică pentru a doua oară arma şi, înainte să poată face un lucru nebunesc, spun:

— Mai sunt gloanţe în torpedo.

Îmi aruncă o privire fugitivă, apoi zâmbeşte şi tot ce fac e să dau din umeri, apăsând ambreiajul. Schimb pentru a nu ştiu câta oară viteza şi încerc să ajung cât mai aproape de nenorocitul acela de camion, ca Andy să poată trage în cauciucurile acestuia, forţându-l astfel să se oprească şi să recuperăm maşina. Iese cu jumătate de corp în afara geamului şi începe să tragă.

— Fir-ar! îl aud înjurând, pentru că nu a reuşit să oprească camionul, iar eu virez brusc stânga, intrând într-o depăşire. Sunt prea departe. Nu-i vom ajunge, mârâie printre dinţi şi loveşte nervos bordul maşinii cu palmele – acum că s-a aşezat mai bine în scaun.

Intru într-o altă depăşire şi apăs frâna până în pământ, încercând să opresc maşina de tot. Trag şi frâna de mână, făcând în sinea mea tot felul de mătănii, numai să nu ne răsturnăm, şi mă las moale în scaun, după ce maşina s-a oprit de tot, la numai câţiva paşi de un adevărat dezastru. *Ce naiba?* Privesc în dreapta mea şi la fel face şi Andy. Observăm camionul oprit în mijlocul drumului şi nu înţelegem cum s-a întâmplat asta. Din spatele camionului se ivesc câteva persoane înarmate până-n dinţi, luându-i în vizor pe cei din cabină, pe când alţii se îndreaptă spre remorca camionului. Îmi mijesc bine ochii când unul dintre ei se apropie de maşina în care suntem. Îşi dă jos masca, dezvăluindu-şi astfel identitatea.

— Mă gândeam că aveţi nevoie de ajutor! apare chipul lui Dimitri în raza mea vizuală şi zâmbesc, proptindu-mi capul de speteaza scaunului.

Oftez obosită. Mă bucur că e aici, deşi nu credeam că se va mai întoarce din Rusia, nu atât de repede, după ce a fost nevoit să plece pentru a rezolva o problemă urgentă. Ies cu încredere din maşină şi mă îndrept cu Andy spre camion. Cu ajutorul lui Dimitri am reuşit să o prindem pe Lorena,

dar şi pe cei care au ajutat-o. Mă opresc în faţa nemernicei şi tot ce face e să îmi râdă în nas, de parcă ar şti ceva. Când am cunoscut-o părea cu totul altă persoană sau poate aşa mi s-a părut mie – nu că am fi fost vreodată bune prietene. Însă acum zici că e diavolul reîncarnat într-o persoană bolnavă, care a jucat teatru în tot acest timp. Mă simt de parcă aş sta faţă în faţă cu o a doua Eva.

— Dacă tu crezi că ai câştigat, te înşeli amarnic. Iadul tău de abia acum începe, rânjeşte Lorena drăcos.

Încă mă abţin să nu o dau cu capul de asfalt, deşi îmi doresc din tot sufletul să o fac. Îmi simt mâinile tremurând. Le strâng în pumni, apoi le întind, dar tot nu mă simt mai bine. Vreau doar să ajung acasă, să o iau pe Mey în braţe şi să sfârşesc închizându-mă în camera mea pentru tot restul serii. La naiba! Dorul de el mă învăluie subit şi acum chiar nu mai am stare. Am promis că n-am să mă dau bătută, orice ar fi, dar în clipa asta mă simt al naibii de neajutorată şi mi-e frică că nu voi şti pe ce drum să o iau. Pornesc hotărâtă spre maşina în care urmează să fie urcată Lorena şi o oblig să mă privească.

— Nu ştiu ce joc diabolic jucaţi voi două, dar n-o să vă meargă. Am să vi-l spulber înainte să-l puteţi începe, o ameninţ fără niciun menajament şi mă trezesc cu chipul ei mult prea aproape de al meu.

— Jocul a început demult, drăguţo! Încă din ziua în care te-ai născut.

Zâmbetul tâmp pe care-l afişează mă face să îmi pierd cumpătul şi aproape o lovesc, dar mă simt luată pe sus şi dusă de acolo.

— Christina, nu merită! încearcă Andy să mă calmeze. Nu vezi că vrea doar să te provoace?

— Dă-mi drumul, o omor! încerc să scap din strânsoarea lui.

— Calmează-te! îmi cere.

— Viaţa e o ruletă rusească, drăguţo, iar tu eşti chiar în mijlocul ei, rânjeşte Lorena ca o maniacă. Cât de curând vei simţi gustul ultimului glonţ de pe ţeavă, rosteşte fiecare cuvânt cu fermitate, privindu-mă adânc în ochi şi simt cum un fior rece îmi urcă şi coboară pe şira spinării.

— Ryker, ia-o de aici! îi ordonă Andy unuia dintre oamenii lui Dimitri.

Simt că viaţa îmi ascunde mult mai multe decât ştiu deja, iar tot ce mi-a aruncat Lorena acum în faţă mă cutremură pe dinăuntru. Mă smucesc din strânsoarea lui Andy şi cu gândurile întortocheate pornesc spre maşină. Dau peste privirea nedumerită a lui Dimitri, care mă întreabă dacă sunt bine, fără să îşi deschidă gura. Ridic doar din umeri şi deschid portiera. Mă aşez în scaun şi rămân nemişcată, privind într-un punct fix preţ de câteva secunde, apoi învârt cheia în contact şi pornesc spre sediu, pe urmele camionului. Trebuie să ştiu ce ascunde maşina lui Augustin, de are o importanţă nefiresc de mare pentru Lorena.

Opresc în parcarea sediului şi două minute mai târziu mă aflu deja în sala mare, dând peste privirea dojenitoare a tatei. Îmi vine să îmi arunc ochii peste cap, dar îmi reprim dorinţa, căci ştiu că mă va certa ca pe o adolescentă răzvrătită. Ştiu că îşi face griji pentru mine, dar nu am de gând să stau cu mâinile în sân, aşteptând nemurirea sufletului.

— Arma! îmi cere pe un ton ferm. Christina, nu-ţi mai spun încă o dată. Arma! întinde mâna spre mine şi aşteaptă.

— Oho, trandafirel! Ai să ţi-o iei pe coajă dacă nu asculţi, mi-o trânteşte Mario, apărut de nicăieri, cu un amuzament pe chip.

Clipesc şi înghit în sec, abţinându-mă cu greu să nu izbucnesc în plâns. Mă simt de parcă m-ar considera încă un copil mic, care nu are voie să se joace cu lucruri ce nu sunt de vârsta ei, ci mai degrabă ar fi trebuit să îmi iau păpuşile frumos aranjate şi căsuţa din lemn în primire şi să stau să mă joc cu ele în nisip.

— Vreți să încetați să vă mai comportați cu mine ca și cum aș fi un copil de țâță? izbucnesc, răstindu-mă la toți cei de față și simt că nu mai pot ține în mine atât de multe; totul a dat pe dinafară. Nu mai sunt un copil de foarte mult timp, înțelege-ți asta odată. Nu mai am cinci ani, la naiba, ca să mă dădăciți sau să încercați să mă țineți în puf de parcă nimic nu se întâmplă! urlu la ei, iar vocea mea se aude ca un ecou în tot sediul. Am trecut de mult de stadiul acela.

Suflu cu greu, simțindu-mi inima pompând cu putere în piept și îmi mușc buzele de frustrare.

— Trandafirel!

Arunc o privire urâtă spre fratele meu, iar acesta își ridică mâinile în aer în semn de predare și nu mai spune nimic.

— Draga mea, știu că nu mai ești de mult un copil, se aude vocea caldă a lui Dominic, iar palma ce se așază pe umărul meu mă îndeamnă să îl privesc. Dar îmi fac griji pentru tine. Nu vreau să te mai pierd din nou.

Vocea ușor gâtuită și lacrimile ce-i împânzesc ochii mă fac să clachez cu totul, apucându-mă plânsul. Îmi simt genunchii ca de gelatină și fără să realizez mă prăbușesc la pământ, însă brațele tatei se încolăcesc repede în jurul meu, făcând să nu fie totul atât de dureros.

— Nu trebuie să duci lupta aceasta de una singură, draga mea, îmi spune. Suntem cu toții aici lângă tine și vom lupta împreună.

Îl îmbrățișez și dau drumul lacrimilor, simțindu-mă în sfârșit eliberată de ceea ce țineam de prea mult timp în mine. Simt o palmă pe spatele meu, care urcă de jos în sus, și mă desprind din îmbrățișarea tatei. Îmi întorc privirea și dau peste chipul fratelui meu, care mă privește așa cum poate nu m-a privit niciodată, poate doar în ziua în care a aflat că sunt sora lui.

— Parcă numai ieri am aflat că ești sora mea, îmi spune și simt părerea de rău din glasul său. Ai lipsit atât de mult din viața mea, trandafirel, încât nu mai știu cum să mă

comport cu propria mea soră. Îmi pare rău şi promit să fiu un frate mai bun.

— Eşti minunat aşa cum eşti, dragul meu frate. Nu eşti tu de vină, ci eu, îi mărturisesc sincer. Singurătatea şi suferinţa au fost singurele mele *„prietene”*, iar acum că familia face parte din viaţa mea, nu ştiu cum ar trebui să reacţionez la toată îngrijorarea pe care o revărsaţi asupra mea, căci nu sunt obişnuită cu aşa ceva.

Îl simt pe Mario cum mă strânge în braţele sale. Ştiu că îmi vor doar binele şi vor să mă ocrotească, însă aproape niciodată nu am reuşit să cunosc dragostea părintească aşa cum un copil ar trebui să o simtă, chiar dacă Maryse s-a străduit să nu-mi lipsească nimic.

— E gata! îşi face Arman apariţia, ştergându-şi cu o cârpă mâinile de ulei.

Ce e gata? întreb în sinea mea şi plecăm cu toţii spre atelierul de la subsol. Alex începe scanarea fiecărei piese în parte, generând astfel o hologramă 3D a întregii maşini. Aşa putem să vedem mai bine modelul şi fabricaţia, evidenţiind sistemele mecanice care s-au conectat la bordul calculatorului maşinii. Fiecare piesă arată punctele cheie ale maşinii, chiar şi pe cele vulnerabile cum ar fi: faruri, direcţie, semnalizatoare, frâne.

— Alex, arată-ne imaginile accidentului, îi cere Mario, iar în faţa noastră apar tot felul de imagini de la faţa locului, dar şi de pe carosabil, acolo unde se văd pronunţat urmele anvelopelor.

Nimic din toate astea nu arată ca ceva ieşit din comun, nici nu e de mirare că poliţiştii au spus scurt că de vină sunt frânele – fiind tăiate după ei – şi cu asta au încheiat totul. Nu prea cred în vorbele lor, de aceea i-am pus pe băieţi să afle adevărul.

— Hm! mormăie Mario gânditor şi după felul în care arată se pare că ceva dă cu virgulă. Alex! În momentul de faţă, singurul mod prin care mai putem afla ce ascunde

maşina e statistica înregistrată a evenimentului. Nouăzeci la sută dintre maşini au aşa ceva, înregistrând totul datorită senzorilor de sub scaune.

Alex dezmembrează hologramа 3D a maşinii şi evidenţiază o anumită piesă. Arată ca o mică cutie neagră, ca cele ale unui avion. Sperăm ca aceasta să ne spună mai multe şi să ne dezvăluie adevăratul motiv al accidentului. Alex continuă să tasteze, conectându-se la microcontroler-ul maşinii şi începe să descarce informaţiile de pe acesta.

— Ce căutăm totuşi? îmi fac simţită prezenţa.

— După cum arată informaţiile afişate, de fapt cineva a condus maşina de la distanţă, după o anumită perioadă în care Augustin deţinea controlul, îmi explică Arman. Cutia neagră ar trebui să ne spună tot ce s-a întâmplat în acea zi, stocând fiecare neregulă a maşinii. Microcontroler-ul ar trebui să ne spună exact cum a fost hăcuită.

— Dacă ar fi fost după mine, aş fi ales ori sistemul de navigaţie ori sistemul de urgenţă sau, chiar şi mai bine, aş fi stabilit o defecţiune a adaptorului wireless. Ne îndreptăm cu toţii privirea spre ecranul de pe perete şi-l privim pe Alex cum zâmbeşte, de parcă şi-ar dori să facă aşa ceva. Cu toţii ştim că ar face-o, l-am văzut de ce a fost în stare data trecută, când testa un nou prototip pe care l-a construit din nimic. Bine, l-a cam făcut praf în secunda următoare.

— Eu cred că prin sistemul de urgenţă s-a făcut toată manevra, intervine Toby, făcându-l pe Alex să îi arunce o ocheadă dezinteresată, de parcă ar vorbi numai prostii.

— De unde ţi-a venit ţie asta? contraatacă Alex.

Am sentimentul că nu vor înceta prea curând.

— Dar pe tine ce te face atât de sigur că e ceea ce crezi? se ia Toby în gură cu el, revoltat.

— Din câte ştiu, eu sunt IT-istul aici...

— Şi ce? îl întrerupe Toby. Noi avem cunoştinţe mai limitate sau...

— Ia mai tăceţi amândoi, se bagă Arman între cei doi şi îi opreşte, privind încă atent la tot ce ţine de maşină. Opreşte! spune deodată. Ce naiba e aia? întreabă şi priveşte încruntat spre o piesă anume.

Nu ştiu prea multe despre motorul unei maşini, doar ce m-a învăţat Arman în lunile acestea, devenind astfel profesorul meu în materie de mecanică. Însă, chiar şi cu cunoştinţele mele minime, îmi dau seama că acea piesă nu-şi are locul acolo. Ce naiba?! Arman iese din camera holografică şi revine cinci minute mai târziu, ţinând între degetele sale un mic dispozitiv. Îl întoarce pe toate părţile şi mormăie gânditor.

— Nu îmi amintesc să fi instalat aşa ceva în maşina lui Augustin.

— Ce e aia? întreabă Mario.

— E un microcontroler open source conectat la OBD II-ul maşinii, răspunde scurt. Din cauza acestei unelte, maşina lui Augustin a luat-o razna, provocând accidentul. E cam avariat, ce-i drept, dar sunt sută la sută sigur că oricine a instalat asta, a ştiut bine ce face.

Acum înţeleg de ce Lorena voia cu disperare să fure maşina. Accidentul lui Augustin nu a fost o întâmplare nefericită, ci a fost provocat cu intenţie rea şi cred că ştiu a cui e vina. Ies hotărâtă din camera holografică, dar şi din atelier, simţind nevoia să iau pe cineva de gât, şi intru ca o tornadă în sala de interogatoriu, trântind uşa în urma mea doar ca să-i captez atenţia nemernicei. Văzându-mă, colţurile gurii sale se ridică într-un zâmbet tâmp.

— Să înţeleg că l-aţi găsit, constată, referindu-se la micul dispozitiv găsit în maşina lui Augustin. Mutra ta spune totul.

Tac. Pentru moment tac. De ce să îmi răcesc gura luând-o la întrebări, când îmi spune singură totul?

— A fost atât de uşor, spune mândră de ce a făcut, mai ales că nu bănuiaţi absolut nimic. V-am lăsat impresia că

totul s-a calmat, încât nici nu aţi ştiut ce vă aşteaptă. A fost al naibii de plăcut să-l trimit direct în Iad.

Nu mă mai pot abţine, mai ales că nervii îmi clocotesc deja sângele în vene, şi îi servesc un pumn în moacă şi chiar dacă îmi vine să o omor, acum şi aici, mă opresc. Moartea ar fi o pedeapsă mult prea uşoară, deoarece vreau ca ea să simtă înzecit durerea provocată. Îi arunc o privire scurtă şi ies din sală, dar glasul ei mă opreşte în prag.

— Ce te opreşte să mă omori? Hai, ştiu că vrei să o faci, încearcă Lorena să mă aţâţe, dar sunt mai puternică decât ea şi nu am de gând să îi fac jocul.

— Pe tine moartea nu te mai aşteaptă cu braţele deschise, s-a răzgândit. Vrea să simţi toată durerea pe care ai provocat-o până acum, i-o trântesc şi ies din încăpere, auzindu-i glasul furios în urmă.

— *Îţi vin eu de hac, nemernico! Am să îţi fac moartea un chin, scârbă. M-auzi?* bate cu palmele în uşă, dar m-am asigurat că nu va putea scăpa.

Uşa e închisă bine.

— Unde ai fost? Eşti bine? mă ia Andy la întrebări, văzându-mi mâna pătată de sânge, după ce am revenit în atelier.

— Da, sunt bine. Nu-ţi face griji. Ce aţi mai aflat? schimb subiectul şi intru în camera holografică.

— Nu prea ştim cine a instalat dispozitivul, dar...

— Lorena a făcut-o! spun repede şi simt privirile întorcându-se spre mine.

— Măcar ai pocnit-o bine? se amuză Andy, dându-şi seama din ce cauză mâna mea e pătată de sânge.

Rânjesc în semn de aprobare şi îl las pe Alex să continue cu explicaţiile.

— Înseamnă că a căutat răzbunare, pentru că a folosit o cartelă SIM, făcând o conexiune mobilă. Nici măcar nu a fost nevoie să fie aproape de maşină pentru a o controla, putea să o facă de oriunde.

Nici nu e de mirare că poliţia nu a găsit absolut nimic atunci când a făcut verificările. Sunt nişte incompetenţi câteodată. Îmi scot telefonul şi îl verific, constatând că, cu toată nebunia asta, am uitat să o iau pe Meyleen de la şcoală. Drace. *Când naiba s-a făcut şase seara? Oare a reuşit să ia transportul în comun încât să ajungă acasă?* îmi pun întrebări în gând şi îmi masez puternic tâmplele pentru a alunga durerea de cap ce mă încearcă. Am nevoie de un duş lung şi revigorant.

— Eşti ok? mă întreabă Andy, care apare în dreptul meu, vizibil îngrijorat.

Împing uşa din metal şi ies în parcare. Nici eu nu ştiu cât sunt de ok. Mă proptesc cu fundul de caroseria maşinii şi trag aer în piept.

— Cu toată nebunia asta am uitat că trebuie să o iau pe Mey de la şcoală.

Îmi trec degetele prin păr şi simt cât de încordaţi îmi sunt muşchii. Mă întind cât să mă dezmorţesc şi mă buzunăresc după cheile de la maşină.

— Sunt sigur că e acasă deja, nu îţi mai face atâtea griji. E o fată descurcăreaţă.

— Ştiu, doar că...

— Nu eşti mama ei, Chris! mă mustră Andy uşor revoltat.

— Ştiu şi asta, doar că am promis că...

— Ştiu, ştiu! I-ai promis nemernicei aceleia că vei avea grijă de fiica ei. Nici nu ştiu de ce naiba ai făcut-o. Scursura aceea nu merită...

— Ştiu, Andy! Şi ce ar fi trebuit să fac? Să o las să moară? Să mă comport cu ea ca şi cu un gunoi, doar pentru că mama ei e...

Mă trage în braţele lui şi nu mă lasă să îmi termin fraza. Dintre toţi, el e singurul care ştie că Meyleen e fiica lui Katherine. I-am putut citi surprinderea, confuzia, nervozitatea pe chip atunci când i-am spus; nu ştia cum să reacţioneze.

— De ce naiba nu îmi dă un semn? întreb iar frustrarea pune stăpânire pe trupul meu, acum când gândul îmi zboară la Augustin.

— La cât de nebun îl știu, nu e exclus să își facă apariția în modul lui specific.

Surâd, căci într-un fel are dreptate, dar tot simt că înnebunesc până va apărea. Sunetul telefonului său îmi dă de înțeles că tocmai a primit un mesaj, așa că mă dezlipesc de el și îl las să își caute telefonul.

— Plec înainte ca Emma să facă vreo criză, îmi spune după ce citește mesajul.

— Tot...

— Da! oftează. Doamna doctor mi-a spus că nu e de joacă cu depresia în care a căzut după naștere, mai ales că nu știe sigur cât o va ține, îmi spune, jucându-se stresat cu telefonul din mână.

— Vin și eu, îl anunț și deschid portiera. Îmi e dor de piticot.

Andy încuviințează și se îndreaptă spre mașina lui, în timp ce urc la volan. Simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar. Îl scot și privesc spre ecranul acestuia, realizând că e Mey.

— Ești bine? întreb îngrijorată, răspunzând. Am uitat complet că trebuie să...

— *Chris, sunt bine. Am luat autobuzul și în câteva minute am ajuns acasă,* îmi spune și răsuflu ușurată, lăsându-mă moale în scaun.

— Bun! S-a întâmplat ceva?

— *Voiam doar să știu când ajungi?*

Ceva din vocea ei nu îmi dă pace.

— Cam într-o oră ajung, o anunț. Mey, sigur ești bine? o întreb și mă îndrept de spate, privind aiurea. Vrei să îți cumpăr ceva?

— *Nu, e în ordine. Ne vedem mai târziu. Pa!* mă expediază și îmi închide telefonul în nas.

Asta a fost cea mai ciudată conversaţie pe care noi două am avut-o vreodată. Faptul că m-a sunat mă pune puţin pe gânduri, mai ales că ea nu mă sună, numai în cazuri de urgenţă, iar telefonul de acum... Îmi zgâlţâi puternic capul şi pornesc motorul, lăsând pentru câteva clipe deoparte toate gândurile tâmpite. Ies din parcare şi mă îndrept spre apartamentul lui Andy. Se pare că el a luat-o deja înainte, din câte îmi dau seama, aşa că accelerez, ajungând în câteva minute la destinaţie şi-l surprind luând cumpărăturile din portbagaj. Parchez pe locul gol de lângă maşina lui şi ies din maşină.

— Am crezut că te-am pierdut pe drum.

— M-a sunat Mey, voia să ştie la ce oră ajung acasă, îi spun şi apuc mânerul uşii.

Îl las pe el să intre primul şi ne îndreptăm spre lift.

— Emma o să se bucure să te vadă.

Doar clatin din cap şi ieşim din lift, îndreptându-ne spre apartament. Vin ori de câte ori pot aici, în fond sunt naşa prichindelului şi nu regret asta. Sebastian e un scumpic.

— Oh, ce bine că ai venit! răsuflă Emma uşurată şi mă trezesc cu cel mic în braţele mele, de îndată ce intrăm în apartament.

Zâmbesc, deoarece întotdeauna mi-l plasează doar ca să mai scape şi ea pentru câteva minute. Îi prind mânuţa mică în a mea şi i-o sărut, în timp ce îl leagăn ca să poată adormi. Sentimentul pe care îl trăieşti când îl ţii în braţe e de nedescris, iar mirosul de lăptic ce îl învăluie mă face să îmi doresc să nu îi mai dau drumul. Continui să-l leagăn şi mă îndrept spre camera lui când îi observ ochişorii închişi. A adormit instant. *Andy s-a întrecut pe sine*, îmi spun, analizând camera lui Sebastian. E superbă, cu tot ce are nevoie un nou-născut. Mă îndrept cu paşi mărunţi spre pătuţ şi îl aşez cu grijă, ca să nu îl trezesc, şi îi ofer un pupic de noapte bună.

— Nu ştiu cum reuşeşti, dar la tine adoarme foarte repede, îmi spune Emma, care a intrat brusc în cameră, iar acum îl înveleşte.

Îl verifică încă o dată, apoi stinge lumina, lăsând-o doar pe cea de veghe şi ieşim din cameră, lăsându-l să doarmă în linişte. Emma pare cam abătută în ultimul timp şi dacă nu ar fi depresia prin care trece aş spune că altceva o frământă.

— Aş vrea să fiu la fel de calmă ca tine, dar câteodată...

— Em! o iau în braţe. O să îţi revii, sunt sigură de asta, îi spun şi îmi trec palma peste spatele ei.

— Şi dacă nu...

— Andy şi cu mine ne vom asigura că te vei face bine.

O privesc în ochi şi îi iau mâinile într-ale mele. Încă îi este greu, chiar şi după atâtea luni de la accidentul care ne-a schimbat total vieţile şi cred că vor mai trece încă atâtea luni până când îşi va reveni complet. Îi şterg lacrimile şi încerc să o liniştesc din priviri, înainte ca Andy să o vadă plângând. Poate că ar fi trebuit să îi spunem adevărul de la bun început, poate atunci nu ar fi ajuns în starea în care e acum. Dar şi aşa ar fi putut să cadă în depresie. Ne îndreptăm amândouă spre living şi îl găsim pe Andy tolănit pe canapea, cu telecomanda în mână şi un bol de floricele în braţe, schimbând plictisit canalele. Nu l-am mai văzut niciodată în această postură. De fapt, nici nu am avut ocazia până acum, de aceea mă amuză puţin felul lui de a fi atunci când e acasă. Încă pot citi îngrijorarea pe chipul lui, deşi o ascunde destul de bine, căci nu vrea ca Emma să vadă asta. Cei doi se iau în braţe cu patos şi realizez că nu mai e loc şi pentru mine aici.

— Eu... plec, anunţ şi zâmbesc scurt, dar nici nu mă bagă în seamă.

Ies din apartament şi închid uşa cu grijă în urma mea, pentru că nu vreau ca Sebastian să se trezească, şi grăbesc pasul spre ieşirea din casa scării. Dorul de Augustin mă

învăluie din nou şi simt că inima nu mai face faţă. Urc repede în maşină, ştergându-mi lacrimile care au început să cadă, şi pornesc spre casă. Conduc cu viteza melcului, ceea ce e neobişnuit pentru mine; virez spre dreapta şi o iau pe Estate Boulevard, ajungând la destinaţie patruzeci de minute mai târziu. Înjur, pentru că îmi găsesc locul de parcare ocupat, şi parchez maşina pe locul gol din dreapta. *A cui naiba e?* mormăi în sinea mea şi las un bilet pe parbriz. Nu am mai văzut-o pe aici, mai mult ca sigur e a unui vecin nou, proaspăt mutat, mai ales că apartamentul de la etajul trei e gol de luni de zile. Îmi plimb limba prin gură şi mă îndrept fără niciun chef spre lift. Liftul ajunge destul de repede la parter aşa că intru şi mă lipesc cu spatele de peretele din metal. Oftez obosită şi aştept să mă ducă la etajul dorit. Augustin e iar în mintea mea şi mă gândesc cum aş reacţiona dacă aş fi întâmpinată de el când intru în apartament. Scutur frenetic din cap, doar ca să nu mai visez cu ochii deschişi, şi ies din lift, îndreptându-mă spre apartamentul din capătul holului.

— Hei! mă salută Mey când intru, fiind toată un zâmbet.

— Hei! spun puţin nedumerită de expresia de fericire de pe chipul ei. Cum a fost ziua ta? o întreb şi mă aşez pe marginea canapelei, scăpând, în sfârşit, de tenişii din picioare.

Îmi masez pulpele, în speranţa că mi se va mai ameliora durerea şi voi scăpa de încordare şi inspir adânc.

— Foarte bine! îmi răspunde scurt.

O privesc ciudat şi încă încerc să îmi dau seama dacă s-a întâmplat ceva azi, dacă i-a declanşat ceva sau cineva fericirea pe care o emană. Sau poate îmi ascunde ceva.

— Vrei să îţi pregătesc mâncarea ta preferată? o întreb şi mă ridic în picioare, dorind să mă îndrept spre bucătărie.

Dar mă simt prinsă de braţ şi Mey mă trage după ea în direcţia opusă.

— Mey! o atenţionez.

— Ce ai zice dacă ai face un duş şi după aceea am viziona un film?

Întrebarea ei mă ia pe nepregătite şi clipesc des, revenindu-mi în fire.

— Sigur eşti bine?

O verific rapid dacă nu cumva e bolnavă, dar nu are nimic.

— Da!

Şi continuă să mă tragă după ea până în dreptul dormitorului meu.

— Meyleen...

— Christina, sunt bine! mi-o trânteşte serioasă. Vreau doar să vedem un film, atâta tot, mă asigură ea, deşi pentru un minut am crezut că mi-am pierdut minţile pe drum. Hai, du-te! Pregătesc eu popcornul până ieşi de la duş.

Fac întocmai cum mi-a spus: intru în dormitor şi mă postez în faţa dulapului. Îmi scot hainele necesare şi dispar în baie. Scap de hainele de pe mine şi intru în duş, potrivind apoi apa. Îmi proptesc palmele pe peretele acoperit cu gresie şi las apa să îmi îmbrace trupul cu a sa căldură, la fel şi gândurile, doar ca să mai scap de ele. După aproape douăzeci de minute de relaxare, ies, luând prosopul de pe suport, şi îmi înfăşor trupul în el, postându-mă în faţa oglinzii.

Par mai obosită decât sunt, constat, iar asta din cauza ochilor roşii şi a pungilor de sub aceştia; casc prelung. Îmi îmbrac hainele deja pregătite şi ies din baie, cu un prosop pe cap, încercând să scap de excesul de apă, şi încremenesc brusc. Clipesc des, ca şi cum nu aş vedea bine, şi mă uit din nou în direcţia patului. Pe suprafaţa acestuia tronează frumos un buchet imens de trandafiri şi simt un fior urcându-mi pe şira spinării. *Nu!* neg în sinea mea. *Mai mult ca sigur imaginaţia îmi joacă feste din cauza dorului.* Scap prosopul pe jos şi neîncrezătoare mai fac un pas spre pat. Îl ating uşor, doar ca să mă conving că nu e o născocească a imaginaţiei mele, şi îl iau în braţe, inspirând parfumul trandafirilor. Iau între degete biletul pe care îl găsesc ataşat şi citesc mesajul scurt scris pe acesta.

„Întoarce-te !”

Citesc din nou biletul, fiind nedumerită de ceea ce scrie pe el şi fac întocmai, deşi sunt puţin reticentă în privinţa aceasta, căci nu ştiu ce voi găsi. Mă întorc cu totul în spate, dar nu apuc să reacţionez în vreun fel. Buzele îmi sunt asaltate de alte buze moi, ce încep să se mişte lent peste ale mele, gustându-le, iar trupul îmi este înlănţuit de două braţe puternice care mă fac să scap buchetul pe jos şi să mă simt ca şi cum aş pluti. Îmi plasez palmele pe pieptul tare şi cald, simţind bătăile inimii sub presiunea lor, şi încerc să mă eliberez din strânsoare celui care mă ţine captivă; dar se pare că nu vrea să îmi dea drumul şi mă lipeşte şi mai tare de trupul său. Pare flămând după felul în care îmi gustă buzele, felul în care îşi introduce limba în gura mea, de parcă ar vrea să mă înghită cu totul. Palmele îi coboară fulgerător spre fesele mele şi le strânge cu putere. Scoate un mic geamăt de la mine, după care alunecă furtunos pe coapse în jos şi mă simt săltată în braţele...

— Mi-ai lipsit, micuţo! recunosc repede glasul inconfundabil al lui Augustin şi îi simt buzele depunând un sărut umed pe umărul meu dezgolit, în timp ce picioarele îmi sunt încolăcite în jurul taliei lui şi mă agăţ şi mai bine de gâtul lui cu braţele, doar ca să nu mă fac plăcintă pe podea.

Îi cuprind chipul între palme şi îl privesc ca o dementă, preţ de câteva minute. Simt cum mă aşază cu fundul pe măsuţa de toaletă şi aud sunete de sticlă spartă şi obiecte care cad. Încep şi îmi plimb buricele degetelor pe toată faţa lui, apoi peste buzele cărnoase, care tânjesc în continuare după ale mele, şi mă opresc pe pieptul ce începe să vibreze sub atingerea mea, încât simt că visez. Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet ca de drac şi acum sunt şi mai convinsă că el e aici. Continui să-l ating, observându-i pielea şi mai pictată decât o avea deja, dar şi faptul că brusc mă simt ca un piticot în comparaţie cu muntele din faţa mea. Pare de două ori mai impunător ca înainte. Îmi muşc buzele apoi îmi trec

vârful limbii peste ele şi înghit în sec, auzindu-i foarte bine mârâitul ce vine din străfundul gâtului său.

— Micuţo! mă alintă, lăsând să-i iasă printre buze aerul cald care îmi brăzdează faţa.

Îmi strânge coapsele între palmele sale, aducându-mă mai aproape de el. Printre buze îmi scapă un mic geamăt, din cauza drăcuşorului său erect, care se freacă la propriu de feminitatea mea. Îl simt atât de tare şi pot să jur că tocmai mi s-au întărit sfârcurile. Le simt al dracului de pronunţate prin materialul fin pe care-l port, încât mă trec frisoanele. Ridic uşor din umeri, ca să-i aranjez puţin, însă gestul acesta îl face pe Augustin să îşi îndrepte privirea în jos şi să mârâie excitat, împingându-se şi mai tare cu bazinul între coapsele mele.

— Drace! îl aud înjurând şi se împinge din nou mai nebun, mai flămând, făcându-mă să-mi scape printre buze încă un mic geamăt de plăcere.

Brusc, îmi simt spatele lipit de oglinda rece. Îşi trece vârful limbii peste buzele mele, apoi le captează într-un sărut fierbinte, introducându-şi adânc limba în gura mea şi îi simt palmele alunecând pe umerii mei, cu tot cu breteluţele maioului pe care-l port, dezvelindu-mi sânii fermi şi sfârcurile întărite. La naiba! I-am dus dorul ca o nebună, iar acum mă simt ca un puf în mâinile lui dibace, care îmi ard pielea cu fiecare atingere. Îl aţintesc cu privirea şi la fel face şi el. Îmi muşc cu putere buza de jos, respirând greoi.

— Te amo, chiquita[1]!

Îşi plasează buzele pe linia pulsului de pe gâtul meu şi simt fiecare curent electric cum îmi străfulgeră simţurile, din cap până în vârful degetelor de la picioare; îi cuprind brâul cu picioarele, aducându-l şi mai aproape de mine. Îmi încleştez degetele în părul lui, în timp ce palmele sale îmi frământă sânii cu mişcări ferme; las o cantitate mare de aer să îmi părăsească buzele, simţindu-mă al dracului de excitată. Revine la nivelul meu şi-mi asaltează din nou buzele,

1 Te iubesc, micuţo!

sărutându-mă şi mă ajută să mă dau jos de pe suprafaţa blatului. Tălpile goale ating podeaua şi mă înfior. Dintr-o mişcare, mă întoarce cu spatele la el şi mă lipeşte de pieptul său dur şi al naibii de fierbinte; cele două oceane din ochii săi mă privesc acum cu intensitate în oglinda din faţa noastră şi îmi muşc frenetic buzele, în timp ce mâinile sale îmi frământă din nou sânii. Fir-ar! Imaginea reflexiei noastre pare atât de erotică şi pot să jur că sunt al naibii de udă. Îl observ pe Augustin dându-mi părul într-o parte; îşi plasează buzele la baza gâtului meu, sărutându-mi şi muşcându-mi gentil pielea, în timp ce ochii lui mă aţintesc, intensificând astfel tot ce mă face să simt. *Drace!* înjur în sinea mea şi las un alt geamăt prelung de plăcere să îmi părăsească buzele.

— Băga-mi-aş, îl aud mârâindu-mi în ureche şi îmi ia lobul acesteia între buzele sale, sugându-l prelung, apoi trecându-şi vârful limbii în mişcări circulare peste el; îl suge din nou, mai puternic, în timp ce mâna mea îi strânge cu putere drăcuşorul prin materialul pantalonilor. Eşti al dracului de senzuală, micuţo! îmi şopteşte şi îi simt degetele înfigându-se în pantalonii mei scurţi. Începe să-mi atingă gentil locul cu terminaţii nervoase şi simt cum mă topesc încetul cu încetul în braţele lui. Doamne, ce udă eşti.

Las gemetele să iasă nestingherite, înfigându-mi la rândul meu mâna în pantalonii pe care îi poartă, să îi prind în palmă drăcuşorul erect. E al dracului de excitat şi el şi îi pot simţi nerăbdarea în pulsaţia ce se accentuează cu cât îl frec mai apăsat. Îmi ridic capul de pe umărul său şi îl îndemn din priviri să treacă mai departe. Se opreşte brusc, mă întoarce cu faţa spre el, îmi sărută scurt buzele, cât să mă ameţească de tot, şi începe să îmi tragă pantalonii scurţi în jos, apoi îi aruncă prin cameră. Buzele lui îmi sărută interiorul coapselor şi simt cum genunchii mi se transformă în gelatină cu cât înaintează spre locul înfierbântat. Îmi sărută locul peste lenjerie, apoi o prinde între dinţi şi începe să tragă de aceasta tot mai jos, privindu-mă în ochi, ca în final să scape şi de ea, aruncând-o pe podea.

Oh, la naiba! De ce privirea lui mă face să mă ruşinez? gândesc în sinea mea, acum că îmi poziţionează unul dintre picioare pe umărul său şi începe să-mi sărute din nou interiorul coapsei, urcând lent cu buzele spre locul ce mocneşte din cauza focului din interior. Strâng marginile măsuţei între palme, doar ca să mă ţin bine şi să nu cad, în timp ce-mi poziţionează şi celălalt picior pe celălalt umăr al său. Îi simt limba jucăuşă trasând linii fierbinţi, întărâtându-mă. Oh, la naiba! De îndată ce-i simt buzele cărnoase presându-se dureros de plăcut de feminitatea mea, toată lumea din jur s-a aprins, cuprinzându-mă în ale sale flăcări ce se înteţesc, secundă cu secundă, cu cât gura lui pofticioasă se înfruptă din mine, înnebunindu-mă în cel mai erotic mod şi îi simt limba despicându-mă în două, mai ales acum că se adânceşte în interiorul meu.

— Augustin! îi gem numele prelung şi îl aud mârâind mândru de ceea ce mă face să simt până-n măduva oaselor.

Îmi arcuiesc spatele, aproape îngropându-mi degetele în lemnul dur şi îi simt degetele cum mă străpung, făcându-mă să îi încânt timpanele cu o altă serie de gemete. Îşi linge senzual buzele, privindu-mă şi simt cum mă topesc şi mai mult, în timp ce degetele lui continuă să mă pătrundă, revenind la nivelul meu. Îi cuprind ceafa cu o mână şi îi aduc chipul mai aproape de al meu, asaltându-i buzele, fix în momentul în care mă cuprinde cu palma sa, iar degetele i se adâncesc şi mai mult în mine, scuturându-mi în final trupul de plăcerea ce îmi curge prin vene.

Drace!

— Ai rămas la fel de dulce, îmi spune şi scâncesc slab atunci când degetele lui ies din mine şi îl observ ducându-le spre buze.

Le gustă lent, ca şi cum ar vrea să îmi simtă savoarea în starea ei pură, şi înghit în sec în timp ce ochii lui mă aţintesc. *Oh, drace! De ce e al naibii de fierbinte ceea ce face*? Îmi simt sfârcurile întărindu-se şi mai mult. Îi iau mâna

într-ale mele şi chiar dacă mă priveşte nedumerit de ceea ce vreau să fac, îi duc degetele spre chipul meu şi le cuprind cu buzele. Le sug, aşa cum a făcut-o şi el, privindu-l, şi chiar dacă e pentru prima dată când fac asta, o fac pentru că vreau să îi ofer lucruri pe care doar el mi le oferea până acum. Buzele lui le asaltează pe ale mele, chiar în momentul în care termin, şi mă sărută şi mai întărâtat ca înainte, am putut vedea asta în pupilele ce i s-au dilatat.

— Încă n-am terminat, micuţo! îmi şopteşte pervers peste buze – scăpând de hainele ce îl incomodează – şi mi le revendică într-un alt sărut, ajutându-mă acum să mă dau jos de pe suprafaţa mesei, pentru a doua oară.

Printr-o altă mişcare, mă întoarce cu spatele la el şi îmi plasez palmele pe marginile blatului, sprijinindu-mă de acesta. Îmi aţintesc privirea în oglindă şi o mut spre Augustin, simţindu-i braţul strângându-se în jurul meu, în timp ce cu mâna liberă îmi masează fesele, apoi îmi tachinează grav intrarea, iar ca totul să fie şi mai al dracului de fierbinte, buzele lui îmi ard la propriu pielea de pe spate.

— Fir-ar! îmi scapă printre buze, îndată ce degetele lui se adâncesc din nou în mine şi îi simt dinţii prinzându-mi delicat pielea.

Să-mi bag! Îl privesc în oglindă cum îmi susţine corpul cu un braţ, ca în secunda următoare să mă umple până la refuz de el, adâncindu-se. Începe să se mişte încet doar ca să mă facă să-l simt cu totul şi îmi strâng ochii din cauza micului disconfort resimţit după atâta timp. Mă prind şi mai bine cu mâinile de marginile blatului, cu cât mişcările sale din bazin devin mai ameţitoare, penetrându-mă adânc, şi las aerul să îmi părăsească buzele. Îmi dă părul într-o parte şi îmi depune un sărut la baza gâtului, provocându-mi alţi fiori de plăcere să se reverse prin simţurile mele. Simt că nu mai am mult până leşin, de mai continuă în felul acesta. Îmi simt genunchii gata să cedeze din cauza orgasmului pe care mi-l provoacă pentru a doua oară. Se opreşte, doar cât să-mi

dea răgaz pentru a-mi regăsi suflul, apoi mă ia pe braţe şi mă aşază între aşternuturi, cu privirea fixată încă pe mine. Îşi face loc între coapsele mele, lingându-şi buzele, apoi îşi umple gura cu unul dintre sânii mei, începând să-l guste cu nesaţ, să-l muşte delicat şi să-l alinte, trasând cu limba cercuri în jurul sfârcului, excitându-mă, în timp ce celălalt îmi este frământat în palma sa. Îi simt drăcuşorul din nou în mine, mişcându-se când mai alert, când mai încet, şi îmi ridic bazinul, venindu-i în întâmpinare, ca în final să îi aud mârâitul profund care îi iese pe buze – ca un răget de plăcere – ascuns fiind cu faţa în scobitura gâtului meu. Îmi înfig unghiile în carnea de pe spatele său, simţindu-ne trupurile scuturate de orgasmul pe care-l savurăm prin fiecare nerv, prin fiecare atingere, prin gurile ce nu încetează să se devoreze, prin iubirea ce ne-o purtăm.

— Ce dor mi-a fost de tine, chiquita[1]!îmi spune şi îi simt respiraţia caldă, apoi îmi deschid ochii, pe care nici nu ştiu când i-am închis, şi îl privesc cu zâmbetul pe buze. Mi-a fost dor să te ating, să te gust, să te sărut, să mă simt adânc înăuntrul tău, contopindu-mi sufletul şi inima cu ale tale. Mi-a fost dor de tine.

Chicotesc şi îi sărut buzele, apoi îl strâng în braţele mele, aşezându-i capul pe pieptul meu dezgolit. Vreau doar să stăm aşa, doar pentru câteva secunde, chiar dacă greutatea lui mă striveşte şi mă lasă aproape fără aer. *E aici,* murmur în sinea mea şi îmi trec degetele prin părul lui moale. A meritat aşteptarea, mai ales când iubeşti, pentru că doar aşa poţi demonstra că dragostea e adevărată.

— Te amo! rostesc după câteva minute şi îl simt ridicându-se de pe mine.

Îmi cuprinde talia cu palmele şi printr-o mişcare mă trezesc deasupra lui. Mă îndeamnă să îmi aşez capul pe pieptul său gol şi fac întocmai.

— Yo tambien te amo, mi hermosa demonia[2]!

1 Micuţo

2 Şi eu te iubesc, frumoasa mea demoniţă.

„Uneori avem nevoie de o cădere,
De un impuls care să ne reamintească cine suntem,
De ce ne-am născut,
Ce ne dorim de la viață cu adevărat.
Ca mai apoi să ne putem ridica de jos,
Să inspirăm adânc aerul în plămâni, privind tot înainte,
Să ne ştergem sângele de pe față, de la loviturile încasate,
Şi să ne privim reflexia-n oglindă.
Să realizăm că suntem mai puternici decât am crezut,
decât au crezut,
Şi că doar luptând putem avea viața pe care ne-o dorim,
Şi doar muncind putem culege roadele victoriei,
Pentru că doar aşa vom putea ajunge să ne iubim pe noi
înşine, dar şi pe cei din jurul nostru,
Crezând cu tărie că ziua de mâine ne va aduce ceva mai
bun decât ieri sau poate poimâine.”

– Capitolul 3 –

Augustin Ozera
„Până şi morţii pot păşi pe Pământ”

Inspir adânc, apoi expir profund printre buzele întredeschise; prin cap îmi trec o sumedenie de gânduri întortocheate. Îmi închid ochii preţ de câteva secunde, frecându-mi faţa cu palmele. Cred că sunt treaz de mai bine de două ore şi stau cu ochii aţintiţi spre tavan, pentru că îmi este frică să adorm. Mi-e teamă că atunci când mă voi trezi şi voi privi în dreapta mea nu o voi mai găsi acolo. Că tot ceea ce s-a întâmplat între noi, acum două-trei ore, a fost doar un nenorocit de vis şi de fapt eu sunt încă în patul de spital. Fir-ar! Până şi noi bărbaţii mai avem temerile noastre, chiar dacă nu le arătăm. Suntem totuşi oameni şi avem şi noi un suflet, o inimă care bate cu putere în trupurile noastre masive, realizând că putem oricând să îi pierdem atât de uşor pe cei dragi. Inspir din nou aerul în plămâni şi încerc să mă întorc cu faţa spre femeia de lângă mine, dar mă trezesc cu capul ei pe pieptul meu gol, cu braţul ei înconjurându-mi talia. Zâmbesc ca un idiot şi îmi aşez capul mai bine pe pernă. Nu e un vis, iar eu clar nu sunt în comă şi nici la spital, ci lângă singura nemernică care mi-a animat viaţa şi o face în continuare, de aproape doi ani.

Poate că sunt eu total tâmpit în clipa de faţă, dar realizez că indiferent câte femei mi-au trecut prin pat sau cu care am încercat să am o relaţie, cât de cât, în tot acest timp nu am reuşit să uit ochii ei. Nu ştiu dacă vorbesc doar bazaconii, dar legătura creată când am fost copii – care a slăbit în timp – a început să se sudeze din nou încă din ziua în care Emma a adus-o pe Christina în casă şi am privit-o în ochi. Acea zi, dar şi împrejurările care ne-au adus constant împreună, au contribuit la întărirea legăturii dintre noi, devenind şi mai strânsă după jurământul de sânge pe care l-am înfăptuit.

Îmi ridic puţin capul şi mă zgâiesc lung, ca un nemernic, la corpul dezgolit din braţele mele şi îmi muşc buzele cu putere, până simt sângele în gură. Imaginile cu noi doi făcând dragoste în faţa oglinzii mi-au rămas întipărite pe retină, în special privirea ei, ce mă întărâta ca naiba. Iar felul în care degetele mi se adânceau în gura ei – gest care m-a luat total prind surprindere – m-a făcut să o doresc şi mai mult. Îmi iau mâna de deasupra capului şi încep să îmi trec buricele degetelor peste spatele ei, atingându-i uşor pielea. Zâmbesc, simţind-o cum se ghemuieşte lângă mine, şi fără să mai stau pe gânduri o întorc fulgerător pe spate şi mă postez deasupra ei, pe jumătate, privindu-i chipul. La naiba! Am ajuns un îndrăgostit notoriu.

— S-a întâmplat ceva? mormăie somnoroasă şi îşi deschide cu greu ochii. Eşti bine? sare alarmată, dar nu îi dau răgaz nici să respire şi îmi îngrop gura în a ei, hămesit.

Şi acum simt că visez că sunt lângă ea. Poate de aceea îmi doresc atât de mult să o ating, să o gust, să îi inspir parfumul, să mă îngrop al dracului de adânc în ea şi să îi ascult gemetele pe care le scoate, doar să mă conving că totul e real. Îi ating pielea cu buzele şi mârâi când aud sunetele ce-i părăsesc buzele, dar oricât de nerăbdător e „prietenul" meu să se cuibărească la căldurică, mai trebuie să aştepte puţin. Îi iau sânii în primire şi îi masez cu mişcări lente, mă joc cu ei, îi gust şi îmi trec limba peste sfârcurile întărite, doar ca să îi inund simţurile cu fiori de plăcere; îi simt trupul arcuindu-se sub greutatea mea.

— Augustin!

Mă opresc pentru o secundă şi privesc în ochii ei, hipnotizat. Pot să citesc cu uşurinţă dorinţa ce îi pulsează acum între coapse şi mă cheamă să îi sting focul care ia amploare. În clipa asta mă simt vulnerabil, poate aşa cum nu am fost vreodată, şi aş face orice îmi cere, renunţând de tot la barierele ce îmi îngrădesc inima şi...

— Îmi pare rău că te-am lăsat singură atât de mult timp, îi spun şi o strâng în braţe.

Îmi îngrop faţa între sânii ei fermi şi îmi presez buzele de pielea caldă, simţindu-i inima cum bate, de parcă i-aş săruta-o. Degetele ei se aşază sub bărbia mea, îndemnându-mă să o privesc, parcă neînţelegând ce e cu mine. Mă priveşte întrebător, dar nici nu ştiu ce i-aş putea spune. O ador. O iubesc. Sunt nebun fără ea şi un dement lângă ea. Degetul ei mare îmi conturează buzele cu mişcări lente şi mă aşez mai bine între picioarele ei. Îmi trec scurt limba peste buze, atingându-i şi degetul, apoi îl prind între buze, sugându-i-l. Chicoteşte. Mă trage într-un sărut ameţitor; îi simt limba cum îmi invadează gura şi geme, dornică să mă primească înăuntrul ei. Mă poziţionez mai bine, ca să îi pot oferi ce îşi doreşte, dar mă ia total prin surprindere când îşi plasează palmele pe umerii mei, piciorul în jurul taliei şi mă împinge într-o parte. Mă las cu spatele în aşternuturi şi ea îmi încalecă talia. Îmi place când vrea să schimbe rolurile şi să devină dominatoare. O privesc fascinat.

— Ştiu că ai sute de întrebări, Chris...

Mă opreşte înainte să mai pot continua, plasându-şi degetul peste buzele mele, deoarece ştie că doar atunci când încerc să fiu serios îi pronunţ numele.

Aş vrea să îi spun totul, dar mă înmoi ca dracu' când face asta. Îmi înfig degetele în coapsele ei şi tresare din cauza micii dureri provocate. Îşi plasează mai bine palmele pe pieptul meu încordat, care se destinde rapid sub atingerea ei caldă.

— Nu am încetat să te caut nicio clipă, îmi mărturiseşte. Deşi de fiecare dată când credeam că mă apropii simţeam că îmi scapă ceva.

Se îndreaptă de spate, oferindu-mi o privelişte încântătoare asupra sânilor „îmbrăcaţi" de firele de păr mult prea lungi. Îşi dă claia de păr după urechi, dezvelindu-i mai bine, în timp ce se fâstâceşte deasupra mea şi las o cantitate de aer

să îmi părăsească buzele, respirând greoi. Se fâţâie din nou, mai rău ca prima dată, dar o opresc, mai ales că membrul meu începe să se întărească ca piatra.

— Nu îmi pune la încercare tot arsenalul de hormoni, micuţo, căci au stat prea mult în hibernare. Şi de te mai fâţâi mult, am să ţi-o trag, iar mâine o să mă văd nevoit să cumpăr alt pat, mârâi prelung printre dinţii încleştaţi, simţindu-mă al naibii de excitat.

— Oh!

Chicotesc. E adorabil felul în care a reacţionat şi chiar dacă nu i se observă prea bine culoarea din obraji, din cauza luminii slabe din cameră, ştiu că tocmai a roşit. Deşi acum e o femeie puternică, a rămas aceeaşi fată care emană prin toţi porii emoţiile primei dăţi. Să fiu al naibii, dar îmi place la nebunie asta. O trag spre mine şi îi aşez capul pe pieptul meu.

— Ce-mi face nepoţelul? o întreb şi o cuprind în braţe, reamintindu-mi de mititelul pe care sora mea l-a adus pe lume. Ţi-am spus că dacă te mai fâţâi mult mâine cumpărăm alt pat, o dojenesc din nou, deoarece fesele ei se freacă rău de membrul meu erect şi nu ştiu cât mai rezist.

Îşi ridică brusc capul şi mă priveşte surprinsă, dar nu cred că e din cauza micii mele ameninţări, mai degrabă e surprinsă de faptul că ştiu de fiul surorii mele. Oftez expirând şi schimb subiectul. Aţintesc tavanul cu privirea, băgându-mi o mână sub cap, iar cu cealaltă îi mângâi spatele.

— Îmi amintesc că trebuia să îi iau pe Ash, Leya şi Michael de la aeroport, însă..., mă opresc o secundă, încercând să îmi amintesc ce s-a întâmplat atunci şi reiau. Totul s-a întâmplat pe repede înainte, nici să reacţionez n-am reuşit. Presupun că cineva mi-a aranjat maşina, altfel nu aveam cum să...

— Lorena a reuşit să se strecoare în garaj cu câteva ore înainte ca tu să pleci spre aeroport, mă întrerupe, punându-mă la curent cu ultimele ştiri şi rămân şocat.

Am uitat complet de Lorena şi de trădarea ei, poate de aceea nu mi-a venit în minte că poate face aşa ceva.

— Nu ştiu cum a reuşit, dar odată intrată, ţi-a montat la motorul maşinii un mic dispozitiv cu care a putut să îţi controleze maşina aşa cum a vrut ea, printr-un program pe laptop.

Acum înţeleg de ce avusesem impresia că frânele îmi sunt tăiate. Nemernica a făcut totul doar ca să mă vadă mort.

— Augus..., îmi aud numele rostit cam chinuit şi realizez că tocmai am rănit-o, fără să vreau.

Îmi retrag mâinile de pe coapsele Christinei, observând-o cum se relaxează treptat şi îşi pune din nou palmele pe pieptul meu, privindu-mă.

— Micuţo, îmi...

Drace! Sunt mai furios decât credeam şi am ajuns să îmi descarc întreaga frustrare pe femeia din faţa mea. Trebuie să mă calmez, nu vreau să o rănesc. O răstorn cu grijă în aşternuturi şi mă ridic în picioare, tălpile mele goale făcând contact cu podeaua rece. Păşesc apăsat, doar în costumul lui Adam, spre intrarea în baie şi mă opresc în faţa chiuvetei după ce intru. Strâng cu putere marginile acesteia şi privesc încruntat spre reflexia din oglinda de pe perete. La naiba de treabă! Dau drumul apei reci şi o las să curgă, simţind tremurul din corp; îmi strâng palmele în pumni, ca să mă calmez, dar sfârşesc prin a-mi izbi puternic pumnul de oglindă, făcând-o ţăndări.

— Hî! se aude din pragul uşii şi îmi îndrept privirea spre sursă.

La naiba! Christina îşi strânge mai bine cearşaful în jurul trupului, privindu-mă cu o expresie tristă. Îşi deschide buzele, ca şi cum ar vrea să îmi spună ceva, dar le închide repede la loc şi păşeşte încet spre mine, cuprinzându-mi apoi trupul cu braţele sale calde şi îşi îngroapă faţa în pieptul meu.

— Îţi jur că n-am să las pe nimeni să îţi mai aducă lacrimi în ochi, nici măcar eu, îi şoptesc în ureche şi o strâng în braţele mele.

E diferită de orice femeie pe care am cunoscut-o, pe care am avut-o. E puternică pe dinafară, chiar dacă pe dinăuntru îi vine să urle câteodată. Poate de aceea am ajuns să o iubesc atât de mult. Ea nu se ascunde după o mască, cum fac altele, ci e sinceră, spune ceea ce gândeşte şi nu se dă în lături de la o luptă, chiar şi cu mine.

— Mă simt de parcă aş visa că eşti aici. Şi mi-e frică că poate mâine, când mă voi trezi, nu vei mai fi aici, îmi spune şi simt groaza cu care rosteşte fiecare cuvânt.

Îi sărut creştetul şi îmi trec palma peste spatele ei.

— Tot aici voi fi şi mâine când ai să te trezeşti, chiquita[1]! o asigur de asta. Nu scapi aşa uşor de un nemernic ca mine, îi spun, încercând să îi aduc zâmbetul pe buze şi să o scap de gândurile negre.

Îmi duc o mâna pe sub genunchii Christinei, cât timp cealaltă se odihneşte pe spatele ei şi o trag bine în braţele mele.

— De data aceasta te leg de pat, să fiu sigură că nu mai pleci, spune, iar cuvintele ei mă fac să zâmbesc cu gura până la urechi.

Ieşim din baie şi o aşez pe pat, făcându-mi loc lângă ea.

— Am vorbit serios! mă dojeneşte, în timp ce dau la o parte cearşaful ce îi acoperă trupul.

Îi analizez coapsele şi oftez. Mă ridic, sub privirea confuză a Christinei, şi intru înapoi în baie. Deschid fiecare dulăpior, în căutarea unui prosop curat, şi îndată ce îl găsesc îl bag sub jetul de apă rece de la robinet şi îl ud bine. Îl storc, să mai scap de excesul de apă, şi revin lângă micuţa mea. Sunt destul de conştient de puterea pe care o am, doar sunt bărbat, ce mama naibii! Dar sunt conştient şi de faptul că pielea ei se înveneţeşte la fel de repede. Am ajuns să o

1„Chiquita” – versiunea în limba spaniolă a cuvântului „micuţo”.

cunosc bine. Îmi aduc şi acum aminte de ziua în care Emma a adus-o la noi acasă, apoi de momentul nostru de pe balcon. Furia mi-a cuprins tot trupul atunci când i-am văzut pielea atât de colorată, încât simţeam că dacă o voi atinge am să o rănesc şi mai mult decât era deja. Dar am rănit-o, până la urmă, şi m-am urât pentru asta.

— Augustin, sunt bine! îmi spune, dar continui să îi tamponez coapsele cu prosopul umed. Sângerezi! mă atenţionează şi încearcă să vadă ce e cu mâna mea.

— Micuţo, eşti mai importantă decât mâna mea, îi explic, reuşind să mă oprească din ceea ce fac.

Îşi duce degetele sub bărbia mea şi mă îndeamnă să o privesc.

— Dacă ai şti de câte ori m-am învineţit lunile astea..., îmi spune, dar nu-şi duce fraza până la capăt.

Îşi trece vârful limbii peste buza de jos, apoi şi-o prinde între dinţi şi mârâi nemulţumit că nu a avut grijă de ea.

— Ar trebui să îţi trag câteva palme la fund pentru nesăbuirea ta, mârâi peste buzele ei, iar ea doar chicoteşte. Deci, ţi-ar plăcea, afurisită mică! constat şi mă năpustesc asupra ei.

Îi revendic buzele şi îmi strecor degetele pe sub cearşaf. Îi ating corpul cu mişcări lente şi precise şi îi simt mâna pe umărul meu, urcând spre ceafă, până în părul meu, adâncind sărutul dintre noi. Îmi place încercarea ei de a domina, dar îmi place şi mai mult jocul de-a şoarecele şi pisica. Întotdeauna mi-a plăcut, poate şi din cauză că niciodată n-a cedat fără o luptă, tăindu-mi tot elanul când îmi doream ceva de la ea. Şi acum mă mai dor obrajii de la palmele primite, de la toate dăţile în care aproape că m-a luat la bătaie, la propriu, aşa micuţă cum e. Pun presiune asupra taliei sale, strângând-o în palma mea, şi o aud pe Christina mârâind în timp ce ne sărutăm.

— Eşti aşa un nemernic, mi-o trânteşte şi doar zâmbesc.

— Pisicuţo, nu mă face să îţi arăt cât de nemernic pot fi, mârâi jucăuş şi ea doar chicoteşte. Afurisită mică!

Trag cu putere de cearşaful ce o acoperă, lăsând-o goală sub ochii mei şi mă aşez între picioarele ce îmi sunt moarte atunci când mă cuprind. Îi fac jucăuş din ochi şi îmi trag cearşaful peste cap, pentru că nu vreau să vadă nimic din ceea ce îmi doresc să-i fac, doar să simtă, şi acopăr şi jumătate din corpul ei cu acesta, presându-mi apoi buzele de abdomenul ei fierbinte. Tresare, dar nu mă opresc, ci merg mai departe, depunând sărut după sărut pe pielea ei caldă, apoi trasez linii cu limba şi îi aşez piciorul pe umărul meu. Fac şi cu celălalt la fel. Îmi aşez palmele pe coapsele ei şi o trag spre mine. Expir profund, aerul cald mângâindu-i focul care se înteţeşte şi mai tare, şi îmi trec limba peste locul ei sensibil, făcând-o să tremure sub asediul gurii mele.

— Augustin, îmi pronunţă numele şi o cantitate mică de aer îi părăseşte buzele.

Îmi trec din nou limba peste locul cu terminaţii nervoase şi o fac să geamă de plăcere, căci felul în care i se ridică bazinul, venindu-mi în întâmpinare, mă îndeamnă să nu mă opresc. Cearşaful se ridică brusc şi îmi aţintesc privirea spre ea, în timp ce gust cu nesaţ din savoarea dulce, făcând-o să îşi înghită cuvintele.

— A...

O altă cantitate de aer îi părăseşte buzele, gemând prelung şi îşi dă capul pe spate, scăpând cearşaful dintre degete.

— Fir-ar! o aud rostind printre micile guri de aer, apoi un alt geamăt prelung se aude şi mă face să zâmbesc peste pielea ei moale.

Îmi afund şi mai mult degetele în ea, mişcându-le pentru a-i provoca plăcere. Bazinul i se ridică din nou şi fac şi eu la fel, revenind la nivelul ei, şi îmi îngrop gura în a sa, sărutând-o. Scânceşte în sărut, urcând cu degetele spre ceafa mea, apoi geme lung şi îmi mut gura pe pulsul de pe gâtul ei. Corpul i se arcuieşte sub mine, cu cât degetele îmi alunecă şi mai adânc în interiorul său şi îi simt pulsaţia ce se revarsă prin simţurile sale, învăluite de plăcerea care o face să geamă extenuată.

***

Noaptea a trecut pe nesimţite, iar afară e deja ziuă în toată regula. Iau telefonul de pe noptiera de lângă pat şi privesc ceasul. E şapte şi douăzeci şi cinci de minute. Ştiu că ar trebui să fiu al naibii de obosit, însă mă simt mai treaz ca niciodată. Zâmbesc cu gura până la urechi, amintindu-mi de noaptea trecută şi o simt pe Christina ghemuindu-se lângă mine. Privesc în jur şi îmi muşc buzele. Camera nu mai arată deloc ca acum o zi; unele lucruri sunt pe dulap, altele pe podea, aşternuturile sunt făcute praf şi câteva pene ne ţin de cald. Îmi frec faţa cu palmele, căscând, dar când vreau să mă aşez mai bine lângă Christina îmi captează atenţia zgomotul de dincolo. Pentru o secundă am uitat complet de Meyleen. Mă ridic cu grijă din aşternuturi, încercând să nu o trezesc pe micuţa mea şi arunc un ochi în jos, după ceva cu care să-i acopăr trupul dezgolit. Găsesc repede un cearşaf şi o acopăr, apoi trag perechea de pantaloni lungi de trening pe mine şi ies din dormitor, dând nas în nas cu Meyleen, care iese din bucătărie, înfulecând de zor micul dejun.

— Neaţa! îmi urează şi se face comodă pe canapea, dând drumul la televizor.

— Neaţa! spun puţin buimac.

Îmi frec din nou faţa cu palmele şi privesc scurt spre ceasul de pe perete. *Oh, la naiba!* Îmi pică fisa într-un târziu. Mey poartă o uniformă şi realizez că urmează să plece la şcoală. Am uitat complet de asta, întrucât a trecut timpul când o duceam pe Emma la şcoală, ieşindu-mi din reflex. Scot o cană şi torn în ea lichidul maroniu, uşor aburind, apoi arunc şi un cub, chiar două de zahăr şi amestec.

— V-am pregătit..., încearcă Meyleen să îmi spună ceva, dar se opreşte brusc. Oh! Se pare că ai găsit, îmi spune, referindu-se la cafeaua pe care tocmai o sorb şi mă aşez lângă ea pe canapea.

Las cana pe măsuţa din faţa mea şi casc din nou.

— La cât trebuie să fii la şcoală? vreau să ştiu.

— Nu-ţi face griji, mă duce mama. Trebuie să apară din clipă în clipă, mă anunţă şi privesc încruntat spre ea.

Dacă se trezeşte Christina şi o găseşte pe Katherine aici? O să îşi pună un milion de întrebări, dar chiar şi aşa tot va trebui să-i spun prin ce am trecut lunile acestea şi cine m-a ajutat să mă recuperez, pe lângă naşul meu, Joshua. Nu vreau să îi ascund absolut nimic micuţei mele, aş fi un prost să fac asta.

— Nu-ţi face griji, Christina nu va şti că mama a trecut pe aici. Poţi să îi spui că m-ai dus tu la şcoală, îmi spune şi rămân uimit cât de isteaţă poate fi la vârsta ei, găsind repede o soluţie.

— Se pare că Katherine găseşte întotdeauna o modalitate să fie lângă tine, gândesc cu voce tare şi îmi place asta, că încearcă să se ţină de cuvânt şi să nu îşi neglijeze fiica.

— De fapt, a fost ideea mea, vine repede răspunsul lui Meyleen. Voi doi aveţi nevoie să fiţi singuri, iar eu am nevoie să fiu lângă mama mea, îmi spune în timp ce îşi îndeasă cărţile în ghiozdan şi se îndreaptă spre uşa principală, privind scurt spre ecranul telefonului.

Când a ajuns acolo? Clatin din cap şi păşesc spre Mey, cu gândurile în toate direcţiile. Pentru început, sper să nu o fi deranjat toate zgomotele venite din dormitorul nostru, dar dacă stau bine să mă gândesc, Christina s-a abţinut să nu facă gălăgie. Sincer, ea niciodată nu a făcut gălăgie în dormitor, spre deosebire de tipele cu care mi-o trăgeam înainte. Poate de aceea am şi ajuns să o ador, să o iubesc ca un nemernic, dăruindu-i totul. Zâmbesc scurt şi îmi trec limba peste buza de jos, dregându-mi glasul.

— Ştii, în legătură cu azi-noapte..., încep, încercând să port o conversaţie, cu un copil, despre unele lucruri pe care le fac adulţii şi înghit în sec.

Drace. Cred că arăt ca un idiot, deşi niciodată nu mi-a fost uşor să vorbesc despre asemenea chestii, nici măcar cu sora mea. Mai ales atunci când i-a venit pentru prima

dată menstruația și a început să urle ca descreierata prin toată casă, că ea sângerează și sigur moare. Mi-a luat câteva ore bune să o fac să se calmeze, apoi alte câteva ore să o fac să înțeleagă că nu are nici pe mama dracului și că ceea ce i se întâmplă e perfect normal. Arătam de parcă mi-a căzut cerul în cap și m-a îngropat la doi metri în pământ. Ce să mai spun despre dățile în care am încercat să îi explic ce înseamnă viață sexuală. Eu și explicațiile. Fir-ar! A fost cea mai dificilă parte, mai ales când ești bombardat de sute de întrebări. Pe unele le țin minte chiar și acum: *„De ce sânii mei nu sunt mai mari?”, „Oare să folosesc tampoane interne sau externe, tu ce zici?”*. Am crezut că îmi voi pune capăt zilelor până la urmă.

— Augustin, poate sunt eu micuță, dar e perfect normal ce ați făcut azi-noapte, mă readuce la realitate glasul lui Mey și rămân trăsnit de ceea ce aud. Plus de asta, eu n-am auzit nimic.

Îmi scarpin ceafa și încerc să îmi dau seama pe ce planetă am ajuns. Cred că am nevoie de încă o cană cu cafea, poate una mai mare de data aceasta, întrucât nu cred că m-am trezit cum trebuie și poate că visez.

— Oricum, am avut deja conversațiile astea cu mama, mă lămurește și răsuflu ușurat în sinea mea. Despre toate chestiile feminine și despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie atunci când se iubesc.

Stau și ascult ca un cretin tot ce îndrugă pe acolo și doar clatin din cap, căci habar nu am ce ar trebui să spun. Totuși, dacă eu și Christina vom avea copii, fată și băiat, categoric am să o las pe ea să îi explice fetei cum stă treaba, iar cu băiatul mă descurc eu. Trag aer în piept ca și cum aș avea nevoie de gura aceea și spun:

— Atunci mă bucur că am avut discuția aceasta.

Mă simt de parcă tocmai am dat cu bâta în baltă, fiind pus la perete de un copil, iar eu tocmai am picat testul părintelui. Grozav.

Voi fi un tată horror. Fără alte comentarii, deschid uşa de la intrare, dând nas în nas cu Katherine, care se pare că se pregătea să bată. Se strâmbă spre noi şi râde pe sub mustăţi.

— De când eşti aici? mă revolt, mijindu-mi ochii în direcţia ei.

— De suficient timp încât să vă aud conversaţia, se amuză pe seama mea şi îi trag o privire nebună. Mă bucur totuşi că încerci să...

— Să nu te aud, i-o tai scurt şi mârâi nervos, îndreptându-mă cu paşi apăsaţi spre canapea.

— Pentru informaţia ta, Christina nu şi-a mai luat pastilele, deloc, mă pune Katherine în temă cu încă un lucru pe care l-a făcut micuţa mea. Deci, dacă vrei să...

— Ce te face să crezi că vreau copii, Katherine? scrâşnesc din dinţi.

Se pare că e la zi cu tot ceea ce a făcut Christina până în acest moment, urmărind-o pas cu pas. La fel cum a procedat cu sora mea şi cu restul echipei. Joshua nu a pierdut timpul cu nimic, din câte constat, dar mă bucur că a avut grijă ca niciunul să nu păţească ceva – altfel nu mi-aş fi iertat-o – dat fiind faptul că l-am rugat.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, schimbă Katherine brusc subiectul, privind spre ceas. Ţi-ai luat tot? se întoarce cu privirea spre fiica ei, iar aceasta doar încuviinţează şi iese din apartament.

— De ce eşti încă aici? o întreb când observ că nu a plecat. Dacă se trezeşte Christina şi te vede s-ar putea să nu...

— Vreau doar să îţi dau astea, îmi întinde un dosar şi o pungă mică şi albă. Acolo sunt medicamentele pe care mai trebuie să le iei, iar în dosar... e tot ce trebuie să ştii despre Eva.

Îmi trec limba dintr-o parte în alta prin gură, strâmb din nas şi răsfoiesc fugitiv dosarul.

— Sunt lucruri pe care nu le ştii, Augustin, iar unele te vor şoca, continuă Katherine. Am lucrat destul de mulţi ani

prin preajma ei încât să ştiu tot ce făcea, dar şi ce gândeşte, mai adaugă fâstâcindu-se. Am... plecat!

Clatin doar din cap, cu ochii în dosarul din mâinile mele şi închid uşa după ce o văd ieşită din apartament. Arunc dosarul pe măsuţa din faţa mea şi iau cana între degete, aşezându-mă pe canapea. O duc spre buze şi sorb din cafea, învăluit de gânduri, şi îmi întorc privirea spre dormitor. Faptul că micuţa mea nu şi-a mai luat de foarte mult timp pastilele mă bucură, pentru că nu ştiu dacă aş fi putut să o fac să renunţe la ele sau poate da, nu ştiu sigur. În orice caz, îmi doresc ca ea să îmi poarte copiii în pântec, de fapt chiar am să o las gravidă. Fir-ar! Sunt sută la sută hotărât. Mă ridic în picioare, duc cana în bucătărie şi mă reîntorc în cameră, punându-mi mâinile pe cap. Privesc încruntat spre dosarul de pe măsuţă şi încerc să îmi dau seama cât de multe ascunde Eva şi ce mama dracului nu ştiu. Expir şi iau din nou loc pe canapea. Iau dosarul în mână şi încep să-l răsfoiesc, înainte ca micuţa mea să se trezească.

Am să îi spun absolut totul, dar pentru moment simt nevoia să îmi petrec câteva zile în compania ei, deoarece de abia m-am întors. Plus de asta, vreau să întăresc şi mai mult legătura pe care o avem înainte ca iadul să se dezlănţuie, însă niciodată nu poţi fi sigur de ceea ce îţi rezervă viaţa. Mă aşez mai bine pe canapea şi dau cu mâna de punga pe care mi-a lăsat-o Katherine, amintindu-mi brusc că trebuie să îmi iau pastilele. Oftez. Las dosarul lângă mine, deschid punga şi arunc un ochi în aceasta, mustăcind. Deja m-am săturat de pastilele astea, dar se pare că încă sunt nevoit să le iau. La naiba! Scot pastilele pe rând, le întorc pe toate părţile, scot şi foaia pe care e scris ceea ce trebuie să iau şi la ce oră şi trag puternic aer în piept, ridicându-mă. Păşesc fără niciun chef spre bucătărie şi iau un pahar pe care îl umplu cu apă de la robinet şi îl duc spre buze.

Înghit prima pastilă, apoi a doua şi a treia şi înghit în sec când o văd şi pe a patra. O arunc în gură şi beau toată apa rămasă. Mă strâmb din cauza gustului amar pe care îl

au şi mă întorc să citesc afurisitul acela de dosar. Îmi trec privirea peste prima foaie, imediat ce mă aşez pe canapea, şi citesc datele Evei, şocul lovindu-mă în moalele capului.

„Nume: Brooks
Prenume: Eva Maria
Data naşterii: 12 Iulie 1986...”

Mă opresc şi citesc din nou data naşterii, realizând că m-a minţit în tot acest timp. Conform acestui dosar, are douăzeci şi opt de ani, ceea ce o face cu vreo patru ani mai mare ca mine, nu cu doi mai mică, aşa cum susţinea întotdeauna. Îmi strâng palma în pumn şi încerc să mă abţin să nu fac ceva ce ar putea să o alerteze pe Christina. Inspir şi expir de vreo câteva ori şi trec mai departe.

„Părinţii: Tatăl – Jude Brooks
Mama – Kiana Brooks
Fraţi/surori: Clara Brooks – soră geamănă”

Şocul mă loveşte din nou, dar de data aceasta mai rău ca prima oară şi scap dosarul pe jos, foile împrăştiindu-se pe podea. Îmi frec faţa cu palmele şi îmi trec degetele prin păr, ridicându-mă brusc, şi încep să mă plimb haotic prin apartament. Cum poate fi asta posibil? Cum? Nu, nu! Nu are cum! Aş fi ştiut dacă Eva ar fi avut vreo soră, mai ales una geamănă. Pufăi exasperat şi încerc să îmi adun minţile. Îmi amintesc de toate dăţile în care Eva părea atât de grijulie, iubita ideală, dar şi de dăţile în care se comporta ca o scorpie şi mă dădea dracului. Ceva tot nu se leagă. Privesc într-un punct fix şi încerc să... Drace! Cum de nu mi-am dat seama? Eva are o cicatrice pe coapsa stângă – încă de când era mică – provocată de o căzătură dintr-un pom, pe când Clara nu are aşa ceva. Am realizat asta când se schimba de haine, într-o zi. Am încercat să aflu cum a scăpat de ea, dar mi-a trântit în faţă că nu aş fi văzut bine şi poate am nevoie

de ochelari. Îmi bag mâinile în cap şi îmi prind părul în pumni, realizând în final că am împărţit dormitorul şi am petrecut multe zile în compania surorii ei, Clara. De aici şi schimbările bruşte de personalitate.

— Doamne! scrâşnesc din dinţi şi sap mai adânc printre amintirile mele.

Îmi aduc aminte de ziua în care am găsit-o pe Eva într-o baltă de sânge, cu un bilet în mână. Acum realizez ce s-a întâmplat. Cea care nu mai e în viaţă de fapt e Clara, nu Eva, iar scorpia s-a prefăcut atâţia ani că e moartă. Ne-a dus de nas cum a vrut. Am iubit-o ca un bou, orbeşte chiar. La dracu de treabă! E în stare să ia viaţa oricui îi stă în cale, chiar şi propriei surori, şi toate astea numai ca să îşi ducă planurile la bun sfârşit. Clara a încercat, de multe ori, să mă avertizeze subtil în legătură cu ceea ce eu nu vedeam, prin cuvintele codificate pe care mi le spunea. Însă n-am luat în seamă toate astea, deoarece nici nu ştiam că ea există. Eva mi-a dat de înţeles că e singură la părinţi, iar eu am crezut fiecare cuvânt pe care mi l-a spus. Fusesem un băieţandru neexperimentat, prostuţ şi naiv, care s-a lăsat sedus de o viperă în toată regula. La naiba! Îmi frec faţa cu palmele şi decid să las, pentru moment, toate astea deoparte. Vreau doar să fiu lângă micuţa mea, aşa că ar trebui să scap de nenorocitul acesta de dosar, înainte să se trezească, şi văd eu ce fac cu el mai târziu. Cum îl voi aduce la suprafaţă în discuţiile noastre. Adun hârtiile împrăştiate pe podea şi le îndes înapoi în dosar, însă cuvintele scrise pe una dintre ele mă îndeamnă să văd despre ce e vorba. O scot şi citesc.

— Drace! nu mă mai abţin şi înjur în gura mare, scrâşnind apoi din dinţi. E ceva ce nemernica asta n-a făcut? mârâi înfuriat şi strâng foaia între degete.

Nu ştiu cum va reacţiona Christina la tot ceea ce este în afurisitul acesta de dosar, dar eu simt că îmi pierd minţile, iar ea, mai mult ca sigur, îşi va dori să facă pe cineva să înghită glonţ după glonţ. Mai ales că dosarul acesta conţine dovezi referitoare la moartea lui Evelyn. Nu s-a sinucis,

exact cum a bănuit şi Christina atunci când a găsit jurnalul mamei sale, ci a fost împinsă de la spate ca să îşi curme viaţa. Trebuie să o pregătesc pentru momentul în care va afla tot ce conţine acest dosar, deoarece nu îi va fi deloc uşor. Îndes toate foile în dosar şi mă îndrept spre dormitor, dar mă opresc înainte să ajung în dreptul lui. Nu am cum să îl ascund acolo, l-ar găsi mult prea repede şi încă nu vreau asta. Nu acum. Intru în camera lui Meyleen şi mă duc direct spre dulap, cu gândul că poate găsesc un compartiment secret în acesta, exact ca în camera noastră.

— Sper să..., mormăi, pipăind interiorul dulapului şi mă opresc. Bingo! aud click-ul care îmi confirmă bănuiala.

Se pare că Dominic a instalat câte un compartiment secret în aproape toate dulapurile din apartament. Îmi asum riscul pentru moment, până când îi voi spune eu totul, şi ascund dosarul în compartimentul din dulapul lui Meyleen. Apoi ies naibii din dormitor, lăsând camera aşa cum a fost, aproape, şi mă plimb din nou ca un bezmetic. Inspir, expir şi pornesc spre bucătărie. Scot două căni din dulapul de sus, le aşez pe o tavă din lemn, cu picioruşe, şi deschid frigiderul. Scot câteva fructe, laptele şi topingul de ciocolată. Le aşez pe toate aşa cum trebuie şi mai scot şi două croissante. Vreau să o răsfăţ, luându-mă ca un nemernic de ea, în timp ce mă dojeneşte, aşa cum o face întotdeauna. Ştiu că poate pare patetic, dar tocmai asta mă face să îmi doresc să trăiesc mai mult. Deschid uşa dormitorului, aşa cum pot, numai să nu scap tava pe jos, şi o găsesc pe Christina ţopăind într-un picior, cu unele haine aruncate pe jos, altele pe ea şi mormăind cuvinte indescifrabile. Zâmbesc şi aşez tava pe măsuţa de lângă pat, apoi mă îndrept spre micuţa ţopăitoare şi o opresc din ceea ce face. Îi iau chipul între palmele mele şi încerc să-i sărut buzele, dar tot ce primesc în schimb e un pupic fugitiv şi gata.

— La naiba! înjură, iar pe mine mă înfundă râsul, ştiind exact care e cauza agitaţiei ei.

— Limbajul, domnişoară! o dojenesc, privind-o serios şi îmi împreunez mâinile la piept.

— Trebuia să o duc pe Meyleen la şcoală şi din cauză că am dormit prea mult, a ratat o oră, continuă să vorbească, fără să bage în seamă ceea ce am zis. Sigur e supărată, mai ales că nu a mai lipsit de la şcoală, pufneşte, învârtindu-se ca un titirez şi se îndreaptă spre ieşirea din dormitor, dar la cum e îmbrăcată – privesc ca un nemernic la picioarele ei dezgolite şi îmi muşc buza de jos – nu ştiu până unde va ajunge, înainte ca toţi să fluiere după ea.

Unde crezi că mergi? mârâi în sinea mea, când dă să deschidă uşa de la intrare. Mă apropii furtunos de ea, zâmbind ca un drac împielițat. O iau efectiv pe sus şi o aşez cu burta pe unul dintre umerii mei.

— Augustin, ce naiba? murmură, vădit enervată.

— Ce am zis? Limbajul, domnişoară! o cert ca pe un copil mic.

— Lasă-mă jos, fir-ar! pufneşte iritată, dar o calmez eu.

— Bine, tu ai vrut-o!

Îmi ridic palma în aer şi îmi iau avânt, ca în secunda următoare să o lipesc zdravăn de fundul Christinei, făcând-o să îşi înghită toate cuvintele pe care le mai avea de spus. Brusc se face linişte, deşi pot să aud cu uşurinţă cuvintele pe care le bolboroseşte în barbă în timp ce încearcă să îşi maseze fundul. Îi dau mâna la o parte şi îmi trec palma peste fesa ei, doar ca să îi mai calmez usturimea provocată. Mă aştept să mă dojenească, chiar să mă ia la bătaie, o cred în stare. *Unu..., doi...,* număr în sinea mea, ştiind că mai are doar câteva secunde şi explodează.

— Eşti nebun?

Bingo!

— Lasă-mă jos, strigă şi mă loveşte cu pumnii în spate.

Dacă tot a zis să o las jos, asta am să şi fac. Ajung în dormitor, ocolesc puțin spre stânga patul şi potrivesc din

priviri unghiul perfect, iar în secunda următoare o las jos, îngropând-o în salteaua moale. Îmi aşez toată greutatea peste ea şi o ţin captivă.

— Nemernicule, îmi strigă, destul de irascibilă încă din cauza micului meu număr, iar eu îi zâmbesc drăcos. Nu eşti normal cu capul, continuă să afirme lucruri pe care le ştiam de foarte mult timp şi încearcă să mă răstoarne de pe ea, dar nu are cum, poate să tot încerce.

— Nu am zis niciodată că aş fi normal, micuţo! Lângă tine sunt aşa cum mă vezi, poate de aceea m-am îndrăgostit de o afurisită notorie, rostesc cuvintele peste buzele ei. Oricum, am dus-o eu pe Meyleen la şcoală, continui relaxat, ţinându-i mâinile deasupra capului.

Suflă puternic pe nări şi se fâstâceşte sub mine. Ştiu că am scos-o din minţi, dar ce pot să fac? Asta îmi este natura şi să fiu al dracului de nu îmi place.

— Puteai să îmi spui asta şi fără tot tam-tam-ul de acum, spune şi pare că s-a mai liniştit puţin, dar tot văd o licărire de nervozitate în ochii ei, în timp ce eu doar zâmbesc. Îmi vine să te pocnesc direct în faţă, nu te-ai schimbat deloc. Eşti acelaşi...

Îmi zdrobesc buzele de ale ei, închizându-i complet gura, şi o sărut, dar se pare că mi-o întoarce grav, căci nici nu vrea să îmi răspundă. *Îţi vine eu de hac!* Îi prind buza de jos între dinţi şi încep să o muşc. Mă priveşte dojenitor, aproape ieşindu-i fum pe urechi şi începe să se zbată sub mine, făcându-mă să râd.

— Augustin! mă dojeneşte, frecându-şi dinţii unii de alţii, şi cedez eliberându-i buza uşor roşie.

Îmi strecor degetele pe sub tricoul pe care îl poartă şi încep să îi ating gentil pielea, până în punctul în care se gâdilă.

— Încetează! pufneşte într-un râs isteric şi încearcă să îmi îndepărteze mâinile, dar tot nu mă las şi continui. Augustin! aproape că rămâne fără aer.

O las să își tragă suflul, dar la cât ne-am fâstâcit prin pat ne trezim aterizând direct pe podea, cu ea deasupra mea. Încep şi râd ca un nebun, în timp ce Christina mă priveşte mâhnită. O apuc de talie şi apoi, dintr-o mişcare, ajung deasupra ei. Dar nu se lasă şi mă răstoarnă înapoi – bine, am lăsat-o eu – şi se poziţionează mai bine, călărindu-mă. Îşi trece limba peste buza de sus.

— Oh, la naiba! Mi-a fost dor de tine.

Mi-a fost şi mie dor de ea, chiar foarte mult. Îi dau o şuviţă după ureche şi ne ridicăm de jos. Camera arată ca după cel de-al treilea război mondial. Privesc cu coada ochiului spre Christina şi mă trezesc cu o pernă în faţă. Pufăi, mustăcind, şi iau o pernă între degete. Mă năpustesc asupra ei.

— Ştii..., eu..., încearcă să spună ceva, abţinându-se să nu izbucnească într-un râs colorat şi se dă tot mai în spate, cu cât mă apropii de ea.

Ajunsă în dreptul uşii, bâjbâie după clanţă, cu ochii pe mine, şi îşi pune perna în faţă, de parcă ar fi un scut. După ce reuşeşte să deschidă uşa o zbugheşte afară din dormitor, iar eu pe urmele ei. O ajung din urmă şi mă feresc la timp de perna ce vine spre mine şi îi aplic una peste fund. Ne comportăm ca doi copii de câţiva anişori, făcând praf pernele pe care le folosim pe post de arme în micul nostru „război".

— Mă predau! îmi spune şi aruncă perna pe jos – cât a mai rămas din ea – ridicându-şi mâinile în aer.

— Dacă tu crezi că scapi.

Rânjim amândoi şi ne privim unul pe celălalt. Încearcă să mă ocolească, dar o prind de braţ şi o trag spre mine, însă se răsuceşte şi se împiedică de piciorul meu, ajungând pe podea şi eu peste ea. Scânceşte scurt din cauza durerii apoi izbucneşte în râs. Râsul ei cristalin mă face şi pe mine să zâmbesc, deşi sunt îngrijorat, căci sigur muntele de mine i-a provocat durere. Ne oprim, respirând greoi. Christina suflă aer printre buze, încercând să îşi dea o şuviţă de pe faţă şi se propteşte pe podea, cu picioarele împreunate, de parcă ar medita. Mă priveşte cu o căldură ce mă îmbracă cu a sa

mantie şi mă simt împlinit. Totuşi, ar cam trebui să revin din morţi, doar că nu o putem face pe stomacul gol. Intru în dormitor şi mă reîntorc în living, ţinând tava cu micul dejun între degete şi mă aşez pe jos lângă Christina. Privesc scurt spre ea când rupe o boabă de strugure şi îl duce spre buze.

— Ce ţi s-a întâmplat? vine într-un târziu întrebarea mult aşteptată.

Trag aer în piept, pregătindu-mă să îi spun totul şi aşez cana pe tavă.

— Timp de şase luni am fost în comă, o lovesc direct cu crudul adevăr şi observ cum scapă pe jos căpşuna pe care de abia o luase între degete.

— Oh, Doamne! exclamă încordată.

Clipeşte des şi îşi muşcă buzele. Ştiu că urăşte să o văd plângând, poate de aceea se abţine atât de mult. Mă mut mai aproape de ea şi îi strâng uşor mâna cu a mea, căci pare atât de agitată şi nu mai ştie pe ce să pună mâna mai întâi.

— Sunt bine! rosteşte uşor, dar nu o cred.

— Chiquita![1] o alint, dându-i de înţeles că ştiu că mă minte.

— Vreau doar să ştiu ce ai păţit, Augustin, mă îndeamnă să continui şi clatin din cap.

Îmi trec limba peste buze de câteva ori şi îi povestesc prin ce am trecut lunile astea, stând departe de ea. Pot să citesc pe chipul ei amalgamul de emoţii ce o învăluie. Încearcă să îmi spună ceva, de vreo câteva ori chiar, dar îşi închide buzele de fiecare dată şi tace. O doare, simt asta. Tac dracului din gură şi o trag în braţele mele. Pentru moment ajunge, dacă i-aş vorbi şi despre dosarul lăsat de Katherine ar fi prea mult. Iar înnegri sufletul şi i-ar zdrobi inima în mii şi mii de bucăţele. Îmi trec palma pe spatele ei şi încă o ţin în braţe.

— Am încercat să te caut, tulbur liniştea care s-a lăsat între noi. Să îţi spun că trăiesc şi să nu îţi faci griji, doar că Joshua mi-a limitat toate posibilităţile de a comunica, până aveam să îmi revin.

1 „Chiquita" – versiunea în limba spaniolă a cuvântului „micuţo"

Privesc spre chipul ei, iar ea își așază obrazul mai bine în palma mea.

— Tot ce contează e că ești bine, ești aici.

O sărut și ne continuăm micul dejun. Două ore mai târziu reușim să terminăm de curățat întreg apartamentul de asediul penelor, iar acum ne pregătim să îmi fac apariția printre cei vii. Christina mi-a povestit prin ce a trecut ea. Mi-a spus și că nemernica de Lorena e la sediu, închisă într-o cameră de la subsol. Va fi destul de surprinsă să vadă că încă trăiesc, iar micul lor plan de a mă băga la doi metri sub pământ a eșuat. Îmi așez palma pe ușa din lemn și o trântesc, închizând-o, chiar înainte ca micuța mea să poată ieși pe ea. Mă privește dubios, iar eu o lipesc cu spatele de ușă și îmi îngrop gura în a ei, dându-i de înțeles că nu mai plec niciunde.

— Te amo, chiquita! Te adoro, mi demonia[1]! îi spun, în timp ce îmi sprijin fruntea de a ei și îmi proptesc palmele de ușă.

***

Privesc cu coada ochiului spre femeia de lângă mine, în timp ce liftul ne duce spre parter, și o analizez din cap până în picioare. În ciuda faptului că a trecut prin atâtea, e puternică. Nu suntem slabi dacă mai plângem din când în când, e doar un mod de a arăta cuiva că îți pasă, că îi simți durerea și chiar dacă noi bărbații părem insensibili la suprafață, ca și cum nimic nu ne răneşte, nu e chiar așa. Doar că preferăm să afișăm acel scut impenetrabil, pentru a le da putere persoanelor pe care le iubim. Îmi împletesc degetele cu ale ei și pornim spre mașină, de îndată ce ușile liftului se deschid.

— A mea sau a ta? întreb, făcându-i semn din priviri spre cele două mașini parcate una lângă alta.

1 „Te amo, chiquita! Te adoro, mi demonia" – versiunea în spaniolă a frazei „Te iubesc, micuțo! Te ador, demoniță mea!

Îşi lipeşte palma de frunte şi zâmbeşte.

— Oh, Doamne! exclamă şi nu ştiu de ce, dar după ce găsesc biletul pe parbriz îmi dau seama de ce a reacţionat aşa.

— Da, am găsit biletul, mă amuz puţin pe seama ei şi i-l arăt.

— Nu am... Doamne! oftează uşor. Prefer să las condusul în seama ta, îmi spune în cele din urmă şi zâmbesc, deblocând maşina.

Nu îmi amintesc să fi zâmbit vreodată atât de mult cum o fac acum, însă cu ea alături nici nu am cum să nu o fac. Ne urcăm în maşină şi plecăm spre sediu. Schimb vitezele constant şi arunc o privire spre Christina, care n-a mai scos o vorbă de când am plecat. Îmi dreg uşor glasul şi îmi aşez palma pe coapsa ei, strângându-i-o. Îmi zâmbeşte doar şi îşi strecoară degetele printre ale mele, dându-mi de înţeles că e bine. Ştiu că mă minte, dar am eu „medicamentul" perfect ca să o scot din starea în care a căzut. Opresc maşina brusc în mijlocul drumului, blocând traficul şi puţin îmi pasă de toţi idioţii care nu încap de noi, claxonând ca disperaţii şi adresându-ne injurii. Dau scaunul puţin mai în spate şi mă întorc cu totul spre micuţa nebunatică, care mă priveşte îndoielnic şi o trag cu totul la mine în poală.

— Augustin, ce naiba faci? zice înspăimântată, dar nu spun nimic.

Îmi aşez palmele pe volan, astfel încât să nu poată ieşi din mica mea închisoare şi pornesc motorul. Ştie că nu am toate ţiglele pe casă şi când mă apucă, mă apucă, exact ca acum. Fac slalom printre maşini şi pot să jur că îi simt inima bătându-i cu putere în pieptul meu. Îmi iau mâinile de pe volan, chiar dacă maşina zboară practic de pe şosea, şi aştept reacţia ei.

— Eşti sărit de pe fix, afirmă alarmată şi îşi aşază palmele pe volan, încercând să menţină maşina dreaptă.

O ajut să schimbe viteza şi o las pe ea să conducă, în timp ce îmi afund chipul în scobitura gâtului său. Îi muşc subtil pielea şi o aud sâsâind printre dinţi, ca în secunda următoare să mă trezesc cu un cot direct în stomac. Zâmbesc, amintindu-mi de toate dăţile în care am mai păţit la fel şi tot nu mă calmez. Îmi aşez palmele peste mâinile Christinei, preluând frâiele, şi îi şoptesc uşor în ureche:

— Doar tu mă faci să sar peste limite, încât să vreau să gust, în fiecare minut, din dulcea nebunie a vieţii, a iubirii, a corpului tău, chiar şi din dulcea nebunie a morţii, rostesc apăsat fiecare cuvânt, apoi îi prind lobul urechii între buzele mele, privind în acelaşi timp şi la drum.

Îi pot simți trupul vibrând între picioarele mele şi pot să jur că tocmai a înghiţit în sec. Virez spre dreapta şi după alte treizeci de minute în care parcurgem oraşul în lung şi în lat, mă îndrept spre clădirea dărăpănată ce ne serveşte drept sediu de ani de zile. Parchez pe locul meu, realizând că sunt cu toţii aici, şi o simt pe Christina lăsându-se moale în scaun şi proptindu-şi capul de pieptul meu.

— Mi-a lipsit asta, dă frâu liber gândurilor, iar eu îi zâmbesc. Eşti pregătit?

— Mi chiquita[1], întrebarea nu e dacă sunt eu pregătit, ci mai degrabă dacă sunt ei pregătiţi, îi spun şi îmi aşez mâna pe portieră. Andy ştie? o iau prin surprindere cu întrebarea.

Se întoarce puţin într-o parte şi se uită la mine. Îmi arcuiesc o sprânceană şi zâmbesc natural, în timp ce o ajut să se coboare din maşină, apoi fac şi eu la fel.

— Oi fi fost eu invalid, dar asta nu înseamnă că nu ştiu ce ai făcut până acum, îi ating nasul cu arătătorul şi strâmbă din acesta. Ştiu că Andy te-a ajutat în privinţa căutărilor. Ar trebui să fiu gelos? îmi pun mâinile în sân şi o privesc de sus.

— Am să mă prefac că nu ai zis asta, mi-o dă peste nas şi îmi întoarce spatele.

1 „Mi chiquita" – versiunea în limba spaniolă a expresiei „Micuţa mea"

O prind şi o întorc cu faţa spre mine, apoi îi cuprind coapsele cu ambele mâini şi o arunc cu burta pe unul dintre umerii mei. Intru ca un taifun în incinta clădirii şi o aud pe Christina dojenindu-mă, iar glasul ei se aude în tot sediul, exact ca în planul pe care l-am făcut în sinea mea pe drum încoace.

— La naiba, Augustin!

Brusc e mult prea linişte în jur şi asta mă face să cred că tocmai le-am captat atenţia sau, mai bine spun, glasul micuţei a făcut-o.

— Te-ai calmat? încerc să mă abţin să nu râd.

— Îţi arăt eu ţie calmat, mi-o trânteşte, lovindu-mă şi pufnesc într-un râs colorat.

Ajunşi în sala mare, o las pe Christina jos şi primesc de la ea o privire ucigătoare, apoi îşi schimbă brusc starea şi se zgâieşte într-un punct fix de pe tricoul meu. Nu prea ştiu exact ce e aşa de interesant acolo. Mă zgâiesc şi eu în direcţia ochilor ei şi mă trezesc cu o lovitură peste bobârnac. La asta nu m-am aşteptat. O privesc surprins, iar ea zâmbeşte pe sub mustăţi, molfăindu-şi din când în când buzele, ca să nu izbucnească în hohote de râs. Ridic din sprânceană şi zâmbesc drăcos, făcând paşi spre ea.

— Nici să nu te gândeşti! îmi spune şi presupun că şi-a dat seama că nu scapă fără să nu i-o întorc.

Face paşi în spate, doar ca să fugă de mine, şi încă se abţine să râdă, dar o prind repede, ştiind că atunci când râde de abia mai are vlagă în ea să mai facă şi altceva. O iau pe braţe, cu fundul în sus, şi îmi înfig colţii îl el, făcând-o să ţipe.

— Augustin! îmi aud numele printre hohotele de râs şi un scâncet de durere. Te-ai ţicnit în astea unsprezece luni?

O pun înapoi pe picioarele ei şi începe să îşi frece fesa cu palma, în timp ce îmi aruncă un zâmbet dureros, fâstâcindu-se de pe un picior pe altul.

— Hai să dau o pupă să treacă, încerc să imit o voce de copil şi îmi ţugui buzele către ea.

Îmi aruncă o ocheadă amuzantă şi strâmbă din nas. Fac un pas în faţă şi ea doar râde şi iar râde, şi de mai continuă mult nu o văd bine.

— Augustin?! glasul ce se aude deodată o face pe Christina să îşi revină cât de cât, deşi încă o pufneşte râsul.

Privim amândoi spre toţi ochii care ne privesc şi mă trezesc îmbrăţişat de Happy.

— Oh, Doamne! exclamă şi începe să mă pipăie, doar ca să se asigure că sunt viu.

— Mai încet, nebuno! S-ar putea să te ia Christina la bătaie, că prea îţi plimbi degetele pe mine, mă amuz pe seama lui Happy şi mă trezesc cu un pumn în umăr, ca răspuns la ceea ce tocmai am scos pe gură.

— Clar eşti tu! mi-o trânteşte mult mai relaxată şi îşi dă ochii peste cap ironic. Doar tu poţi să scoţi asemenea cuvinte pe gură. Nu e ca şi cum te-aş viola, idiotule! îmi zice şi îmi aruncă o strâmbătură.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, crizato, îi întorc vorbele, rânjind, şi mă apropii de Christina.

O privesc scurt şi îi fac jucăuş din ochi. Pufăie printre buze şi spune:

— Deci, să înţeleg că acesta a fost planul tău de la bun început, nu? constată. Să mă faci să râd ca o nebună, doar ca să le captezi lor atenţia. Ingenios plan.

— Dacă îţi spuneam ce voiam să fac, n-ar mai fi fost atât de veritabil, nu crezi?

— Câteodată eşti atât de nemernic.

— Yo tambien te amo, chiquita![1]

Uşa de la biroul din capăt se deschide larg, Dominic cu Alyah ieşind, având o conversaţie destul de aprinsă. Nu prea ştiu despre ce anume, dar imediat ce privirea lui Alyah se intersectează cu a mea, aceasta scapă pe jos tot ce are în mână, captând astfel atenţia lui Dom.

1 „Yo tambien te amo, chiquita" – versiunea în limba spaniolă a expresiei „Şi eu te iubesc, micuţo".

— Iubito, eşti bine? întreabă vădit îngrijorat acesta.

— A... Augustin! Alyah îmi pronunţă numele cu buzele tremurânde, de parcă ar fi văzut o stafie şi aştept, din clipă în clipă, ca privirea lui Dom să se îndrepte în direcţia mea.

Reacţia lui nu întârzie să apară şi mă priveşte şi el de parcă ar fi văzut o stafie. Se apropie cu paşi nesiguri, iar următoarele minute care trec devin la fel de ciudate, exact ca învierea mea.

— Stai, stai, stai! Dominic pare contrariat de ceea ce se întâmplă. Cum de eşti viu? Nu înţeleg! Noi... noi am făcut o înmormântare, îmi spune bulversat. Am...

— Acela nu am fost eu! i-o trântesc serios.

— Cum adică? Nu înţeleg! Ce vrei să spui?

— Poveste lungă, pe care am să v-o spun mai încolo, acum însă trebuie să transmit un mesaj cuiva, le spun, iar gândul îmi zboară la nemernica de Lorena.

— Augustin? mă strigă Christina şi îmi întorc privirea spre ea.

— Micuţo! îi spun şi îmi trec degetele prin părul ei, privind-o în ochi.

Încuviinţează din cap şi mă îndrept spre scările ce duc la subsol. Nemernica de Lorena va avea un şoc când va vedea cu ochii ei că planul lor de a mă băga la doi metri sub pământ a eşuat lamentabil. Intru în micul hol ce duce spre camera în care e ţinută scorpia şi îmi frec palmele una de alta. Îmi ridic privirea spre camera de supraveghere din colţ şi îi fac semn lui Alex să deschidă uşa.

— Nici nu ştiu de ce te mai strofoci atât de mult să vii aici, vorbeşte cu ură în glas Lorena. Ar cam trebui să te duci să îţi plângi iubiţelul, deoarece cât de curând îi vei ţine de urât, continuă, având impresia că îi vorbeşte micuţei mele, dar va avea parte de o mare surpriză.

Îmi dreg puternic glasul şi încep să râd amuzat de cuvintele pe care le scoate pe gură, atât de sigură pe tot ceea ce spune. Bat din palme, felicitând-o pentru stupiditatea sa. Faţa i se albeşte instant la vederea mea.

— Nu, nu, nu! pare şocată de-a dreptul. Tu eşti mort, nu ai cum să fii aici, afirmă înghiţind în sec şi se dă un pas înapoi, de parcă ar vrea să fugă de mine. Chiar eu te-am trimis la dracu, mârâie grotesc, strâmbând din nas.

— Data viitoare asigură-te că mă trimiţi unde trebuie, Lorena, întrucât şi morţii pot păşi pe pământ atunci când fac un pact cu diavolul însuşi.

— Blestemat să fii! Du-te dracului! mă trimite din nou de unde m-am întors şi rânjesc. Fir-ai tu! se repede spre mine, scoţând de la spate un fel de cuţit improvizat.

Cred că ăsta îi era destinat Christinei şi nu mie, însă doar peste cadavrul meu se mai pot atinge de ea. Trag aer în piept, pregătindu-mă de o confruntare, dar se pare că nemernica şi-a cam ieşit din mână, pentru că reuşesc să o prind de mână şi să o opresc înainte să poată înfige cuţitul în inima mea. Joaca s-a terminat. Îmi folosesc toată forţa, strângându-i mâna cu putere, şi o forţez să îşi deschidă degetele şi să scape arma.

— Aşa cum ai trimis-o la dracu` pe mama Christinei atunci când ai împins-o de pe clădire, curmându-i viaţa? rostesc apăsat fiecare cuvânt şi mă rog în sinea mea ca micuţa, care acum ne priveşte cu ajutorul camerelor de supravegheat, să mă ierte că i-am ascuns un lucru atât de important.

Şocul îi îmbracă Lorenei tremurul ce se agravează din cauza cuvintelor pe care le-am rostit şi pot să jur că e albă la faţă ca o stafie. Îi eliberez mâna din strânsoarea mea şi se prăbuşeşte cu totul pe jos, fiind încă în şoc. Mă las pe vine, cât să ajung la nivelul ei, şi îi prind bărbia între degete, îndemnând-o să mă privească.

— Transmite-i Evei că moartea e un „medicament" mult prea uşor pentru sufletul ei. Am să i-l fac scrum, căci s-a pus cu însuşi diavolul. Amândouă v-aţi săpat mormântul!

„Dacă aş putea, aş da timpul înapoi
Să îmi îndrept greşelile din trecut,
Să o iau de la capăt cu un nou început.
Însă, oare ar mai fi la fel ca acum?
Oare te-aş mai cunoaşte în toată nebunia asta
Sau totul ar fi pierdut?
Nimic nu e perfect,
Totul se învârte ca un roller coaster,
Aşteptând ca dezastrul, amestecat cu o sticlă de gin,
Să ia amploare în fiecare minut,
În fiecare secundă din nenorocita noastră viaţă.
Ştiu!
Cu toţii greşim din când în când.
Cădem, ne ridicăm,
Iubim, iertăm,
Închidem ochii, inspirăm adânc,
Punem punct şi o luăm de la capăt.
Schimbăm macazul înainte de sfârşit,
Doar ca să gustăm din nevinovata plăcere a păcatului,
Realizând că, la final de drum,
Avem nevoie de un singur lucru,
Doar de persona lângă care ne trezim a doua zi,
Lângă care simţim că trăim,
Deoarece e singura care ne va fi alături,
Învăluindu-ne constant cu iubirea pe care ne-o poartă.”

– Capitolul 4 –

Christina Evans
„Nebunie dublă”

Privesc cu ochii în lacrimi ecranul din sala mare, pe care se derulează toată scena din camera de la subsol, fără ca măcar să pot să rostesc vreun afurisit de cuvânt. Ca şi cum mi-a pierit glasul în câteva secunde şi pot să jur că îmi aud inima urlând de durere, în timp ce cuvintele lui Augustin îmi răsună şi acum în minte.

„— Aşa cum ai trimis-o la dracu` pe mama Christinei atunci când ai împins-o de pe clădire, curmându-i viaţa?”

Simt că toată lumea mea s-a prăbuşit în câteva milisecunde, transformându-se în cel mai mare coşmar al meu. Mă clatin pe picioare, privind la toţi cei din jur, însă până şi ei par la fel de şocaţi ca mine. Mai ales tata, care, asemenea mie, nu ştia de asta. De fapt, nu ştie mai nimic, nici măcar de jurnalul mamei, pe care l-am găsit acum ceva timp. Nu am avut puterea să îi spun, deoarece ştiu că îi va afecta sănătatea. Încerc să mă agăţ de orice îmi iese în cale, doar ca să nu cad pe jos, şi clipesc des. *Am nevoie de aer! Am nevoie de aer!* urlu cu disperare în sinea mea, strângându-mi tricoul în pumn, fix în dreptul inimii. Cum a putut să îmi ascundă un lucru atât de important? Nu pot să cred că a făcut asta.

Nu, nu!

— Christina! aud vag glasul tatei, de undeva din dreapta mea şi îmi îndrept privirea într-acolo. Christina, draga mea! îmi pronunţă din nou numele, dar zici că nu sunt pe lumea aceasta.

Tot ce îmi doresc e să fiu lăsată în pace, măcar pentru câteva minute, să îmi plâng mama aşa cum poate nu am

făcut-o până acum. Încă de când i-am găsit jurnalul am bănuit că ea nu s-a sinucis, ci a fost împinsă să o facă sau, mai bine spus, *„ajutată”*. Am simţit-o până în străfundul sufletului meu, iar acum toate bănuielile s-au adeverit, făcând totul şi mai clar decât a fost vreodată. Privesc în jurul meu şi simt că toată camera se învârte cu mine, ameţindu-mă. Vreau doar să ies de aici, acum, deoarece nu pot să respir, ca şi cum totul se micşorează, şi brusc am devenit claustrofobă. Ignor cu desăvârşire glasurile care mă strigă şi ies afară din sediu, prăbuşindu-mă cu genunchii pe asfalt. Îmi închid ochii, simţind nevoia să urlu, să lovesc tot ce îmi iese în cale, însă tot ce fac e să las lacrimile să curgă şi înghit cu greu nodul care mi s-a strâns ca un pumn în gât. Îmi vine să mă întorc şi să o strâng pe Lorena de gât, până când toată viaţa i se scurge din trup. Dar ce rost are? Tot nu îmi va aduce mama înapoi. Îmi las capul uşor pe spate, îmi deschid ochii şi privesc spre cerul senin. *Ajută-mă, mamă!* strig cu disperare în sinea mea.

— Micuţo!

Eram sigură că va veni după mine, dar pur şi simplu nu pot să-l privesc în ochi. Nu după ce mi-a ascuns un lucru atât de important. Îi aud cu uşurinţă paşii pe asfaltul prăfuit, apoi atingerea lui caldă îmi brăzdează trupul, dorindu-şi poate să mă strângă în braţele sale, dar nu îl las. Ştiu că mă comport aiurea şi ştiu că ar trebui să îi dau o şansă să îmi explice totul, dar prefer pentru moment să mă lase să mă calmez, apoi am să ascult ce are de zis. Mă smucesc din mâinile sale şi mă ridic de jos, fără să îmi pese de hainele care tocmai s-au murdărit. Scrâşnesc din dinţi pentru că Augustin nu vrea să mă lase în pace şi îl împing.

— Ai ştiut în tot acest timp şi nu ai spus nimic? răbufnesc şi îmi trag nasul printre suspine. De ce? îl lovesc cu pumnii în piept şi tot ce face e să încaseze, privindu-mă direct în ochi.

La naiba, nemernicule! De ce nu zici nimic? De ce nu faci o glumă pe seama a tot ce se întâmplă? Măcar așa aș avea un motiv să i-o întorc înapoi, însă el doar stă și îmi acceptă isteriile. Privesc lung în oceanele din ochii săi, care strălucesc în bătaia soarelui, și îmi șterg cu furie lacrimile; fac câte un pas în spate, pe măsură ce Augustin încearcă să se apropie. Doare! Mă doare totul și oricât aș încerca să ascund această durere, tot nu va dispărea. Tot va dăinui adânc în sufletul nostru, chiar dacă la suprafață vom reuși la final să zâmbim. Însă, chiar și așa, nu ai cum să te minți că totul va fi bine, că ziua de mâine nu îți va mai aduce durere. Pentru ce să o faci? Pentru ce să zâmbești fals, când mai degrabă îți vine să urli cât te țin plămânii? Să arunci cu ceea ce prinzi în mână, doar ca să îți descarci inima, care te doare chiar și atunci când bate regulat. Tot ce poți să faci e să trăiești cu acea durere, încercând să faci ceea ce e mai bine în fiecare zi, în fiecare minut, în fiecare secundă. Dacă nu pentru tine, măcar pentru cei din jurul tău. Cu toții greșim, dar oare nu din greșeli învățăm? Cu toții ascundem unele lucruri, oricât de grea ar fi povara, însă o facem ca să putem vedea zâmbetul pe buzele celor dragi, la fel ca ieri, la fel ca azi, la fel ca mâine.

— Micuțo!

Chiar dacă suntem două firi puternice, suntem la fel de încăpățânați și nu cedăm niciunul atât de ușor.

— Pleacă! îi cer pe un ton autoritar, deși regret că o fac.

Vreau doar să ignore tâmpenia mea și să nu mă lase în pace.

— Nici tu nu crezi ceea ce îmi ceri, îmi spune, pentru că mă cunoaște atât de bine când mint.

Salvează-mă înainte să mă prăbușesc de tot, aș vrea să îi spun, dar nu mai am nici glas. Își așază palma pe umărul meu – furnicăturile ce îmi brăzdează trupul se simt atât de intens. Îmi prinde apoi mâna într-a sa. Mă trage mai aproape de el și

mă bucur că m-a salvat înainte să fac vreo tâmpenie, ca mai apoi să regret. Aş vrea să îl cert, dar nimic nu va schimba ceea ce s-a întâmplat acum câteva minute. Buzele lui încep să le guste pe ale mele şi frustrarea din mine îşi spune cuvântul. Încerc să mă împotrivesc, dar îi răspund şi eu la sărut. Pentru prima dată simt iubirea cuiva revărsându-se asupra mea, în adevăratul sens, aşa cum n-am simţit-o niciodată. Mă bucur că nu a dat bir cu fugiţii aşa cum poate alţii ar fi făcut-o.

— De ce?

— Pentru că te iubesc, încăpăţânato! Am vrut doar să te protejez.

— Nu mă poţi proteja tot timpul, Augustin. Până la urmă tot ne vom lovi de lucrurile de care fugim.

— Măcar voi încerca!

— Atunci nu mă lăsa să cad, îl rog, agăţându-mă de ultima fărâmă de stabilitate.

— Nu am să o fac, eşti a mea. Ai uitat? Sau ar trebui să te plesnesc peste fund doar ca să îţi aduci aminte? rânjeşte pervers şi ridică din sprâncene.

— Tot am sentimentul ciudat că ai ceva cu fundul meu, îi spun şi aproape mă pufneşte râsul.

— Întotdeauna voi avea ceva cu el, doar scrie *„proprietatea lui Augustin Ozera”* pe el, îmi răspunde şi îmi strânge fesele în palmele lui.

Îmi dau ochii peste cap. Nebunia lui îmi oferă întotdeauna o dispoziţie bună, aşa că mă arunc în gura leului, chiar dacă ştiu că s-ar putea să regret.

— Nu am văzut să scrie aşa ceva pe el, îi fac jocul. Nu e nici măcar însemnat, îl ațât şi mai rău şi chicotesc.

— Chiar îţi place să te joci cu focul, afirmă poznaş, apoi mă ridică pe umărul lui şi îmi muşcă zdravăn fesa.

— Au! ţip ca o crizată, în timp ce mă înec în hohote de râs.

Mă pune jos şi încep să ţopăi, frecându-mi fesa şi îi arunc o privire ucigătoare care spune „ţi-o întorc eu”.

— Nu e vina mea, răspunde concis, ridicând din umeri. Tu te-ai plâns că nu e însemnat, eu doar ți-am reamintit că e, face pe încrezutul și îmi face jucăuș din ochi.

— Ei bine, doar o parte, cealaltă a scăpat nevătămată, mă ia gura pe dinainte, frecând în continuare locul unde mă doare.

Îmi măresc ochii când realizez ce am zis și îmi mut privirea spre Augustin.

— Se rezolvă, mi-o întoarce, privindu-mă pe sub gene, cu un zâmbet ca de drac pe buze.

— Stai pe fundul tău, drăcușor împielițat!

Deși, acum că l-am provocat nu cred că va da înapoi. Presimt că tocmai am trezit bestia. Mă încerc, ca să îmi iau tălpășița, dar din cauza râsului meu isteric mă prinde mult prea repede din urmă și mă ridică din nou în aer. În mâinile lui sunt ca un fulg. Îi simt dinții mușcându-mi și cealaltă fesă și îmi vine să-mi trag palme pentru gura mea spartă.

— La naiba, Augustin! urlu și râd în același timp.

Aș vrea să-i șterg zâmbetul afurisit de pe buze, dar mă doare prea rău fundul ca să mai pot protesta în vreun fel. Ar mușca cu totul din mine dacă ar putea și știu că ar face-o, fără ca măcar să ezite.

— Ți-am zis că se rezolvă, mi-o spune mândru.

— N-o să mai pot sta jos o săptămână, mă plâng și țopăi din nou cu palmele încă pe fund.

— Nu te mai smiorcăi ca un copilaș, îmi spune, maimuțărindu-se. O să am eu grijă de el. Hai, dă să-l pup!

Își țuguie buzele spre mine și pufnesc din nou în râs.

— Nici nu mă gândesc! îi spun și plec de lângă el.

Dar să-mi bag ceva în el de râs, că nu reușesc să scap deloc din cauza lui. Ne comportăm copilărește, dar totul devine brusc serios, când îl aud rostind aceleași cuvinte pe care i le-am spus eu cândva.

— *„Dacă tu lupți, lupt și eu. Dacă tu cazi, cad și eu. Dacă tu mori, mor și eu."* Îți amintești? Sunt cuvintele cu

care mi-ai deschis tu mie ochii şi m-ai salvat. Acum e rândul meu, chiquita, să te salvez pe tine.

Îşi trece degetele prin părul meu şi mi-l duce după ureche.

— Te iubesc!

Ne sacrificăm de prea multe ori pentru persoanele de lângă noi şi chiar dacă nu spunem totul, o facem din dragoste. Pentru că avem impresia că sunt în siguranţă dacă ştiu mai puţine. Preferăm de multe ori să fim urâţi pentru asta, chiar ani la rând, şi înjuraţi. Mai bine suferim noi în locul lor şi înghiţim, deşi câteodată abia mai putem şi am vrea să le aruncăm adevărul crud în faţă. Am avut parte deja de o trezire la viaţă, atunci când am aflat cine sunt cu adevărat. Acum am parte din nou de aşa ceva şi ştiu că a făcut asta ca să mă oprească înainte să fac vreo prostie, ca să pot să gândesc clar, să nu gândesc la nervi şi să ajung să îmi distrug viaţa.

— Ce zici dacă am pleca de aici? îmi propune.

Clatin din cap, fără să îmi pese unde vom merge de aici. Am început să mă obişnuiesc cu lucrurile spontane venite din partea sa şi sincer mă aştept la orice. Într-un fel nebun chiar am nevoie de ceva ieşit din tipare. Să îmi limpezesc mintea, să îmi întregesc sufletul şi să mă pregătesc pentru războiul care de abia acum ia amploare. Ne împletim degetele şi îl las să mă ducă oriunde îl toacă capul, dar se opreşte brusc şi mă izbesc de el.

Zâmbeşte ca un drac, apoi se lasă pe genunchi şi îmi face semn să mă urc în spatele lui. *Ce naiba?* Cred că a luat-o pe ulei lunile acestea. Sunt pe punctul de a-i face semn că e dus, dar nu mai apuc. Efectiv îşi încolăceşte braţele în jurul picioarelor mele şi mă ia în cârcă, obligându-mă să îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său.

— Augustin, trebuie să văd ce face tata mai întâi.

— Nu îţi mai face atâtea griji, mă ceartă Augustin, pentru că prea mă gândesc la alţii, iar la mine prea puţin. Alyah e lângă el, va fi bine, doar că îşi face griji pentru tine.

Orice părinte pune pe primul plan siguranţa copiilor săi, abia apoi se gândeşte la el. Să ştie că sunt în regulă şi nu au făcut ceva ce ar putea regreta mai târziu. Doar că în viaţă mai trebuie să te dai şi cu capul de pragul de sus, ca să îţi vină mintea la loc şi să gândeşti aşa cum trebuie. Deoarece ei nu vor fi la nesfârşit lângă tine, dar vor face tot ce le stă în putere ca să fii în siguranţă. Să zâmbeşti, chiar şi atunci când cerul e gri, iar soarele s-a ascuns pentru o vreme. Augustin continuă să meargă, apoi face stânga împrejur şi se îndreaptă spre garajul sediului, iar prin cap îmi trec un milion de gânduri. Încă mă cară în cârcă şi nu are de gând să îmi dea drumul, după cum observ. Câteodată am impresia că e un copil închis într-un trup de om matur, pentru că nu a avut niciodată ocazia să îşi trăiască cu adevărat copilăria. Se opreşte în faţa unei motociclete şi mă lasă pe picioarele mele. Mă zgâiesc lung la fiara pe două roţi şi înghit în sec. Îmi aduc bine aminte când am fost prima şi ultima dată pe aşa ceva, dar nu credeam că voi mai ajunge vreodată.

— Moartea te-a alungat din faţa porţii, de nu a vrut să te primească? se aude o voce.

Privesc spre stânga şi dau cu ochii de Dimitri.

Când a ajuns? Nici nu i-am sesizat prezenţa în sediu sau poate eram prea cufundată în suferinţă ca să mai realizez şi asta. Se apropie de noi, foarte serios, apoi se opreşte şi oftează prelung.

— Cred că s-a speriat că poate am de gând să-i iau locul şi de aceea m-a trimis înapoi printre cei vii, îi răspunde Augustin cu un zâmbet şiret pe buze.

Cei doi încep să se privească atât de serios încât pot să tai suspansul dintre ei cu un cuţit. Nu ştiu ce le trece prin cap, dar mă omoară tensiunea asta. *Au luat-o razna cu toţii azi?* Mă uit când la unul, când la altul şi îmi dreg uşor glasul.

— Dacă acesta e un concurs de spintecat din priviri, nu prea vă iese, băieţi! îi iau puţin peste picior, împreunându-mi

braţele la piept. Vi se cam zbate câte un ochi la fiecare, continui, dar cred că îmi bat gura degeaba.

Nici unul dintre ei nu spune nimic, pur şi simplu se privesc. Ok! E ciudat! Îmi dau ochii peste cap, fac stânga împrejur şi mă opresc în faţa unei maşini parcate. Mă urc cu fundul pe caroseria acesteia, apoi mă aşez în poziţie de meditaţie, îmi proptesc cotul pe picior şi capul în palmă şi... aştept, oftând. Ce anume? Nu ştiu! Poate să cadă cerul pe pământ sau să zboare porcii, făcând balet prin aer. Cred că până şi asta ar fi mai interesant. Zici că suntem la grădiniţă. Clipesc des şi încerc să îmi ţin ochii deschişi, dar din cauza liniştii care a acaparat întreg garajul deja mă ia somnul. Casc şi îmi frec faţa cu palmele, doar ca să-mi revin cât de cât, apoi îmi deschid ochii şi... urlu cât mă ţin plămânii, de îndată ce îi văd pe cei doi holbându-se la mine ca la stelele căzătoare. Ce naiba i-a apucat? Mă întind pe suprafaţa caroseriei, privind spre tavan, simţindu-mi inima bătând cu putere în coşul pieptului.

— Argh! M-am pricopsit cu doi draci împieliţaţi, bombăn şi mă ridic în şezut. Sigur nu sunteţi fraţi de sânge? Că prea vă asemănaţi, îi iau tare.

— Ce ai făcut?

Augustin aruncă rapid o privire spre Dimitri şi acesta doar zâmbeşte.

Ce n-a făcut? Dimitri m-a scos complet din minţi în lunile astea, încât puteam să jur că e versiunea mai mică a lui Augustin, chiar dacă nu au acelaşi sânge în vene, însă la prostii sunt aceeaşi. Nici nu ştiu dacă aş putea să număr pe degete câte farse mi-a făcut, deşi cred că a avut şi un complice, altfel nu ştiu cum ar fi reuşit de unul singur.

— M-ai pus să îţi promit că voi avea grijă de ea, în caz de orice, vorbeşte Dimitri într-un final, iar lucrul acesta nu îl ştiam. Ai uitat?

Am impresia că Augustin a pus prea multă lume să aibă grijă de mine, iar asta mă face să mă simt ca o privighetoare

închisă într-o colivie de aur. La naiba! Pot să îmi port şi singură de grijă, nu am nevoie de o dădacă la tot pasul.

— Şi asta am şi făcut, continuă mândru şi zâmbeşte cu gura până la urechi, arătându-şi dinţii albi.

— Dacă faptul că mi-ai turnat câte o găleată de apă rece ca gheaţa în cap sau că mi-ai legat şireturile de la tenişi de picioarele scaunului înseamnă că ai avut grijă de mine, atunci îţi mulţumesc, i-o retez aspru, ştergându-i zâmbetul idiot de pe chip.

Mă strâmb în direcţia lui şi îmi pun mâinile în sân.

— Oh, haide! exclamă amuzat. Nu-mi spune că te-ai supărat? mă întreabă, mimând o faţă plângăcioasă, prefăcându-se că îşi şterge lacrimile.

Nu pot să cred! Nemernicul!

— Ai să mi-o plăteşti, sâsâi uşor mânioasă. Jur că am să devin un ghimpe ascuţit în fundul tău, îl ameninţ, mustăcind.

— De fapt, trandafirel, legarea şireturilor de picioarele scaunului a fost ideea mea, mărturiseşte mândru Mario care apare în peisaj, captându-ne atenţia.

Trebuia să îmi dau seama că doar pe el îl duce capul la asemenea tâmpenii. Atât el, cât şi Dimitri, mi-au făcut zile fripte, n-au pierdut deloc ocazia. Dar cred că au făcut-o ca să mă scoată pe mine din starea în care am căzut, parcă eram un zombi. Dorul de nemernicul de lângă mine m-a făcut să îmi doresc şi mai mult să îl găsesc. Aşa că, m-am transformat în el! În demonul de care a avut nevoie ca să poată reveni printre cei vii.

— Deci, tu ai fost! mustăcesc gânditoare. Bine că ştiu!

Mario mă priveşte cu ochii mijiţi, de parcă ar vrea să îmi citească gândurile, apoi se încruntă spre mine.

— Ce pui la cale? mă întreabă şi îşi freacă barba uşor crescută.

— Doar nu crezi că sunt atât de nebună încât să îţi spun! îi zic în timp ce sar de pe caroseria maşinii şi îl bat cu palma

pe umăr. Ai să afli la timpul potrivit, frăţioare! îi fac jucăuş din ochi.

Cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine. N-am să-i fac nimic, dar faptul că se va gândi la asta e cea mai bună farsă.

— Deci, unde voiai să mergem? îmi îndrept atenţia spre Augustin şi îl surprind zâmbind pe sub mustăţi.

Am impresia că şi-a dat seama. Sper doar să tacă şi să nu spună nimic, altfel am ac şi de cojocul lui. Mă prinde de mână şi mă trage după el până în dreptul motocicletei, lăsându-i pe cei doi să îşi frece nervii în încercarea de a-şi da seama de intenţiile mele. Rămân pe loc, cât timp Augustin se duce după cheie, şi îmi simt inima în gât doar privind lung la fiara asta pe două roţi. Iau casca de protecţie între degete şi vreau să o pun pe cap tocmai când îşi face apariţia Augustin.

— Stai liniştită, nu am de gând să îmi duc sufletul la pierzanie! îmi spune serios.

Încalecă motocicleta şi îmi face semn să urc şi eu. Pentru o secundă ezit. Trag o gură de aer în piept şi încalec motocicleta, până la urmă, înlănţuindu-i lui Augustin talia cu braţele. Hârâitul prelung al motorului mă anunţă că începe plimbarea noastră dementă şi îmi închid ochii îndată ce se pune în mişcare, îngropându-mi faţa cu totul în spatele lui. Doar el are idei trăsnite.

Câteva minute mai târziu, îndrăznesc să îmi deschid ochii şi privesc în jur. Nu mai suntem de foarte mult timp în garajul sediului, ci cutreierăm New York-ul în lung şi în lat, îndreptându-ne în final spre ieşirea din oraş. Felul în care vântul se joacă printre firele părului meu mă îndeamnă să fac ceva nebunesc. Îmi aşez mai bine tălpile în suport, palmele pe umerii lui Augustin şi expir. Nebunia lui îmi alimentează toate simţurile, până în străfundul sufletului. Mă ridic treptat în picioare, simţind şi mai bine vântul printre firele de păr. *Doamne!* Drumul e liber cât vezi cu ochii

şi suntem doar noi doi pe o motocicletă, simţindu-ne atât de liberi, exact ca păsările în zbor. Zâmbesc şi îmi întind uşor braţele, lipindu-mă mai bine de spatele lui Augustin, apoi îmi închid ochii şi rămân aşa, simţind în continuare demenţa în care mă las învăluită.

— Te iubesc! îi şoptesc, revenind la locul meu şi simt motocicleta încetinind.

Ne oprim cu totul, fix în mijlocul pustietăţii şi nu prea înţeleg de ce. Augustin îşi aşază palma pe coapsa mea, apoi alunecă uşor pe picior în jos şi şi-l pune în jurul său. Am o vagă impresie ce vrea să facă. Se întoarce puţin mai într-o parte, mă apucă de talie şi mă aduce cu faţa spre el, dintr-o smucitură. Chicotesc!

— Yo tambien te amo, chiquita loca[1]! rosteşte şi mă fură într-un sărut al naibii de pasional.

Mi-a clădit în suflet pasiunea pentru nebunie şi fără ea aş fi doar o simplă fată care încearcă să îşi trăiască viaţa cum poate mai bine. Îmi aşez mai bine picioarele în jurul taliei sale şi îl las să mă aducă mai aproape de el. Cine ar fi crezut că vom ajunge să fim acel respiro de care avem nevoie fiecare? Acea iubire ce ne-a întregit la amândoi sufletele, mai ceva ca un colac de salvare. Degetele i se strecoară pe sub tricoul pe care îl port şi simt fiecare furnicătură ce îmi face pielea de găină. Ne despărțim din sărut din cauza lipsei de aer şi îşi sprijină fruntea de a mea.

— Nici nu vreau să mă gândesc cum va reacţiona Emma atunci când te va vedea, îmi amintesc brusc de sora lui.

Oftează. Ştie cât de mult a suferit sora lui în lunile acestea, iar acum că va apărea viu şi nevătămat, mi-e frică de cum va reacţiona. Poate ar fi trebui să îi spunem de la bun început ceea ce ştim, dar n-am făcut-o, de aceea mă aştept să fiu mustrată, la fel ca Andy. Augustin se dezlipeşte de mine

1 „Yo tambien te amo, chiquita loca!" – versiunea în limba spaniolă a frazei „Și eu te iubesc, micuță nebună!"

şi mi se pare că e cam palid. Respiră cu dificultate şi chiar dacă îmi zâmbeşte ştiu că ceva nu e în regulă. Descalecă de pe motocicletă, iar în momentul următor se prăbuşeşte pe pământul uşor uscat. La naiba! Nu reacţionează.

— Augustin? îi rostesc numele cu groază. Augustin? Eşti bine? mă proptesc lângă el şi încerc să îmi dau seama ce naiba s-a întâmplat. Te rog, răspunde-mi!

Nu l-am mai văzut în starea asta şi mă sperie. Îi iau chipul între palmele mele şi îl îndemn să mă privească, dar strânge puternic din ochi şi îşi duce o mână spre tâmple. Îmi dau seama că are dureri. Nu vreau să mă gândesc la ce-i mai rău.

— Augustin!

Vreau doar să-mi spună ceva, să reacţioneze în vreun fel, pentru că tăcerea lui îmi provoacă doar gânduri negre.

— Nu îmi simt picioarele, spune, iar cuvintele lui mă lovesc în plin.

Îmi aduc aminte când mi-a spus că a lipsit atât de mult din cauza unei paralizii parţiale şi am vaga impresie că nu s-a vindecat de tot. Îmi dau şuviţele de păr după ureche, ridicându-mă în picioare, şi mă aşez în dreptul capului său. Privirea lui întrebătoare mă aţinteşte, dar prefer să tac şi să continui ceea ce am început. Expir aerul pe care l-am ţinut în piept şi îmi depărtez şi mai mult picioarele. Înghit în sec, simţindu-mi gâtul uscat, şi îmi duc mâinile pe sub braţele lui. Fir-ar! Îmi îngrop picioarele mai bine în pământ şi încep să-l ridic de jos. *E cât un munte, la naiba!* mormăi în sinea mea şi strâng din dinţi.

— Micuţo? Micuţo, ce faci? se agită, dar refuz să îmi deschid gura, pentru că doar m-ar încurca. Christina? îmi pronunţă numele apăsat şi îşi îngroapă mâinile în pământul uscat, dându-şi seama probabil de ceea ce vreau să fac.

Reuşesc să-l întorc cu spatele spre motocicletă, apoi cad cu fundul pe asfalt, lângă aceasta, şi îl trag pe Augustin în braţele mele. Ştiu că nu mi-a spus chiar totul, mai ales

despre sănătatea lui; chiar de mi-ar spune că e bine, nu mă păcălește cu asta. Își întoarce capul într-o parte, cât să mă poată privi, dar înainte să își poată deschide buzele îl opresc, plasându-mi palma peste gura lui.

— Nici să nu te aud, îl cert. Nu te las aici și punct.

Doamne, ce încăpățânat mai e! Îmi strecor mâna, cu greu, până în dreptul buzunarului din față și scot telefonul. Îl deblochez, dorindu-mi să sun primul număr din agendă, dar mă oprește. Îmi ia mâna de la gură și spune:

— Îmi revin imediat!

Durerea din glasul său îmi spune însă contrariul, dar cum am spus, suntem doi încăpățânați, mult mai răi decât zece catâri la un loc.

— Iar eu tot nu am de gând să mă mișc de aici, i-o întorc înainte ca el să îmi spună să plec.

— Încăpățânato!

— Nu mai mare ca tine.

Îmi trec degetele prin părul său, jucându-mă cu acesta și îl observ pe Augustin cum își închide ochii și inspiră adânc aerul în plămâni.

— Dacă nu îmi revin? mă întreabă după câteva minute, pe un ton jos.

— Nu mă va face să te iubesc mai puțin, Augustin.

— Voi fi doar o povară pentru tine, de ce ai mai vrea să fii lângă cineva care nu îți poate oferi tot ce îți trebuie?

Pot să observ cum încearcă să își miște picioarele, dar scrâșnește din dinți și se oprește. Îl doare, iar conexiunea dintre creier și picioare se face cam greu. Îi sărut creștetul și îi vorbesc cu toată sinceritatea, fiind cu buzele încă lipite de fruntea lui.

— Când iubești, accepți persoana de lângă tine așa cum e.

Îmi strânge brațul la pieptul lui, lăsându-și obrazul pe acesta, și simt felul în care îi bate inima, atât de repede.

— Dacă nu aș mai putea să merg, vreodată, ai mai rămâne lângă mine? mă întreabă gâtuit de emoție.

De ce mă întreabă aşa ceva? caut un răspuns în sinea mea. Normal că aş rămâne lângă el. De ce nu aş face-o? Nimic nu va sta între doi oameni care se iubesc cu adevărat, nici măcar o dizabilitate. Dragostea noastră ne va face să ne simţim normali, să uităm de toate relele. În fond, o dizabilitate nu ne împiedică să ne trăim viaţa aşa cum ne dorim sau să ne împlinim visele. Ea trebuie să ne facă mai puternici şi să arătăm lumii că nimic nu ne opreşte. Lupţi aşa cum luptă şi alţii pentru tine. Totul ţine de ei, dar şi de noi, căci în noi vor căuta întotdeauna o fărâmă de stabilitate, de speranţă, de putere. În caz contrar îşi vor umple mintea doar cu gânduri negre, sinucigaşe chiar, crezând că sunt doar un obstacol în calea fericirii celuilalt. De aceea, iubirea trebuie să fie adevărată, altfel vom fugi mâncând pământul chiar de la prima problemă, lăsându-i pe cei din jur să cadă în abisul care tocmai s-a deschis sub ei.

— Tu chiar nu înţelegi că te iubesc? îl întreb şi îi simt palma aşezându-se pe obrazul meu. Nu dau bir cu fugiţii dacă n-ai mai putea să mergi, Augustin. Nu scapi atât de uşor de mine.

Îmi zâmbeşte doar, iar eu închid ochii, simţind moliciunea palmei sale, dar şi căldura pe care o emană. Nu sunt atât de egoistă încât să mă gândesc doar la mine şi la restul nu. De fapt, ce tot zic. Eu întotdeauna mă gândesc la alţii în primul rând, iar eu rămân, ca de obicei, pe locul doi. Îmi deschid brusc ochii şi încerc să îmi dau seama ce naiba face. Îşi propteşte mâinile în pământ, după jumătate de oră de când suntem aici, şi se aşază mai bine în şezut. Expiră puternic şi încearcă să se ridice în picioare, dar eşuează, aşa că mă ridic eu şi mă aşez în faţa lui. Mă priveşte cu o sprânceană arcuită, apoi se încruntă vizibil şi, în final, cedează, prinzându-mi mâinile cu ale lui. Trag cu putere, ca să-l pot ajuta să se ridice, dar sfârşesc prin a cădea eu peste el, în timp ce izbucneşte într-un râs isteric.

— Augustin?!

Sunt contrariată de schimbarea lui şi mă trezesc cu un pupic pe nas.

— Ce naiba te-a apucat? Nu îmi spune că m-ai păcălit în tot acest timp, mă răzvrătesc, reuşind să mă ridic şi să îi încalec talia.

Îl privesc afectată, deoarece eu chiar îmi făceam griji pentru el şi el ce face? Nu e amuzant deloc şi nu te joci cu aşa ceva.

— Nu pot..., privesc în altă parte şi îmi strâng buzele într-o linie, căci îmi vine să plâng de frustrare.

Dau să mă ridic, însă sfârşesc tot în acelaşi loc, peste el. Dintr-o mişcare mă trezesc cu el deasupra mea.

— Nu te-am păcălit nici măcar o secundă, chiquita, îmi spune şi mă îndeamnă să îl privesc. Dar îmi pare rău că ţi-am ascuns faptul că nu sunt vindecat complet, continuă şi simt regretele în vorbele lui. Nu vreau să îţi faci griji pentru mine.

— Cum po..., îmi închide gura, punându-şi palma peste buzele mele.

— Pentru moment chiar am crezut că vei pleca, îmi mărturiseşte pe un ton pe care nu l-am mai auzit la el. N-aş suporta să te văd în braţele altuia!

Îmi eliberează buzele şi încearcă să se ridice, dar îl iau prin surprindere şi, dintr-o mişcare, mă postez înapoi deasupra lui.

— Prostuţule, de ce să plec? Doar pentru că tu nu mai poţi să umbli? O voi face eu şi pentru tine.

— A trebuit să te pierd doar ca să te am mai târziu, îmi spune şi îmi fură un sărut scurt. M-ai scos din flăcările Iadului numai ca să trec prin Rai, dar am sfârşit între ele, căci tu eşti începutul, dar şi sfârşitul meu.

Îi simt degetele cum se afundă în părul meu şi mă fură într-un alt sărut, mult mai înflăcărat, mai al dracului şi îi

simt dorinţa curgându-i prin vene. Mă răstoarnă şi îşi face loc între coapsele mele, apoi îşi sprijină fruntea de a mea şi respiră greoi.

— Dacă aş fi pă...

— Nu scapi de un nemernic ca mine, afurisită mică, mă întrerupe, ştiind probabil ce vreau să-l întreb. Sunt prea egoist ca să îţi dau drumul, piticot. Prefer să am grijă de tine în toate modurile posibile, decât...

— Voi fi doar o pacoste pentru tine şi te vei plictisi să...

— Şi tu nu? ne tot întrerupem reciproc. Chiar vei rămâne lângă un invalid care...

— Încetează! mă răstesc la el, aţintindu-mi ochii în ai lui.

— Încetează tu! îmi spune, respirând sacadat, şi îi simt pieptul urcând şi coborând ritmat. La dracu de treabă! înjură, ridicându-se fulgerător în picioare, şchiopătând.

Mă ridic şi eu repede şi îi cuprind trupul cu un braţ. Încerc să îi pun braţul pe după gâtul meu, dar mă simt trasă în braţele sale, apoi îmi mângâie uşor obrazul.

— Ne leagă prea multe ca să stăm departe unul de celălalt, indiferent ce ar fi, îmi spune şi continuă să îmi mângâie obrazul.

După câteva minute de tăcere, în care Augustin şi-a mai revenit, cât de cât, ajungem în faţa motocicletei şi se sprijină de aceasta. Inspiră, expiră.

— Nu o să poţi conduce în starea asta, spun deodată. Mai bine sun pe careva să vină după noi.

Îmi scot telefonul din buzunar, dar mi-l ia din mână înainte să pot măcar să îl deschid.

— O să ne descurcăm, nu îţi mai face atâtea griji!

Simt dojana din cuvintele sale, dar încăpăţânarea lui le întrece pe toate. Oftez.

— Augustin, nici nu mă gândesc, spun răspicat, căci am vaga impresie că vrea să conduc eu. Nu! Nici măcar nu ştiu cum se manevrează drăcovenia asta pe două roţi.

Încep şi mă plimb dintr-o parte în alta şi încerc să îmi dau seama cum să ne întoarcem în oraş. Augustin de abia se poate mişca şi nici nu ştiu sigur cât mai durează până îşi va reveni de tot. Mă simt prinsă de mână şi trasă spre el.

— Nu vreau să te pierd! îi spun, lovindu-l uşor cu pumnul în piept. Mai ales din cauza mea.

— Nu mi-aş pune viaţa în mâinile tale, dacă aş şti că nu te descurci, îmi spune sincer. Dar ştiu că o poţi face, spune foarte sigur pe el.

Îmi simt inima în gât. Încerc să înghit, ca inima să îşi ocupe locul, şi îmi simt mâinile tremurând. Mi le strâng în pumni, apoi le destind şi trag aer în piept. Clatin din cap, cu o uşoară reticenţă, şi îl ajut să încalece motocicleta. Când vreau să mă urc şi eu, mă fură într-un sărut, menit să îmi mai relaxeze tensiunea din trup.

— Ok! Ce naiba trebuie să fac? întreb, văzându-mă deja călare pe fiara ce îmi provoacă doar groază şi aştept ca nebunul din spatele meu să mă îndrume.

— Mai întâi trebuie pornit motorul de la cheie!

Îmi oferă indicaţiile necesare şi îi simt respiraţia pe gâtul meu, gâdilindu-mă. Mă înfior şi mişc din umeri. Pornesc motocicleta şi urmez întocmai indicaţiilor date de Augustin. Mă clintesc din loc doi milimetri, apoi mă opresc brusc. Tocmai a murit motorul. Sunt groaznică şi încă cred că o să murim cu mine în frunte. Mă las moale pe motocicletă, cu capul proptit pe pieptul lui Augustin. Îmi muşc buzele şi încerc din nou.

— Nu mă ajuţi deloc, îi spun când îi simt din nou respiraţia pe gât, iar buzele i se curbează într-un zâmbet. Eşti aşa un nemernic!

Îşi drege uşor glasul şi de data aceasta îmi oferă indicaţiile cu seriozitate, îndrumându-mă la fiecare pas şi tot nu îmi vine să cred că eu sunt cea care conduce nebunia asta. Reuşim să ne strecurăm cu uşurinţă printre maşini şi facem

dreapta la prima intersecţie, ca după o sută de metri să facem stânga. Apoi o luăm tot înainte pe River Way. Mă cuprinde groaza doar gândindu-mă la cum va reacţiona sora lui, mai ales că se presupune că el e mort. În faţa mea se zăreşte părculeţul amenajat în faţa complexului de apartamente şi frânez brusc, la câţiva metri înainte de intrare.

— Micuţo! spune Augustin, nedumerit de reacţia mea. Christina, eşti...

— Sunt bine! mint eu. Doar că mă sperie reacţia Emmei. N-am reuşit vreodată să-i spunem că tu eşti dispărut, nu mort, că... Nu voiam să-i oferim speranţe, deoarece habar nu aveam când te voi găsi, îi mărturisesc temerile mele cu privirea la sora lui.

— Sunt sigur că te va ierta, micuţo! îmi spune şi mă trage într-o îmbrăţişare scurtă. Ai procedat aşa ca să o protejezi.

Îmi prinde bărbia între degete şi îmi întoarce chipul spre el. Mă sărută scurt. Reuşim, într-un final, să ajungem în parcare şi mă rog în sinea mea ca ea să nu fie aici, dar sper degeaba. Emma e cu Sebastian în părculeţ, din câte observ.

— Poate ar fi mai bine să merg eu înainte, îi sugerez lui Augustin, dorindu-mi să o pregătesc pe Emma pentru întâlnirea cu fratele ei.

Însă, niciodată nu poţi fi pregătit pentru asemenea surprize, iar viaţa ţi le scoate în faţă când te aştepţi mai puţin. Sunt agitată şi nici nu ştiu cum să mă comport ca să nu par o lunatică. Emma stă cu o carte în mână şi după felul în care arată, atât de concentrată asupra poveştii pe care o citeşte, nici nu îmi sesizează prezenţa. Aproape niciodată nu am văzut-o citind, de aceea mă surprinde să o văd cu o carte în mână. Scutur uşor din cap şi păşesc spre locul în care stă.

— Emma! îi rostesc numele în final, captându-i atenţia, iar zâmbetul ei păleşte subit.

Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg. Se ridică în picioare, scapă cartea din mână şi se prăbuşeşte cu totul pe pământul maroniu, acoperit de iarbă verde.

— Emma? încerc să o fac să reacţioneze, dar tot nimic. Emma?

Sebastian gângureşte, încă de când m-a văzut şi, din câte observ, acum dă din picioruşe şi din mânuţe, făcându-l pe Augustin să-i zâmbească. *Când naiba a apărut aici?* Nici nu-i de mirare că Emma a reacţionat aşa. La naiba! Şi i-am spus să aştepte. Augustin îşi întoarce privirea spre noi, se apleacă, îşi duce o mână pe sub genunchii surorii sale şi cealaltă pe după spatele ei şi se îndreaptă spre intrarea în bloc, cu ea pe braţe. Îl iau pe Sebastian cu tot cu scoica în care este aşezat şi îi ajung din urmă. Îmi vine să îi trag o palmă peste cap din cauza tâmpeniilor sale, dar ce rost are? Ajunşi în faţa liftului, realizăm repede că nu aveam cum să intrăm amândoi în el. Eu îl duc pe Sebastian, iar el o cară pe sora lui. Oricum am calcula, tot nu putem intra toţi în lift.

— Du-te! îmi spune şi o trage mai bine pe Emma în braţele lui, crispându-se.

Se vede că nu şi-a revenit complet, întrucât de abia umblă şi mi-e teamă ca nu cumva să se blocheze din nou şi să nu se mai poată ridica de jos.

— Nu îţi mai spun încă o dată, urcă! mă ia tare, dar pe când să-l pot lua la rost se face nevăzut, urcând în grabă scările spre etajul dorit.

La naiba! Intru ca un uragan în blestematul ăsta de lift şi mă rog să ajungă cât de repede sus, dar să fiu al naibii dacă nu îmi face în ciudă. Sebastian gângureşte din nou, aducându-mi un zâmbet pe buze şi încep să-i fac mutrişoare doar ca să treacă timpul mai repede şi să ajungem sus. E atât de adorabil. Îmi îndrept privirea înainte, acum că uşile s-au deschis, şi îl găsesc pe Augustin lovind cu piciorul în uşa apartamentului, trezind probabil toată scara, dacă poate. Nu ştiu cum naiba a ajuns atât de repede sus; presupun că are puteri supranaturale, ceva în genul lui Superman, şi chiar de aş folosi kriptonita tot nu l-aş putea împiedica să facă ceea

ce îşi propune, chiar dacă acel lucru îi pune viaţa în pericol. Bate în continuare cu piciorul în uşa apartamentului, de aproape o scoate din ţâţâni, şi îl aud pe Sebastian chicotind liniştit în scoica lui.

— Îţi place, puşlama mică! îl alintă Augustin şi se strâmbă doar ca să-l facă să mai râdă.

Ce s-a schimbat? Nu îmi dau seama sau poate sunt prea fermecată de conexiunea pe care Augustin a legat-o în scurt timp cu Sebastian.

— Piticot, se pare că va trebui să îţi las tatăl fără cap, încă nu ştiu sigur pe care dintre ele. Dar de nu deschide odată uşa asta blestemată, mai mult ca sigur va rămâne fără ambele, continuă Augustin să-i vorbească nepotului său, luându-se de Andy.

Se pare că lui Sebastian îi plac pornirile demente ale unchiului său, care mai are doar câteva secunde până să dărâme uşa cu totul. Şi nu o spun doar aşa, dar la pofta cu care râde piticot aş putea afirma că Augustin e făcut pentru entertainment.

— *În morţii voştri de puşlamale*! se aude clar şi răspicat înjurătura lui Andy, de dincolo de uşă, fiind pornit pe oricine îndrăzneşte să bată ca un maniac la uşa lui.

Dar vocea lui se pierde brusc când dă cu ochii de Augustin, iar eu mă abţin să nu râd, conştientă fiind că odată şi-odată tot avea să fie faţă în faţă cu el. Totuşi, l-a cam luat prin surprindere vizita noastră neaşteptată şi zici că pisica i-a mâncat limba de nu mai spune nimic. Ţinându-şi durerea în frâu, Augustin îl priveşte cu o sprânceană arcuită, trimiţând săgeţi în direcţia stâlpului care a încremenit în pragul uşii.

— Aminteşte-mi să îţi tai limba jos şi să te pun să ţi-o înghiţi, de mai vorbeşti ca un bădăran în faţa minorilor.

Augustin dă buzna înăuntru şi îl trânteşte pe Andy de perete, apoi face dreapta şi porneşte spre dormitor.

— Ăăăă, când? Cum? Ce? reacţionează şocat Andy, revenindu-şi.

Ridic doar din umeri când privirea lui Andy mă ațintește și clipește des de parcă ar vrea să se trezească dintr-un vis.

Păşesc spre dormitorul din dreapta şi îl surprind pe Augustin aşezându-se lângă Emma, la marginea patului. O priveşte preţ de câteva secunde, dându-i de pe chip şuviţele de păr. Se ridică cu dificultate, respirând greoi, şi revine lângă noi, purtând pe chip o încruntătură specifică lui. Andy pare cam alb la faţă şi îşi tot deschide buzele, de parcă ar vrea să spună ceva, dar şi le închide la loc, gesticulând din mâini ca un bezmetic.

— Şcoala de mimi şi prostie omenească e puţin mai jos, pe stânga, la prima intersecţie, îşi bate joc Augustin de Andy, iar acesta se încruntă, mârâind printre dinţii încleştaţi.

— Iar tu ai nevoie să îţi mai speli idioţenia din cap. E ca o mătreaţă care continuă să apară, contaminându-ţi personalitatea. Te ajut eu dacă trebuie. Te bag cu capul în WC şi trag apa, poate aşa îţi mai vine mintea la loc şi nu mai faci pe mortul, că deja pute după tine, spune Andy, care pare destul de pornit pe Augustin.

Nu îl condamn, până şi eu am fost puţin pornită pe el atunci când a apărut din senin, după luni de zile în care nu a dat nici măcar un semn de viaţă. Dar l-am înţeles atunci când mi-a explicat totul. Las scoica jos, pentru că plânsul lui Sebastian ne captează atenţia şi îl iau pe piticot în braţele mele. Îi aşez căpşorul pe umărul meu şi îl bat uşor cu palma pe spate, fâţâindu-mă de pe un picior pe altul, doar ca să îl liniştesc. *Iar are privirea aceea, cu o sclipire ciudată în ochi,* constat în sinea mea, surprinzându-l pe Augustin cum mă priveşte. Nu ştiu ce e în mintea lui, dar câteodată chiar îmi doresc să aflu. Mă fâţâi continuu şi încerc să-l adorm pe Sebastian, care dă semne de oboseală, însă îl priveşte intens pe Augustin, ca şi cum ar vrea să îl ia în braţele lui. Îmi vine să zâmbesc doar imaginându-mi-l având grijă de piticot, dar la cât de multă *„experienţă”* are probabil l-ar

lipi de un perete doar ca să nu-l scape din vizor. Liniştea care s-a aşternut din nou este spartă deodată de zgomotul provocat de palma care tocmai s-a lipit grav de obrazul lui Augustin. Niciunul dintre noi nu se aştepta la asta, iar faptul că Emma e cu ochii în lacrimi şi îşi priveşte fratele cu furie spune totul. Atâtea luni în care l-a crezut mort, iar acum e aici, viu. Sigur are multe întrebări.

— Cum ai putut să îmi faci una ca asta? se aude într-un final glasul uşor răguşit al Emmei care continuă să îl lovească pe Augustin cu pumnii în piept, din cauza frustrării pe care o are. Te-am înmormântat, cretinule, ştii asta? Nu îmi vine să cred...

— Iar tu mi-ai ascuns că eşti gravidă! o întrerupe Augustin şi nu îmi vine să cred că a adus tocmai asta în discuţie.

Încă îşi ţine durerile în frâu, chiar dacă pe frunte se întrevăd broboade de transpiraţie.

— Nu ai niciun drept să îmi arunci asta în faţă, i-o întoarce Emma şi îl plesneşte din nou peste obraz. Încetează să mai faci pe fratele mai mare, a trecut deja vremea aceea, îi aruncă Emma cuvinte pline de reproş.

Chiar dacă îmi vine să mă bag între ei, deoarece nu-mi place să-i văd certându-se, nu pot să o fac. Emma are şi ea dreptatea ei, la fel şi Augustin, dar acum sunt şi eu vinovată pentru faptul că i-am ascuns că fratele ei e viu. Ştiu că am greşit, la fel şi Andy, dar am făcut-o pentru a o proteja, altfel aş fi crezut-o în stare să meargă după Eva, doar ca să o facă să plătească. Poate că e ea mai nebună de felul ei şi are nişte ieşiri care te lasă mască, dar pentru familia sa şi-ar da şi viaţa. Iar în acest moment, Augustin e singura familie care i-a mai rămas. Aş proceda la fel în cazul familiei mele. Emma îşi mută privirea spre mine.

— Tu! Ştiai, nu? Ştiai că trăieşte şi nu mi-ai zis nimic, m-ai lăsat să cred..., spune, furioasă de fumegă. Cum de

mi-ai ascuns un lucru atât de important, Christina? Din partea fratelui meu mă aştept la orice, dar nu şi din partea ta.

Privesc în jos pentru că în ochii ei nu pot.

— Emma! o atenţionează Augustin.

— Nicio Emma, idiotul naibii! Doar pe tine te mai aveam, în rest toată familia noastră e dusă naibii, plânge în hohote şi îl loveşte iar pe Augustin. Nu poţi să îţi dai seama cum m-am simţit lunile astea, crezându-te mort. Îmi vine să te omor cu mâna mea, măcar aşa ştiu...

Augustin o prinde de încheieturi înainte ca ea să se prăbuşească cu totul şi o trage în braţele sale, lăsând-o să îşi verse amarul. Mă doare să o văd în stadiul acesta şi ştiu că am greşit cu toţii.

— Eu sunt de vină pentru tot, aşa că dă vina pe mine, nu pe ei doi, încearcă Augustin să o liniştească, mângâindu-i spatele cu palma. Nici ei nu au ştiut până nu am apărut, continuă Augustin, luând toată vina asupra lui.

Însă nu îl pot lăsa să facă asta. Încerc să spun ceva, dar dojana din ochii lui Augustin mă face să îmi înghit cuvintele. Îmi trec limba peste buza de jos şi îi ocolesc, îndreptându-mă spre camera lui Sebastian. Îl iau în braţe ca să-l calmez pe mititel din plâns şi îl frec pe spate, murmurându-i un cântecel, pe care nu ştiu de unde mi-l amintesc, ca să-l mai liniştească.

— E drăgălaş monstruleţul acesta mic! îl alintă Augustin pe nepotul său, iar felul în care o spune mă face să zâmbesc.

Are modul său unic de a-şi arăta iubirea faţă de oricine. Îl aşez cu grijă pe Sebastian în pătuţ şi îl acopăr cu păturica. Are un somn liniştit, îmi place să-l privesc. Oftez, simţind palma lui Augustin pe umărul meu şi mă întorc cu totul în spate. Îl surprind privindu-mă cu aceeaşi sclipire ciudată în ochi, ca acum câteva minute, apoi îşi întoarce privirea spre cel mic şi doar zâmbeşte.

***

Atmosfera din apartament s-a mai relaxat puţin, iar tensiunea de la început a dispărut odată cu explicaţiile lui Augustin.

— Oh, Doamne! exclamă Emma într-un final, ştergându-şi din când în când lacrimile. Eşti bine acum? Sigur nu ai nevoie de ceva? începe să-l bombardeze cu întrebări.

— Emma, sunt bine! Linişteşte-te, pot să umblu, o minte pe faţă şi îşi întoarce privirea spre mine, dându-mi de înţeles să nu zic nimic.

Încuviinţez scurt din cap şi trag aer puternic în piept, făcându-mi planuri cum aş putea să plec de aici fără ca ei să sesizeze asta. Gândurile m-au năpădit în tot acest timp, reamintindu-mi că la subsolul sediului se află o nemernică care ne ţine ocupată o cameră şi respiră gratis aerul. Mă joc stresată cu degetele şi simt că mă ia somnul. N-am mai dormit cum trebuie de câteva zile bune, fără să iau în calcul seara trecută, care a fost cea mai plăcută dintre toate. Îmi dreg glasul şi mă ridic în picioare.

— Revin, mă duc până la baie, spun cât se poate de natural şi ies afară din living.

Mă opresc în hol şi privesc spre cheile de pe măsuţa de aici. Astea sigur sunt de la maşina lui Andy. Arunc o privire în spate, spre locul de unde am venit, apoi iau cheile în mână, cu încredere, şi plec naibii din apartament, în cea mai mare linişte, înainte ca cineva să îşi dea seama. *Doamne,* murmur agitată în sinea mea, simţind cum îmi bate inima între pereţii toracelui şi mă opresc în faţa liftului. Apăs butonul verde de lângă acesta şi aştept, bătând din picior, să apară nenorocitul acesta odată. *De ce nu mai vine?* Deja sunt stresată şi ca totul să fie şi mai „încurajator" vocea Emmei îmi răsună ca un ecou în timpane.

— Christina, unde mergi? Chris?

Încerc din răsputeri să fac uşile să se închidă şi devin şi mai panicată când îl văd pe Augustin ieşind pe uşa

apartamentului, îndreptându-se spre lift, contrariat de faptul că plec şi îl las aici.

— Micuţo?

Privesc cu groază în direcţia lui. Îmi închid ochii şi răsuflu uşurată, sprijinindu-mă de peretele din metal, de îndată ce uşile se închid, iar liftul se pune în mişcare. Mă aştept la o ceartă mai târziu, dar în clipa asta trebuie să o zgâlţâi puţin pe Lorena. Ajunsă în parcarea din faţa blocului, apăs butonul de la telecomandă şi mă uit după maşina lui Andy. O găsesc repede. Intru în maşină şi îmi trec palmele peste volan, apoi bag cheia în contact şi plec în trombă spre sediu. Încerc să menţin maşina dreaptă, deşi mâinile îmi cam tremură, şi virez spre dreapta, luând-o tot înainte pe Orchid Street. După două sute de metri virez tot spre dreapta şi o iau acum pe Bridgeway Passage, având în minte dorinţa arzătoare de a ajunge cât mai repede la destinaţie. Nemernica aceea are câteva explicaţii de dat, mai ales după ultimele veşti aflate. *Mama!* oftez silenţios şi îmi închid ochii preţ de o secundă, muşcându-mi buza pe dinăuntru din cauza sunetului care îmi perturbă gândurile.

Reuşesc să scot cu greu telefonul din buzunar şi privesc fugitiv spre ecranul acestuia. *Augustin!*

— Îmi pare rău! spun cu voce tare, de parcă m-ar auzi, şi blochez telefonul, aruncându-l mai apoi pe scaunul din dreapta.

Vreau doar cinci minute cu nemernica aceea, atât îmi doresc, nimic mai mult. În treizeci de minute ajung la destinaţie şi parchez. Las telefonul unde l-am aruncat şi ies din maşină, îndreptându-mă fulgerător spre intrarea în clădire. Arunc o privire în jur şi fără să le ofer prea multe explicaţii lui Arman şi Toby, care se pare că sunt încă aici, mă duc direct spre subsol. Oricum, sunt prea mahmuri ca să înţeleagă ce vreau, aşa că îi las în amarul lor, în încercarea de a-şi îneca seara în câteva pahare de alcool. Cobor grăbită

scările şi mă opresc brusc din cauză că am uitat în care parte trebuie să o iau. Fir-ar! Sunt copleşită de tot feluri de gânduri, de întrebări fără răspuns, de zici că m-am zăpăcit cu totul. Îmi reamintesc repede cum să respir şi o iau pe coridorul din dreapta, ajungând în faţa uşii dorite. Privesc prin geamul acesteia şi suflu puternic pe nări.

Trădarea ei, dar şi secretul pe care l-a păstrat în tot acest timp, mă împing de la spate, exact ca un mic drăcuşor care îmi şopteşte în ureche, îndemnându-mă să deschid uşa. Fac întocmai, trântind-o de perete, doar ca să îi atrag atenţia Lorenei, şi păşesc hotărâtă în cameră.

— Chiar mă întrebam când ai de gând să apari, aud vocea Lorenei.

Glasul batjocoritor al acesteia mă face să îmi stăpânesc cu greu impulsul de a mă năpusti asupra ei. Îmi vine să o strâng de gât până îşi va da şi ultima suflare. Se ridică în şezut la marginea patului şi mă priveşte cu o satisfacţie morbidă pe chip. Îmi simt inima bătând în gât din cauza nervilor care îmi acaparează fiecare simţ şi mă abţin cu greu să nu o las fără păr în cap. Îmi strâng pumnii pe lângă corp, doar ca să mă calmez, dar cretinei îi face plăcere să ne alimenteze starea de nervozitate, de parcă ar fi un orgasm care îi oferă satisfacţia necesară. Vreau să ştiu dacă şi-a bătut joc de mama sau i-a oferit o moarte uşoară.

— Ce vrei să ştii? Cum m-a implorat să-şi vadă fetiţa? Cum m-a implorat să-ţi dau drumul, ca să te întorci în sânul familiei? Că va face orice numai să nu-i rănim preţiosul copil?

Vorbele dispreţuitoare şi zâmbetul tâmpit de pe chipul ei îmi provoacă greaţă.

Nu e decât o fiinţă josnică şi jalnică. Se ridică şi păşeşte lejer spre mine. Îmi dă târcoale, ca un animal de pradă, analizându-mă din cap până în picioare. Îmi prinde o şuviţă de păr între degetele sale şi începe să o miroase lung, ca

o psihopată care se pregăteşte să îşi devoreze prizonierul. Femeia asta e de-a dreptul dusă, altfel nu îmi explic poniri-rile ei.

— De ce? Cu ce v-a greşit mama de aţi omorât-o? grăiesc într-un final şi o privesc cu furie pe Lorena.

— De ce? pare surprinsă. Pentru că te-a născut pe tine, îmi aruncă cu scârbă răspunsul, şoptindu-mi în ureche şi asta mă înfioară.

— Nu înţeleg! spun şi mai buimacă de cap. Nu v-a greşit cu absolut nimic, deci...

— Faptul că te-a făcut pe tine e o mare greşeală! mă întrerupe, ţipând la mine. Mătuşa mea a făcut tot ce i-a stat în putere ca să obţină un statut mai înalt în viaţa asta de rahat, continuă Lorena să ridice tonul, dar tot ce mi-a rămas întipărit în cap e: *„mătuşa mea”.*

Nu mai înţeleg nimic. Acum două minute vorbeam de mama şi de Eva, iar acum o aduce pe mătuşa ei în discuţie? Ce legătură are ea cu ceea ce vreau eu să ştiu?

— Mătuşa ta? dau glas gândurilor mele şi o privesc încruntată pe Lorena.

— Dacă nu ai realizat până acum, am să îţi spun eu, rânjeşte ca o nemernică. Eva e verişoara mea!

Rămân de-a dreptul stupefiată de ceea ce aflu. Nu are cum, e absurd. Nimic din ceea ce s-a întâmplat până acum nu prevestea asta.

— Vezi tu, cu câteva retuşuri în anumite zone – începe să îmi arate anumite părţi ale corpului ei şi o privesc ciudat, trecându-mi tot felul de lucruri prin cap – poţi arăta şi cu cincisprezece ani mai tânăr. A trebuit cumva să îmi ajut verişoara să obţină ceea ce şi-a dorit dintotdeauna... putere. Însă tu şi mama ta aţi fost un obstacol imens pentru noi, încă de la bun început, iar eforturile mătuşii de a o aduce pe Eva în faţa lui Augustin nu dădeau rezultate. De aceea a trebuit să scăpăm cât mai repede de obstacole.

Satisfacţia cu care îmi povesteşte totul mă face din nou să îmi strâng palmele în pumni, săpând cu unghiile în carne. În faţa ochilor se derulează ziua în care mama a sărit de pe clădire. Dar, dacă stau să vizualizez mai bine totul, încercând să-mi amintesc cu lux de amănunte ziua aceea, printre lacrimile ce îmi curgeau şiroaie pe obraji, am putut să disting fugitiv şi o a doua siluetă care a fost atunci lângă ea. Nu am dat atenţie acestui mic detaliu, aşa cum o fac acum, căci eram doar un copil care îşi plângea mama, după ce ea a îmbrăţişat pământul. Aş fi vrut să mă duc să o strâng în braţele mele pentru ultima dată, poate aşa aş fi reuşit să îi menţin amintirea vie, dar Paul nu m-a lăsat. M-a târât, ca pe un câine legat, şi m-a aruncat în beciul acela murdar, umed şi plin de mucegai. Ca şi cum ar fi vrut să sufăr în continuare, până în momentul în care durerea avea să se estompeze şi să uit totul. Şi planul i-a reuşit! Timp de câţiva ani nu am mai simţit nimic, doar ceea ce voia el să simt. Agonie, frică, abandon şi multe altele. Doar că toate astea m-au întărit şi m-au făcut mai puternică, dorindu-mi în fiecare zi o viaţă mai bună.

— A fost o binecuvântare pentru Kiana când părinţii mamei lui Augustin, le-au găsit, pe ea şi pe mama ei, cutreierând străzile atunci când au fugit de tatăl abuziv. Un criminal fără scrupule, care şi-a violat fiica încă de când aceasta avea zece ani, povesteşte Lorena şi mă priveşte, ca să îmi sesizeze reacţiile. De atunci au început să lucreze pentru ei, aceştia oferindu-le în schimb un acoperiş deasupra capului şi o masă caldă.

Nu credeam că voi afla atât de multe, dar după felul în care îşi umezeşte buzele şi după rânjetul tâmp de pe faţă, îmi dau seama că încă nu a terminat tot ce are de spus. Totuşi, nu prea înţeleg de ce mi le spune mie, nu găsesc nicio legătură cu ceea ce mă interesează pe mine.

— Mătuşa mea a jurat că, într-o bună zi, îi va oferi mamei sale ceea ce Melanie are. Cele două au ajuns să copilărească

împreună, să se împrietenească, jurându-şi că, atunci când vor avea copii, legătura dintre ele va deveni şi mai strânsă, dar când mama ta a intrat în viaţa lui Melanie totul s-a dus de râpă. Şi-a abandonat prietena din copilărie fără să îi mai pese de aceasta şi de ceea ce au jurat.

Veninul pe care îl scoate pe gură şi felul în care îmi acuză mama e de necrezut.

— Nu poate fi adevărat, îi spun în timp ce înaintez câţiva paşi prin încăpere, cu pumnii strânşi pe lângă corp. Minţi! Mama nu ar fi făcut aşa ceva. Nu ar fi destrămat o prietenie. Nu!

Refuz vehement să cred în cuvintele ei.

— Încă mai crezi că mama ta e nevinovată?

Tonul plin de ură, împletit cu rânjetul ei tâmp mă bulversează.

Simt în sufletul meu că mai există şi o altă variantă a poveştii, însă nu ştiu cine mi-o poate spune, ţinând cont că nu... *Tata,* îmi pică fisa şi mă luminez, dar nu sunt sigură că el ştie ceva despre asta.

— Kiana a reuşit să se angajeze în casa lui Melanie câţiva ani mai târziu, după ce şi-a întemeiat propria familie. A încercat să reia prietenia cu mama lui Augustin, dar zici că nici nu o mai recunoştea. O trata altfel, ca pe o femeie care doar are grijă de casă, chiar şi de copiii lor, şi nimic mai mult. Iar în ziua în care Kiana a aflat că Melanie şi mama ta şi-au promis copiii una alteia, a jurat că va face tot ce îi stă în putinţă ca voi doi să nu vă cunoaşteţi niciodată.

Acum înţeleg de unde a început totul, însă chiar şi aşa, mama Evei nu avea niciun drept să îmi aducă mama la disperare. Felul în care îi lucesc ochii Lorenei, din cauza satisfacţiei cu care îmi povesteşte totul, mă scoate din minţi şi mi-a ajuns. Mi-a ajuns batjocura ei la adresa mamei mele, implicit la adresa mea. Îmi strâng bine palmele în pumni, simţind cum unghiile îmi sapă în carne şi mă năpustesc asupra cretinei care şi acum îmi râde în faţă. *Îi şterg eu*

zâmbetul acela de pe chip. Îmi duc pumnul mai în spate, luându-mi avânt, şi i-l servesc direct în stomac. Lorena îşi duce palmele în dreptul abdomenului şi începe să tuşească, încercând să îşi revină cât de cât. *Tot n-am terminat, nemernico!* şuier în sinea mea şi îi servesc şi un picior în faţă. Cade pe jos, de parcă e un bolovan care a lovit pământul, apoi scutură uşor din cap ca să îşi revină şi îşi duce o mână spre chip. Îşi şterge sângele ce i se prelinge din nas, zâmbindu-mi drăceşte, şi îşi linge buzele, de parcă ar fi o dementă scăpată de la balamuc. La naiba! Fără să-i ofer răgazul de care are nevoie, mă năpustesc din nou asupra ei, cu dorinţa arzătoare de a o pune la punct, însă mă ia prin surprindere. Îmi prinde pumnul, înainte de a o atinge, mi-l răsuceşte, provocându-mi o durere ce îmi străfulgeră simţurile şi mă trânteşte la podea fără pic de ezitare.

— Încă mai ai de învăţat, fetiţo! mi-o aruncă în faţă.

Pufnesc, fără să îmi mai pese de durerea care îmi străbate corpul şi încerc să mă ridic de jos. Dar mă trezesc înapoi, din cauza piciorului ce se izbeşte puternic de stomacul meu. Drace! Nu mă aşteptam la asta, dar nici nu mă aşteptam ca ea să lupte corect. Se pregăteşte din nou să mă lovească, după cum observ, dar mă feresc la timp din calea ei şi îi prind piciorul cu ambele mâini. O trag de picior, chiar dacă se opune şi o fac să se dezechilibreze şi să cadă şi ea, la rândul ei, pe podea. Se zbate ca să îşi elibereze piciorul dintre mâinile mele, lovindu-mă cu cel liber, dar mă feresc la timp, îi răsucesc şi mai tare piciorul şi mă postez deasupra ei, prinzându-i totodată încheieturile de la mâini. Mă lupt cu idioata care numai nu se dă bătută şi îi servesc pumn după pumn.

— Asta e pentru mama, vorbesc printre dinţi şi dau să îi mai servesc un pumn, dar reuşeşte să se apare.

Îmi oferă unul sub coaste, ca o surpriză, lăsându-mă efectiv fără aer, fără puterea de a riposta, şi mă răstoarnă

într-o parte, ajungând acum ea deasupra mea. Fir-ar! Mă apăr cât pot de bine de ploaia de pumni ce îi încasez şi ar fi o tâmpenie să o las pe vaca asta să câştige. Îi mai servesc şi eu câteva pe la coaste sau pe unde apuc, ajungând să ne tot răsturnăm una pe alta şi să ne cărăm pumni în stânga şi în dreapta. Ne periem mai rău ca două pisici. O împing, doar ca să scap, dar mă prinde de picior şi ajung din nou pe podea, scrâşnind din dinţi. Strâng puternic din ochi, respiraţia îmi este întretăiată şi mă pregătesc să o încasez, doar că asta nu se mai întâmplă. Îmi ridic privirea şi realizez că Lorena şi-a luat tălpăşiţa. Strâng tare din dinţi, în timp ce mă ridic în şezut, simţindu-mă mai obosită ca niciodată, şi îmi îmbrăţişez corpul, gândindu-mă că planul nostru a funcționat. A fost un risc pe care ni l-am asumat amândoi, dar trebuia să o facem, chiar dacă la început Augustin nu a fost de acord cu asta. Însă ştia bine că doar aşa putem ajunge la Eva, ca să le facem să plătească pentru tot. Mă sprijin de unul dintre pereţii din încăpere şi strâng din nou din dinţi, respirând sacadat. Drace! Loveşte nemernica destul de bine, nu glumă. Oricum, i-am lăsat şi eu câteva amintiri, căci nu mai sunt aceeaşi fetiţă speriată din trecut, ci o femeie care ştie ce vrea cu adevărat.

— Chiquita! se aude glasul lui Augustin.

Îmi întorc privirea spre acesta şi zâmbesc dureros. Mă priveşte încruntat, ca şi cum m-ar certa pentru ce am îndrăznit să fac, dar nu îl bag în seamă. Înghit în sec, simţindu-mi gâtul uscat şi îmi umezesc buzele cu limba.

— A funcţionat!

– Capitolul 5 –

Augustin Ozera
„Monstruleţul Buclucaş”

28 Octombrie 2016
Vineri

Sunt două săptămâni de când Lorena a evadat din sediu şi s-a făcut nevăzută. Bine, ca să fiu sincer a evadat din cauza mea şi a Christinei. Un plan pe care l-am pus în aplicare de îndată ce am ajuns în parcarea complexului unde locuiesc Emma şi Andy. Nimeni nu ştie de lucrul acesta, nici măcar acum, şi aşa ne dorim să rămână, deoarece am mizat pe asta, ca Lorena să se poată întâlni cu Eva. Le-am dat de urmă până în Missouri, câteva zile mai târziu, pe undeva pe lângă orăşelul Rolla, însă pe când am ajuns noi acolo, cele două dispăruseră fără urmă. La naiba! Nici nu ştim pe unde sunt în acest moment. Îmi doresc să le prind pe cele două nenorocite şi să le ofer acelaşi tratament pe care ni l-au oferit ele nouă. Să sufere în aceeaşi măsură în care am suferit noi. Poate chiar mai mult.

Nu am anticipat faptul că Lorena şi Eva sunt verişoare atunci când am cunoscut-o pe nemernica care a fost lângă noi câţiva ani. Însăşi Eva mi-o adusese pe cap şi mi-a spus cât de bună şi de vitală e pentru echipa mea. Ca un băieţandru naiv şi prostuţ, am crezut-o în acea perioadă. Am crezut-o pentru că o iubeam ca un prost şi credeam că ea e totul pentru mine. Însă acum nu merită nici măcar ura pe care o simt pentru ea, căci şi ura e un sentiment, iar Eva tot ce merită e moartea. Prind tivul maioului şi îl trag peste cap, apoi şterg sudoarea care se prelinge pe chipul meu, dar şi pe trup, şi îl arunc pe undeva prin încăpere. Îmi frec palmele una de alta, oftând prelung, şi încep să îmi mişc umerii, dar şi braţele, doar ca să îmi mai destind muşchii. Fac asta de

câteva ori, apoi mă așez confortabil pe unul dintre aparate, poziționându-mă cu picioarele deoparte și cu spatele drept. Inspir adânc aerul în plămâni, prind mânerele de deasupra – nu înainte de a amplasa cuiul în dreptul greutății cu numărul mai mare – și le aduc pe amândouă în dreptul feței. Repet asta de vreo zece ori și mă opresc doar ca să îmi trag suflul.

Ar trebui să trec să văd ce fac Henry și cele două ghemotoace de blană, spun în sinea mea, aducându-mi aminte cât de goală a rămas casa. Poate că a venit timpul să ne întoarcem acolo. Îmi frec fața cu palmele și îmi proptesc brațele pe genunchi, îndreptându-mi privirea prin încăpere. Iau maioul de unde l-am lăsat și îmi șterg din nou chipul de sudoare. Colțurile gurii mi se ridică într-un zâmbet, simțind destul de ușor privirea Christinei pe mine. *Șmecheră mică*, murmur în sinea mea. Întotdeauna îi face plăcere să tragă cu ochiul atunci când sunt la sala de forță. Știu asta încă de când am cunoscut-o, deoarece o prindeam din când în când privindu-mă, dar chiar și așa, niciodată nu i-am dat de înțeles că sunt conștient de prezența ei. N-am să o fac nici acum, mă voi preface că nu e aici, căci altfel nu mă voi mai putea abține să nu o sărut sau mai știu eu ce îmi trece prin capul meu nebun. Îmi continui antrenamentele, băgându-mi căștile în urechi, și dau drumul la muzică, doar ca să mă țină în priză și să nu fiu distras de Christina. Iau greutățile între degete și le ridic pe rând spre piept, ațintindu-mi privirea în oglinda din fața mea. Zâmbesc subtil și continui să lucrez cu greutățile, zgâindu-mă la micuța care intră până la urmă în sală, fără să mă bage în seamă. Se pare că jucăm amândoi același joc. Felul în care e îmbrăcată, cu haine mulate, mă îndeamnă să îmi fac tot felul de scenarii... cam obscene, că numai cuminți nu sunt.

Te joci cu focul, afurisită mică, murmur în gând și continui să o privesc în oglindă. Își face încălzirea, întinzându-și fiecare membru în parte, apoi se apleacă ușor în față, cu mâinile întinse înainte, stând cu spatele spre mine și asta mă

face să îmi prind buza inferioară între dinţi. Muşc cu putere de aceasta, holbându-mă la fundul ei; repetă exerciţiul de vreo patru ori şi revine, îndreptându-şi spatele. Mă abţin cu greu să nu zâmbesc cu gura până la urechi, deoarece simt că o face intenţionat şi îmi mut privirea în altă parte, doar ca să nu observe că mă zgâiesc ca un maniac la ea. Ia câteva aparate pe rând şi îşi lucrează fiecare muşchi în parte şi acum înţeleg de ce arată al dracului de bine în ultima vreme. Nu zic că înainte nu arăta bine, însă acum mă ia prin surprindere cu totul. Cu fiecare gest pe care îl face, cu fiecare respiraţie pe care o simt brăzdându-mi pielea, cu fiecare bătaie a inimii sale. Las greutăţile deoparte, sesizând că se îndreaptă spre locul în care sunt; iau maioul de unde l-am aruncat şi îmi şterg din nou sudoarea. Privesc cu coada ochiului spre Christina, ca mai apoi să iau o înghiţitură zdravănă din sticla cu apă pe care o găsesc pe podea. Nu îmi amintesc să fi adus una atunci când am venit, dar îmi întorc fugitiv privirea spre femeia de lângă şi îmi dau seama cine e vinovatul.

Deci, aşa! Las sticla deoparte, nu înainte de a mai lua o înghiţitură zdravănă, şi mă îndrept spre Christina, care lucrează cu greutăţile acum. Mă poziţionez în spatele ei, lipindu-mă cât mai bine de trupul care respiră greu şi îmi aşez palmele pe umerii săi. Le las să alunece uşor pe braţe în jos, privindu-i ochii în oglinda din faţa noastră, şi îmi strâng degetele peste ale ei. Încep să îmi mişc mâinile, îndemnându-le şi pe ale sale să facă la fel şi aduc greutăţile spre pieptul care se mişcă ritmat. Mă simt prins ca într-un preludiu pe care nu l-am mai experimentat până în acest moment şi îmi las buzele să-i atingă gentil pielea de pe gât. Fierbinţeala pe care o simt până în străfundul meu mă face să îmi încordez muşchii şi să o strâng şi mai tare în braţe.

Ne jucăm fiecare cu simţurile, care parcă o iau razna atunci când suntem atât de aproape unul de altul, încât pot să jur că pământul nu se mai află sub picioarele noastre.

De parcă am fi două elemente care se atrag constant, care fac conexiunea mai puternică, mai strâns legată decât atunci când s-au privit pentru prima oară. Las greutăţile să atingă podeaua, acestea făcând un zgomot în toată sala, şi îmi urc palma spre pieptul ei. Apoi spre gât şi depun un sărut fix sub lobul urechii sale, simţindu-i tremurul subtil ce îmi ridică colţurile gurii într-un zâmbet. Se întoarce cu totul spre mine, mă priveşte scurt, îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului şi mă trage şi mai aproape de ea. Buzele noastre se ating cu furie, cu pasiune, îndemnându-mă să-i înlănţui trupul cu braţele şi îmi introduc limba în gura ei dulce.

— Sunt irezistibil, al dracului de sexos, inteligent, frumuşel, ridic jucăuş din sprâncene şi îi ating vârful nasului cu al meu. Nici nu-i de mirare că îţi vine, mai tot timpul, să mă călăreşti, atunci când te holbezi la mine, rostesc peste buzele ei, zâmbind ca un drăcuşor ce sunt. Continui?

— Îngâmfatule, îmi dă peste nas şi se desprinde din braţele mele.

— Nu îmi spune că nu e aşa, deoarece corpul te trădează, la fel şi buzele care îşi doresc să mă devoreze cu totul, o spun şi mai încrezut.

— Recunosc, mă faci să mă simt femeie, Augustin. Însă nu întotdeauna îmi doresc să sar pe tine, ci doar să te simt aproape, aşa că nu te mai umfla în pene ca un curcan, îmi dă a doua oară peste nas şi mă *„umflu în pene”,* scoţându-mi muşchii în evidenţă.

Îi arunc o ocheadă şi mă năpustesc asupra ei, făcând-o să râdă cu poftă. Mi-a fost dor de râsul ei drăgălaş, de tachinările pe care nu încetăm să ni le facem. O trag aproape de mine şi o sărut. O îndemn să facă câţiva paşi în spate, oprindu-ne în faţa aparatului de ridicat haltere. O măsor din cap până în picioare, estimând că ar avea cam aceeaşi greutate şi trec la acţiune.

— Ce pui la cale? vrea să ştie, privindu-mă suspect.

— Ai să vezi!

Fac un pas în faţă şi mă întind cu totul pe bancă, stând cu picioarele depărtate. Îi fac semn să se apropie, dar ezită pentru o secundă. Pare uşor sceptică în privinţa nebuniei pe care vreau să o fac, dar până la urmă e dreptul meu.

— O să mă ajuţi să îmi termin antrenamentele, o lămuresc de ce am nevoie ca ea să fie aici. O să te ridic pe tine în locul halterei din spatele meu, continui să o lămuresc şi mă priveşte cu ochii mari.

— Te-ai ţicnit? mă mustră.

— Sunt ţicnit de când m-am născut, micuţo! Până şi mama şi-a făcut cruce când m-a adus pe lume, deoarece i-am aruncat un pupic în aer atunci când doctorii îmi trăgeau pălmuţe la fund ca să mă facă să plâng, vorbesc cu seriozitate, iar Christina îşi molfăie constant buzele, ca să nu râdă. Ţi se pare amuzant?

— Clar nu eşti în toate minţile, afirmă amuzată şi chicoteşte pe sub mustăţi când o prind de mână. Încep să te iubesc un pic mai mult ca ieri, mărturiseşte şi rânjesc victorios şi mândru.

În aceste circumstanţe, altă femeie ar fi fugit sau ar fi căutat, cu certitudine, să mă schimbe după bunul plac, dar ea nu. A continuat să mă iubească aşa cum sunt, chiar şi atunci când deveneam un nemernic ce trebuia bătut. Îmi aşez bine palmele pe talia ei micuţă şi încerc să îmi dau seama cum să procedez mai bine. Nu vreau să o scap din greşeală şi să o rănesc. Nu mi-aş ierta acţiunile prosteşti. O îndemn să facă o piruetă, sfârşind cu spatele spre mine, dar înainte să o pot poziţiona în aşa fel încât să o pot ridica mă opreşte.

— S-a întâmplat ceva?

— Doar aşteaptă puţin, mă roagă.

Îşi duce mâinile spre păr, şi-l strânge deasupra capului, apoi trage de elasticul pe care îl are pus la încheietura mâinii şi îl trece de vreo câteva ori peste părul deja strâns. Îşi mută privirea pe mine, cu un zâmbet temător pe faţă, şi oftează scurt.

— Doar să nu mă scapi..., îmi spune şi mi se pare că sună a ameninţare subtilă, mai ales că a lăsat fraza în aer.

Clatin din cap, aprobând-o şi continui ce am început. O îndemn să stea în stânga mea, cu picioarele încrucişate, cât timp eu mă întind din nou pe bancă şi mă pregătesc. Îmi poziţionez bine o palmă pe coapsa ei, iar cealaltă o ţin în aer şi aştept. Se lasă uşor pe spate, până ajunge fixată pe palma mea, simţind-o cu totul. Expir tot aerul ţinut în plămâni şi îmi poziţionez mai bine palmele pe trupul ei. O ridic în aer şi o aduc la pieptul meu, inspirând şi expirând de vreo câteva ori şi brusc zâmbesc ca un drăcuşor, venindu-mi în gând o idee. Ştiu că i-am promis că nu am să o scap, dar... E ca o pană în mâinile mele, aşa că am să fac ceva nebunesc. Trag în piept o cantitate mare de aer, pe care o ţin acolo cât timp o ridic pe Christina deasupra capului meu şi încerc să mă ridic de tot în picioare. Uşor de zis, greu de făcut, pentru că nu vreau să o scap şi să o fac una cu podeaua. Suflu uşor aerul printre buze şi o aduc la nivelul meu, observând-o cu ochii închişi, probabil din cauză că îi este frică de înălțimi. Îmi iau avânt, lăsându-mă cu totul în jos, şi o arunc în aer, făcând-o să ţipe. O prind exact la timp şi o strâng mai bine în braţele mele, observându-i ochii strâns închişi. Îşi aşază palma pe pieptul meu, mă pipăie de câteva ori. În acest timp eu mă amuz, dar mă trezesc cu o privire ucigătoare din partea ei.

— Nu e amuzant deloc, se răţoieşte la mine. Puteam să fac infarct sau să păţesc ceva, nemernicule, iar ţie îţi arde de glume?

Fumegă de nervoasă ce e, dar îi scot eu nervozitatea asta din dos. O arunc cu burta pe umărul meu şi mă îndrept spre partea de nord a sălii. O trag din nou în braţele mele. Picioarele nu îi ajung pe podea şi i le încolăcesc în jurul taliei mele, îndemnând-o să se agaţe de mine. Îi ating vârful nasului cu limba şi ea strâmbă din el. Mă prind cu ambele mâini de bara de deasupra noastră şi o văd şi pe ea făcând

la fel, arcuindu-şi o sprânceană. Îmi împreunez picioarele într-un X şi încep să fac tracţiuni în acelaşi timp cu ea, atingându-ne buzele când trecem cu chipul de bară. Facem asta de câteva ori şi ne oprim. O ajut să se pună pe picioare şi când să avem momentul nostru intim, un idiot ne strică toată atmosfera.

— V-aţi gândit să *„reparaţi”* aparatele? întreabă Andy ironic.

Nu suport ironia din vorbele lui Andy, nu o diger nicicum, doar îmi provoacă o grimasă.

Acum şi-a găsit să apară? Îl aţintesc cu o privire urâcioasă.

— Cred că ar trebui să-ţi repare ţie cineva moaca, pentru că văd că nu ştii să-ţi îngropi fundul în canapea şi să rămâi dracului acolo, îi spun şi mă împing cu umărul în el. Unde-i Emma? întreb, gândul zburându-mi brusc la sora mea.

— Aici sunt, apare brusc ca Houdini, cu un zâmbet ciudat pe faţă. Mi-ai dus dorul?

Îl ţine pe Sebastian în braţe şi se îndreaptă direct spre mine. Îmi mişc umerii şi îmi întind braţele, doar ca să mă dezmorţesc, apoi mi le pun în sân şi o aţintesc cu o privire încruntată.

— Ce pui la cale?

— Eu şi Christina vom ieşi ca fetele în oraş, aşa că...

Desface hamurile, legăturile sau ce mama naibii sunt acelea cu care l-a legat pe mititel de corpul său şi îl trage pe Sebastian mai bine în braţele ei. Îl leagănă puţin, zâmbindu-i atât de senin şi de drăgăstos şi îi oferă câte un pupic pe obrăjorii săi dolofani, ca în final să mi-l pună, la propriu, în braţe. La asta nu mă aşteptam.

— Emma! o atenţionez.

— Ce?! mă priveşte cu ochii mari. Nu cred că îţi vor pica mâinile dacă vei avea grijă pentru câteva ore de nepoţelul tău, mi-o trânteşte ca şi cum totul e planificat deja şi rămân cu o falcă în pământ.

— Cum naiba...? Nici măcar nu ştiu..., încerc să vorbesc şi simt că îmi iese fum pe urechi, căci mi-am făcut planuri, dorindu-mi să petrec ziua cu Christina, dar se pare că s-a dus naibii totul. Andy! îl aţintesc cu privirea pe nemernicul care se pare că vrea să îşi ia tălpăşiţa în orice secundă şi fac un pas în faţă.

— Nu te uita la mine, se sustrage Andy. Am alte treburi de rezolvat, ai uitat, şefu`? îmi spune şi dispare cu totul din raza mea vizuală şi scrâşnesc din dinţi.

Cum am ajuns în situaţia asta? Nici eu nu ştiu, dar sper totuşi să găsesc o cale de întoarcere şi să îmi duc planurile iniţiale până la capăt. Îmi mut ochii spre cele două femei din spatele meu şi mă trezesc cu bagajul lui Sebastian aruncat în braţe.

— Aici ai tot ce îţi trebuie. Scutece, biberoane, jucării, începe dementa de soră-mea să înşire ceea ce conţine geanta şi eu tot cu o falcă în pământ am rămas.

Încerc să găsesc salvarea în Christina, dar până şi ea e la fel de şocată ca mine. Ridică din umeri, dându-mi de înţeles că nu ştie nimic despre asta, şi sunt scos din reverie de bombănelile Emmei.

— Ai şi hăinuţe, în caz că trebuie schimbat, trăncăne din nou şi simt că îmi vorbeşte în lituaniană, căci nu înţeleg absolut nimic. Laptele se prepară cu două unităţi de..., mai bine trei jumate, dar să nu uiţi că apa se fierbe înainte, apoi prepari laptele şi aştepţi să se răcească puţin, doar nu vrei să-l arzi pe nepoţelul tău. Oricum, mănâncă orice îi dai.

Mă bucur că în sfârşit a terminat cu bătutul din gură, dar partea proastă e că n-am înţeles nici jumate din prelegerile ei. Simt că tocmai trăiesc un coşmar. Unul care pare mai real decât cel avut în adolescenţă cu Kim Kardashian şi fundul ei imens.

— Deci, ne-am înţeles?

— Ha?

Eu tot în spaţiu zici că sunt, deoarece n-am înţeles nici măcar o boabă din tot manualul de instrucţiuni primit de la Emma, ca să ştiu cum să am grijă de un bebe.

Îmi deschid şi îmi închid buzele stupefiat şi aş prefera oricând câţiva pumni în faţă, dar nu asta.

— Mersi, frate! spune Emma şi îmi oferă un pupic scurt pe obraz, apoi o prinde pe Christina de mână şi o trage după ea.

— Dar..., dar..., Emma!

Christina încearcă să oprească uraganul, dar nu reuşeşte şi ies amândouă din sala de forţă, lăsându-mă cuc cu cel mic.

Drace! Gângurelile şi atingerile mânuţelor mici ale lui Sebastian pe pielea mea îmi captează atenţia şi îmi dau ochii peste cap. Oftez exasperat. Îmi ling buzele descumpănit, trag mai bine geanta pe umăr, îl iau mai bine în braţe pe mititel şi ies şi eu de aici, oprindu-mă în sala mare. Privesc în toate direcţiile, dar nu e nimeni aici. Se pare că m-am pricopsit cu monstruleţul acesta pe capul meu. Nu ştiu ce i-a trecut prin gând surorii mele când mi l-a dat în grijă pe fiul ei. Numai capul pe umeri nu l-a avut de a crezut că mă pot descurca singur. Când a trebuit să mă ocup de Emma, crescând-o, nu am fost nevoit să schimb scutece, întrucât nu mai era un bebeluş. Am un sentiment vag că Emma se răzbună în acest fel pentru absenţa mea din acest an, timp în care a crezut că am murit.

— Se pare că am rămas doar noi doi, pişcoţel!

Îmi arcuiesc o sprânceană şi îl privesc pe Sebastian, în timp ce îmi oferă un zâmbet de toată frumuseţea şi îşi îndeasă degeţelele în guriţa lui mică.

Acum e acum, mormăi în sinea mea. Ajung lângă maşină, o deblochez şi deschid portiera de pe partea pasagerului, dorindu-mi să-l pun pe mititel acolo. Îl aşez în scaun şi privesc ca cel mai mare idiot de pe planetă spre acesta; îmi

trag o palmă, la propriu, peste cap. *Cum mama naibii se presupune că îl pot duce pe pişcoţel până acasă?* La naiba de treabă. Pufăi exasperat şi îl iau pe Sebastian în braţe, apoi mă îndrept cu tot cu el spre spatele maşinii şi deschid portbagajul. Ţin minte că trebuie să am vreo pătură pe aici. O ţin în caz că îi este frig Christinei, dar acum am nevoie de ea să o folosesc pe post de scut, căci nu am chef ca Sebastian să păţească ceva până vom ajunge la apartamentul Christinei.

— Nu râde! îmi mustru nepoţelul, auzindu-l chicotind.

Acesta începe să se mişte, dând fără nicio treabă din mâini şi din picioare, gângurind şi mă trezesc cu degeţelele lui pline de bale proiectate pe pieptul meu. De parcă nu-mi ajungeau balele lui Azriel şi ale lui Azazel atunci când îi apucă. Închid portbagajul şi încerc din nou să-l aşez pe monstruleţ în scaun. Îl îngrădesc bine în pătură, apoi trag centura pe lângă el, în aşa fel încât să nu-l deranjeze şi mă îndrept de spate.

— Bun! oftez. Să nu te mişti de acolo, îi dau un ordin, iar el îmi răspunde cu alte gângureli, dat din mânuţe şi chicoteli.

Grozav. Închid portiera şi ocolesc maşina prin faţă, până în dreptul şoferului. Mă aşez şi eu în scaun, îmi frec faţa cu palmele şi arunc o privire fugitivă spre pasagerul mititel din dreapta mea. *Tot acolo e,* constat şi pornesc maşina. Sper doar să nu fiu tras pe dreapta. Virez la prima intersecţie spre stânga, aruncând din când în când o privire spre Sebastian şi realizez că tocmai a adormit. Nici nu-i de mirare că e aşa linişte în maşină. După alte treizeci de minute de mers, ajung în faţa complexului de apartamente şi parchez. *Maşina Christinei e aici.* Emma nu ratează nicio ocazie ca să îşi scoată maşina la plimbare. Zâmbesc, cât timp scot cheia şi mă las moale în scaun, cu capul lipit de speteaza acestuia şi cu ochii în tavan. Îmi doresc al naibii de mult o familie cu ea, dar azi am realizat că sunt total paralel când

e vorba de îngrijit copii. *Cum mama dracului am să mă descurc cu copiii mei, când nici cu nepoţelul meu nu sunt mai breaz?* Îmi frec din nou faţa cu palmele, simţindu-mă brusc obosit, şi expir. Mă întind în spate şi iau de pe banchetă geanta cu de toate şi ies din maşină. Închid portiera în aşa fel încât să nu îl trezesc pe piticot şi păşesc, ocolind maşina, până în dreptul acestuia. Deschid portiera larg, trag mai bine breteaua genţii pe umăr şi mă aplec ca să-l iau pe Sebastian. Desfac centura, dau pătura la o parte şi îl iau pe monstruleţ, simţindu-l cum se cuibăreşte şi mai bine la pieptul meu. Zâmbind trântesc portiera, blochez maşina şi arunc o privire încruntată spre bondărelul din braţele mele, simţind ceva ciudat pe pielea mea.

— Ce naiba! înjur în gura mare, observând guriţa deschizându-se, apoi limbuţa mică care îmi cercetează pielea în căutarea a ceva şi încremenesc când văd că aproape îmi devorează sfârcul. Fir-ar! înjur din nou şi am o vagă impresie că îi este foame. Hei! mă iau de el. Mai aşteaptă până ajungem sus.

Intru în bloc, în timp ce simt din nou afurisita aia de limbuţă mică pe pielea mea şi încep să o înjur în gând pe Emma. Fir-ar! Ce mă fac? Îi schimb poziţia, cât timp aştept să vină liftul, şi dacă vrea păpică va trebui să mai aştepte puţin, nu sunt femeie, ca să produc lapte. Sebastian începe să dea din mânuţe şi picioruşe, de parcă ar fi văzut ceva amuzant sau fascinant, chicotind. Mă sprijin cu spatele de peretele rece al liftului, simţindu-l pe monstruleţ agitându-se. *Doamne, câtă energie mai poate să aibă pramatia asta mică?* Ies din lift şi păşesc alene spre apartament. Mă buzunăresc după chei, mutându-l pe monstruleţ ba într-o parte, ba în alta şi deschid uşa într-un final.

— Christina ţi-a lăsat..., dau nas în nas cu Mey, de îndată ce intru, făcându-şi liniştită temele pe măsuţa din living, dar se opreşte brusc când mă vede cu un bebe în braţe. De unde l-ai furat? mă ia peste picior, abţinându-se să nu râdă.

— Foarte amuzant, o ironizez şi continui să merg apăsat până în dreptul ei. Ce mi-a lăsat Christina? întreb, fiind curios.

— Instrucţiuni, îmi răspunde scurt şi mă uit ciudat la ea. Sunt pe frigider!

Las geanta jos şi i-l pun pe prichindel în braţe.

Zâmbesc şi mă îndrept spre bucătărie să văd ce mi-a lăsat micuţa mea. Iau foaia de sub magnetul care o ţine şi îmi trec ochii peste instrucţiunile lăsate, citind. Doar că numai instrucţiuni nu sunt, ci mai degrabă îmi spune scurt să o sun dacă nu mă descurc. Mototolesc foaia şi o arunc la gunoi. O să le arăt eu că pot avea grijă de un mucos drăgălaş, căci nu cred că e aşa de greu.

— Houston, avem o problemă! glasul lui Meyleen îmi captează atenţia şi mă îndrept spre ea. Una mirositoare, adaugă lungind cuvintele şi se strâmbă.

Okey! După mutrele pe care le face nu cred că e tocmai ok, căci acum se strâmbă şi Sebastian şi după cum îl văd mai are puţin şi izbucneşte în plâns. Drace! Înghit în sec şi îl iau în brațe. Înghit în sec pentru a doua oară şi mă îndrept aţă spre dormitor. Deschid uşa cu greu, doar ca să nu-l scap pe monstruleţ pe jos, şi odată ce mă văd înăuntru îl întind pe pat şi dau să ies din cameră ca să mă duc după geantă, însă mă opresc şi mă întorc înapoi.

— Să nu te mişti, ne-am înţeles? o spun de parcă m-ar înţelege şi drept răspuns primesc o limbuţă scoasă şi multe alte chicoteli.

Îl privesc cu o sprânceană ridicată, căci vreau puţin să-l cert, doar că nu îmi prea iese de nicio culoare; monstruleţul ăsta mic continuă să dea din mânuţe şi din picioruşe, confirmându-mi că nu are de gând să stea locului. La naiba! *Trebuie să fac ceva, până mă duc să-mi aduc ce îmi trebuie,* gândesc, venindu-mi repede o idee, trăsnită de altfel. Iau o pernă între degete, o aşez în dreapta acestuia, lipind-o de

trupuşorul lui micuţ, apoi mai iau încă o pernă şi o lipesc de el, pe partea stângă. Sebastian mă priveşte de parcă îmi spune *„ce naiba te-a apucat?”* şi continuă să gângurească şi să se agite. *Sper totuşi să stea acolo.* Expir obosit şi după ce îl văd *„asigurat”,* ies în grabă din dormitor şi iau geanta de pe canapea, în timp ce privirea amuzată a lui Meyleen mă sfredeleşte, şi mă reîntorc la mititel, mai repede ca un taifun.

— Bun! rostesc cu voce tare şi îmi îndrept privirea spre pat. Unde naiba a dispărut? mă panichez, căci Sebastian nu mai e în locul în care l-am lăsat acum un minut şi arunc geanta pe jos. Am dat de dracu! strig şi mă pun să caut monstruleţul care are de gând să îmi facă ziua şi mai grea.

Încep şi îl caut prin toată camera. Pe sub pat, pe după pat, sub masă, pe după masă, chiar şi în dulap, deşi n-ar fi avut cum să deschidă uşile şi îmi simt inima galopând în piept.

— Am dat de dracu! Am dat de dracu! Am dat de dracu! mormăi şi mă opresc brusc, auzind câteva gângureli ce vin dintre aşternuturi. Deci acolo eşti! constat şi mă îndrept cu paşi calculaţi spre pat.

Dau pătura deoparte şi-l găsesc pe mititel stând confortabil pe burtică. Îşi ridică căpşorul ca să poată să mă privească, întâmpinându-mă cu un zâmbet nevinovat pe buze şi alte gângureli.

— Drace!

Am tras cea mai tare sperietură din viaţa mea, căci dacă el păţea ceva, mai mult ca sigur Emma m-ar fi spânzurat de cea mai înaltă clădire din New York. Îl iau pe monstruleţ în braţe şi îmi scutur capul ca să îmi revin, deoarece parfumul pe care îl emană e de nedescris. Îl aşez pe suprafaţa patului, acolo unde l-am lăsat înainte şi trag geanta mai aproape de mine. O deschid larg, aruncând câte o ocheadă spre Sebastian, doar ca să fiu sigur că nu mai fuge, şi scot din aceasta tot ce am nevoie. De fapt, scot tot conţinutul... ,

bine, aproape tot, apoi mă reîntorc la puşlamaua asta mică, pregătindu-mă sufleteşte. Încep şi îl dezbrac de pantalonaşi, de bluziţă, de tot, până în punctul în care dau peste...

— Fir-ar! Cum mama naibii funcţionează sistemul ăsta de îmbrăcăminte? dau glas gândurilor mele, frecându-mi ceafa.

Încerc să îmi dau seama de unde începe şi unde se termină hăinuţa de pe Sebastian. Apuc de un capăt, sperând că e bine, şi observ că aceasta se desface, aşa că, continui şi apuc şi de celălalt capăt, dând jos cu totul hăinuţa şi îl las pe Seb doar în scutec.

— Whow! mă strâmb acum că *„parfumul"* e mai puternic. Ce naiba ai mâncat? îl cert şi tot ce primesc sunt alte gângureli şi o limbă scoasă.

Un râs înăbuşit mă face să mă strâmb şi îmi îndrept privirea spre sursă, găsind-o pe Meyleen în pragul camerei. Mă priveşte amuzată, în timp ce desfac scutecul şi clipesc des, abţinându-mă să nu îmi dau stomacul pe dinafară. Nu ştiu ce a mâncat piticot, dar mirosul e al naibii de groaznic, chiar dacă îmi ţin respiraţia, tot zici că se simte, chiar şi în gură. Drace! Iau pachetul de şerveţele umede şi scot câteva... de fapt cât mai multe şi încep să şterg fundulețul mititelului. Reuşesc cu chiu cu vai să duc operaţiunea până la capăt, ştergând cu şerveţele umede şi dând cu pudră pe toate părţile, doar ca să fie bine. Îmi duc o mână spre chip şi îmi scarpin nasul cu dosul palmei, căci mă încearcă un strănut din cauza prafului alb cu care l-am dat pe Seb.

— Dar multe mai sunt, bombăn ca pentru mine şi îmi trag o palmă mintal, auzind-o pe Mey cum se abţine să nu râdă. Continuă, continuă şi te bag pe tine într-un scutec, o ameninţ.

Îşi ridică mâinile în aer, ca şi cum se predă, şi se face nevăzută, acum că încerc să-mi dau seama cum se foloseşte un scutec. Îl desfac, îl întorc pe toate părţile şi mă pregătesc să i-l pun, când un mic jet venit dintre picioruşele lui

Sebastian mă atinge direct pe piept. *Asta a mai lipsit,* îmi dau ochii peste cap, dar şi o altă palmă mintală şi-l aţintesc pe micul drăcuşor cu privirea încruntată.

— Te amuzi, ha? Drăcuşor mic, ce-ţi mai place, îl alint şi dau din nou să-i pun drăcovenia asta cu aripioare, când un alt jet mă loveşte aproape de chip. Ai terminat?

Seb se amuză copios pe seama mea şi se agită prin pat, făcând ca jetul lui buclucaş să se împrăştie peste tot. *Drace, hainele astea vor mirosi a pipi,* gândesc şi îmi trag la propriu o palmă peste cap. Totuşi, încerc din nou să-i pun scutecul, dar el nu mai e aici.

— Unde naiba a mai dispărut iar? mă panichez că pierd a doua oară un piticot care mi-o face grav. Sebastian, drăcuşor împieliţat, unde mama naibii eşti? rostesc cu voce tare şi dacă n-ar fi chicotelile pe care le scoate, mai mult ca sigur aş spune că şi-a luat tălpăşiţa.

Îl găsesc iar printre aşternuturi. Îmi închid şi îmi deschid ochii pentru o secundă, căci pata uşor gălbuie din mijlocul patului nu prevesteşte nimic bun, realizând că tot pipiul lui e absorbit de pătura pufoasă. O să mi se urce Christina în cap de vede ce e aici. Încă cred cu tărie că sora mea a căutat cu desăvârşire să se răzbune pe mine şi îi iese de minune. Îmi încrucişez braţele la piept şi îl privesc pe mititelul drăcuşor mustrător, în timp ce Meyleen se amuză copios pe seama noastră. Am să i-o fac şi ei, numai să termin cu puşlamaua asta. Îl iau pe Seb şi îl aşez mai la marginea patului. Iau din nou scutecul în mână, îl întorc din nou pe toate părţile şi decid să i-l pun. *Ce poate fi aşa de greu?* Îl aşez cu aripioarele deasupra mititelului şi îl întorc pe Seb pe burtă ca să le pot închide la spate. Sper că aşa se pune. Reuşesc să duc la capăt sarcina şi îl întorc pe mititel cu faţa spre mine. Îl privesc încruntat şi ceva nu îmi pare a fi în regulă.

Îl întorc din nou pe burtică şi desfac scutecul, apoi îl întorc din nou pe spate, nu înainte de a aşeza partea cu

aripioarele pe suprafața patului. Aşez fundicul lui Seb în scutec şi trec restul peste bijuteriile sale preţioase şi îl închid, lipind aripioarele. *Acum e mai bine,* mormăi în sinea mea şi zâmbesc, făcându-i scurt din ochi lui Sebastian. Iau hăinuţele la rând şi mă uit prima dată la... habar nu am ce mama naibii mai e şi sistemul ăsta ciudat de îmbrăcăminte, aşa că îl abandonez şi iau doar pantalonaşii, bluziţa şi şosetuţele. Cu astea mă descurc şi eu, nu poate fi atât de greu. Îl iau în braţe pe drăcuşorul ăsta mic, după ce l-am îmbrăcat şi îmi aţintesc privirea spre patul care arată ca un dezastru ambulant. Suflu puternic aerul printre buze, umflându-mi obrajii şi mă gândesc să-l las pe Seb pe jos, să se joace cu jucărioarele pe care le găsesc în geantă. Zis şi făcut.

Încep şi strâng hainele de pat, dar şi pătura pufoasă, căci Sebastian s-a gândit că ar arăta mai bine puţin colorată în galben, şi mă îndrept spre ieşirea din dormitor, nu înainte de a arunca o privire spre mititel. *Încă se joacă,* spun în sinea mea şi ies, îndreptându-mă direct spre bucătărie, unde ştiu că e maşina de spălat. Bag hainele, închid uşiţa, pun detergent – măcar la asta chiar mă descurc, fiind nevoit să o fac de câteva ori – şi dau drumul programului de spălat. Îmi aşez palmele de o parte şi de alta a acesteia şi oftez prelung. Încerc să îmi dau seama ce mai e de făcut, dar nimic nu îmi vine în cap, deşi altă dată aş fi ştiut, aşa că mă întorc pe călcâie şi pornesc alene spre dormitor. Ajuns în dreptul acestuia, deschid uşa larg şi constat cu stupoare că prichindelul a dispărut subit, din nou. Să fiu al dracului dacă nu mi-o face grav. Unde mama dracului poate fi acum? Îmi pun mâinile în cap şi ies ca un taifun din dormitor, privind în toate părţile cu un nod strâns în gât. Încep şi îl caut pe după mobilă, pe sub masă, pe sub canapea, după canapea, intrând într-un final în panică. Drace! Bine că mă descurc în situaţii periculoase, dar cu un drăcuşor împieliţat de doar câteva luni, nu. Îl caut ca un nebun prin tot apartamentul şi

tot nu dau de el, doar n-a ieşit pe uşă afară. Mă mai învârt ca un bezmetic de colo-colo şi aproape că îmi vine să mă omor singur, înainte să apuce să o facă sora mea, pentru că i-am pierdut copilul, când râsul inconfundabil al lui Meyleen, dar şi chicotelile lui Seb se aud de undeva din stânga mea. Îmi întorc privirea spre sursă şi îi găsesc pe cei doi tolăniţi pe canapea. *Ce mama naibii, doar l-am căutat şi acolo şi nu era,* mârâi în sinea mea şi mă îndrept cu paşi apăsaţi spre ei.

— Deci aici sunteţi, drăcuşori împieliţaţi? îmi împreunez braţele la piept şi îi privesc mustrător.

Mă privesc amândoi ca pe un specimen pe cale de dispariţie şi doar râd pe sub mustăţi şi chicotesc. Le vin eu de hac. Mă năpustesc spre ei şi încep să o gâdil pe Meyleen, drept pedeapsă că nu mi-a spus mai devreme unde era Sebastian, iar pe mititel îl iau pe sus şi încep să mă joc cu el, dând în mintea copiilor. Deja mi-o imaginez pe Christina râzând cu poftă, privindu-ne. Zâmbesc natural, imaginându-mi lucruri pe care mi le doresc din tot sufletul, însă imaginea Evei îmi strică tot tabloul de familie, realizând că dacă ea nu dispare din peisaj nu mă va lăsa niciodată să îmi întemeiez familia pe care mi-o doresc alături de Christina. Îmi muşc buza pe dinăuntru şi îmi revin din gânduri, plânsul lui Seb captându-mi atenţia. Nici nu ştiu când m-am oprit din jucat cu prichindelul ăsta mic. Oh, la naiba! M-am lăsat învăluit de tâmpenii. Încep să-l leagăn, să-l alint, orice, doar că tot nu vrea să se oprească din plâns.

— Mai mult ca sigur îi e foame, sugerează Mey şi o aprob. Îl ţin eu cât timp îi prepari...

— Doar dacă promiţi că nu o luaţi la fugă şi vă faceţi nevăzuţi, îmi mijesc ochii spre ea, mustrător. Altfel vă leg de canapea.

— Pe cuvânt de cercetaş că aici vom rămâne, îşi face o cruce în dreptul inimii, în timp ce ţine palma dreaptă în aer, privindu-mă şi se abţine să nu râdă.

Cu o ușoară reținere, i-l pun pe Seb în brațe și mă îndrept spre bucătărie. Din câte îmi aduc aminte, Emma mi-a spus că mititelul mănâncă orice îi dai. Dar ce mama naibii să îi dau? Fir-ar! Acum clar am dat de dracu. Îmi aduc aminte brusc, aprinzându-se beculețul deasupra capului, că în geantă este și lapte praf, dar și mâncare de bebeluși, așa că fac cale întoarsă și mă duc drept spre dormitor.

— Oh, fir-ar! murmur printre dinți, realizând că am uitat de pat, dar și de mașina de spălat.

Cum naiba se descurcă femeile astea cu toate, căci eu îl am pe Sebastian doar de câteva ore și deja simt că au trecut zile întregi și n-am făcut mare brânză. Fără să mai stau pe gânduri, găsesc ceea ce îmi trebuie și mă reîntorc în living. Privesc scurt spre prichindel – se pare că Meyleen l-a mai liniștit – și fug în bucătărie. Scot un bol din dulăpior, o linguriță din sertar și deschid borcănașul cu mâncare pentru cel mic. Îl duc spre nas și mă strâmb puțin, simțind mirosul mâncării. Cum naiba pot mânca așa ceva? Îl bag câteva secunde la microunde și mă îndrept apoi spre cel mic, luând și un prosop de bucătărie cu mine. Îl așez pe monstruleț pe canapea, sprijinit pe laterale de două perne, una în fața lui și îi pun prosopelul în jurul gâtului.

— Dorm la mama, îmi spune Meyleen deodată, chiar înainte să pot să îi dau să pape lui Seb. Am plecat, mă anunță și se face nevăzută, ieșind pe ușa principală.

Drace!

— Se pare că am rămas doar noi doi, rostesc cuvintele cu voce tare și așez bolul cu mâncare în fața lui Sebastian, auzind că mașina de spălat s-a oprit. Să nu faci prostii! îi spun dar el doar gângurește, dă din mânuțe și îmi aruncă un zâmbet de toată frumusețea.

Fenomenal. Am ajuns să vorbesc mai mult de unul singur, căci drăcușorul ăsta nu are cum să-mi răspundă. Mă îndrept spre bucătărie cu o lene nemaipomenită. Scot hainele din mașina de spălat și le bag în uscător, apoi mă

reîntorc la prichindel. *Cât naiba am lipsit?* Rămân cu o falcă în pământ când văd ce e în living. Monstruleţul ăsta clar mă bagă la nebuni. Dormitorul e dezastru, acum şi livingul, ce mai urmează? Sebastian mă priveşte zâmbind şi continuă să îşi bage o mânuţă în guriţă, iar pe cealaltă o mişcă, împrăştiind mâncarea peste tot. Îmi aşez palmele pe sub braţele lui micuţe şi îl aţintesc încruntat cu privirea.

— Drăcuşor nemernic şi mititel, rostesc şi mă trezesc cu degeţelele pline de mâncărică şi bale pe toată faţa mea.

Acesta râde mai tare cu cât mă mânjeşte mai mult, dar oricât aş vrea să fiu supărat pe el, nu pot. Râsul său drăgălaş, chicotelile şi neastâmpărul lui sunt molipsitoare, ajungând să râd ca un nebun.

***

Tresar brusc din cauza unei atingeri şi dau peste chipul Christinei, care mă priveşte apreciativ.

— Încet să nu îl trezeşti, îmi face semn spre mititel.

Mă zgâiesc în jos şi îl găsesc pe prichindelul buclucaş dormind atât de liniştit, tolănit pe pieptul meu gol, şi pot să jur că i-am văzut câteva băluţe curgându-i din guriţă.

— Se pare că ai avut o zi pe cinste, afirmă Christina amuzată.

— Nici n-ai idee, îmi frec faţa cu palmele, fiind încă obosit. Pe cât de adorabil poate fi, pe atât de drăcuşor e. A devastat dormitorul, canapeaua e varză, deşi cred că fix pe dezastru stau, privesc cu coada ochiului spre ea.

Îşi muşcă buzele ca să nu pufnească în râs, apoi îl ia pe Seb cu grijă în braţele sale, ca să nu-l trezească şi îl leagănă puţin. Stau şi o privesc fascinat cât de natural se comportă cu cel mic, pe când eu sunt un dezastru. Dispare în camera lui Meyleen, ca după nici două minute să revină înapoi în living. Îi cuprind talia cu un braţ şi o trag mai aproape de mine, privind-o aşa cum n-am mai privit-o de ceva timp.

Obrajii ei capătă o tentă de roşu – mi-a fost dor de asta – în timp ce simt căldura palmelor sale pe pieptul meu. Mă aşez în moliciunea canapelei, trăgând-o şi pe ea în braţele mele şi o îndemn să mă încalece.

Buzele noastre se mişcă într-un sincron lent, simţindu-i degetele jucându-se cu firele de păr din capul meu şi în acest moment îmi doresc doar să o simt aproape. Îi înlănţui trupul cu braţele şi îmi afund chipul în scobitura gâtului ei. Inspir adânc parfumul pielii sale şi o strâng şi mai tare în braţe.

— Ce naiba?! presimt că tocmai s-a uitat mai bine la cum arată canapeaua. Doamne! zâmbesc peste pielea ei. Aţi purtat un război aici? întreabă, dezlipindu-se de mine şi îmi arată degetele pline de mâncărica lui Seb.

— Ce pot să fac dacă e un drăcuşor împieliţat, ridic din umeri.

Îi iau mâna într-a mea şi îi trec degetele peste faţă, când nu e atentă. Pare surprinsă de îndrăzneala mea, mai ales după felul în care mă priveşte, cu o falcă în pământ. Mustăceşte, aplecându-se puţin într-o parte şi când văd bolul cu mâncărica rămasă îmi dau seama repede că vrea să mi-o întoarcă.

— Nici să nu îţi treacă prin cap, altfel te las să cazi pe podea, o ameninţ, dar tot îşi trece degetele prin mâncărica rămasă.

Îmi aruncă o privire ameninţătoare şi mă trezesc pictat pe aproape toată faţă, chiar dacă i-am spus să nu o facă.

— Deci, aşa! o întorc printr-o smucitură bruscă, fără ca măcar să o las din braţele mele, şi o arunc cu totul pe suprafaţa canapelei, doar ca să am avantaj.

Mă reped spre bolul din mâna ei şi chiar dacă nu mai poate de râs, tot nu se lasă şi mă trezesc din nou pictat. Ne luptăm pentru un amărât de bol, prostindu-ne, şi reuşesc în final să i-l sustrag. O prind bine între picioarele mele, ca să nu scape şi mă ridic în genunchi în faţa ei. O privesc ca

cel mai mare drăcuşor şi îmi trec degetele prin ciudăţenia uşor lichidă. Trag de tricoul pe care îl poartă, dezvelindu-i abdomenul şi îl pictez până la refuz, făcând-o să dea în boala râsului nebun, căci numai nu se mai opreşte şi mi-e teamă că va rămâne fără aer. Ne sprijinim cu spatele de canapea, stând pe jos, câteva minute mai târziu, privindu-ne şi suntem de acord amândoi că avem nevoie de un duş.

Reuşim să curăţăm mai întâi dezastrul care e în apartament, apoi aruncăm o privire în camera lui Mey, asigurându-ne că prichindelul încă e la locul lui şi intrăm în duş.

— Poate ar trebui să mergem să vedem de casă. De Henry şi de pufoşenii, îi sugerez şi îi dau părul într-o parte.

— Henry nu mai e acolo. L-am rugat să îşi ia o vacanţă, până când se mai rezolvă treburile, mă pune la curent cu tot şi o aprob. Nu am vrut să păţească ceva, aşa că a luat ghemotoacele şi a plecat în satul lui natal, se întoarce Christina spre mine.

E mai bine aşa. Nu aş vrea să îl pierd, face parte din familie.

Îi gust buzele şi chiar dacă ne-ar plăcea să ne întindem, ne reamintim repede că avem o pacoste pe cap. Ieşim din duş, ne îmbrăcăm cu hainele pregătite şi ieşim, îndreptându-ne spre living. Şi acum am senzaţia că nepoţelul meu face parte dintr-o altă lume. Aş putea foarte uşor să-l încadrez în sânul familiei Addams. Îi seamănă perfect lui Andy, din toate punctele de vedere. Împing uşa şi îmi bag capul înăuntru, doar ca să mă asigur că e acolo, şi privesc spre patul în care doarme drăcuşorul.

— Ce faci? chicoteşte Christina.

— Mă asigur că drăcuşorul ăsta n-a scăpat din nou. Zici că e Andy în miniatură! îi spun şi îmi arunc ochii peste cap bosumflat.

— E doar un bebeluş, Augustin! mă ceartă şi mă trage Christina mai aproape de ea.

— Mai degrabă e bebeluşul ăla ciudat din familia Addams. Ăia numai pe timp de noapte ştiu să trăiască, jucându-se cu lucruri ciudate, o spun în timp ce fac o grimasă şi simt vibraţia râsului ei înăbuşit în spatele meu.

— Ţi-e frică de bebeluşi, domnule Ozera? mă ia peste picior.

Chicotesc jucăuş şi o trag în braţele mele. Nu îmi este frică de bebeluşi, iar nepoţelul meu nu mi-a schimbat deloc perspectiva asupra lor, dar prefer să nu-i răspund. Oricum, tot nu mă face să mă abat de la planul iniţial. Vreau ca ea să fie mama copiilor mei, femeia care îi va purta în pântec şi am de gând să o las gravidă. Prefer să fiu tras la răspundere sau mai bine să mă omoare cu mâinile ei, mai încolo, atunci când va afla că un drăcuşor mititel ca mine creşte în pântecul ei. Ştiu că par egoist în clipa asta, dar mi-e teamă că mă va refuza dacă îi voi spune dorinţa mea şi va da înapoi. Fir-ar! Vreau să-i pot oferi viaţa normală de care are nevoie, dar cât timp Eva şi racolaţii ei sunt prin peisaj, nu voi reuşi să fac asta.

***

De abia dacă am închis un ochi toată noaptea, fiind cu gândul în toate direcţiile, iar acum oboseala îşi face simţită prezenţa. Seb a dormit dus, deşi mă aşteptam, din clipă în clipă, să ne facă vreo vizită în dormitor, căci se pare că are tendinţa de a se juca de-a v-aţi ascunselea. Deşi, nu ştiu dacă ar fi fost posibil aşa ceva sau poate aiurez eu deja. Îmi frec faţa cu palmele şi îmi închid ochii, întinzându-mi mâinile deasupra capului doar ca să mă dezmorţesc, doar că... Gângureli şi chicoteli venite de undeva mult prea aproape de mine mă fac să îmi deschid ochii larg, realizând că prichindelul stă confortabil pe pieptul meu.

Iar s-a întors drăcuşorul, mormăi în sinea mea, pufnind. *Cum naiba a ajuns aici?* Îmi aţintesc ochii asupra lui şi îl

observ zâmbindu-mi cu guriţa lui mică până la urechi, dezvelindu-şi cei doi dinţişori pe care îi are jos. Îmi arcuiesc o sprânceană şi îl trag mai bine în braţele mele, aşezându-mă în final la marginea patului. Îşi pune căpşorul mititel pe umărul meu, în timp ce braţele lui mici mă cuprind ca într-o îmbrăţişare şi trebuie să recunosc că asta m-a cam înmuiat puţin. Îl las pe prichindel pe jos, cât timp îmi îmbrac pantalonii şi mă întorc spre el ca să-l iau în braţe, dar realizez că a dispărut din nou. Fir-ar! Cred că este a patra sau habar nu am a câta oară când mititelul mi-o face. Încep din nou căutarea micului drăcuşor, care pot să jur că mi-a scos câteva fire albe de păr de ieri până azi.

— Ce cauţi acolo? se aude deodată glasul nedumerit al micuţei mele, cât timp îmi bag nasul pe sub pat ca să-l caut pe Seb.

Dar se pare că nu e aici. La naiba! Unde s-a mai ascuns de data asta? Cred că am dat de naiba. Ce dracului îi voi spune Christinei?

— Caut..., dau să îi răspund, dar mă opresc când îl văd pe Seb în braţele ei, gângurind şi zâmbind. Drăcuşorule!

Picioarele goale ale Christinei îmi captează atenţia. E îmbrăcată doar cu tricoul meu, care-i vine mult peste fese. La cum arată cei doi împreună, clar mi-ar plăcea să mă trezesc cu imaginea asta în fiecare zi. O ajut pe Christina să adune totul, căci azi îl ducem pe micul împieliţat înapoi familiei Addams şi pe lângă asta mai trebuie să vedem dacă cele două idioate au mai apărut prin peisaj ori s-au gândit să dispară de pe faţa pământului. Reuşim să ne schimbăm de haine şi ieşim din apartament, dând nas în nas cu Meyleen şi Katherine. Chiar dacă Christina ştie tot ce s-a întâmplat până în acest moment, dar şi despre schimbarea bruscă a lui Katherine, care doreşte să ne ajute, cele două nu au schimbat încă nicio vorbă. Iar întâlnirea de azi pare cam ciudată, dat fiind faptul că micuţa mea o ia înainte fără să zică ceva.

— Christina? Katherine o opreşte şi simt tensiunea din aer. Mulţumesc şi îmi... pare rău. Dacă ştiam mai multe de la bun început, eu..., continuă aproape plângând, dar se opreşte.

Nu ştiu dacă tot ce face acum Katherine e teatru ieftin, dar prefer să cred contrariul, mai ales că până acum nu mi-a dat niciun motiv întemeiat să mă îndoiesc de schimbarea ei.

— E în ordine, Kath, îi răspunde cu calm Christina. Ţi-am promis că voi avea grijă de Meyleen şi am avut. Şi voi continua.

Katherine doar încuviinţează şi fără să ne mai spunem vreun cuvânt, intrăm în lift şi o cuprind pe Christina în braţele mele, chiar dacă ea îl ţine pe Seb. Mititelul îmi aruncă o ocheadă de zici că ar vrea să mă mănânce şi îl privesc mijindu-mi ochii.

— Nu te uita aşa la mine, îl cert. E a mea, tu să îţi cauţi altă gagicuţă, spun către acesta, căci prichindel prea se lipeşte ca un scai de ea. Spune-i lui Andy să te înveţe, are destulă experienţă sau poate a păstrat gonflabila pentru tine, mă iau puţin de el, amintindu-mi de tatăl său nebun.

Christina doar râde pe sub mustăţi, amuzându-se mai mult pe seama mea. Am luat-o pe ulei, cred. Deschid portiera, acum că am ajuns în faţa maşinii, şi o las pe Christina să urce, cu tot cu drăcuşorul ăsta mic. Ocolesc şi urc în scaunul şoferului, aruncând şi geanta pe bancheta din spate, apoi pornesc motorul şi ies din parcarea complexului, plecând în trombă spre sediu. Virez spre dreapta, după cinci minute de mers, la prima intersecţie, şi trec pe lângă casa lui John şi a lui Maryse. Nu ştiu în ce relaţii a rămas Christina cu aşazisa ei mamă, căci nu a mai adus nici măcar o dată vorba de ea. Nici măcar pentru o clipă. Oare s-au mai văzut? Şi-au mai vorbit, măcar la telefon? Dacă ea nu îmi spune, nu am de unde să ştiu.

— Câteodată mi-e dor de Maryse, o aud şi simt în vocea ei tristeţe. De când am aflat cu adevărat cine sunt..., oftează silenţios. Aş vrea...

Îmi aşez palma pe genunchiul ei, arătându-i că sunt aici pentru ea, că o înţeleg şi îi zâmbesc cu subînţeles. Nu i-a fost deloc uşor să asimileze totul în acea perioadă şi chiar dacă Maryse a dezamăgit-o o dată, în acea zi s-a simţit trădată. A iubit-o ca pe o mamă, în pofida circumstanţelor care mai mult le-au înnegrit drumurile şi le-au făcut să se îndepărteze una de cealaltă. Schimb din nou viteza şi accelerez tot mai mult, intrând pe Maple Street. Mă îndrept spre sediu, cu gândul să le înapoiez familiei Addams drăcuşorul, apoi am de gând să îi fac lui Maryse o vizită. În mai puţin de patruzeci de minute ajung la destinaţie şi parchez în curte. Christina îl strânge pe Seb mai bine în braţele ei – mititelul a şi adormit din câte observ – şi deschide portiera în acelaşi timp cu mine. Ieşim, nu înainte să iau geanta de pe bancheta din spate, şi ne îndreptăm spre intrare.

— Ţi-a făcut ceva Cruela DeVille? întreabă Andy cu o mutră tristă şi înaintează spre noi după ce ajungem în sala mare.

Îmi dau ochii peste cap, într-un mod teatral, şi îl aţintesc cu o privire ucigătoare. *Al naibii nemernic*! Până şi copilul e copia lui fidelă. Cu ce nepoţel m-am trezit pe cap? Trag breteaua genţii de pe umăr, chiar în momentul în care îşi ia micul drăcuşor în braţe şi mă apropii de ei.

— Poftim, Morticia! Cred că asta îţi aparţine, îi trântesc geanta în braţe.

— Nu te-a terorizat, nu? continuă Andy cu tâmpeniile lui, vorbind cu Sebastian, de zici că am fost vreun călău gata să îşi decapiteze nepotul.

Încep să cred că are o plăcere vinovată în a mă enerva la culme, până în punctul în care ajung să îi colorez faţa, altfel nu îmi pot explica reacţiile lui. Dacă ar şti că a fost exact invers, că de fapt Seb mi-a făcut ziua grea, nu ar înceta să bată din gură nici peste douăzeci de ani. Ştiu că Andy n-a avut cu adevărat o familie în trecutul său tumultuos, iar faptul că acum are un fiu cu sora mea spune multe. Căci, după cum văd vrea să îi ofere ceea ce el n-a avut niciodată.

— Stai liniştită, Morticia, drăcuşorul ăsta împieliţat a supravieţuit torturilor mai bine ca tine, îl iau peste picior şi o aţintesc pe Emma cu privirea, de îndată ce dă năvală în sală.

Mă postez în faţa ei, cu mâinile încrucişate la piept şi o privesc de sus. Suflu puternic pe nări şi aştept să zică ceva.

— Ce? pare nedumerită de atitudinea mea. Nici să nu te aud, îmi taie din scurt tot elanul, fără să îmi ofere dreptul la replică. Ţi-ai meritat-o!

— Deci, a fost un fel de răzbunare, constat, fiind sigur că din cauza asta mi l-a lăsat pe Sebastian în grijă.

Oricum ştia bine că sunt paralel, dar a vrut să îmi ofere o lecţie şi i-a ieşit destul de bine, recunosc.

— Poate prea blândă, mi-o întoarce, privindu-mă nervoasă şi îşi împreunează braţele la piept. Ar fi trebuit să te strâng de gât mai degrabă, că m-ai lăsat să sufăr, fără să ştiu ceva despre tine, spune Emma care acum pare foarte pornită pe mine.

— Tu crezi că am avut de ales? răbufnesc, deoarece oricât de mult mi-aş fi dorit să îi spun, din momentul în care m-am trezit din comă, nu am putut.

Şi asta nu din cauza naşului meu, care mi-a interzis cu desăvârşire să îi contactez până mă refac, ci şi pentru că nu am vrut să îi împovărez cu ceea ce am păţit. Am şi eu vina mea în toate, căci trebuia să fiu mult mai atent şi să îmi dau seama că toată joaca asta a Evei nu avea cum să se termine. M-am amăgit de unul singur. Drace! Şi nici acum nu s-a terminat.

— Ţi-ai fi dorit să mă vezi într-un scaun cu rotile, după şase luni de comă? îmi ies total din minţi, punându-i pe toţi în temă cu ceea ce am păţit în toate lunile care au trecut de la accident.

Mă priveşte uimită şi şocul care se citeşte pe chipul ei îmi dă de înţeles că am atins-o unde trebuie, mai ales că ochii i se împânzesc brusc de lacrimi. La dracu! N-am vrut

să îmi supăr sora, dar uite că am făcut-o, însă nu am vrut ca ei să mă aibă în cârcă. Să depind de ei în toate modurile posibile, exact cum s-a întâmplat în lunile de recuperare. A fost greu până şi pentru mine să mă văd decăzând, când vedeam că nu reuşesc şi că nu mă repun odată pe picioare; îmi doream să renunţ. Doar că eu nu sunt aşa. Nu m-am lăsat vreodată călcat în picioare de nimeni, nici chiar de orgoliul meu tâmpit. O trag în braţele mele pe Emma şi îmi trec palma pe spatele ei, ca să o liniştesc. Îmi iubesc sora, e singura mea familie – pe lângă restul găştii – şi clar aş face orice să o văd zâmbind.

— Trebuie să recunosc că mi-ai dăruit un nepoţel pe cinste, chiar dacă seamănă prea mult cu Andy, îi şoptesc şi simt vibraţia râsului său, ştiind exact cât de mult îi place nemernicului să mă scoată din minţi.

O strâng şi mai bine în braţele mele şi mă bucur de momentul nostru, dar liniştea din încăpere se întrerupe subit, un glas cunoscut captându-ne tuturor atenţia.

— Îl caut pe Augustin Ozera.

Han păşeşte hotărât în sala mare, făcându-mă să mă întorc brusc spre el şi îl privesc, contrariat de prezenţa lui aici. Îmi mijesc ochii, clipesc des şi mă desprind din îmbrăţişarea cu Emma. Îi şterg lacrimile de pe obraji, îi zâmbesc scurt şi, în final, îmi aşez buzele pe fruntea ei, oferindu-i un sărut frăţesc. Îmi pocnesc degetele, întorcându-mă şi păşesc spre Han, privindu-l încruntat. Nu ştiu ce e cu apariţia lui bruscă aici, mai niciodată nu vine fără un motiv anume, de aceea nu îmi place deloc felul în care mă priveşte. Încruntătura de pe chipul său prevesteşte ceva, sunt sigur de asta. Face un pas spre mine, iar eu mă apropii de el.

— Han, îi rostesc apăsat numele.

— Domnul Joshua Hashi vrea să te vadă. E cât se poate de urgent, mă anunţă şi mă întreb oare despre ce anume e vorba. Vino! Va trebui să o aduci şi pe ea, continuă şi îmi face semn din priviri spre Christina.

Ce treabă ar avea naşul meu cu Christina? Privesc spre aceasta, apoi înapoi spre Han şi mişc capul într-o parte, acceptând fără să spun vreun cuvânt. Îmi trec fugitiv limba printre buze şi îmi împletesc degetele cu ale micuţei mele. Pare să înţeleagă că situaţia e cam delicată şi, din câte îmi dau seama, ne priveşte pe amândoi. Înclină uşor din cap şi pornim, fără să dăm celorlalţi explicaţii – nici nu am avea ce să le spunem – însă glasul Emmei ne opreşte.

— Augustin, ce se întâmplă? vrea să ştie, însă până şi eu sunt pe dinafară şi nu am cum să îi ofer un răspuns.

Îmi ia mâna într-a ei şi mă priveşte blând. Pare mult mai matură decât o ştiam eu sau poate mi se pare. Înghite în sec, plimbându-şi degetul mare pe pielea mea.

— E vorba de...?

Ridic din umeri, neştiind ce răspuns să îi ofer, apoi îi strâng uşor mâna, dându-i de înţeles că totul va fi bine, deşi nici eu nu ştiu sigur dacă lucrurile sunt bine sau nu. Lucrurile au devenit şi mai încurcate de când am găsit, din pură întâmplare, jurnalul mamei noastre.

— Augustin? Christina îmi strânge braţul, făcându-mă atent la ea.

Nici nu ştiu când naiba am ieşit afară din sediu, dar se pare că m-am adâncit în gândurile care nu îmi dau pace.

— Ce s-a întâm...?

— O să fie totul bine, o asigur, deşi încă nu sunt lămurit de ce anume vrea să ne vadă Joshua pe amândoi.

Han ne face semn să urcăm în maşina cu care a venit şi facem întocmai, aşezându-ne pe bancheta din spate. Gândul îmi fuge în toate părţile, când la ceea ce scrie în jurnalul mamei – atât cât am reuşit să citesc din el, deoarece e destul de gros – dar şi la motivul pentru care vrea naşul meu să vorbim. Christina se cuibăreşte în braţele mele. Îi sărut creştetul capului şi îmi aţintesc privirea înainte, realizând că tocmai am ajuns la destinaţie. Totul pare că merge pe

repede înainte şi nu avem ocazia să rumegăm informaţiile. Privesc lung spre clădirea din faţa mea şi păşesc cu încredere în aceasta, alături de Christina, dar înainte de a ajunge sus trebuie să îi spun despre jurnalul mamei mele. Ea încă nu ştie de el şi nu aş vrea să îi ascund aceste lucruri, pentru că nici ea nu mi-a ascuns mie.

— Cu câteva zile înainte de accident am găsit jurnalul mamei, a fost şi Emma de faţă când s-a întâmplat asta, îi spun şi mă sprijin de peretele din lemn fals al liftului, amintindu-mi de acea zi. Am vrut să îţi spun despre el după ce mă întorceam de la aeroport, dar n-am apucat. Tot ce am reuşit să citesc din el au fost doar câteva foi, însă ceea ce am aflat m-a pus serios pe gânduri, căci încep să cred că părinţii noştri au ascuns mult mai multe decât au lăsat vreodată să se vadă, continui şi privesc acum spre ea.

— Nu poate fi mai rău ca al mamei, afirmă, întorcându-se spre mine.

— Sincer, nu ştiu, micuţo! Am un sentiment ciudat că mamele noastre au ascuns secrete de care nici taţii noştri nu ştiau.

Acum sunt şi mai curios să aflu tot conţinutul jurnalului, pentru că, cred că atât al meu, cât şi cel pe care îl are Christina de la mama sa, ascund o cheie care ne poate spune cu adevărat de ce ducem o bătălie, în care părinţii noştri au avut doar de pierdut. Să fie vorba doar despre frăţia pe care mulţi vor ca noi doi să o aducem la suprafaţă sau e cu mult mai mult de atât?

— De aceea suntem aici?

— Nu ştiu, dar cred că ne vom primi răspunsurile cât de curând. În fond, el e mijlocitorul dintre familiile noastre.

Păşim cu încredere spre camera din capătul holului şi după ce uşile imense se deschid, intrăm în biroul spaţios, găsindu-l pe Joshua savurându-şi băutura maronie din pahar. Priveşte paharul, îl agită puţin, apoi savurează din nou din băutură şi se întoarce cu privirea spre noi.

— Augustin, Christina! ne pronunță numele pe rând și ne face semn să luăm loc.

Trag scaunul, oferindu-i locul micuței mele, în timp ce mă postez mai bine în spatele ei, deși Joshua îmi face semn spre celălalt scaun.

— Sunt bine unde stau, răspund răspicat și îmi încrucișez brațele la piept, afișând o postură impozantă. De ce suntem aici? trec direct la subiect, căci vreau să știu ceea ce se întâmplă, fără prea multe ocolișuri care nu duc niciunde.

— De ce te pripești, Augustin? îmi vorbește Joshua cu un calm de nedescris, în timp ce duce din nou paharul spre buze și savurează ultima picătură din lichidul maroniu. Unele lucruri se iau pe rând și încet, îmi taie tot avântul și pufnesc, lăsând aerul să iasă printre buze.

Dar înainte să mai pot scoate ceva pe gură și să îl iau tare, ca să îmi spună exact pentru ce mama naibii suntem aici, ușa se deschide larg și intră Katherine, cu privirea încruntată și serioasă. Se oprește în dreptul nostru, ne ațintește cu privirea, suflând apoi aerul din plămâni printre buzele care se întredeschid ușor.

— De fapt, eu v-am chemat, ne anunță și încerc să îmi dau seama de ce.

Își întoarce privirea spre Christina și fac și eu la fel, privind-o, apoi îmi reîntorc ochii spre blonda care ne privește, ținând între degete un dosar.

— Katherine! o atenționez.

Așază hotărâtă dosarul pe birou, apoi se apropie de micuța mea și se lasă în jos, ca să fie la nivelul ei. E ciudat! Nu prea înțeleg ce se întâmplă, mai ales că acum câteva secunde gândul mă ducea la jurnalul mamei mele, iar acum...

Drace!

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru fiica mea, în ciuda faptului că am încercat să te omor de câteva ori. Eu..., eu... Nu sunt deloc bună în a-mi exprima regretele prin cuvinte, nu am prea făcut asta, dar...

— E în ordine, Katherine, spune Christina şi îi ia mâinile într-ale ei, întrerupând-o din ceea ce are de spus. Orice mamă e în stare de orice pentru copilul ei, nu? continuă Christina, încercând astfel să o facă să înţeleagă că nu-i poartă pică.

E prea bună la suflet şi de multe ori ajung să cred că nu o merit, dar sunt mult prea egoist să o las să ajungă în braţele altui bărbat. Katherine clatină din cap, apoi se ridică, ia dosarul şi îl deschide, devenind din nou serioasă.

— Eva a apărut din nou şi e mai hotărâtă ca niciodată să distrugă tot în calea ei, doar că de data aceasta e şi Emanuel cu ea, ne pune Kath în temă cu ceea ce conţine dosarul şi o simt pe Christina crispându-se la auzul numelui lui Emanuel.

Nemernicul acela s-a atins de ea în trecut şi oricât am încercat să îl fac să plătească pentru asta, întotdeauna a găsit o cale să se facă dispărut. Dar sper ca de data aceasta să îl pot face să îşi înghită propria limbă, dar şi membrele pe care le-a folosit pentru a face rău. Măcar aşa ştiu că nu mai poate să se atingă de nimic.

— Unde e? o aud pe Christina întrebând iar hotărârea din glasul micuţei mele mă surprinde. Nemernicul acela o să mi-o plătească cu vârf şi îndesat, continuă ea iar felul în care pronunţă cuvintele îmi dă de bănuit că s-a întâmplat ceva, cât timp am fost în recuperare. Încă n-am uitat ziua aceea.

— Ce naiba a făcut? vreau să ştiu, simţind cum nervii îmi cresc treptat. Micuţo? privesc către ea. Kath?

Christina oftează profund şi se aşază mai bine în scaun.

— Acum câteva luni, eram cu Emma şi cu Sebastian la o plimbare prin parc când, de nicăieri, ne-au încolţit câţiva idioţi. Nu prea înţelegeam ce voiau de la noi, până în momentul în care Emanuel şi-a făcut apariţia, începe Christina să îmi povestească din ce cauză are starea pe care o are.

Voia cu tot dinadinsul să îl răpească pe Sebastian, deşi nu înţeleg ce ar fi rezolvat cu asta. Însă, atât Emma, cât şi eu ne-am împotrivit cât am putut, ca să nu-l ia pe cel mic, iar din cauza aceasta sora ta a ajuns la spital, cu o plagă înjunghiată în abdomen, termină Christina de povestit iar eu rămân şocat de ceea ce aflu.

Îmi las braţele să îmi cadă pe lângă corp şi îmi strâng palmele în pumni, simţind cum îmi intră unghiile în carne. *Să-l ia mama dracului,* sunt furios.

— Dacă n-ar fi apărut Andy şi Toby la timp, lucrurile ar fi degenerat şi mai rău, adaugă şi felul în care Christina îşi strânge palmele în pumni îmi dă senzaţia că are de gând să-l omoare pe Emanuel, dar înainte să se întâmple asta o voi face chiar eu.

Nu am de gând să o las să îşi mânjească mâinile de sânge, e de ajuns că ale mele sunt deja mânjite cu lichidul roşiatic, de prea multe ori.

— Unde sunt? întreb.

— Undeva prin Colorado, îmi răspunde Kath prompt şi îşi ridică privirea din dosar. Cum noaptea morţilor se apropie, presupun că pun ceva la cale, căci activitatea lor acolo a devenit destul de intensă de câteva zile, continuă Kath să ne pună la curent cu tot ceea ce fac cei doi.

Asta îmi aminteşte de vremea în care am fost cu nemernica aceea în Winter Park. Tot ce ştiu e că şi-a cumpărat o proprietate acolo, doar că nu ştiu unde anume. Pe vremea aceea eram doar un idiot care îi accepta absolut orice tâmpenie pe care o făcea, fără ca măcar să îmi pese de consecinţele care îmi fac acum viaţa un calvar. Dacă stau bine să mă gândesc, ţin minte numărul unui depozit pe care îl are acolo, doar că niciodată nu am aflat ce conţine. Cred că a venit vremea să aflăm, întrucât scheletele ascunse au început să iasă la suprafaţă, oferindu-ne astfel alte piese din puzzle-ul neterminat.

– Capitolul 6 –

Christina Evans
„Secretele trecutului”

Îmi simt capul bubuind, durerea făcându-şi intens simţită prezenţa şi asta din cauza lucrurilor care se întâmplă în ultima vreme. Încep să mă întreb, poate prea mult, dacă voi avea vreodată o viaţă, cât de cât normală. Dar cred că mă îmbăt de una singură cu iluzii deşarte, căci atâta timp cât Eva şi Lorena sunt încă pe lumea aceasta, ştiu sigur că nimic nu va fi aşa cum îmi doresc. Inspir adânc o cantitate mare de aer şi îmi aşez palmele pe marginea balustradei, privind spre agitaţia din oraş. Încă suntem în cartierul chinezesc, la sediul naşului lui Augustin, întocmind planuri peste planuri, dar până acum niciunul nu a dat roade aşa cum trebuie.

Zici că nemernica e cu cinci paşi înaintea noastră, anticipând totul, ca şi cum ar fi vreo clarvăzătoare sau vreo vrăjitoare – bine, nu că n-ar fi – pe când noi... Fir-ar! Îmi închid ochii preţ de câteva secunde şi simt o durere scurtă în piept, ca un sentiment ciudat care mă învăluie şi nu îmi dă pace. Totuşi, poate mă înşel şi din cauza stresului acumulat îmi fac scenarii ciudate în cap sau... poate nu. Cine ştie! Orice ar fi, trebuie să fim cu ochii în patru, altfel ne-am dus dracului, rând pe rând. Nu aş mai suporta să pierd pe cineva, nu aş mai suporta să îmi simt sufletul gol, de aceea trebuie să punem totul la punct.

— La ce te gândeşti?

Glasul lui Augustin mă scoate din gânduri şi îi simt palmele aşezându-se pe umerii mei. Expir, în timp ce palmele îi coboară pe braţele mele şi îi simt buzele depunând un sărut fin pe piele, înfiorându-mă.

— La tot, îi răspund scurt şi mă întorc spre el, privindu-l în ochi. Când se vor termina toate astea? întreb, dar zici că o fac mai mult pentru mine.

— Nu ştiu, chiquita, îmi răspunde, dându-mi o şuviţă după ureche şi mă priveşte, ca în final să mă strângă în braţele sale, simţindu-i inima bătându-mi în timpane. Orice ar fi...

— N-o face, îl întrerup şi îmi îndrept privirea din nou spre el. O spui de parcă îţi iei adio şi nu e pentru prima dată când se întâmplă să o faci. Nu, Augustin, nu vreau să mai rosteşti cuvintele acelea nenorocite, căci data trecută ai dispărut şi numai eu ştiut cât te-am căutat! îl rog şi îl mustru, în acelaşi timp, înghiţind nodul care mi s-a instalat în gât. Nu vreau să te pierd din nou, nu cred că...

— Nu ai să mă pierzi, încăpăţânată mică, mă întrerupe, la rândul său, şi îşi aşază degetele sub bărbia mea, îndemnându-mă să îl privesc în continuare.

Îşi apropie uşor chipul de al meu şi îmi atinge buzele cu ale sale, atât de gentil de parcă ar vrea să guste intens savoarea unei îngheţate sau a unui desert. Iubirea şi nebunia lui m-au urcat, dar m-au şi coborât de atâtea ori, încât am ameţit în multe cazuri, dar e sinceră, exact ca inima care îi bate în piept. Îşi aşază palma în dreptul inimii mele, privindu-mă atât de intens şi pot să îi simt respiraţia mentolată brăzdându-mi chipul, îndată ce buzele noastre s-au despărţit. Îmi ia mâna într-a sa şi îmi aşază palma în dreptul inimii sale.

— Nu sunt eu un romantic incurabil, de multe ori chiar o dau serios în bară... poate de prea multe ori, mai bine zis, zâmbeşte subtil şi oftează. Dar simţi? Bătăile sunt aceleaşi, ca şi cum e doar o singură inimă. De aceea, orice s-ar întâmpla, te voi simţi, exact cum tu mă vei simți pe mine, căci atunci când două inimi bat ca una, vor supravieţui întotdeauna, micuţo! îmi vorbeşte atât de cald, încât nici nu-l mai recunosc.

Poate şi din cauza faptului că amândoi ne-am maturizat, ajungând să vedem dincolo de perdeaua roz cu care

omenirea e învăluită, gustând în fiecare zi din iluzii deşarte, doar pentru a ne menţine pe linia de plutire. Doar că, odată cu amăgirea vine şi dezamăgirea, apoi colapsul ce îţi aduce în faţă prăpastia în care ajungi să te afunzi tot mai adânc. Dacă nu ştii să îţi protejezi cele mai de preţ bunuri ale tale, sufletul şi inima, vei deveni un nimic în neant şi nimeni nu îşi va mai aminti că ai existat vreodată. Trebuie doar să lupţi, chiar şi atunci când ai dat de greu, de fapt atunci trebuie să fii mai puternic ca oricând.

Melodia telefonului meu ne aduce în simţiri şi mă întreb cine poate fi. Tata nu are cum sau restul echipei, căci ei sunt la curent cu toate amănuntele în ceea ce priveşte evenimentele din ultimele zile, doar dacă... Gândul îmi zboară brusc la Mario, mai ales că nu l-am mai văzut de câteva zile bune. Nu prea ştiu exact unde a dispărut fratele meu, aşa dintr-odată, dar sper că nu a păţit nimic. M-ar durea sufletul să îl pierd, mai ales că în ultimele luni ne-am apropiat mai mult decât la început, când am aflat că suntem fraţi.

Am fugit constant unul de celălalt, chiar dacă nu aveam de ce, dar poate am făcut-o şi din cauza imaginii care ne bântuia ca un blestem tâmpit, aceea a sărutului pe care Mario mi l-a furat în seara petrecerii dată în casa lui Augustin. Ştiu că nu s-a iertat pentru acel sărut idiot, nici acum nu ştiu dacă a făcut-o cu adevărat, dar eu l-am iertat. Pentru că nu aveam de unde să ştim că prin venele noastre curge acelaşi sânge. Totuşi, dacă ar exista maşina timpului, sunt sigură că fiecare dintre noi am folosi acea maşină pentru a repara trecutul. Dar oare chiar ne dorim asta? O viaţă total diferită de cea de acum? Poate că viaţa mi-a oferit doar suferinţă şi durere, însă n-aş schimba nimic, deoarece pe lângă persoanele la care am ajuns să ţin atât de mult, mi-a oferit şi maturitatea de care am avut nevoie pentru a supravieţui, pentru a nu deraia de la drumul iniţial. Mi-a oferit şi înţelepciune, independenţă şi multe altele pe care nu ştiu

unde le-aş fi învăţat. Scutur uşor din cap ca să îmi revin, îmi masez tâmplele, pentru că durerea e încă acolo, apoi scot telefonul din buzunarul din faţă al blugilor şi fără să privesc spre apelant răspund.

— *Christina?*

Glasul lui Faith îmi pune inima în mişcare şi încerc să înghit, cu greu ce-i drept, nodul care mi s-a instalat din nou în gât.

— Faith?! îi pronunţ numele cu groază, dar şi cu surprindere în glas şi privesc spre Augustin, care are ochii aţintiţi spre mine şi o privire încruntată.

Nu ştiu cum de a ajuns telefonul fratelui meu la ea, dar ceva îmi zice că nu e de bine. Îmi trec limba peste buze, pentru că le simt uscate, şi inspir adânc în plămâni o cantitate mare de aer, doar ca să îmi revin din ameţeală. Cu sufletul la gură, mă pregătesc să o întreb ce s-a întâmplat – încă de la incidentul când şi-a tăiat venele, anul trecut, n-am mai avut ocazia să vorbim – dar glasul ei mi-o ia înainte. Tot simt că ceva nu e în ordine.

— *Emanuel a incendiat ferma*, îmi spune pe o voce sugrumată şi încerc să îmi dau seama de când e Mario în Los Angeles. *Am încercat să îl oprim, dar nu am reuşit, mai ales că a adus după el o armată, atât de mulţi erau.*

— Stai, ce? sunt şocată de ceea ce aflu. Cum mama naibii s-a întâmplat asta? înjur de faţă cu Augustin şi chiar dacă mă dojeneşte din priviri pentru limbajul meu, nu tocmai potrivit pentru o domnişoară, nu spune nimic, doar mă priveşte ţintă.

Cum naiba s-a întâmplat asta? Oh, Doamne! Ce s-a ales de ferma unchiului meu? De Zeya? Drace! Chiar dacă la început m-a speriat ca naiba, am ajuns să ţin la pisoiul acela imens, să mă simt chiar în siguranţă lângă el. Nu aş fi crezut vreodată că poate fi atât de blând, mai ales după câte am văzut la televizor, lăsându-mă de multe ori chiar să

îi mângâi blana. Fir-ar! Se pare că nemernicul de Emanuel a început să se lege de cei la care ţinem, dacă pe noi nu a reuşit să ne distrugă.

— *Am rămas doar eu şi Leya la fermă, pentru că Michael, Ash şi Mario au plecat de dimineaţă cu treabă,* mă pune în continuare la curent cu ceea ce se întâmplă acolo, chiar dacă alte gânduri s-au strecurat în conversaţia noastră.

Am sentimentul că Emanuel a aşteptat până în momentul în care a fost sigur că are drum liber, apoi a atacat ferma ca un tiran care pradă totul în calea sa, crezând că nimeni nu e pe acolo. Deşi cred că fix undeva îl durea dacă mai găsea pe cineva, tot la fel ar fi procedat, dar mai întâi i-ar fi torturat cu zâmbetul pe buze, până în punctul în care nici respiraţia nu li s-ar mai fi auzit, oferindu-i astfel satisfacţia necesară, de parcă atunci ar fi terminat o partidă de sex.

Genul acesta de oameni ar trebui pedepsiţi cu pedeapsa capitală, moartea. Deoarece nu merită să mai trăiască pe acest pământ, la fel ca mulţi alţii.

— *Înainte de asta a căutat cu disperare ceva în casă, răvăşind totul, dar cred că n-a găsit ceea ce voia. Nu ştiu prea multe, însă părea destul de pornit, iar când Zeya a încercat să îi alunge l-a omorât fără să clipească,* îmi povesteşte, simţind în glasul ei că plânge, chiar dacă încearcă să mascheze asta.

— Zeya a murit? rostesc cu groază întrebarea şi îmi îndrept din nou privirea spre Augustin.

Ştiu cât de mult ţine la pisoiul acela imens, fiind crescut atât de el, cât şi de Ash, după ce l-au scăpat de la o moarte crudă, cu mult timp în urmă. Ochii lui se măresc de două ori mai mult şi, fără să stea pe gânduri, chiar înainte să pot să o întreb pe Faith ce face Leya, dacă e bine, îmi ia telefonul din mână şi îl duce la ureche.

— Faith? îi pronunţă numele cu o nervozitate în glas şi îmi pun mâinile în cap.

Lumea asta se destramă pe zi ce trece, lovindu-ne din plin. Nu știu ceea ce îi spune Faith lui Augustin, dar după felul în care reacționează el nu e nimic bun. *Drace! Când vor apărea și vești bune, nu doar rele?* Îmi frec fața cu palmele și încep să mă plimb dintr-o parte în alta, cât timp cei doi vorbesc, dar mă opresc instant, speriindu-mă când îl văd pe Augustin că se postează în fața mea încruntat, respirând sacadat. Pot citi pe chipul său amalgamul de emoții, însă nu le dă drumul, pentru că știe că atunci când își iese din minți nu mai răspunde de ceea ce face.

Își strânge palmele în pumni și își închide ochii preț de câteva minute, expirând profund, doar ca să se calmeze, apoi îi deschide și mă privește din nou. Îmi așez palmele peste pumnii lui și îi dau de înțeles că sunt aici, la fel ca restul echipei. Oftează și mă îmbrățișează de zici că are nevoie disperată de această îmbrățișare, apoi îmi sărută scurt creștetul și îmi face semn să îl urmez. Pe fruntea mea apare o încruntătură în încercarea de a înțelege ce s-a întâmplat, dar nu îl întreb și pașii mei se îndreaptă în direcția lui, până în momentul în care ajungem în fața camerei din partea cealaltă a etajului. Privește în toate părțile, de parcă se asigură de ceva și deschide ușa.

— Augustin?

Se întoarce cu totul spre mine și oftează încă o dată. Mă pornesc din loc, în timp ce Augustin se așază pe marginea patului și își împreunează degetele, stând cu coatele proptite pe genunchi.

— Se pare că Emanuel caută ceva ce bunicii noștri au ascuns cu mult timp în urmă, îmi răspunde și în acest moment nu mai înțeleg nimic. L-a auzit Faith pe Emanuel vorbind despre asta, chiar înainte de a da foc fermei, în timp ce o căuta pe Leya, continuă să îmi vorbească cu privirea ațintită în jos și gândul îmi zboară la verișoara mea.

Sper că e bine, că nu a păţit nimic. Îmi frec faţa din nou cu palmele şi inspir. Mă simt răspunzătoare pentru tot ceea ce se întâmplă, căci de la mine au pornit toate, însă de unde să fi ştiut că lumea din jurul meu avea să sufere. Eram mult prea mică să conştientizez asta, gândul îmi stătea doar la cum să mă joc, cum să îi arăt mamei cât de mult o iubesc.

— Drăcia dracului! înjură Augustin în gura mare şi loveşte cu pumnii în pat. Ce mama naibii se întâmplă? se întreabă până şi el şi se lasă pe spate, aţintind tavanul cu ochii şi îşi trece degetele prin păr, fiind atât de stresat.

De la un lucru mic s-a ajuns la ceva colosal, deoarece acum totul a început să se complice şi mai mult. Se pare că nu mai este vorba doar despre mine sau despre Augustin sau... despre noi doi, e ceva mult mai mare decât am anticipat la început. Ce pot să ascundă bunicii noştri, ceva care să fie căutat de alţii? Prima dată toate pistele au dus spre ceea ce au făcut părinţii noştri, dar acum...? Simt că situaţia ne depăşeşte şi nu mai ştim încotro să o luăm. Mă aşez lângă el pe pat şi îmi plasez palma peste mâna lui Augustin, în timp ce se îndreaptă de spate şi ne împletim degetele strâns. Trebuie să facem ceva, iar primul lucru e să aflăm ce anume au ascuns bunicii noştri şi de ce, dar nu putem să le neglijăm nici pe Eva şi pe Lorena. Să nu uităm nici de Emanuel. Triplă ameninţare la adresa familiilor noastre.

Fir-ar! Ne privim unul pe altul şi încuviinţăm din cap deşi nu am rostit niciun cuvânt. E timpul să vorbim cu tata, chiar şi cu unchiul meu, Michael, şi cu Joshua. Sigur ei ştiu mai multe decât au lăsat să se vadă vreodată, fiind cei mai în vârstă din branşă, dar, dacă nici ei nu ştiu nimic, atunci clar ajungem din nou într-un punct mort. Ne ridicăm şi când să mă îndrept spre ieşire, mă opresc în loc, pentru că Augustin nu mă urmează ci se îndreaptă spre partea cealaltă a camerei. Ia de pe raft câteva cărţi, pe care le pune deoparte, dezvăluind un mic seif ascuns. Tastează câteva

numere şi îl deschide. Scoate din acesta două jurnale, pe unul îl recunosc ca fiind jurnalul mamei mele, iar celălalt nu poate fi decât jurnalul mamei sale.

Deci aici le-a ţinut la loc sigur, constat în sinea mea şi chipul mi se înseninează, simţind-o pe mama în sufletul meu, călăuzindu-ne. Augustin închide seiful, pune cărţile la loc de unde le-a luat, ascunzând astfel totul şi se îndreaptă spre mine.

— Cred că e timpul să le studiem în detaliu, vorbeşte după un minut de tăcere, în care doar am stat şi am privit jurnalele de zici că sunt o bombă cu ceas şi nu ştim cum dracu' s-o dezamorsăm. Dar înainte trebuie să vorbim cu Joshua, sugerează Augustin. Am sentimentul straniu că ne ascund ceva, altfel de ce îşi doresc atât de mult ca noi doi să fim cei care aduc frăţia veche la viaţă? Ba mai mult de atât... să o şi conducem.

Întrebările rămân în continuare fără răspuns şi totul pare învăluit într-o ceaţă densă. Deşi, am sentimentul ciudat că răspunsurile se află chiar în faţa noastră, doar că nu reuşim să vedem totul sau nu ne dorim să vedem chiar totul şi continuăm să ne punem un milion de alte întrebări. De ce noi şi nu alţii? N-am cerut nimic din ceea ce se întâmplă, doar am fost puşi în faţa faptului împlinit, fără ca nimeni să ne întrebe ce vrem cu adevărat.

— Mă crezi sau nu, tot ce îmi doresc eşti tu, continuă Augustin să îmi vorbească, strângându-şi degetele în jurul jurnalelor şi mai face un pas către mine, micşorând distanţa dintre noi. Nu îmi doresc nimic din ceea ce urmează şi clar nu îmi doresc să conduc... Drace!... Blestemăţia asta de frăţie pe care toţi şi-o doresc. Vreau doar o viaţă normală lângă tine, oftează profund ca şi cum şi-a dat seama de ceva. Voi face tot ce îmi stă în putere ca tu să ai o viaţă normală, micuţo! îmi face un jurământ şi îşi aşază palma pe obrazul meu, privindu-mă.

— Vom avea o viaţă normală, Augustin! îl corectez şi îmi aşez palma peste mâna lui, închizându-mi ochii.

— Atunci ştii exact ce e de făcut.

Clatin din cap, fiind de acord cu ceea ce sugerează şi ne îndreptăm spre biroul lui Joshua, mai hotărâţi ca niciodată să ajungem la adevăr în toată treaba asta murdară. Se pare că totul a început încă de pe vremea bunicilor noştri şi a frăţiei care a pus pe jar câteva state. E un blestem, nu o binecuvântare.

— M-a rugat Faith să îţi spun că Leya e bine, se ascund până când se întorc ceilalţi, îmi spune Augustin şi încerc să îmi dau seama de unde ştia la ce mă gândesc.

Sunt mult prea îngrijorată pentru toţi şi cred că faţa mea trădează unele emoţii, pentru că nu prea ştiu cum să le ascund, cum să le fac faţă câteodată. Dăm năvală în birou, fără ca măcar să ne mai sinchisim să batem la uşă, şi îl surprindem pe Joshua vorbind la telefon, cam încordat, plimbându-se dintr-o parte în alta. Îmi dau seama că limba pe care o foloseşte e chineza, căci nu înţeleg nici măcar o boabă din ceea ce limba lui îmbârligă acolo, dar după expresia feţei lui Augustin ceva îmi spune că el înţelege toate cuvintele. Sau aşa vreau să cred. Îşi mijeşte ochii în direcţia naşului său, ca şi cum se concentrează pe convorbirea acestuia şi îşi drege puternic vocea, atrăgându-i atenţia.

— Trebuie să închid, se întoarce Joshua spre noi, îşi drege cu greu glasul, ochii lui analizându-ne feţele în tot acest timp, şi aşază telefonul pe birou.

Dă aprobator din cap, de parcă ar şti exact de ce anume suntem aici şi îşi trage scaunul, aşezându-se mai apoi. Augustin îşi împreunează braţele la piept, ţinând jurnalele încă între degetele sale şi îşi priveşte naşul cu o încruntătură pe chip, respirând regulat.

— Trebuie să vorbim, spune Augustin iar tonul grav pe care îl foloseşte îl face pe Joshua să dea aprobator din cap, în timp ce îşi propteşte coatele pe birou şi îşi împreunează degetele sub bărbie, făcându-i costumul cu care e îmbrăcat să se muleze şi mai mult pe corpul său bine construit.

Așa, la prima vedere, nici nu ai spune că Joshua ar avea în jur de cincizeci, cincizeci și ceva de ani, poate și din cauza antrenamentelor intensive pe care le practică încă de mic copil, până în acest punct al vieții, dar și a stilului de viață pe care îl abordează, a meditației cu care a fost învățat. Iar costumele pe care le poartă îi oferă un aer tineresc. Ar putea cuceri orice femeie. Augustin mi-a povestit câte ceva despre nașul său, având doar cuvinte de laudă la adresa lui, ceea ce m-a surprins mai ales pentru că sunt dăți în care îl trimite la dracu și înapoi, dar până în acest punct niciodată nu am avut ocazia să îl cunosc cu adevărat. E un bărbat dintr-o bucată, un conducător înnăscut, sigur pe acțiunile sale, de parcă n-a greșit nici măcar o dată. Privirea sa glacială nu trădează nicio emoție, ceea ce e de speriat în unele momente, căci nu știi ce îi trece prin minte, iar cicatricea pe care o poartă cu mândrie pe obrazul drept a căpătat-o pe vremea când se lupta pentru un teritoriu, cu mult înainte ca noi să ne naștem.

Sincer, mă sperie până în măduva oaselor astfel de confruntări și nu din cauză că le-aș fi simțit pe pielea mea, nu am ajuns până în punctul acela. Doar auzind poveștile spuse de ceilalți mi se face pielea să fie ca de găină.

— Cred că trebuie, îi răspunde Joshua în același mod și se lasă moale în scaun, proptindu-și coatele pe mânerele acestuia, dar ceva din atitudinea sa îmi dă de înțeles că subiectul e total diferit de ceea ce ne dorim noi să știm.

— Joshua, ce nai...? Augustin preia cuvântul, încercând să-i pună câteva întrebări, dar acesta îl oprește printr-o ridicare a mâinii, închizându-i complet gura.

Joshua ne ațintește pe rând cu ochii și înghit în sec, căci privirea lui pare atât de tăioasă, disecându-te, fără rețineri, pe dinăuntru. Inspir adânc o cantitate mare de aer și o țin câteva secunde în plămâni, apoi îi dau drumul după ce Joshua își mută privirea pe Augustin.

— Lorena şi Eva nu sunt cine pretind că sunt, începe Joshua şi se apleacă puţin în faţă, ia între degetele sale un dosar pe care îl deschide şi îl aşază pe birou, cât mai aproape de noi.

Mă încrunt şi încerc să îmi dau seama la ce se referă, fiind vorba despre cele două marmote, doar că nu găsesc nimic. Niciun răspuns, de zici că mi-e gol capul.

— Vedeţi voi, am făcut câteva săpături, spune el, iar cuvintele lui ne fac al naibii de curioşi. Jude şi Kiana Brooks nu sunt părinţii biologici ai Evei, sunt mai degrabă părinţii adoptivi, dacă pot să spun aşa, continuă el iar şocul care ne loveşte ca un aer rece ne face să-l privim nedumeriţi şi surprinşi, îndemnându-l să continue. Eva şi sora ei geamănă, Clara, s-au născut pe undeva prin sudul Franţei, dintr-o mamă suedeză şi un tată spaniol. Au fost abandonate, câteva zile mai târziu, într-un orfelinat din America, după ce au reuşit să treacă oceanul, fiind într-o continuă fugă. Nu îşi doreau ca cele două fiice ale lor să aibă o soartă crudă.

— Ce s-a întâm...?

— Părinţii lor au fost prinşi de către cei de care fugeau şi executaţi, zice Joshua şi ne şocăm din nou, întrerupându-mi întrebarea. Nu ştiu prea multe despre viaţa lor, informaţiile au multe lipsuri, poate prea multe. Oamenii mei încă caută, mai adaugă şi expiră profund, apoi ridică capacul unei cutii maronii şi scoate din aceasta un trabuc.

Taie unul dintre capete şi îl aşază între buze. Aprinde un chibrit, deoarece doar aşa poate menţine şi gusta aroma trabucului, o brichetă i-ar strica farmecul. Informaţiile pe care Joshua ni le oferă mă dau total peste cap. Nici nu am ştiut că Eva are o soră geamănă, până în acest moment, dar dacă stau să analizez mai bine situaţia, acum înţeleg cum de nu e moartă, deşi au îngropat-o cu câţiva ani în urmă. Mă las moale în scaun, suflu greu printre buzele uşor întredeschise şi îmi trec degetele prin păr, îndreptându-mi ochii

spre Augustin. Chipul său nu trădează nicio emoție, poate și din cauză că o crede pe Eva în stare de orice, chiar să își ascundă familia, folosindu-i pentru treburile ei murdare. Drace! Îmi închid ochii preț de o secundă, cât timp încerc să îmi limpezesc gândurile tâmpite care se pare că nu au de gând să îmi dea pace și îmi mușc buza pe dinăuntru.

— Și atunci ce treabă are Lorena cu Eva? întreb, scoțându-i pe cei doi din transă, mai ales că se privesc unul pe celălalt atât de intens.

— Eva a cunoscut-o pe Lorena în orfelinatul în care a crescut împreună cu sora ei, îmi răspunde Joshua prompt, întorcându-și privirea spre mine.

— Asta înseamnă că ele...?

— Nu sunt rude, mă întrerupe Joshua. S-au folosit de asta, încă de când Clara a fost adoptată, iar Eva a rămas pe dinafară. Familia care a adoptat-o pe Clara, domnul și doamna Montoya, nu au vrut nici în ruptul capului să o ia și pe Eva, chiar dacă li s-a explicat de mai multe ori că nu e bine să despartă două gemene. Nu au vrut să audă de așa ceva, poate și din cauza comportamentului impulsiv pe care Eva îl are, plus că suferă și de bipolaritate. Stabilitatea ei mintală e într-o continuă ruptură și pe deasupra..., Joshua face o pauză, oftând, apoi continuă. Oricum urma să iasă de acolo, căci Clara i-a promis că va face orice ca să o scoată din locul acela oribil, doar că asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Cu cât timpul a început să treacă, cu atât Eva a început să își urască mai mult sora. Credea că a uitat-o, că nu îi mai pasă deloc de ea.

Am vaga impresie că Eva și-a folosit sora pentru propriile interese, apoi, când n-a mai avut nevoie de ea, a omorât-o. Privesc într-un punct fix și... oricât aș analiza situația dată, tot în acel punct mă trimite și încep să cred că nemernica e răspunzătoare pentru multe.

— Cum Kiana lucra în acel orfelinat, s-a ataşat de Eva şi a scos-o de acolo, într-un timp relativ scurt, cu un formular de adopţie fals, spune Joshua iar glasul lui mă scoate dintre gândurile care au năvălit în mintea mea.

Simt că tot planul pe care eu şi Augustin l-am construit s-a dus dracului pe apa sâmbetei, în timp ce Joshua continuă să povestească ce a mai aflat.

— După câţiva ani a găsit-o pe Clara, lucrând la florăria unde ai cunoscut-o tu, Augustin, i se adresează Joshua lui acum.

În acest moment mă simt blocată, ca şi cum nu mă pot mişca de niciun fel. Ce altceva vom mai afla? Ce altceva ne va mai zdruncina lumea, care şi aşa e destul de zguduită? Am primit doar şocuri peste şocuri şi nimic concret care să ne poată ajuta să le înfrângem pe cele două nemernice. Sau poate sunt eu mult prea stresată, căci de abia am reuşit să mă odihnesc în ultima vreme, fiind mai tot timpul obosită. Gândul îmi zboară la tot felul de fantezii şi nu la fantezii erotice, ci mai degrabă la genul fantastic în care lumea e invadată de vampiri, vârcolaci, vrăjitoare şi aşa mai departe.

Iar după ultimele informaţii aflate, gândul mă duce la posibilitatea ca familiile noastre să se fi ascuns pe undeva, aşteptând, ca apoi să ne ofere un „buhuhu" de parcă am fi într-un film prost de genul comedie horror, cu fantome şi fenomene paranormale. Clar am luat-o pe arătură dacă gândul îmi stă la astfel de bazaconii. Ameţeala îşi face din nou simţită prezenţa şi simt că îmi explodează creierul dacă mai aud ceva de maniaca de Eva. M-am săturat până peste cap de ea. Îmi masez tâmplele cu putere, simţind din nou acea durere ce m-a acaparat acum patruzeci de minute şi oftez profund, în timp ce Joshua continuă să ne povestească ce ştie. Dar totul se întrerupe o dată cu melodia telefonului meu, care răsună în toată încăperea. *Cine poate fi?* mă întreb

în sinea mea, încruntându-mă şi scot telefonul, fără niciun chef şi privesc spre numărul nou ce se afişează pe ecran. Îmi simt brusc inima în gât. Răspund şi duc temătoare telefonul la ureche.

— *Ia-ţi adio de la fratele tău, aici se întrerupe drumul său*!

Glasul de la capătul celălalt îmi pare uşor cunoscut, străfulgerându-mă cu cuvintele spune, dar la cât de tare îmi bate inima acum în piept nici să gândesc clar nu mai pot.

— Te omor dacă te atingi de el, ameninţ fără nicio reţinere, făcându-l pe Augustin, dar şi pe Joshua să mă privească şi dacă până acum nu am luat viaţa cuiva, o voi face.

Pentru fratele meu am să o fac. Mă ridic în picioare, căci nu mai am stare să stau jos, simţindu-mi trupul tremurând necontrolabil din cauza nervilor. Scrâşnesc din dinţi şi înainte să mai pot spune ceva, aud glasul sugrumat al lui Mario, urlând de undeva din spate.

— *Trandafirel, nu îţi face griji pentru mine,* urlă ca să îl aud, dându-mi de înţeles că e încă viu şi mă simt uşurată în suflet. *Ţii minte ce ţi-am spus acum ceva timp?* îl aud mai clar şi cred că nemernicul care îl ţine sechestrat s-a apropiat mai mult de locul în care e, mai ales că îl aud spunând „taci, altfel o s-o încurci".

Dar Mario nu are de gând să se lase, aşa că pun telefonul pe difuzor şi ascult mai departe.

— *Atunci când simţi că te-ai rătăcit, aminteşte-ţi de cântecul frumoasei cu aripi albastre şi vei şti pe unde trebuie să te îndrepţi spre casă,* îl aud spunând, iar cuvintele lui îmi aduc lacrimi în ochi şi mă stăpânesc cu greu să nu urlu, să nu fac ceva nebunesc.

— *Ajunge!* aud glasul tipului cum ne întrerupe conversaţia, lovindu-mi fratele doar ca să tacă din gură şi îmi trag nasul.

— *Nu uita, trandafirel!* urlă Mario din nou, alintându-mă şi se aude din nou o pocnitură, închizându-i şi de această dată gura.

— Dacă păţeşte ceva...

— *Nţ, nţ!* mă întrerupe bărbatul de la celălalt capăt al firului. *Deocamdată am să-l las în viaţă, dar dacă nu îmi aduceţi ce vreau...,* face o mică pauză, pentru că aud cu uşurinţă cum îşi drege glasul şi continuă: *vă puteţi, pur şi simplu, lua adio de la el,* îmi spune condiţiile lui, iar eu le cataloghez drept stupide, deoarece habar nu am despre ce vorbeşte şi îmi strâng buzele într-o linie. *Aveţi douăzeci şi patru de ore la dispoziţie, altfel...,* mai adaugă, continuând cu ameninţările sale tâmpite şi scrâşnesc din dinţi.

Ce naiba?! Ce mama dracului tot îndrugă idiotul ăla acolo?

— Nu înţeleg, îl reped să îmi spună concret ceea ce îşi doreşte şi îl aud râzând ca un nemernic.

— *Emanuel*! tună Mario, dezvăluind astfel identitatea cretinului care deja începea să mă scoată din minţi cu atitudinea lui idioată şi aud o pocnitură zdravănă, iar fratele meu tocmai a fost lovit pentru a nu ştiu câta oară.

— Mario! îi strig numele, dar nu primesc niciun răspuns. Mario! strig din nou, dar se aud numai zgomote şi pocnituri, confirmându-mi faptul că Mario e lovit din nou şi din nou şi mă simt neputincioasă, agățându-mă de Augustin, care mă prinde în braţele lui, ca să nu mă prăbuşesc.

Apelul se întrerupe brusc. Îmi muşc buzele pe dinăuntru, ca să nu urlu şi mă agăţ şi mai bine de Augustin, strângând în pumni tricoul lui. Sunt al naibii de nervoasă şi irascibilă şi probabil aş lovi pe oricare îmi iese în cale, doar ca să îmi revin. Îmi închid ochii şi încerc să îmi dau seama la ce anume s-a referit fratele meu când mi-a spus să îmi aduc aminte de cântecul frumoasei cu aripi albastre. Drace! Numai asta nu îmi vine în cap.

— Nu îți mai consuma energia, e de ajuns că ți-o consum eu, micuțo! mârâie Augustin ușor în urechea mea, înțelegând foarte bine aluzia, mai ales că degetele sale, strecurate pe sub bluza mea, prin față, trasează cercuțe aproape de betelia blugilor.

Mă desprind de el și îi simt degetele sub bărbia mea, îndemnându-mă să îl privesc. Îmi face jucăuș din ochi și trebuie să recunosc că are un mod nebun de a te scoate dintr-o stare tâmpită. Mă așez înapoi în scaun, cu gândul departe, în timp ce Augustin îl ia pe Joshua din nou la întrebări, și încă încerc să deslușesc ghicitoarea fratelui meu. *Unde mama naibii găsesc eu pasărea aceea afurisită?* murmur în sinea mea și încerc să îmi storc creierii, doar ca să îmi aduc aminte unde aș fi putut să o văd.

— Vreau să îmi spui cum mama naibii au ajuns bunicii noștri implicați în toată treaba asta de acum? izbucnește Augustin într-un final.

— Ce vrei să spui? întreabă Joshua care pare nelămurit de întrebarea lui, mai ales că fruntea i se încrețește vizibil și își duce mâinile la spate, murmurând.

— Nu te face că nu știi, Joshua, căci nu te cred, zice Augustin, determinat să scoată tot de la nașul său, dar acesta pare și mai dezorientat de răbufnirea finului său. Emanuel a incendiat ferma lui Michael și a făcut-o cu bună-știință, îl pune în temă Augustin. Dar înainte de asta a căutat ceva în casă. Ceva ce bunicii noștri au ascuns mai demult. De aceea te mai întreb, o singură dată, ce au ascuns cei vârstnici de e așa de important pentru alții?

Joshua îl privește meditativ pe Augustin și mormăie în continuare, de parcă ar sta să gândească răspunsul, apoi să îl spună. Duce trabucul, aprins de câteva minute bune, spre buze, și trage puternic din acesta, lăsând ca fumul să îi intre în plămâni, apoi îi dă drumul și mormăie din nou. Ce naiba?! Îl privesc și tot nu pot să îl citesc.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, neagă Joshua vehement că ar avea habar despre ceea ce au făcut bunicii noştri şi ceva din glasul său îmi confirmă că spune adevărul. Nu te uita aşa la mine, îl mustră Joshua pe Augustin. Nu e ca şi cum aş şti chiar totul.

— Fii serios! pufneşte din nou Augustin. Nu te cred, căci tu întotdeauna ai ştiut cum merg treburile peste tot. Aşa că, nu îmi spune baliverne doar ca să mă faci să tac naibii, că n-am să o fac, contraatacă în continuare, fiind deja exasperat de câte lucruri ies la suprafaţă, fără niciun răspuns. Încep să mă...

— Augustin! tună Joshua, trântindu-şi palmele pe birou şi îl aţinteşte cu o privire rece. Nu ţi-am ascuns nici măcar o dată nimic, iar acum te îndoieşti de mine? vine întrebarea lui, ca un pumn în faţă pentru Augustin, care doar îl priveşte, respirând sacadat.

Se privesc amândoi, de parcă mai au puţin şi se strâng de gât şi zici că au luat-o razna cu totul. Dar poate că o iau eu razna, pentru că deja mă văd într-un film SF prost, combinat cu fantasy. Îmi masez puternic tâmplele şi îmi închid ochii, imediat ce conversaţia dintre cei doi se reia, devenind tot mai aprinsă şi simt că îmi explodează capul de mai continuă mult să se omoare prin cuvinte, nu mai suport.

— Tăceţi naibii odată! izbucnesc, ridicându-mă brusc în picioare. Simt că înnebunesc de mai continuaţi mult.

Vreau doar să se facă linişte, să-mi pot auzi, măcar o dată, mai bine gândurile ce nu îmi dau pace. Mă privesc amândoi şovăitor cât timp mă preumblu haotic, inspirând şi expirând.

— Micuţo?! mă alintă Augustin, fiind totuşi mirat de răbufnirea mea şi îmi îndrept ochii spre el.

— Nu ajungem niciunde dacă continuăm să ne scoatem ochii în halul acesta, mă răstesc la ei. Căutăm soluţii peste soluţii, facem planuri peste planuri şi toate ies ca dracu` sau

mai bine spus nu ies. La naiba! înjur. Ei câştigă teren din ce în ce mai mult, iar noi o luăm razna, îmi ies complet din minţi. Tocmai pe asta se bazează ei, să ne întoarcem unul împotriva altuia în loc să..., mă opresc brusc din turuit şi îmi trec degetele prin păr, stresul spunându-şi cuvântul.

Simt nevoia de aer, simt nevoia să plec cât mai departe, dar chiar şi aşa problemele tot nu se rezolvă de la sine. Poate doar se vor agrava. Îmi îndrept ochii în toate direcţiile şi simt cum mi se înseninează faţa, acum că mi-am dat seama de ceva. Zâmbesc involuntar şi, fără să îi cer voie lui Joshua, mă aşez în faţa laptopului său, chiar dacă mă priveşte, surprins de îndrăzneala mea. Îl deschid, oftez scurt şi îmi întorc privirea înapoi spre acesta, dându-i de înţeles că am nevoie de parolă ca să pot să accesez laptopul. Încuviinţează scurt din cap, în timp ce îşi împreunează braţele la piept şi spune:

— Xiang Chen.

Nu prea ştiu dacă e un nume sau poate un cod, ce-i drept că nu mă prea interesează în acest moment. Tastez repede parola şi intru direct pe Google, căutând pasărea cu aripi albastre de care mi-a spus Mario în fugă la telefon. Îmi amintesc că există doar un loc unde am văzut o asemenea frumuseţe şi anume în Winter Park, Colorado. Locul în care m-a dus Mario ca să mă calmez şi să îmi revin după dispariţia lui Augustin, anul trecut. Au fost două săptămâni al naibii de bune, asta pe lângă meditaţiile pe care le-am urmat cu forţa, în compania unui instructor recomandat de fratele meu. Mi-a spus că îmi vor prinde bine, mai ales că vor veni momente în care voi avea nevoie de linişte, ca să nu îmi pierd minţile, şi pe deasupra să încerc să gândesc cât mai lucid, atunci când simt că totul e pierdut. Avea dreptate. Îmi trec degetele peste tastatură, aproape la fel de rapid ca şi Alex – nici pe departe nu îl egalez – şi caut pasărea aceea afurisită. După câteva minute de căutări găsesc ceea ce caut şi întorc ecranul laptopului în aşa fel încât Augustin şi Joshua să vadă pasărea şi locul.

— Cred că Mario tocmai ne-a spus unde se află, îmi arcuiesc o sprânceană sugestiv, amândoi privindu-mă ca boii la poarta nouă.

— Cine eşti tu şi ce ai făcut cu micuţa mea? mă ia puţin peste picior Augustin, cu o privire serioasă, deşi în colţul gurii îi înfloreşte un zâmbet strengar.

Zâmbesc, căci mă amuză teribil mutrişoara lui semi serioasă şi privesc spre ecran. Se pare că vom face o mică plimbare până în Colorado pentru a-mi salva fratele, probabil şi pe unchiul meu, dar şi pe Ash, chiar dacă ei nici nu au intrat în discuţie. Hotărâţi, ne îndreptăm spre ieşire, dar Joshua ne opreşte.

— Augustin? îi pronunţă numele, determinându-l să se întoarcă spre el. Katherine şi Han Long vor merge cu voi, îi spune răspicat, fără a oferi dreptul de a refuza, şi ne pornim din nou spre ieşire, însă acesta ne opreşte încă o dată. Augustin, Christina..., face o pauză scurtă, înaintând spre noi, băgându-şi o mână în buzunar. Voi face tot posibilul să aflu ce au ascuns bunicii voştri.

De ce trebuie să fie atât de complicată viaţa? De ce nu poate fi normală? Dar pe noi nu ne defineşte normalitatea, mai degrabă ne defineşte haosul pe amândoi, injectându-ne în vene adrenalina care ne menţine în viaţă, care ne uneşte şi mai mult. Îl urmez pe Augustin îndeaproape, acum că uşile liftului s-au deschis şi ajungem în parcarea clădirii,unde dăm nas în nas cu Katherine şi Han Long. Încă sunt surprinsă de schimbarea lui Kath şi câteodată uit că a trecut de partea noastră, dar parcă ceva încă mă ţine în alertă.

— Pe cine caftim, moşuleţ?

Felul în care Han Long îl alintă pe Augustin mă face să pufnesc de râs, deoarece deşi îşi scot ochii şi aproape că s-au omorât în bătaie în unele cazuri, tot prieteni au rămas. Tot acei camarazi de nădejde care sunt gata să încaseze câte un pumn, chiar şi un glonţ unul pentru celălalt, doar ca mai târziu să se omoare singuri între ei. Han Long îşi *„puşcă”*

fiecare deget în parte şi aşteaptă răspunsul lui Augustin, care nu întârzie să apară.

— Moşulică ca moşulică, dar tot te pun la pământ, spune Augustin, spunându-i ceea ce ştie că îi va răni mândria şi îl observ pe Han Long strâmbând din nas.

Aruncă pe jos o scobitoare, cu care se jucase de câteva minute, învârtind-o printre degete, şi se îndreaptă spre portbagajul maşinii din dreapta. Îl deschide larg şi scoate din acesta o geantă imensă, neagră, apoi îşi îndreaptă privirea spre nebunul meu şi i-o aruncă direct în braţe.

— Joshua mi-a spus că o să ai nevoie de asta, îi zâmbeşte Han şmecher, doar într-un colţ al gurii şi îşi îndreaptă paşii spre noi.

Augustin aşază geanta pe caroseria maşinii şi o deschide larg. Scoate din aceasta câteva haine ce par a fi costume şi le pune deoparte, apoi cotrobăie în continuare prin geantă şi mai scoate câteva arme, muniţie, bani şi multe alte lucruri care încă îmi sunt străine, nefiind tot timpul atentă la lecţiile pe care mi le preda Alex pe ascuns. Din acea noapte, la morgă, când a trebuit să identific dacă trupul ars e a lui Augustin sau nu, mi-am propus să învăţ tot ce ţine de meseria pe care atât tatăl cât şi fratele meu o practică, dar şi nemernicul de care m-am îndrăgostit. Augustin s-ar putea să aibă câteva surprize din partea mea, căci nu mai sunt deloc fetiţa aceea speriată pe care a cunoscut-o la început, ci mai degrabă femeia pe care a construit-o din nimic.

— Ce sunt astea? arată Augustin spre costumele din geantă.

— Joshua a tras câteva sfori şi a reuşit să ne bage la petrecerea de Halloween a lui Shao Zhen Kang, fiul marelui afacerist din China, Feng Yuan Zhen Kang. Se pare că îşi sărbătoreşte logodna cu Bella Pousa, o frumoasă spanioloaică, chiar în Winter Park, ne explică Han de ce avem nevoie de acele costume. Eva va fi acolo, împreună cu Lorena şi Emanuel.

Acum înţeleg pentru ce sunt costumele. Dacă vrem să ne facem apariţia la petrecere, trebuie să ne îmbrăcăm corespunzător. Deschid portiera şi mă urc în scaunul pasagerului, strângându-mi picioarele la piept şi privesc pierdută prin parbriz. Portiera de pe partea şoferului se deschide larg şi Augustin, aţintindu-mă cu privirea, se urcă în scaun şi îşi aşază palma peste mâna mea, scoţându-mă din transa în care am căzut. Gândurile astea mă consumă încet şi sigur. Poate ar trebui să le dau dracului şi să fac ceea ce îmi vine pe moment. Ne privim unul pe altul şi parcă cuvintele nu mai sunt de ajuns pentru a spune ceea ce avem pe suflet, pentru a ne declara iubirea care ne leagă. Gesturile spun totul, căci sunt mai profunde, mai sincere, decât câteva cuvinte rostite. Trebuie să vorbim cu tata. El trebuie să ştie ce naiba se întâmplă, de ce toate se complică. Maşina o ia când spre stânga, când spre dreapta, gonind pe şoseaua uşor umedă de la fulgii de nea care cad din cer, iar în treizeci de minute ajungem la destinaţie. Deschid portiera în acelaşi timp cu Augustin şi ne îndreptăm spre intrarea principală. Odată ajunşi înăuntru, îmi caut tatăl din priviri, dar nu îl văd niciunde. Probabil e în biroul său, aşa că mă îndrept spre acesta, cât timp Augustin îi pune la curent pe ceilalţi, dar mă opresc din cauză că Emma îmi taie efectiv calea.

— Unde arde? întreabă ea şi îşi încrucişează braţele la piept, privindu-mă cu o sprânceană ridicată.

— Emma?! sunt surprinsă că e aici, mai ales că abia se dezlipeşte de Sebastian.

— Nu am putut opri taifunul, altfel ieşea un uragan în toată regula, spune Andy, luându-şi soţia puţin peste picior şi primeşte de la aceasta un pumn direct în umăr, drept răspuns.

— Au! se vaietă Andy afectat şi o văd pe Emma tresărind, de îndată ce palma lui se lipeşte zdravăn de fundul ei, plesnind-o, apoi îi face jucăuş din ochi şi se face nevăzut.

Atât relaţia, cât şi căsnicia dintre Andy şi Emma a devenit mai strânsă, mai nebună, ajungând de multe ori să îşi facă farse unul altuia. Sunt dovada vie care poate confirma că nimeni nu a fost vătămat în farsele lor, poate doar ei. Însă, oricât de şifonaţi ies, la sfârşitul zilei tot se iubesc, poate mai cu patos decât o făceau până acum, iar Sebastian e cireaşa de pe tort, făcându-le viaţa mai colorată şi dementă. Zâmbind, arunc o privire fugitivă în spate, apoi revin cu ochii la Emma şi spun:

— Ce faci aici?

— Doar nu credeţi că mergeţi fără mine să vă distraţi, spune şi pe faţă îi apare un zâmbet drăcos, însă numai despre ce distracţie aduce vorba, nu ştiu.

— Ce vrei să spui?

— Nu te preface că nu ştii, îmi dă peste nas şi tot nelămurită am rămas. L-am auzit pe Andy vorbind cu Augustin cum că trebuie să mergeţi în Winter Park, plus ceva de o petrecere de Halloween, aşa că l-am lăsat pe Sebastian la Alyah şi... uite-mă, îmi explică şi acum înţeleg cum de e la sediu.

Nu cred că Andy i-a explicat cum stă treaba, însă dacă Emma îşi pune în cap ceva nu o mai poţi convinge să renunţe. O aprob şi trebuie să recunosc că mă cam sperie toată treaba asta. Nu e ca şi data trecută, când m-am trezit prinsă într-o nebunie pe care nu credeam că am să o fac vreodată, doar că mă simţeam inutilă, în mare parte, de una singură pe acasă, comportându-mă ca o adolescentă normală, care îşi vede doar de facultate, de un copil lăsat în grijă şi de viaţa socială. Însă, care viaţă socială?

Nu am o relaţie prea bună cu oamenii, mai ales când cad în capcana viciilor lor şi sunt bună doar pe post de sac de box. Asta îţi schimbă drastic încredere în ei. Încă mă acomodez cu noua mea viaţă, chiar dacă a trecut deja un an de când am aflat adevărul, doar că nu poţi să ştergi definitiv

cu buretele cei aproape paisprezece ani în care ai trăit în minciună, bătăi şi scandaluri. Poate de aceea m-am ţinut, într-o zi, de capul lui Mario să mă ia cu ei într-o misiune pe care o aveau, doar că n-a vrut să audă de aşa ceva. Spunea că sunt prea mică şi multe alte bla bla-uri pe care nu le-am luat în seamă şi, fără să îşi dea seama careva, m-am ascuns într-una dintre maşini. Proastă idee, pentru că m-am trezit în acelaşi loc în care era şi Emma, iar când treaba a luat o întorsătură al naibii de naşpa, s-au trezit toţi cu două nebune pe capul lor, neştiind cum să ne scoată din ghearele morţii. A fost un lucru nesăbuit şi gândit prost, asta dacă mai iei în calcul faptul că era cât pe ce să murim. După faza aceea, lucrurile s-au schimbat, pentru că tata s-a hotărât să mă înveţe totul, chiar dacă Alex deja o făcea pe ascuns. Bine, poate doar partea de IT şi cam atât. Însă, mai mult ca sigur, Augustin nu l-ar fi iertat pe tata, dar nici pe fratele meu, dacă eu şi Emma păţeam ceva.

Bine, oricum Andy i-a ţinut o morală soţiei sale după ce au ajuns acasă, iar eu m-am trezit că sunt pedepsită, pentru prima dată în viaţa mea. O pedeapsă ca pentru adolescentele rebele care îşi iau lumea în cap, iar taţii lor ajung să le spună „fără telefon şi internet pentru o săptămână, eşti pedepsită". Ştiu că a făcut-o cu intenţie bună, dar chiar şi aşa nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs, pentru că era ciudat. Până şi Dominic s-a pus pe râs, apoi ne-am trezit vorbind şi s-a dus naibii şi pedeapsa mea, pentru că până şi lui i se părea ciudat, pentru că încercam încă să ne acomodăm unul cu altul.

— Sper să avem parte de adrenalină, mă readuce cu picioarele pe pământ glasul Emmei.

— Emma! o atenţionez şi o privesc ca o dementă.

— Ce?

— Nimic! îi trântesc un răspuns aiurea şi continui să merg spre biroul lui Dom.

— Nu i-ai spus, nu? mă întreabă Emma, constatând că Augustin nu ştie de nebunia pe care am făcut-o acum câteva luni, care aproape m-a costat viaţa.

Mă uit după nemernicul meu şi, pentru că nu îi sesizez prezenţa prin preajmă, mă întorc din nou spre Emma şi spun scurt.

— Nu!

Ochii ei se măresc de două ori mai mult şi îşi deschide buzele, apoi le închide la loc, probabil din cauza că nu ştie ce să spună şi pufăie aerul printre buze.

— Christina, trebuie să îi spui, mă mustră Emma, privindu-mă serioasă, iar eu îmi împreunez braţele la piept, privind-o cu o sprânceană ridicată.

— Nu, pe bune! i-o trântesc, amintindu-i într-un fel că şi ea e în aceeaşi oală cu mine.

— Oh, la dracu! înjură şi strâmbă din nas. Tot trebuie să îi spui, îmi zice şi revine la privirea ei serioasă, iar eu îmi dau ochii peste cap, oftând ironic.

— Poate! Asta dacă îi spui tu, însă te va demasca şi pe tine. Sau dacă îi spune Happy ori tata sau toţi ceilalţi, mă răstesc la ea, dar îmi revin repede şi încerc să îmi reglez suflul. O să creadă că sunt doar o adolescentă frustrată care a luat-o pe ulei şi caută constant pericole, că..., mă opresc din turuit cuvintele şi îmi simt ochii înţepaţi de lacrimile ce ameninţă să cadă.

— De ce spui asta?

— Simt că îi încurc viaţa, că vă încurc viaţa şi poate că dacă n-aş fi fost, nu s-ar fi ajuns la asta, spun, iar buzele mele vorbesc fără oprire şi simt nodul care mi se strânge în gât, ca un ghimpe.

Îmi trag nasul, clipesc des şi îmi trec limba peste buze, umezindu-le, în timp ce mă proptesc cu spatele de unul dintre pereţii sediului şi mă preling în jos, fundul meu atingând podeaua. Înnebunesc, asta e clar. *De ce naiba e aşa cald aici?*

— Christina?! aud cum Augustin mă strigă şi nici nu ştiu când a apărut în dreptul meu, dar nu sunt în stare să îmi ridic privirea din podea.

Suflu printre buze. O aud pe Emma spunându-i ceva, însă doar ca prin ceaţă, căci în următoarea secundă mă trezesc cu capul în jos, pusă cu burta pe unul dintre umerii lui Augustin.

— Augustin! îl strig, însă nici nu mă ia în seamă, ci continuă să se îndrepte habar nu am unde.

Aud un scârţâit de uşă, care mă face să spun toate rugăciunile posibile pe care le ştiu, în gând, şi aştept. O trânteşte şi se închide în urma noastră, iar eu mă trezesc pusă în picioare. Privirea lui Augustin numai una senină nu pare, pentru că pot să jur că e roşu de furie şi mai are puţin şi îi iese fum pe nări. Fac un pas în spate în timp ce el face unul spre mine, fără să ne adresăm vreun cuvânt, şi respir ritmat, ca să îmi stăpânesc ghemul din stomac, aşteptându-mă la orice din partea lui. Brusc mă trezesc că nu mai am unde să merg, spatele meu fiind lipit de perete. Trupul lui se lipeşte de al meu, ţinându-mă captivă între el şi perete, şi îşi apleacă chipul către al meu.

— Ce ar trebui să îţi fac ca să îţi scoţi tâmpeniile din cap? mă ceartă, deşi întrebarea pare să îi fie adresată lui şi nu mie.

Inspiră adânc mirosul pielii mele de pe gât şi urcă spre chipul meu, iar eu îmi simt inima pompând puternic sângele în vene, încălzindu-mă instant când îi simt respiraţia pe piele. *De ce naiba e atât de cald?* Îmi muşc puternic buza pe interior. Îl privesc în ochi, acum că şi el mă priveşte şi... la naiba! Îi iau chipul între palme şi îmi zdrobesc buzele de ale lui, căci simt nevoia să i le gust, să i le simt peste ale mele. O fir-ar să fie ei de hormoni.

— Asta pentru ce a fost? mă întreabă, iar zâmbetul ştrengar de pe buzele lui mă cam înmoaie.

— Nu ştiu! chicotesc.

— Data viitoare am să te torturez într-un mod pe care nu ţi-l poţi imagina, dacă continui să îţi mai faci gânduri negre, mă ameninţă. Tu eşti femeie în toată regula, nicidecum o adolescentă. Nu te mai defineşte de mult statutul acela şi o spun foarte serios, chiquita! îmi vorbeşte blând peste buze şi doar îl aprob.

Îi înlănţui gâtul cu braţele şi îmi afund chipul în scobitura gâtului său. Modul lui de a mă readuce cu picioarele pe pământ îmi oferă şi mai multă încredere, atât în el, cât şi în mine, făcându-mă să realizez că pot mult mai mult decât să îmi creez gânduri negre, care să mă doboare ca şi cum aş fi un nimic. Încă îmi este greu să depăşesc acea perioadă din trecutul meu şi chiar dacă Paul nu mai este de mult timp printre noi, amprenta sa încă mă bântuie. A ştiut cum să sape adânc în sufletul meu şi să mă domine într-un mod în care frica îţi era cea mai bună prietenă.

— Eşti mai puternică decât crezi, continuă Augustin să mă îmbărbăteze şi clatin din cap, aprobându-l. Aşa!

Îşi îndreaptă spatele, privindu-mă, şi îşi întinde mâna în direcţia mea, aşteptând. Îmi aşez mâna într-a lui şi ieşim din cameră, îndreptându-ne spre biroul lui Dominic. Acesta îşi ridică ochii din hârtiile împrăştiate şi ne priveşte pe sub gene, de îndată ce dăm năvală în birou, fără să batem la uşă – un obicei pe care l-am deprins de la Augustin – şi ne oprim în dreptul acestuia.

— S-a întâmplat ceva? îşi mijeşte ochii în direcţia noastră.

— Aş vrea să ne povesteşti puţin despre bunicii noştri, îi sugerez tatălui meu şi îl observ ridicându-se în picioare, nedumerit de ce anume îi cer aşa ceva.

— Ce se întâmplă? vrea să ştie. De ce...?

— Emanuel a incendiat ferma lui Michael, îl informează Augustin şi pot să observ cu uşurinţă cum ochii tatei se măresc.

— Stai, stai puțin. Când s-a întâmplat asta? continuă tata cu alte întrebări și, dacă nu ar fi fost și viața lui Mario la mijloc și probabil și a lui Michael și Ash, am fi stat la taclale ca și cum ne-am aminti lucruri din copilărie, însă nu e vreme de așa ceva, timpul ne cam presează.

— Tată, Emanuel îl are pe Mario! intervin, pentru că văd că nu ajungem niciunde. Dacă nu îi dăm ceea ce bunicii noștri au ascuns acum mult timp, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, îl omoară, îi explic în mare.

— Ce vrei să spui? Ce au ascuns bunicii voștri?

Dominic pare la fel de surprins de ceea ce aude de la noi, exact cum am fost și noi la fel de surprinși când ne-a spus Faith. Și am ajuns de unde am plecat, la nimic, zero barat. Mă așteptam totuși ca tata să știe măcar ceva, orice. Iau loc pe scaun și suspin. Miza a devenit mult prea mare, iar ruleta se învârte încontinuu, și nu știm unde se va opri.

— Întotdeauna am bănuit că Matthew Shaw, bunicul tău, pune ceva la cale, dar niciodată nu mi s-au confirmat bănuielile, spune Dom și privește într-un punct fix, meditând. Dacă aș ști despre ce anume e vorba, v-aș spune, dar așa...

Îl surprind pe Augustin privind spre jurnalele din mâinile lui, apoi își îndreaptă ochii spre tata și am sentimentul că vrea să îi spună ce conține. Doar că eu nu vreau. Mi-e frică de cum va reacționa Dominic, mai ales că până acum nicio veste nu i-a făcut deloc bine. Îl prind de braț, chiar înainte să spună ceva, și clatin din cap într-un mod negativ, dându-i de înțeles că nu e ok să i le arătăm lui Dominic. Nu încă. O fac pentru că vreau să îmi protejez tatăl de conținutul acelor jurnale, în special al mamei. A căutat întotdeauna motivul pentru care mama și-a luat viața, dar niciodată nu l-a găsit. Nu cred că inima lui ar face față șocului, nu după câte mi-a spus doctorul la ultima lui vizită la spital. În perioada aceasta, orice stres, orice șoc îi poate provoca un nou infarct. Nu vreau să îl pierd după ce abia l-am găsit,

dar sunt conştientă că tot ce se întâmplă acum nu îi va uşura viaţa. Melodia rock a unui telefon face zgomot în tot biroul, scoţându-ne din tăcerea în care am căzut cu toţii.

— Trebuie să plecăm, îmi spune Augustin, închizând apelul. Ceilalţi ne aşteaptă la maşini, mă anunţă şi îşi aşază palma pe umărul meu, iar eu îmi aşez palma peste a lui.

— Voi încerca să aflu mai multe. Voi căuta printre lucrurile pe care le am în garaj. Au rămas lucruri de când trăia mama ta, dar şi câteva de la bunicul tău, mi se adresează Dom mai mult mie, în timp ce ne îndreptăm spre ieşirea din birou.

Mă opresc în prag şi îi fac semn lui Augustin să o ia înainte, eu mai am ceva de făcut, înainte de marea noastră excursie.

— Tată?

Dominic îşi ridică privirea dintre foile pe care a început să le răsfoiască din nou şi mă priveşte.

— Christina, draga mea, eşti bine? mă întreabă şi pot citi îngrijorarea pe chipul său.

Ocoleşte biroul şi se postează în faţa mea.

— Te iubesc, tată! îi spun în timp ce fac un pas în faţă şi îi cuprind trupul, lăsându-mă în moliciunea braţelor sale.

— Şi eu te iubesc, draga mea! îmi răspunde şi îmi mângâie creştetul, oferindu-mi un sărut părintesc. Ce-ţi veni? mă întreabă, surprins de reacţia mea.

— Nimic! Dar simt că nu ţi-am spus îndeajuns de mult că te iubesc.

— Oh, fata mea!

Îmi oferă încă o îmbrăţişare caldă şi îmi dă drumul. Acum simt că totul va merge în direcţia corectă. Ies din birou şi dau peste Augustin, care stă rezemat de perete, aşteptând.

— Ai..., îmi înghit cuvintele, fiind surprinsă că m-a aşteptat.

Surâde şi se îndreaptă de spate.

— Nu cred că trebuie să îmi oferi explicaţii pentru ce e între tine şi tatăl tău, chiquita! În fond, e familia ta.

Îşi trece degetele prin părul meu şi se opreşte cu acestea sub bărbia mea. Simt durere în vorbele lui, deoarece tatăl meu încă trăieşte, pe când al lui e mort. Îl prind de mână, înainte să se îndepărteze prea mult de mine, şi mă postez în faţa lui.

— E şi tatăl tău, Augustin! îi spun şi îi cuprind mâna cu ale mele. În bune şi rele ţi-a fost alături ca un părinte, aşa că nu trebuie să...

— Întotdeauna te gândeşti la ceilalţi, chiar şi atunci când nu ar trebui. Sunt bine, Christina, nu trebuie...

— Îmi pronunţi numele doar atunci când te minţi de unul singur, i-o trântesc şi strâmb din nas. Nu eşti singurul care poate să îşi dea seama când celălalt minte, domnule Ozera! îl iau puţin peste picior şi surâd.

Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet ştrengar şi face un pas spre mine, mă prinde de mână şi mă trage după el, făcându-mă să chicotesc.

— Ai început să mă descoşi destul de bine, domnişoară Evans! zice, apoi se opreşte din mers şi chicotesc. Încep să mă tem că nu voi mai avea cu ce să te surprind, rânjeşte amar.

— Tu! Te temi? mă pufneşte râsul, dar mi-l înăbuş. Fiecare zi lângă tine e o surpriză, chicotesc şi o iau înainte.

Cu astea spuse, ne îndreptăm spre maşini. Ne urcăm în ele, cu Andy şi Emma pe bancheta din spate şi pornim spre complexul de apartamente, cu ceilalţi pe urmele noastre. Nu ştiu ce ne aşteaptă când vom ajunge în Colorado, dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice. Virăm spre stânga, apoi după zece metri facem dreapta şi o luăm tot înainte pe Fifth Avenue, accelerând ca să ajungem mai repede la destinaţie. Din câte ne-a spus Alex, avionul decolează în mai puţin de

trei ore, așa că avem doar câteva minute la dispoziție ca să ne facem bagajele și să pornim spre aeroport. Ajunși în parcarea complexului, mă îndrept, alături de Augustin, spre apartament, lăsându-i pe toți ceilalți să ne aștepte jos, pentru că ei au venit pregătiți. Clipesc des, ca să îmi mai revin din starea de somnolență, deoarece ochii mi se închid treptat, și intrăm în lift. Augustin mă strânge în brațele sale și aproape îmi vine să adorm din cauza căldurii pe care corpul său o emană, însă nu e timp pentru așa ceva acum, altfel pierdem avionul.

— Am crezut că v-ați pierdut pe drum, ne ia Meyleen peste picior, după ce intrăm în apartament.

— Poate că ar fi trebuit să ne pierdem, murmur în barbă și mă îndrept spre dormitor, aproape împleticindu-mă pe picioare.

Clar nu voi mai sta trează atât de mult, căci acum sunt mai rău ca un zombi și casc prelung când văd patul imens și moale, care parcă mă cheamă spre el. Oh, la naiba! Scutur ușor din cap și încep să fac bagajul, cât timp Augustin se ocupă de actele noastre. După aproape treizeci de minute, în care zici că am dormit pe mine, mișcându-mă cu viteza melcului, ies din dormitor și înaintez cu bagajul spre ieșirea principală.

— Cafea? îmi întinde Meyleen o ceașcă aburindă și zâmbesc.

O iau între degete și o duc spre buze. Inspir adânc aroma cafelei și sorb din lichidul maroniu o gură zdravănă, simțind căldura ce se revarsă pe gâtlej în jos. O beau pe toată în cel mai scurt timp. Mă pregătesc să ies din apartament, dar dau nas în nas cu Andy.

— Mergeți, mai am doar ceva de luat și vin și eu, ne spune Augustin chiar în momentul în care voiam să ieșim pe ușă.

Îl aprob şi ies. Intrăm în lift şi, în mai puțin de un minut, ajungem jos. Aranjăm bagajele în portbagaj, cât timp îl aşteptăm pe Augustin să apară, şi deschid portiera fix în momentul în care telefonul începe să îmi sune. Îl scot din buzunarul blugilor şi privesc spre ecran, dar numărul care apare îmi e total străin. Răspund repede, gândul zburându-mi la Mario şi la nemernicul de Emanuel.

— Nemernicule, de...

— *Christina?*

Glasul femeii de la celălalt capăt îmi întrerupe şirul cuvintelor şi încerc să îmi dau seama cine poate fi, căci vocea nu îmi este cunoscută.

— Da! răspund cu o uşoară reticenţă, chiar înainte ca apelul să se întrerupă. Alo? Alo? continui, dar nimic, apelul s-a închis.

Nu ştiu cine a fost la celălalt capăt, însă mi-a dat fiori şi dacă până acum simțeam că adorm pe mine, ei bine, în acest moment sunt mai trează ca oricând. Oricine a fost, a reuşit să mă sperie ca naiba.

— Christina? îl aud pe Augustin ca prin ceață şi tresar îndată ce palma lui se aşază pe umărul meu. Micuțo, eşti bine? Eşti albă ca varul, îmi spune şi îşi lipeşte palma de fruntea mea. Ce s-a întâmplat? îmi pune întrebare după întrebare şi mă priveşte insistent.

— Sunt bine, nu e nimic! răspund, dar numai bine nu mi-e.

Cine a fost doamna aceea? Ce voia de la mine?

Secretele încep să ne amenințe prezentul şi dacă nu le rezolvăm cât de curând, vor ajunge să ne bântuie viitorul, iar asta numai bine nu ne va face.

– Capitolul 7 –

Augustin Ozera
„Winter Park, Colorado”

Arunc o privire fugitivă spre Christina şi o văd la fel de îngândurată, ca şi în parcarea complexului de apartamente. Telefonul pe care l-a primit cu puţin timp în urmă i-a schimbat starea de spirit, de la o extremă la alta, şi asta nu îmi place. Aş vrea să ştiu din ce cauză, însă am să o las pe ea să îmi spună singură. Inspir adânc, cu cât întunericul învăluie cu a sa mantie oraşul şi apăs ambreiajul, schimb viteza şi înaintez spre aeroport, cu toţi ceilalţi pe urmele mele, inclusiv Katherine cu fiica ei şi Han Long.

Se pare că Joshua nu are atât de multă încredere în Kath, pe cât mi-a dat de înţeles la început, de aceea şi-a trimis mâna dreaptă cu noi. Chiar şi aşa, avem nevoie de tot ajutorul de care dispunem, ca să îl scoatem pe Mario din ghearele lui Emanuel, dar şi pentru ceea ce mai urmează să se întâmple. Doar Dominic a rămas, căci Alyah trebuie să aibă grijă de monstruleţul surorii mele şi a nebunului ei soţ şi nu vrea să o lase singură. Bine a făcut, căci problemele lui cu inima nu sunt de trecut cu vederea. Privesc fugitiv ecranul de la bord şi realizez că mai avem la dispoziţie doar o oră până la ora douăsprezece şi jumătate noaptea, când avionul decolează. Vom ajunge doar mâine pe la şapte-opt dimineaţa, mai ales că drumul spre cabană durează cam două ore, două ore şi jumătate, în funcţie de starea vremii. Totuşi, sper că am luat tot ce ne trebuie, căci nu am chef să mă trezesc în mijlocul unui uragan cu lucruri care nu ne sunt de folos. Sincer, nu ar fi pentru prima dată dacă ar fi să se întâmple. Data trecută, Arman şi-a uitat preţioasele scule şi a trebuit să ne descurcăm doar cu lucruri primitive, găsite prin tomberoane sau pe alee întunecate. De aceea, am încărcat totul, atât echipamentul lui Alex, cât şi a lui Arman,

dar şi armele necesare, într-un camion şi le-am expediat spre Winter Park, Colorado. În avion n-am fi avut cum să le luăm, fără să nu fim opriţi de poliţie la verificarea bagajelor, fără să mai socotim că depăşeam numărul de bagaje admis.

— Încă încerc să îmi dau seama cine era femeia care m-a sunat, dar... nimic, deşi...

Christina mă scoate din gânduri şi acum înţeleg de ce e aşa de distrasă. Îmi aşez palma peste mâna ei şi o strâng puţin, captându-i atenţia.

— Deşi...? o îndemn să continue.

— Pentru un minut m-a dus gândul că poate e..., se opreşte brusc şi nu mai continuă, ci doar expiră, închizându-şi ochii.

Pot să simt cu uşurinţă felul în care tremură. Ceva o cutremură pe dinăuntru, altfel nu ar fi reacţionat în felul acesta. Îi strâng din nou mâna şi îi dau de înţeles că nu are de ce să se teamă, sunt aici, şi voi fi lângă ea mereu. Trage puternic aer în piept, de parcă vrea să scape de disconfortul ce-i apasă sufletul, şi, după ce îşi deschide ochii, mă priveşte.

— Pentru câteva secunde..., se opreşte din nou, de parcă îi este greu să zică ce bănuială are. Am crezut că e mama, Augustin. Felul în care mi-a pronunţat numele, m-a dus gândul că poate e ea, dar nu are cum, clatină negativ din cap. Nu are cum, pentru că ea e... ea e moartă, continuă să vorbească, uitându-se într-un punct fix şi după glasul sugrumat pe care îl are îmi dau seama că se abţine să nu plângă.

O înţeleg, căci, în fond, şi eu îi duc dorul mamei mele, chiar dacă noi bărbaţii nu vrem să recunoaştem. Îmi trag mâna dintr-a ei şi îi şterg lacrima care i-a scăpat din ochi, fiind totuşi atent şi la drum.

Îmi trec degetele peste fineţea pielii şi o îndemn să mă privească, în timp ce îi spun:

— I love you!

Zâmbetul cald pe care-l afişează mă face să îi zâmbesc la rândul meu. Poate că e încăpăţânată, zăpăcită, în stare de orice ca să îi ajute pe alţii, o femeie puternică şi indepen-

dentă, dar asta nu înseamnă că nu are acel gol în suflet. Se simte, se observă. Până şi eu recunosc, aşa matahală cum sunt şi nebun, temperamental şi nemernic, că suntem doi oameni mari, dar sufletele ne sunt încă de copii. Copii care tânjesc după căldura mamei.

Schimb viteza după ce ies din curbă şi încep să mă întreb cine poate fi femeia care a sunat-o. E un mister care trebuie scos la suprafaţă, dar înainte de toate trebuie să îl găsim pe Mario.

— Ţi-a mai spus şi altceva, în afară de numele tău? o întreb cu ochii încă la drum, apoi mi-i dau peste cap, auzindu-l pe Andy cum sforăie.

Încă am sentimentul că o face dinadins, altfel nu pot înţelege cum mama naibii poate cineva să sforăie în halul acela, de zici că e un urangutan sugrumat de o sfoară. Arunc o privire în oglinda retrovizoare, cu scopul să văd ce se întâmplă în spate şi îl surprind pe nemernic spionând, pentru că un ochi îi este deschis şi priveşte când la mine, când la Christina, ascultând probabil conversaţia dintre noi. În rest, sora mea doarme dusă, gălăgia nici măcar nu o deranjează. Probabil şi din cauza lui Seb, care e un nerv cât e el de mititel.

— Nu, tocmai asta e ciudat! îmi răspunde, căzând din nou în gândurile care nu îi dau pace.

Îşi strânge genunchii la piept şi îşi lasă capul să atingă speteaza scaunului, uitându-se pierdută pe geam. Schimb din nou viteza şi virez la dreapta după cincizeci de metri, ca apoi să o reduc, după douăzeci de metri, intrând în final pe drumul care duce spre parcarea aeroportului. Mă învârt de vreo câteva ori prin parcare, negăsind unde naiba să las maşina, aşa că mai dau o tură şi găsesc, în final, un loc gol, pe undeva prin spate. Frânez brusc şi arunc din nou o privire în oglinda retrovizoare, pentru că am frânat intenţionat, ca să îi zgudui bine pe cei din spate. Aşa îi trebuie idiotului dacă face pe urangutanul. Doar Christina chicoteşte pe sub mustăţi, ştiind că am făcut-o intenţionat.

După ce opresc maşina, iau cheile, telefonul, portmoneul de pe bord şi ies, îndreptându-mă spre portbagaj. Îl deschid şi încep să scot bagajele pe rând, în timp ce Christina ajunge în dreptul meu, iar ceilalţi doi somnoroşi ies şi ei din maşină. Ne privesc, Andy întinzându-se mai rău ca un pisic, pe când Emma cască încontinuu, de zici că vrea să îşi oxigeneze creierul sau poate vrea să îl înghită cu totul pe nătărăul de lângă ea. Chiar dacă mi s-a părut ciudată relaţia lor, mai ales că n-am crezut vreodată că Andy se poate cuminţi, acum însă nu aş putea găsi un tip mai bun pentru sora mea ca nătângul ăsta. Nu a avut o viaţă prea frumoasă, dar nu a renunţat chiar dacă a fost bătut de soartă. Sora mea ar avea de învăţat din asta, poate aşa reuşeşte şi ea să se mai maturizeze. Arunc o ocheadă spre cei doi şi îi surprind într-o postură drăgăstoasă, care mă face să îmi mut ochii pe femeia din dreapta mea şi realizez că poate ar trebui să fiu mai drăgăstos cu ea şi nu aşa de nemernic.

Îmi mut privire iar pe cei doi amorezi şi îmi arunc ochii peste cap, urlând:

— Ţine-ţi mormolocii în frâu, cretinule, că imediat împânziţi parcarea aeroportului cu ei, bombăn către Andy.

Îmi răspunde cu un semn al păcii, în timp ce aproape îmi înghite sora, la cât de adânc îi bagă limba în gură, şi mă strâmb. O iau pe Christina de mână şi pornim spre intrare. Andy mă amuză şi mă enervează constant, în aceeaşi măsură, dar atunci când l-am cunoscut sau, mai bine spus, l-am găsit într-un şanţ pe undeva la marginea oraşului, nu fusese într-o stare prea bună. În acea zi eram cu Dominic. Se hotărâse să meargă la mormântul soţiei sale, pentru a-i lăsa flori. Trecuseră deja doi ani de la moartea ei şi voia să ţină un moment de reculegere în memoria sa. Ca să ajungem la mormânt – mai ales că biserica nu a fost de acord să-i ţină o slujbă de înmormântare, din cauză că s-a sinucis – am fost nevoiţi să o luăm pe strada Park, apoi prin pasajul Rowan, ca în cele din urmă să o luăm pe strada Terrace, doar ca să

ajungem la mormânt. Atunci l-am zărit pe Andy, după ce am luat ultima curbă, agonizând într-o baltă de sânge. Avea doar şaisprezece ani.

„— Dom! Dom, opreşte maşina, urlu la acesta din cauza unui corp care se mişcă la câţiva metri în faţă, atrăgându-mi atenţia. Dom! urlu din nou la şeful meu, scoţându-l din gândurile în care probabil a căzut.

Acesta frânează brusc, neînţelegând ce naiba m-a apucat de urlu aşa, şi înainte să poată să îmi adreseze câteva cuvinte de sănătate, ies ca un taifun din maşină şi alerg spre trupul care încă se mişcă. Sar în şanţul de jumătate de metru şi îmi plasez două degete sub gât, ca să îi iau pulsul, apoi număr, holbându-mă la ceasul de la telefon. Încă are puls, dar e slab, constat în sinea mea şi încerc să îl ridic, însă glasul lui Dominic mă opreşte.

— Nu îl ridica, urlă către mine şi îl privesc nelămurit. Aşteaptă până vine ambulanţa, căci s-ar putea să fie mai grav decât arată şi să îl mişti nu e o idee foarte bună, continuă să îmi spună ce trebuie făcut şi ce nu, atunci când un om e în starea în care e cel pe care l-am găsit acum, iar eu încuviinţez.

Îmi mut privirea înapoi pe băiatul care pare să fie într-o agonie imensă, din cauza multiplelor lovituri atât pe corp, cât şi pe faţă, şi îi observ buzele mişcându-se, de parcă ar vrea să spună ceva. Îl analizez atent şi găsesc sursa durerii lui. Plaga din abdomen e destul de mare şi sângerează, aşa că îmi scot tricoul de pe mine şi presez cu acesta peste rană, ca să mai opresc din sângele care nu conteneşte să iasă afară. Cineva sigur nu a încăput de el, de a ajuns în stadiul acesta. Îl observ cum îşi pune palmele pe pământ şi încearcă să se ridice, urlând din cauza durerii, dar nu îl las şi îl ţintuiesc înapoi, căci altfel ar putea avea probleme şi mai grave.

— Încearcă să rămâi acolo, nu...

— Pleacă şi lasă-mă să mor, îmi cere, dar nici nu mă gândesc să fac asta. Pleacă, îmi spune din nou şi încearcă să se ridice pentru a doua oară, dar cade înapoi în balta de sânge.

— Încăpăţânat eşti, murmur. Dacă nu rămâi acolo, mă aşez pe tine, îl ameninţ şi îl privesc cât pot de serios, dându-i de înţeles că nu glumesc.

Acesta schiţează un zâmbet slab, aproape spunându-mi că sunt nebun, un lucru ştiut chiar şi de mine, şi se aşază înapoi."

Cam aşa a început prietenia noastră, deşi au urmat zile în care era mai tot timpul abătut, chiar speriat în multe cazuri, apoi, pentru o vreme, a dispărut brusc. Ne-am trezit cu el înapoi după o lună şi jumătate. Nici în ziua de azi nu ştiu unde a fost, ce naiba a făcut, căci nu a vrut să ne spună absolut nimic nici mie, nici lui Dominic. Înaintăm spre intrarea în clădire, cu bagajele după noi. Ajunşi înăuntru, ne facem check-in-ul, apoi trecem cu uşurinţă de postul de control şi ne îndreptăm spre poarta de îmbarcare. O trag pe Christina mai aproape de mine şi o iau în braţe, nu înainte de a lăsa bagajele pe scaune.

O simt încordată. Îşi ascunde chipul în pieptul meu, însă nu pentru mult timp, căci melodia telefonului care tocmai sună ne readuce la realitate. Începe să se buzunărească în toate părţile, găsindu-şi, în final, telefonul, în buzunarul din faţă al gecii. Îl scoate şi răspunde, fără să se mai uite la apelant. Nu ştiu cine e, dar după felul în care se schimbă la faţă am o vagă idee că e aceeaşi femeie care a sunat-o şi în parcare.

Îşi întoarce privirea stupefiată spre mine şi înghite în sec, punând telefonul pe speaker, ca să pot auzi şi eu.

— *Christina...,* femeia îi pronunţă numele cu o căldură stranie în glas, apoi totul se întrerupe timp de câteva secunde. *Nu... ven...,* semnalul e cam slab, distorsionând

vocea femeii. *Chris..., drag... a mea,* se aude şi îmi îndrept ochii spre micuţa mea.

— M-m-ma...mă! rosteşte cu greu cuvântul, aproape şoptit chiar, dar mă îndoiesc că mama ei ar fi în viaţă.

Buzele îi tremură necontrolat şi dacă aş pune mâna acum pe ea, mai mult ca sigur i-ar ceda genunchii. Îşi muşcă frenetic buzele, închizându-şi scurt ochii, în timp ce de la celălalt capăt al firului se aud în continuare tot felul de foşnete, zgomote ale unor lucruri aruncate, dar şi vocea care pare să o bage în sperieţi pe Christina. Nu ştiu cine are chef de glume proaste, dar nu am de gând să las pe nimeni să îi facă rău, să o distrugă psihic, aşa cum au făcut cu ea înainte. Nici acum nu şi-a revenit complet, iar coşmarurile îşi mai fac loc printre visele ei, din când în când. Îi iau telefonul din mână, fără să stau pe gânduri, şi îl duc la ureche, după ce îl scot de pe speaker.

— Nu ştiu ce doreşti de la soţia mea, dar să te ia dracu` dacă eşti cine bănuiesc eu că eşti, îi adresez câteva cuvinte persoanei de la celălalt capăt, cuvinte nu prea frumoase. Nu ai să scapi vie din mâinile mele, îi spun şi dau să închid, dar glasul femei se aude din nou, oprindu-mă.

— *Chris..., Cla...,* se aud cuvintele cu întrerupere, apoi alte foşnete şi zgomote înfundate, ca în final să se audă gâfâitul unei persoane care fuge. *Nu tre..., ţine-o...*

Semnalul se întrerupe brusc.

Până şi mie mi-a dat fiori reci pe şira spinării telefonul acesta. Totul a început să se dea peste cap, luând-o pe un cu totul alt drum şi când crezi că a revenit la normal, ajungi să cazi în abisul care s-a deschis din nou sub tine.

— Cui i-ar arde de asemenea glume? întreabă, iar neliniştea din sufletul ei îşi spune cuvântul.

Am o vagă idee că sunt cele două cretine, doar ele sunt în stare să îţi omoare şi ultima speranţă. Îi mângâi spatele cu palma, iar pieptul îi urcă şi coboară, în încercarea de a respira regulat. În difuzoare se anunţă îmbarcarea, îndemnându-mă

să iau bagajele şi pornim spre poarta cu numărul 40B. Dăm biletele la verificat şi, după ce le avem din nou în mână, traversăm tunelul care face legătura cu avionul şi începem să ne căutăm locurile, acum că suntem înăuntru. O las pe Christina la geam, cât timp pun bagajele în compartimentul de sus, şi arunc o privire spre ea, constatând că e la fel de căzută pe gânduri, ca acum câteva minute. Mă aşez pe scaunul liber şi o trag în braţele mele, pentru ca următoarele patru ore şi treizeci şi cinci de minute să fie doar ale noastre.

***

30 Octombrie 2016
Duminică

Clipesc des, ca să îmi revin din aţipeală, simţind-o pe Christina foindu-se în scaun şi încerc să îmi dau seama când am adormit. Probabil am fost mult prea obosit ca să îmi fi dat seama de asta. Scot telefonul din buzunar şi verific ceasul, acesta indică că ar mai fi doar vreo câteva minute până să se facă cinci dimineaţa şi constat că nu mai este mult până să aterizeze avionul. Arunc o privire fugitivă pe micuţul geam al avionului şi, odată cu risipirea norilor, pot să observ ce e jos. *Zăpadă,* constat în sinea mea şi de asta mă temeam, deoarece ne va cam îngreuna căutările şi s-ar putea ca multe urme să fie acoperite deja. Mă aşez mai bine în scaun, simţind uşoare turbulenţe din cauza aerului, şi încep să îmi fac o mie de planuri în gând. Trebuie să îl scoatem cumva pe Mario de unde îl ţine Emanuel captiv.

După alte zece minute, simt avionul pregătindu-se de aterizare, moment în care Christina se trezeşte buimacă şi cască, ascunzându-şi chipul în palme. Cred că e pentru prima dată când a reuşit să doarmă cât de cât bine, fără alte lucruri care să îi perturbe somnul. Se întinde ca o pisicuţă şi îmi aruncă o privire de somnorici. Zâmbesc şi o trag mai aproape, dorindu-mi să îi gust buzele, dar, cum lucrurile

bune nu ţin prea mult, ne trezim cu Andy pe capul nostru. Noroc că până în acest moment a stat cu patru scaune mai în spate de noi, altfel aş fi tâmpit tot drumul din cauza sforăitului său idiot.

— Data trecută nu am reuşit să ne dăm cu ATV-urile, deoarece mocirla de atunci ne-a împiedicat să facem asta. Acum însă... zăpadă, ATV-uri, nebunie, adrenalină, tăvăleală.

Îşi freacă mâinile una de alta, trăncănind cuvânt după cuvânt şi se trezeşte cu o palmă peste ceafă, venită de la soră-mea.

Un obicei deprins cred că de la mine, din câte observ. Andy îi aruncă o ocheadă încruntată, la fel face şi Emma, apoi îl prinde de guler şi îl trage mai aproape de ea, captându-i buzele într-un sărut. După felul în care se mozolesc ăştia doi, pot să jur că mai au un pic şi se înghit cu totul. Nu am mai văzut-o pe soră-mea în halul acesta nici când era în relaţie cu Kyle, de aceea cred că hormonii sunt de vină aici. Prea mult testosteron bagă boul ăsta în ea. Totuşi, sper că s-a mai maturizat, doar sper, pentru că până acum am văzut-o mai mult cu capul în nori, nu pe umerii ei. Clatin din cap ca să îmi scot de pe retină imaginea la care tocmai am asistat şi mă ridic în picioare, de îndată ce avionul s-a mai eliberat de pasageri. Scot bagajele din compartimentul de deasupra, în timp ce micuţa mea îşi îmbracă geaca şi îşi trage căciula pe cap, zgribulindu-se.

Îmi aduc aminte de nebuniile pe care le făceam când veneam aici, dar şi la cabana lui Dominic din Aspen. Tot ce sper e să avem ocazia să ajungem şi acolo, mai ales că tatăl ei a construit cabana special pentru mama ei, iar tot ce conţine cabana, de la poze înrămate, până la mobilier, veselă, totul e aranjat de mâna mamei sale. Poate aşa va ajunge să o cunoască mai bine, dacă n-a avut ocazia în trecut. Christina îşi îndreaptă privirea spre mine, poate şi din cauză că mă holbez cam insistent la ea şi rânjesc.

— Termină! mă dojeneşte şi ridic mâinile în aer.

— Nu am spus nimic! spun, în apărarea mea, şi mă trezesc cu un pumn de toată frumuseţea în umăr, făcându-mă să izbucnesc într-un râs colorat.

— Dacă nu ai fi iubitul meu şi nu ai avea mutrişoara aia drăgălaşă, îmi spune în timp ce face cerculeţe în jurul feţei mele cu degetul, ieşind dintre scaune, te-aş pocni direct în faţă, mi-o trânteşte încruntată şi îşi strânge buzele, strâmbând din nas, apoi îmi întoarce spatele – prilej bun pentru a i-o întoarce – şi înaintează spre ieşire, cu mine în spatele ei.

— Din câte îmi aduc aminte, nimic nu te-a oprit până acum să îmi pocneşti mutrişoara drăgălaşă, i-o întorc, muşcându-mi puternic buza de jos.

Îmi plasez palma peste fundul ei bombat, plesnind-o, şi i-l strâng cu putere, făcând-o să tresară, înjurând.

— Fir-ar mama ei să fie! spune şi îşi astupă gura cu palmele, privindu-mă cu ochii mari.

— Limbajul, domnişorică, că nu eşti în codru!

Ne cam luăm în gură unul cu celălalt şi nu îmi displace asta, pentru că îmi este dor de perioada noastră de la început. Cea în care, mai tot timpul, ne plesneam, ne dojeneam, ne înjuram, sfârşind în ipostaze nu tocmai decente.

Traversăm tunelul de la avion până în incinta clădirii şi ne îndreptăm cu toţii spre ieşirea din aeroport, dar înainte de toate ne oprim la secţiunea maşini de închiriat şi îl băgăm pe Arman la înaintare, căci ştie exact ce trebuie să facă şi ce maşini să închirieze. După zece minute de aşteptare – minute care ni s-au părut extrem de lungi – ne îndreptăm cu toţii spre garaj, pentru a ne lua în primire maşinile. Ajunşi la maşină, ne urcăm bagajele în portbagaj, apoi ne facem comozi în scaune, eu la volan, Christina în dreapta mea, iar cei doi porumbei amorezaţi, care zici că nu mai au mult şi iau somn, din nou, pe bancheta din spate. Pornesc maşina, fac manevrele necesare, îndreptând botul acesteia, şi pornesc în trombă spre cabana care multe nopţi şi zile a fost martora

tâmpeniilor pe care le făceam în adolescenţă. Petrecerile se ţineau lanţ, muzica bubuia în difuzoare, alcool în pahare şi femei pe jumătate goale. A fost un an de pomină, mai ales că împlinisem cei douăzeci şi unu de ani, iar la vârsta asta se spune că băieţii devin bărbaţi. Virez spre dreapta la prima intersecţie şi o iau pe o străduţă puţin mai îngustă – de abia dacă pot trece două maşini una lângă alta – şi înaintez spre cabană, trecând prin tunelul format de copacii înalţi, plini de zăpadă.

De obicei ne ia cam două ore să ajungem la destinaţie, dar cum zăpada s-a aşternut deja prin anumite părţi din Colorado, inclusiv aici, ne putem aştepta la orice. Apăs ambreiajul, schimb viteza şi înaintez, cu farurile aprinse, deşi începe să se lumineze afară. Arunc o privire curioasă spre dreapta şi o surprind pe Christina cu ochii închişi, probabil adormind după ce am urcat în maşină. Arunc o privire şi spre cei doi din spate, privind în oglinda retrovizoare şi mă surprinde că Andy nu mai sforăie ca un babuin. Apăs din nou ambreiajul, apoi încetul cu încetul apăs pe frână, acum că drumul o ia la vale, încetinind din când în când. După încă patruzeci de metri, fac dreapta. Trecem pe lângă lacul din mijlocul pustietăţii, un loc plin de amintiri, dar şi de întâmplări groaznice.

Din câte îmi aduc aminte, dar şi din poveştile auzite de la bătrânii din orăşelul vecin, aici şi-a înecat iubita doctorul Ewan Smith, pe undeva prin anii ’80. Unii spun că doctorul suferea de demenţă, alţii spun că iubita l-a înşelat şi de aceea s-a răzbunat, omorând-o. Nu ştiu exact care e adevărul, însă mulţi se jură, cu mâna pe inimă, că pe la miezul nopţii – ora la care doctorul s-a dus cu barca până în mijlocul lacului şi a aruncat trupul fetei în apă, legat de picioare cu o sfoară, de care atârna un bolovan – se poate vedea o siluetă păşind pe malul lacului. Te trec fiorii când te gândeşti la asta, poate de aceea am avut, împreună cu Mario, Toby şi cu Andy, ideea nebună de a o aduce pe Erin – o tipă cu care şi-o trăgea

fratele micuţei mele – în locul acesta, doar ca să o speriem. Asta după ce a încercat să dea foc cabanei în care eram. Amintiri din copilărie. Arunc o privire scurtă la bordul maşinii, spre ceas, şi constat că e deja opt dimineaţa, iar razele soarelui încep să coloreze cerul într-un galben rozaliu. Îmi pun palma pe piciorul Christinei şi îl strâng cu putere, până în punctul în care tresare speriată şi înjură în barbă.

— Drace!

— Limbajul, domni...

— Oh, la naiba cu limbajul! mi-o trânteşte, frecând locul vătămat. Cred cu tărie că ai o plăcere sadică în a-mi provoca durere, mă dojeneşte şi rânjesc cu gura până la urechi, dezvelindu-mi dantura.

Îmi îndrept ochii spre ea şi o privesc printre gene, cu un rânjet ca de drac în colţul gurii, şi dacă până acum gândurile mele au fost cuminţi, ei bine, în acest moment până şi diavolul se miră de ce îmi trece prin cap. I-aş provoca eu durere, dar una de plăcere, în care gura ei dulce să îmi urle numele. Îmi pun din nou palma pe piciorul ei şi încep să urc cu spre interiorul coapselor, simţind-o cum se fâstâceşte în scaun. Îşi pune mâna peste a mea şi mi-o opreşte, înainte să urc prea sus.

— Augustin! mă atenţionează Christina, sugerând că nu e un moment bun, dar nici locul nu e potrivit.

Îmi mut privirea la drum, schimb din nou vitezele şi intrăm, în cele din urmă, în resortul Winter Park. Înaintez cincizeci de metri şi fac stânga, intrând pe străduţa care duce spre cabana în care vom sta, cea aflată la capăt de drum. Încetinesc treptat şi opresc maşina în parcare, apoi deschid portiera şi primul lucru pe care îl fac e să merg în spatele cabanei, să mă asigur că tot echipamentul e deja aici. Colţurile gurii mi se ridică într-un zâmbet mulţumit la vederea camionului şi mă reîntorc la ceilalţi. Deschid portbagajul şi încep să scot din bagaje, răcorindu-i puţin pe ceilalţi, doar că de clintit nu se clintesc.

Sigur mai sunt în viață? mormăi în sinea mea şi există doar un mod de a verifica asta. Le deschid portiera larg, pe partea lui Andy, pentru că de el vreau să mă iau, şi strâng între palme o cantitate mărişoară de zăpadă, modelând un bulgăre. Îmi fixez bine ţinta, adică capul lui, şi ridic mâna în aer, luându-mi astfel avânt. Îl arunc cu putere, bulgărele sfârşind direct spre ţinta dorită. Mă aplec şi mai iau zăpadă, o modelez şi îl arunc bulgărele fix în capul lui Andy, de îndată ce se fâstâceşte în scaun, trezit probabil de bulgărele de dinainte.

— Lua-v-ar dracu'! pufneşte zgomotos şi începe să se scuture de omătul de pe haine, trezind-o şi pe sora mea. Nu mai poate omul nici să îşi odihnească oasele? se vaietă de parcă ar fi un moşneag de vreo optzeci de ani, dar pe mine mă pufneşte râsul.

— Nu am ştiut că te-ai transformat într-un pensionar! fac mişto de Andy şi mă trezesc că îmi arată degetul mijlociu, în toată splendoarea lui.

— Oh, Doamne! exclamă Emma şi mai mult ca sigur şi-a dat ochii peste cap, deşi puteam să jur că am pierdut-o pe undeva pe drum, pentru că până acum nu i-am auzit deloc vocea, lucru ieşit din comun, mai ales că atunci când şi-o deschide, trăncăne ca o moară stricată.

Emma îşi mijeşte ochii spre mine, apoi se încruntă şi dacă ei cred că au scăpare, să se gândească de două ori înainte. Îmi iau avânt şi mă pregătesc să le mai servesc încă un bulgăre, poate, poate se trezesc de-a binelea, dar sunt luat prin surprindere de bulgărele care îmi nimereşte faţa. Pufăi frustrat, pentru că nu am luat în calcul şi celelalte direcţii din care pot fi lovit de un bulgăre de zăpadă. Îmi trec palma peste chip şi dau jos excesul de omăt, iar apoi îmi mut privirea în toate părţile şi găsesc locul de unde a venit bulgărele. *Deci, aşa!* mormăi la vederea Christinei cu câţiva bulgări în braţele ei.

— Ai face bine să îi laşi jos sau suporţi consecinţele, o ameninţ cu un zâmbet jucăuş pe faţă, dar se pare că nu are de gând să facă asta.

Mă priveşte pe sub gene, în timp ce ia în mâna dreaptă un bulgăre, apoi îl ridică în aer, fixându-şi ţinta, adică eu, şi îl aruncă cu putere în direcţia mea. Acesta se sfărâmă în bucăţele de pieptul meu, făcându-mă să râd şi acum eu o fixez pe Christina cu privirea.

Nu mai scapi. Adun zăpadă în palme şi pornesc spre micuţa pacoste, modelând omătul într-un bulgăre şi îl arunc spre aceasta, în timp ce fugim; eu spre ea, ca să o ajung, iar ea fuge de mine, ca să scape. Dar cum a nins destul de mult, zăpada are câţiva centimetri grosime, îngreunându-i astfel fuga. O ia spre pădure, căzând, din când în când, dar într-un final o ajung din urmă, o prind de braţ, ca să o opresc, şi o trag spre mine. Însă planul din capul meu nu se concretizează, pentru că ne trezim afundaţi în zăpadă, eu căzând peste ea. Suflu uşor sacadat, aburii ieşindu-mi pe gură din cauza temperaturii scăzute şi o privesc preţ de câteva secunde, apoi mă ridic în genunchi şi îmi aşez palmele pe picioarele ei. I le despart şi i le încolăcesc în jurul taliei mele, privind-o. O iau prin surprindere, de îndată ce încep să o acopăr cu zăpadă din toate direcţiile, dar mă opresc instantaneu, aruncându-i o privire compătimitoare, în timp ce zâmbetul îmi dispare de pe chip. Pur şi simplu, stă nemişcată, cu mâinile întinse, acoperită de omăt şi pot să jur că nu mai respiră.

La dracu`! La dracu`! La dracu`! înjur în sinea mea şi acum cred că am făcut-o lată rău de tot. Încep şi dau zăpada la o parte, cu inima bubuindu-mi deja în piept, dar sunt luat din nou prin surprindere atunci când două mâini mă prind de braţe şi reuşesc să mă răstoarne într-o parte, iar Christina ajunge deasupra mea. La asta nu mă aşteptam, dar trebuie să recunosc că a fost o mutare destul de inteligentă, pentru că acum eu sunt îngropat în omăt. Dar tot nu mă las şi o

răstorn înapoi în zăpadă, ajungând din nou deasupra ei, dar acum îi duc mâinile deasupra capului. Amândoi respirăm greoi, aburii ieşindu-ne printre buze şi ne privim în ochi. Dacă n-ar fi misiunea de salvare şi tâmpenia aia de petrecere de Halloween, la care suntem nevoiţi să mergem, aş mai ţine-o tot aşa, cu Christina prin zăpadă, apoi am sfârşi sub duşul fierbinte din camera noastră. Îmi trec ochii de sus în jos peste corpul ei şi îmi îngrop gura în a ei, sărutând-o pasional, dar şi sălbatic, plimbându-mi palma peste piciorul ei stâng, plasându-i-l în jurul meu.

— Te iubesc, încăpăţânato!

Îmi zâmbeşte şi mă trage într-un alt sărut, acum iniţiat de ea. E la fel de pasional şi de sălbatic.

— Te iubesc, mi angel[1]!

Zâmbesc. Mă ridic în picioare şi îi întind mâna, pe care mi-o prinde imediat şi o ajut să se ridice. Scăpăm de excesul de zăpadă şi pornim spre cabană. Ajunşi înapoi, observ camionul pe jumătate descărcat, ceea ce mă duce cu gândul că restul echipei a început să se mobilizeze pentru a începe misiunea. Intrăm în cabană, dar ceea ce se întâmplă în următoarea secundă mă propulsează în ţara demenţilor scăpaţi de la balamuc.

— Oh, mi bella[2]!

Glasul unui bărbat îmi atrage atenţia şi privesc încruntat în direcţia acestuia, încercând să îmi dau seama cine e şi ce caută aici.

Dar nu l-am mai văzut în viaţa mea, până în acest moment. Cu zâmbetul pe buze, trece pe lângă mine şi se îndreaptă... Rămân mască când acesta se opreşte în faţa Christinei şi o face să se izbească de trupul lui, apoi îi ia chipul între palmele sale, înainte ca ea să poată reacţiona, şi îşi lipeşte buzele băloase de ale ei, sărutând-o. *Ce mama dracului?!* Rămân ca trăsnit, de zici că acum m-a lovit un

1 Te iubesc, îngerul meu!

2 Oh, frumoasa mea!

trăsnet de câţiva volţi, din cap până în vârful degetelor de la picioare, şi îmi ia cam cinci secunde să îmi revin din şocul în care am căzut. O observ pe micuţa mea cum încearcă să scape de namila ce o sărută cu forţa. Îl împinge, îl loveşte, dar cretinul tot nu o lasă în pace. Simt cum clocotesc pe dinăuntru.

Tremur din cauza nervilor, care tocmai m-au învăluit, şi îmi aşez palma pe umărul idiotului. Îl întorc, fix în momentul în care îmi ridic pumnul în aer şi i-l servesc direct în moacă. Nimeni nu se atinge de ea, la dracu`, nimeni şi mai ales nimeni nu îi sărută buzele, în afară de mine. Să-l ia mama dracului! Îi car pumni, fără să clipesc, chiar dacă acesta zâmbeşte ca un cretin şi nu face nimic ca să se apere. Îi prind gulerul în pumni şi îl izbesc cu putere de unul dintre pereţii cabanei, atrăgând atenţia celorlalţi.

— Stephen?!

Glasul surprins, dar şi şocat a lui Katherine îmi dă de înţeles că îl cunoaşte şi aş vrea să ştiu şi eu de unde mama dracului.

Şi repede, altfel îl trimit direct la dracu` şi înapoi, atât de tare mocnesc nervii în mine. Îl ţin bine de gulerul cămăşii şi îl trag puţin spre mine, numai pentru a-l izbi din nou de perete, făcându-l să îşi închidă ochii, apoi să-i deschidă larg, aţintindu-mă cu un rânjet tâmpit pe faţă. Chiar nu înţeleg de ce zâmbeşte. Îşi mută privirea spre cineva din spatele meu, rânjind în continuare, şi am o vagă idee că ochii lui sunt fixaţi pe micuţa mea. *Cine mama mă-sii se crede?* mârâi în sinea mea şi scrâşnesc din dinţi.

— Cine naiba eşt...? dau să îl întreb, dar cuvintele lui mă fac să le înghit repede pe ale mele.

— Ţi-am spus că ne vom revedea, bella[1], se adresează Christinei, făcându-i jucăuş din ochi şi asta mă înfurie şi mai rău, mai ales că acesta continuă să rânjească ca un prost.

1 Frumoaso

Mă întorc în spate şi îi arunc o privire încruntată şi confuză Christinei, care pare nedumerită de tot ce se întâmplă. Ceea ce văd în ochii ei e doar scârbă, dispreţ, ură, iar felul în care îşi strânge palmele în pumni îmi dă de înţeles că e furioasă, dar şi că îl cunoaşte de undeva.

— Mi-ai dus dorul? continuă boul să îi adreseze cuvinte Christinei şi dacă mai continuă mult am să îl las fără dinţi în gură. Ultima noastră întâlnire nu a fost tocmai romantică, continuă şi gura nu îi mai tace, înfuriindu-mă şi mai mult.

Îmi strâng pumnii în jurul gulerului său şi îl trântesc din nou de perete, captându-i atenţia.

— De unde mama naibii îmi cunoşti tu soţia? îi arunc o privire ucigătoare, simţindu-mi maxilarul încleştat. Spune! Altfel te fac una cu peretele şi te zidesc în el.

Se pare că nici nu ia în seamă ameninţarea mea, doar continuă să se holbeze ca un cretin la femeia din spatele meu.

— De ce nu o întrebi pe ea, face referire la Christina, iar modul în care îmi vorbeşte mă îndeamnă să îmi arunc ochii spre femeia care îl priveşte încă dispreţuitor.

— El e cel care m-a ajutat la răpirea Christinei, acum un an şi ceva, mă lămureşte, într-un final, Katherine.

Acum înţeleg de unde se cunosc, dar nu are niciun drept să o sărute pe Christina.

— Şi poţi să îmi spui şi mie, ce mama dracului face el aici?

Privirea mea cade pe Katherine, iar felul în care reacţionează îmi dă de înţeles că ascunde ceva.

— Kath!

Tonalitatea gravă pe care o folosesc o face să tresară.

— Stephen ne poate introduce fără probleme la petrecerea de logodnă a lui Shao Zhen Kang, îmi răspunde repede. Cea la care suntem invitaţi. Cu el a vorbit Joshua, continuă să mă informeze şi ceva nu îmi miroase bine.

Nu e vorba de faptul că poate avem nevoie de un duş, dar situaţia de faţă se împute rău. Aliaţii pe care îi avem în acest moment, aproape că ne-au omorât în trecut, de aceea totul pare mult prea suspect, chiar şi comportamentul lui Katherine. Îi dau drumul idiotului, o trag pe Christina lângă mine şi ne îndreptăm spre scările ce duc la etaj, dar glasul idiotului ne opreşte din drum.

— Pe curând, mi bella[1]! Mi-a părut bine să te văd din nou, trăncăneşte încă gura idiotului. Buzele tale sunt...

Christina se desprinde din strânsoarea mâinii mele şi se întoarce în spate, păşind spre idiotul care doar stă şi rânjeşte. Colţurile gurii mi se ridică într-un zâmbet drăcos, îndată ce pumnul Christinei face cunoştinţă cu nasul acestuia, zdrobindu-l. Felul în care sângele îi ţâşneşte mă face să fiu mândru de ea.

— Prefer să mă sărute un şobolan împuţit, decât o jigodie ca tine, îi spune, ştergând definitiv zâmbetul de pe faţa lui Stephen.

***

— La naiba! înjur, pentru că tot n-am găsit locul în care e ţinut Mario, chiar dacă am răscolit aproape întreaga pădure.

Ceva mă face să cred că e ţinut în vreo cabană abandonată, doar că, spre disperarea mea, nu am găsit niciuna, poate de aceea ne-am şi hotărât să amplasăm câteva camere de luat vederi cu senzori. Mă învârt ca un titirez prin mijlocul livingului, studiind din când în când monitoarele lui Alex, cât timp ceilalţi se pregătesc, însă nu găsesc nimic suspect. Îmi mijesc ochii şi îmi frec bărbia proaspăt rasă. Întorc camera aflată lângă lacul acela sinistru şi ceva îmi dă de bănuit, mai ales că se văd câteva siluete umblând pe acolo. Încerc să găsesc un unghi bun ca să pot vedea cine e, dar se pare că nu am noroc. Parcă ştiu că îi urmărim. Scrâşnesc din dinţi, mă îndrept de spate şi iau cana cu ceai

1 Frumoasa mea

între degete. O duc spre buze şi sorb din aceasta, lăsând lichidul uşor maroniu şi amărui să îmi încălzească corpul, în timp ce scot telefonul din buzunarul pantalonilor de stofă pe care îi port şi privesc spre ecran. *E şapte seara,* constat şi sorb din nou din cana mea cu ceai. Încep să mă întreb unde sunt ceilalţi, căci se presupune că ar trebui să fim în acest moment pe drum, spre cabana chinezului.

Las cana pe masă şi îmi aranjez sacoul şi cămaşa, descheiată la primii trei nasturi de sus, lăsând la vedere o parte dintre tatuajele pe care le port cu mândrie şi arunc o privire în oglinda de pe perete la tot machiajul pe care trebuie să îl port. Se presupune că eu sunt lupul cel rău, machiat pe toată faţa cu negru, gri şi puţin alb, ici şi colo, şi cu ochii de culoarea unui auriu sau galben pământiu, ce culoare o mai fi şi aia. Lentilele astea nu sunt chiar atât de incomode pe cât am crezut la început. Gândul îmi zboară brusc la Christina şi încep să mă întreb în ce va fi costumată, nu de alta, dar Emma nu m-a lăsat să trag cu ochiul, spunându-mi că voi avea destul timp să îmi curgă balele până în podea, după ce o văd. Îmi trec degetele prin păr, aranjându-l şi mai iau încă o gură de ceai, aruncându-mi ochii în direcţia idiotului care se apropie de mine. Întotdeauna am ştiut că lui Andy i se potriveşte mai bine rolul lui Fester Addams, decât rolul lui Gomez Addams, poate şi din cauza comportamentului său copilăros, în mare parte, dar şi din cauza glumelor idioate pe care le face. Îşi vâră mâna dreaptă în buzunar, iar cu cealaltă ţine o pipă între degete şi pufăie din aceasta, exact cum face Gomez. Îşi exersează până şi mersul acela ciudat şi e îmbrăcat exact ca el – în veşnica ţinută formată dintr-o pereche de pantaloni negri, de stofă, capotul acela scurt, legat cu un cordon roşu cu modele negre în jurul brâului şi eşarfa adunată sub gât sau ce mama naibii o mai fi. Se vede că le poartă cu mândrie, căci prea îşi ţine nasul pe sus. Îşi duce pipa spre buze şi pufăie de câteva ori din aceasta, oprindu-se în dreptul meu, suflând fumul în direcţia mea. Strâmb din nas şi îmi arunc ochii peste cap, într-un mod arogant şi ironic.

— Dacă vrei să urli la lună, să ştii că tocmai a apărut pe cer, începe Andy şi se pare că are chef să se amuze pe seama mea, pufăind din când în când din blestemăţia aceea de pipă. Vrei să te scarpin după ceafă, lupişor?

I-aş scărpina eu una zdravănă după cap, dar mă surprind chiar şi pe mine cât de calm sunt, totuşi nu m-ar mira să mă scoată din minţi şi să îi trăsnesc una.

— Bun băiat! Bun băiat!

Îmi gâdilă bărbia cu degetele, de parcă mi-aş fi scuturat vreun picior, după ce mi-am marcat teritoriul.

Îl plesnesc bine peste mână, ca să înceteze, iar în peisaj îşi fac apariţia şi ceilalţi.

— Sunt un vârcolac, Andy, nu o tâmpenie de golden retriever, pe care să-l ciufuleşti tu când ai ocazia, mârâi vădit enervat. Mai bine ai căuta-o pe Morticia ta, deşi am o vagă idee că tocmai îţi pregăteşte culcuşul în spatele cabanei. Cam de vreo doi metri adâncime, îi dau peste nas şi aproape îşi scapă pipa pe jos.

Îmi mut instantaneu privirea spre scări. Sunetul unor pantofi cu toc se aude ca un ecou prin toată cabana, iar cea care îmi captează cel mai mult atenţia e chiar Christina. Poate şi din cauza roşului care predomină în ţinuta ei, împreună cu negru şi un pic de alb. Soarbe din cana ei, înaintând prin încăpere, şi mă zgâiesc la ea cu o falcă în pământ. Dacă nu îmi închid gura, sigur vor cădea şi câteva bale.

„Femme fatale”[1]. Parcă joacă rolul Scufiţei Roşii. Asta din cauza rochiei care îi ajunge puţin mai jos de fese, de culoare roşie, cu dantelă neagră, pe ici şi colo cu puţin alb, bufantă, şi cu un corset negru ce-i strânge puţin talia şi îi pune în evidenţă sânii. Îmi muşc buzele pe dinăuntru, ca să îmi ţin „prietenul” în frâu. E clar că imaginaţia mea a luat-o razna. Mă văd urmărind-o prin pădure, când ea se îndreaptă spre casa bunicii, exact ca un veritabil vârcolac care îşi urmăreşte prada. Cizmele joase, lungi până la genunchi, de

1 „Femme fatale” – versiunea în limba franceză a expresiei: „femeie fatală”

culoare neagră, sunt completate de cataramele argintii, iar capa scurtă – care îi cade pe umerii uşor goi, în timp ce gluga imensă îi stă aşezată frumos pe mijlocul capului – îi scoate în evidenţă cele trei zgârieturi adânci de pe chip, dar şi ochiul alb, oferindu-i esenţa necesară pentru a excita pe oricine o vede. Dispoziţia mea se schimbă brusc, amintindu-mi de toţi băloşii care se vor uita lung la ea în seara aceasta. Chiar dacă sângele îmi clocoteşte în vene, tot sunt un bărbat al dracului de mândru de femeia pe care o iubesc. Mă fâstâcesc de pe un picior pe altul, în timp ce paşii o poartă în direcţia mea şi rânjesc, dar aud glasul surorii mele.

— Mai şterge-te la gură, că îţi cam curg balele până în pământ.

Îmi strică toată imaginea de ansamblu şi mârâi nemulţumit, dezvelindu-mi colţii. Cum am bănuit. E îmbrăcată în aceeaşi rochie pe care Morticia Addams a purtat-o, de fapt cam aceea e singura rochie pe care a purtat-o vreodată în viaţa ei, şi rânjesc amuzat, cu gura până la urechi. Nu îi stă deloc rău cu părul de un negru ca tăciunele, pielea albă şi rujul acela sângeriu. Îmi frec subtil palmele una de alta, rânjind într-un colţ al gurii, fiind gata să mă iau puţin de ea, dar nu mai apuc, pentru că altcineva se bagă în seamă.

— Ar trebui să îi pui o zgardă, îi sugerează Andy Christinei, făcând aluzie la faptul că sunt singurul vârcolac din încăpere, ceilalţi având alte costume. Aşa preventiv, ştii tu, să nu te umpli cumva de purici, trăncăne iar din gură, mai rău ca o moară stricată.

Îmi vine să îi aplic una câteodată, să i se reactiveze şi neuronul pierdut pe drum, dar mă înşel dacă sper că îl va mai găsi vreodată.

— Andy, mai taci dracului din gură şi nu mă face să-ţi fut una după ceafă, că-ţi moare şi ultimul neuron în viaţă, mă iau de el chiar dacă ochii mei sunt încă fixaţi pe Christina.

— De parcă ai tăi sunt intacţi, mi-o întoarce şi pufăie din pipă. Deja s-au cam prăjit, nu vezi că îţi iese fum din cap?

mă întreabă şi îmi dau ochii peste cap, apoi revin cu privirea asupra micuţei mele. Ai face bine să vezi cum o arzi în seara asta, doar nu vrei să incendiezi ceva, continuă şi tind să cred că face referire la felul în care mă zgâiesc la Christina.

Singurul foc pe care vreau să îl stârnesc e înăuntrul ei, însă momentan trebuie să ne concentrăm pe misiunea pe care o avem. Clatin din cap şi clipesc de câteva ori ca să îmi revin, simţind o uşoară durere de cap, şi mă îndrept spre locul în care Alex butonează tastatura. Arunc o privire scurtă peste monitoare.

— Ar trebui să plecăm, intervine Katherine, făcându-şi apariţia, îmbrăcată într-un costum de diavoliţă, însoţită de Stephen.

Nu că n-ar fi una, căci întotdeauna i-a plăcut să se joace cu vieţile altora, trecându-i prin flăcările Iadului. Oricum, acţiunile ei din ultima vreme îmi cam dau de bănuit, întrucât a omis unele lucruri în confesiunile sale şi am un sentiment care mă zgârie pe suflet, cum că ne pândeşte o capcană. Îmi mijesc ochii în direcţia celor doi şi aştept să văd ce mai au de spus. Nu agreez deloc prezenţa cretinului de faţă. Şi-o caută grav, iar faptul că ochii îi cad pe o anume persoană de aici, mă face să fiu neliniştit.

— Odată ajunşi, vorbeşte Stephen, ne vom infiltra printre oaspeţi, fără să dăm de bănuit că suntem acolo într-o misiune, dar să fiţi cu ochii în patru, căci toată clădirea e împânzită de oameni ai securităţii. Shao Zhen Kang ţine mult la intimitate şi orice lucru ieşit din comun..., ei bine, mai pe scurt... suntem ca şi morţi. Alex şi Happy vor rămâne aici, la cabană, monitorizând totul, zice şi îşi freacă palmele una de alta.

Bine că a terminat, altfel timpanele mele ar fi avut de suferit şi mai mult. Mă întorc spre Christina, o prind de mână şi o trag după mine spre ieşirea principală, dar se pare că nenorocitul nu şi-a terminat încă discursul tâmpit. Încă îi trăncăne gura şi îmi simt muşchii încordându-se când aud ce doreşte.

— Ar mai fi ceva..., spune Stephen, iar eu îmi strâng buzele într-o linie şi scrâşnesc puternic din dinţi, încât cred că s-a dus un strat de smalţ. Christina va trebui să fie partenera mea, altfel nu vă bag înăuntru.

Ameninţarea lui subtilă îmi face sângele să clocotească prin vene şi o simt pe micuţa mea împietrind. Mă priveşte ca şi cum m-ar ruga să nu o las singură şi simt felul în care mă strânge de mână. *Ce mama mă-sii urmăreşte cretinul acesta?* Nici peste cadavrul meu nu va intra Christina la petrecerea aceea, mai ales la braţul lui.

— Nu ştiu ce mama dracului urmăreşti, Stephen, dar Christina nu va fi partenera ta, clar? rostesc apăsat cuvintele, simţindu-mi maxilarul încleştat şi mă abţin cu greu să nu sar la el, să îi mut moaca în spate.

O cam caută grav cu lumânarea, încă de când a îndrăznit să îmi sărute iubita. La dracu` de treabă! Ce au toţi libidinoşii cu femeia din dreapta mea? Le este atât de greu să îşi caute singuri o femeie a lor? Sau e bună doar a altuia? Poate că m-am cuminţit în ultima vreme, deşi nu prea sunt sigur cât de mult, dar s-o ia dracu` de treabă, de azi îi fac loc demonului să iasă la suprafaţă, să nimicească pe oricine se bagă să îmi ia femeia. Văd că nu merge cu frumosul.

— Bine! îmi răspunde scurt, cu un rânjet cretin pe faţă şi începe să tragă puţin de mânecile sacoului, aranjându-le, în timp ce îmi aruncă o privire cu subînţeles şi păşeşte spre ieşire. Atunci baftă în a găsi o cale de a intra la petrecere, ne urează, afişându-şi în continuare rânjetul acela idiot.

Fir-ar! Mâna ce se lipeşte de umărul meu, când aproape mă clintesc din loc, mă face să îmi îndrept privirea spre dreapta mea şi îl văd pe Han Long privindu-mă şi înclinând din cap. Mă încrunt, respirând greoi.

— Ştii zicala aceea: ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape? îmi şopteşte şi încă îl privesc încruntat. Ei bine, prietenii ca prietenii, duşmanii ca duşmanii, dar câteodată trebuie să îţi calci pe mândrie şi să faci ce trebuie, îmi spune, ca şi cum ar vrea să îmi transmită un mesaj.

— Bine!

Glasul Christinei mă face să îmi întorc privirea încruntată spre ea, chiar înainte să pot procesa informaţia lui Han Long.

— O fac doar pentru fratele meu, dar de îndrăzneşti să mă atingi..., face o mică pauză, suflând aerul pe nări, îţi jur că îţi rup mâinile şi te fac să ţi le înghiţi, spune Christina, iar ameninţarea nu tocmai subtilă a micuţei mele îmi aduce un zâmbet în colţul gurii. Clar? îl întreabă, iar acesta încuviinţează din cap, ridicându-şi braţele în aer.

Asta e fata mea. Îmi vine să îi crăp capul lui Stephen pentru îndrăzneala lui, dar prefer să o las aşa acum.

— Ai încredere în mine? mă întreabă Christina, fixându-şi ochii în ai mei.

— În el nu am încredere, răspund sincer şi încerc să îmi păstrez cumpătul.

Clatină din cap şi se îndreaptă spre boul care rânjeşte triumfător. Îmi strâng palmele în pumni, iar privirea lui mă fixează. Ceea ce face, mimând un sex oral, mă întărâtă să îmi ies complet din minţi şi aproape că năvălesc peste el, dar Andy şi Toby mă opresc.

— Nu merită acum, îmi spune Toby, bătându-mă cu palma pe umăr ca să mă calmez. Mai întâi să îl scoatem pe Mario de unde mama naibii îl ţine Emanuel, apoi...

Vorbele lui îmi fac muşchii să îşi revină, cât de cât, deşi nu în totalitate, şi dacă nemernicul acela crede că a scăpat, se înşală amarnic.

Îl fixez cu privirea şi scrâşnesc din dinţi, apoi mă smucesc din strânsoarea celor doi şi înaintez spre ieşirea principală, împingându-mă cu umărul în idiotul de Stephen. Arunc o privire şi spre micuţa mea, respirând greoi, căci nu îmi place deloc situaţia de faţă, iar dacă se întâmplă ceva va fi moarte de om. Îmi strâng buzele, pentru că felul în care mă priveşte, cu tristeţe pe chip, mă îndeamnă să o iau dracului pe sus şi să ies cu tot cu ea afară. Dar ştiu că dacă fac asta

s-a dus naibii toată misiunea de a-l recupera pe fratele ei. Drace! Aşa că îndur pentru moment, chiar dacă nu îmi place şi îmi iau revanşa după aceea. Mă îndrept spre maşină şi mă trezesc cu Katherine lângă mine. De parcă aş fi avut chef de ea, dar se pare că nu are de gând să mă slăbească.

— Dacă tot nu ai parteneră! îmi spune şi se agaţă de braţul meu.

Oftez profund, ca să nu îmi dau ochii peste cap, şi în cele din urmă ne urcăm cu toţii în maşini şi pornim spre reşedinţa chinezului, aflată la cinci kilometri de locul în care suntem noi. Îmi vâr casca în ureche, pentru a putea comunica între noi, şi aud conversaţia dintre Stephen şi Christina. Urăsc că a fost nevoită să meargă cu el în maşină.

— *De la ultima noastră întâlnire, de acum un an şi ceva, gândul tot la tine mi-a fost,* îl aud pe Stephen, iar vorbele lui mă scot din minţi şi cred că o face dinadins, ştiind că poate aud şi eu.

Încerc să mă calmez, dar, la volan fiind, nimic nu îmi iese; îl strâng între degete mult prea tare, simţind cum spumeg pe dinăuntru. Îmi trec limba printre buze şi încerc să fac respiraţii cardio, ca să îmi calmez inima şi să fiu atent la drum, căci nu vreau să provoc vreun accident, din cauza derapajului pe zăpadă.

— *Nu îmi spune că nu mi-ai dus dorul, măcar aşa puţin,* continuă Stephen să îşi bată gura, în timp ce Christina îl ignoră, căci nu îi aud deloc vocea, doar respiraţia regulată.

Încerc să fiu atent la ceea ce se mai întâmplă în maşina aceea, dar concentrarea mea e perturbată de mâna lui Kath, care se aşază peste a mea, captându-mi atenţia.

— Calmează-te, nu e ca şi cum ar mânca-o, îmi spune iar vorbele ei mă fac să îi arunc o privire urâcioasă. O fi el şarmant, dar ştie să îşi ţină mâinile acasă, cred, continuă Katherine să pună sare pe rană şi în acest moment, faptul că micuţa mea nu vorbeşte, mă face să îmi imaginez tot felul de prostii.

Nu e proastă încât să facă ceva, îmi zic, dar imaginaţia îmi joacă feste; mă gândesc că e într-o acţiune care necesită mâinile şi gura şi de aceea nu zice nimic. Futu-i mama măsii! Văd doar negru în faţa ochilor şi accelerez, ajungându-i din urmă şi la cum spumegă furia în mine s-ar putea să iasă rău.

— *Nici nu ştiu cine ţi-ar duce dorul,* se aude după câteva minute de tăcere vocea uşor batjocoritoare a micuţei mele, întrerupându-mi gândurile negre şi las aerul să iasă, de zici că l-am ţinut până acum în mine. *Eu una, speram să nu te mai văd în viaţa mea,* îi aruncă cuvintele în faţă. *Ce urmăreşti mai exact, Stephen*? o aud întrebând. Întrebarea ei e una cât se poate de bună, pentru că vreau şi eu să ştiu asta, ce naiba urmăreşte, deoarece apariţia lui aici nu e una întâmplătoare.

— *Unde ar mai fi farmecul dacă ţi-aş spune?*răspunde acesta iar întrebarea acestuia mă pune serios pe gânduri.

Strâng volanul cu putere între degete şi lovesc maşina din faţă cu botul maşinii în care sunt, nemaiputând să mă abţin şi să îi ascult aluziile la adresa femeii mele. Mă mai bag încă o dată în ei.

— Augustin, nu merită! se răsteşte Emma la mine, de pe bancheta din spate, şi îşi aşază palma pe umărul meu, scoţându-mă din transa în care am căzut. Vrea doar să te scoată din minţi şi, în plus, Christina e acolo, mă readuce cu picioarele pe pământ. Nu cred că vrei să păţească ceva, nu?

Fir-ar!

Dacă n-ar fi fost Christina în blestemăţia aceea de maşină, mai mult ca sigur nu m-aş fi oprit decât în punctul în care Stephen ar fi căzut, cu fiara aceea pe patru roţi, într-o prăpastie adâncă. Schimb din nou viteza şi, după treizeci de minute parcurse pe drum, încetinesc, pe măsură ce ne apropiem de cabana în care se dă petrecerea. Găsim repede un loc în care să parcăm şi deschid portiera. Ies din maşină, îmi aranjez puţin costumul cu care sunt îmbrăcat şi îmi

îndrept privirea spre maşina idiotului, în timp ce portierele se deschid şi atât micuţa mea, cât şi Stephen, ies. Îmi mişc capul într-o parte şi alta, puşcându-mi gâtul, şi pornesc spre ei, nu înainte să trântesc portiera în urma mea. Ajuns în dreptul Christinei, îmi aşez braţul în jurul taliei sale şi tresare sub atingerea mea. Mă aplec puţin şi îi şoptesc:

— Ai grijă, s-ar putea să iasă urât de tot.

Mă priveşte confuză, de parcă n-aş avea încredere în ea, însă sunt mult prea nervos ca să mai gândesc clar şi coerent, deşi ea nu e de vină pentru starea pe care o am acum. Mi-am făcut doar gânduri negre pe parcursul drumului, în mare parte ajutat şi de Kath, cu tâmpeniile ei, şi de aceea reacţionez impulsiv. Mă retrag când apare în peisaj Stephen, rânjind ca un idiot, şi îl las să se aşeze în dreptul Christinei.

— Bună seara! ne întâmpină un domn în vârstă. Invitaţiile vă rog! ne cere acesta şi facem cu toţii întocmai, salutând şi arătând invitaţiile pe care Stephen a binevoit să ni le dea înainte să pornim de la cabană.

Ne privim scurt cu toţii, apoi încuviinţăm din cap, ca în final să ne pierdem printre invitaţi. Privesc cu atenţie spre siluetele care se mişcă în ritmul melodiei şi încerc să îmi fac loc printre aceştia, cu greu, mai ales că unele fete încep să se lipească de trupul meu. La naiba! Poate altă dată m-aş fi lăsat dus de val, dar acum... Reuşesc să scap cu greu şi ies din mulţime, aruncând din nou o privire în jur. Încă nici urmă de Eva, Lorena sau Emanuel. Încep să cred că informaţiile lui Katherine au fost eronate de la bun început şi doar ne-a dus pe un drum greşit.

— Spuneţi-mi că nu sunt chiar prostul proştilor, rostesc printre dinţii încleştaţi, captând atenţia celorlalţi.

— *Ce vrei să spui?* se aude glasul surorii mele, fiind nedumerită de răbufnirea mea.

— Am un sentiment ciudat că toată treaba asta a fost pusă la cale doar pentru a ne duce de nas, ca să venim aici, îi răspund, în timp ce îmi masez puternic tâmplele şi mă

întorc pe călcâie, pornind spre ieşirea principală. E mult prea curată toată petrecerea asta şi până acum nu s-a întâmplat nimic, continui să vorbesc şi simt telefonul vibrând în buzunarul pantalonilor.

Îmi vâr mâna după el, îl deblochez şi arunc o privire încruntată spre ecranul acestuia, citind mesajul primit. Drace! Îmi muşc buza pe dinăuntru şi pornesc, dând coate în toate părţile, spre a mă întâlni cu ceilalţi, dar ceea ce văd la câţiva paşi în faţa mea mă opreşte din a mai continua să merg spre ieşire. Clipesc des şi privesc în continuare, nevenindu-mi să cred cum îşi unduieşte şoldurile micuţa mea, atât de aproape de idiotul de Stephen. Simt cum temperatura din corp urcă. Am avut o presimţire că se va ajunge la asta şi deja e prea de tot. Christina nu ar face aşa ceva, însă dacă stau bine să mă gândesc, au trecut treizeci de minute de când nu am mai auzit nimic din partea lor. Ceva mă face să cred că şi-au oprit căştile, intenţionat. La dracu`! Nu vreau să cred că m-ar trăda, nu!

Doar că felul în care îşi încolăceşte braţul în jurul cretinului, băgându-i faţa în scobitura gâtului ei, mă înfurie ca dracu`. Nervos din cale-afară, pornesc în direcţia lor, strângându-mi palmele în pumni, şi de data aceasta Stephen nu mai scapă fără să îi colorez bine moaca. Cât despre ea, are să îmi dea o explicaţie. Mă îndrept ca un taifun spre cei doi şi fix înainte să ajung în dreptul lor, de parcă cineva i-a şoptit la ureche, Christina îşi întoarce scurt privirea spre mine şi apoi o ia la fugă. Ce naiba?! Nu înţeleg de ce naiba reacţionează în felul acesta, aşa că o iau şi eu la fugă, după ea, uitând complet de boul căruia voiam să îi colorez faţa. În acest moment vreau doar să vorbesc cu micuţa mea, căci vreau să ştiu... de ce? Încă nu vreau să cred că m-ar trăda. Refuz. Dar are să îmi dea nişte explicaţii, pentru că nu mi-a plăcut ce am văzut. O observ cotind spre dreapta şi o ia tot înainte pe holul îngust. Încerc să îmi dau seama unde merge. Deschide uşa din partea stângă şi intră într-o cameră.

Unde naiba merge fata asta? mă întreb în sinea mea, scrâşnind din dinţi şi dau năvală în camera în care a intrat, trântind uşa în urma mea, ca să îi atrag atenţia. Inspir şi expir, în încercarea de a-mi trage suflul şi păşesc prin semiîntuneric – doar o licărire de lumină intră de afară – spre locul în care e. Îmi mijesc ochii şi îmi muşc buzele pe dinăuntru. Încerc să fiu calm, pentru că nu vreau să îmi ies din minţi, altfel o lovesc fără să conştientizez.

— Voi presupune că nu am văzut nimic din ceea ce am văzut, încep să vorbesc, continuând să merg spre ea. De ce, micuţo? De ce mi-ai face una ca asta? întreb şi o prind de braţ, de îndată ce ajung în dreptul ei. Nu te iubesc îndeajuns?

O întorc cu faţa spre mine, printr-o simplă smucitură, şi o lipesc, puţin cam dur, de unul dintre pereţii dormitorului, aţintind-o furios cu privirea, însă ea nu mă priveşte, doar stă cu ochii în podea. Îmi aşez palmele de o parte şi de alta a capului ei, dar înainte să pot să îi mai adresez vreun cuvântul, râsul ei zgomotos umple toată camera, ca un ecou. Încerc să îmi dau seama de ce reacţionează ca o maniacă.

— Chris..., dau să îi pronunţ numele, însă glasul care se aude îmi îngheaţă cuvintele pe buze.

— Ai rămas exact la fel, iubiţel, uşor de dus de nas, rânjeşte către mine, iar glasul ei, care îmi zgârie timpanele îmi pare atât de cunoscut.

— Eva! îi mârâi numele şi încerc să îmi dau seama de ce dracu` e costumată fix în acelaşi costum pe care îl poartă micuţa mea. Unde e Christina? o întreb, tremurând de nervi, căci o cred în stare de orice, iar dacă pe mine a reuşit să mă ducă de nas, la dracu`, cu micuţa mea ce a făcut?

Eva rânjeşte cu gura până la urechi, dezvelindu-şi dantura, şi îşi aşază palmele pe pieptul meu, trăgându-mă mai aproape de ea.

— Uşurel, armăsare! mă bate cu palma. Prima dată va trebui să îmi răspunzi la o singură întrebare şi mă voi asigura că nimeni nu va avea de suferit, apoi vei afla ce îţi

dorești, spune iar vocea ei ipocrită îmi zgârie dureros timpanele. Trebuie doar să îmi spui unde este familia Montoya, vorbește atât de senin și de nonșalant, privindu-mă cu un zâmbet diavolesc pe buze.

Nu știu cine mai sunt și ăia, dar nici nu am de gând să aflu. Puțin îmi pasă pe cine caută, eu doar îmi vreau micuța înapoi. Răsuflu exasperat și îmi înfig degetele dureros în gâtul acesteia, țintuind-o de perete, ca să fiu sigur că nu scapă.

— Puțin îmi pasă cine mama dracului e familia Montoya, mie îmi spui ce i-ai făcut Christinei, așa că vorbește. Acum! tun ca un dement și o izbesc violent de perete.

Cu o femeie ca asta nu merită să te porți cu frumosul. Strâng și mai tare degetele în jurul gâtului ei, dar tot ce primesc de la ea e un rânjet batjocoritor, de parcă îi place joaca asta prostească. Ușa camerei se deschide larg, fix în momentul în care mă pregătesc să o bombardez pe Eva cu alte întrebări, captându-ne atenția.

— Augustin?

Glasul Christinei mă face să îmi îndrept privirea spre aceasta și...

Drace! Drace! Drace!

Rânjetul sadic al Evei mă îndeamnă să o privesc acum pe ea, însă sunetul pașilor ce se îndepărtează de locul acesta mă face să urlu la propriu, căci, probabil, din cauza afurisitei ăsteia, Christina crede că între noi s-a întâmplat ceva. Strâng palma în pumn, unghiile săpând adânc în carne și lovesc cu putere peretele de lângă capul Evei, făcând-o să tresară. Nici diavolul însuși nu o va mai scăpa din mâinile mele și prefer să îmi vând sufletul de un milion de ori acestuia, doar ca să o știu pe Christina lângă mine. Lovesc din nou peretele, cu toată puterea mea, și o fixez cu o privire demnă de fiul Iadului, apoi ies val-vârtej din cameră, căutându-mi micuța. Împing pe toată lumea din calea mea și mă iau de tipele care arată ca și ea, întorcându-le spre mine,

doar ca să le văd chipul, şi înjur de fiecare dată când văd că nu e Christina. Unde s-a dus? Deodată simt că se învârte încăperea cu mine, atât de ameţit sunt dintr-odată. Tot ce fac e să cauzez numai probleme, atrăgând prea mult atenţia asupra mea. În cele din urmă, dau peste Stephen, care e desfigurat, luându-şi-o rău în freză, probabil de la cineva care s-a săturat de mutra lui, şi pornesc spre partea de sud a casei, însă nici aici nu dau de micuţa mea. Fir-ar! Îmi pun mâinile în cap şi încerc să îmi dau seama în ce direcţie a luat-o, căci deja am devastat aproape întreaga cabană şi probabil chinezul a şi chemat paza.

— Christina? o aud pe sora mea strigând-o şi îmi îndrept privirea spre ea.

Ochii mei se întâlnesc cu ai ei, pentru câteva secunde, apoi îi întoarce în altă parte şi se îndreaptă furtunos spre uşa ce dă în curtea din spate. O urmăresc şi mă opresc brusc când păşesc afară, din cauza peisajului din faţa mea. La naiba! E doar pădure, cât vezi cu ochii. Mă afund adânc prin bezna ce îmbracă fiecare copac în parte şi în acest moment mă simt ca un vârcolac veritabil care îşi vânează prada în toiul nopţii. Privesc când în stânga, când în dreapta, păşind printre copacii deşi şi mârâi puternic, sperând că o să mă audă şi o să se oprească din mers.

— Pleacă! îmi cere, dar ştiu că nici ea nu vrea asta, doar se amăgeşte că aş face întocmai.

Totuşi, ce naiba ne-a apucat? Zici că nu mai suntem noi de câteva zile încoace.

— Opreşte-te, trebuie să vorbim!

— Nu am ce vorbi cu tine, îmi taie craca de sub picioare.

— Christina?

— Nu îmi vine să cred că ai sărutat-o, îmi spune, iar cuvintele ei sunt ca un duş rece. Am avut o presimţire că asta se va întâmpla, că te vei întoarce la afurisita aceea, iar pe mine m-ai aburit în tot acest timp cu „Te amo, chiquita”[1]

1 „Te iubesc,micuţo”

şi multe alte tâmpenii, îmi strigă supărată, iar frustrarea din glasul ei spune multe, dar nici pe departe nu e aşa cum crede.

Eu chiar o iubesc, iar pe Eva nu am sărutat-o, plus de asta, de unde a ştiut unde să vină? Las întrebările fără răspuns deoparte şi continui să fug, pentru a o ajunge, deoarece ne-am îndepărtat mult prea mult de cabană, adâncindu-ne în negura pădurii. O prind de braţ şi o opresc, ca să nu mai fugă.

O trag spre mine, smucind-o, doar că ajunsă în faţa mea, mă trezesc cu o palmă zdravănă peste obraz. Inspir, apoi expir şi încerc să îmi reglez suflul, până nu fac ceva fără să gândesc, dar pe când să îmi deschid gura şi să vorbesc, mă trezesc cu încă o palmă peste faţă.

Drace! Am uitat cât de bine plesneşte afurisita asta mică, dar să fiu al dracului dacă nu mă întărâtă.

— Mai plesneşte-mă o singură dată, micuţo, şi îţi jur că nu mai răspund de ce am să îţi fac, o ameninţ foarte direct, luându-mă gura pe dinainte.

Mă priveşte, apoi se încruntă, mutându-şi ochii pe buzele mele şi dacă încearcă să plece de lângă mine, nu îi permit asta, strânsoarea mea devenind sufocantă. Mă feresc la timp, chiar înainte ca palma ei să se izbească din nou de faţa mea, şi o ţintuiesc între corpul meu şi trunchiul unui copac, vârându-mi degetele pe sub rochia pe care o poartă.

Alunec cu degetele pe picioarele ei, în timp ce ne sprijinim frunţile una de cealaltă şi o salt în braţele mele, chiar dacă încearcă să mă îndepărteze, şi îi încolăcesc picioarele în jurul meu, împingându-mă cu bazinul între coapsele ei.

— Te provoc să mă mai plesneşti o dată, îi şoptesc în dreptul urechii, suflându-i aer cald şi îmi lipesc buzele de baza gâtului ei, sărutându-i pielea.

Simt felul în care trupul ei răspunde la atingerile mele, la sărutările mele şi ştiu că nu îi sunt indiferente, chiar dacă la nervi spune multe şi îmi cere la fel de multe. Tot nu renunţ

la ea. Îmi trec degetele, de sus în jos, peste pielea ei fină, împingându-mă în continuare cu bazinul între coapsele ei şi o fac să îmi simtă membrul erect, care aproape îmi rupe pantalonii de pe mine.

— EŞTI A MEA, rostesc cuvintele pe un ton grav şi îi prind lobul urechii între dinţi.

Trag puţin de acesta, chiar dacă se împotriveşte, şi îmi închid ochii, auzindu-i geamătul prelung, sunetul fiind ca un preludiu ce îmi gâdilă orgoliul. Urc cu degetele spre centrul cu terminaţii nervoase şi încep să îi ating feminitatea, flămând de a o face a mea, aici şi acum, şi mai depun un sărut pe pielea gâtului, înfiorând-o.

— Augustin, opreşte-te! mă roagă, gemând prelung, dar ştiu că nici ea nu îşi doreşte asta, mai ales după felul în care îşi înfige degetele în părul meu, dezordonându-l.

— De ce îmi ceri să mă opresc, când corpul tău tânjeşte să mă simtă adânc în interiorul său? o întreb şi o salt mai bine în braţele mele, ţintuind-o de trunchiul copacului şi trag cu dinţii de şnurul care îi ţine legat materialul peste sâni.

Las minunăţiile la vedere, cât timp îmi desfac pantalonii. Mă priveşte atât de intens, ţinându-şi buza de jos între dinţi şi respiră sacadat. Fără să mai meditez la altceva, îmi zdrobesc sălbatic buzele de ale ei şi încep să o sărut, vârându-mi limba în gura sa dulce. *Oare de ce mă simt ca şi cum am dus dorul momentelor de genul acesta?* Momentele în care mă trezesc plesnit, ca apoi să îmi doresc să o fac a mea, chiar şi atunci când se împotriveşte. Îmi mut buzele pe unul dintre sfârcurile deja întărite şi îmi trec limba peste acesta, făcând cerculeţe, în timp ce gemetele Christinei împânzesc întreaga pădure. *La naiba!* înjur în sinea mea, pe măsură ce degetele mele o străpung cu intensitate şi o simt umezindu-se, dându-mi de înţeles că e pregătită să îmbrăţişeze plăcerea. Trag puţin de materialul chilotului şi după ce mă poziţionez mai bine îmi las membrul erect să alunece înăuntrul ei, făcând-o

să mă simtă adânc. Încep şi mă mişc, când mai încet, când mai repede, obţinând de la micuţa mea un alt val de gemete.

Să-mi bag, mârâi în sinea mea, cu cât intensific mişcările şi îi simt degetele înfigându-se brutal în părul meu. Îi revendic buzele şi aproape îmi îngrop degetele în scoarţa copacului, cu cât simt momentul că se apropie, şi nu mă opresc până nu o fac să îmi urle numele.

— Augustin! geme şi simt plăcerea învăluindu-mă, iar după un minut o simt pe Christina tremurând necontrolat în braţele mele, dându-mi de înţeles că s-a lăsat pierdută în agonia plăcerii ce îi traversa întreg trupul.

— Te iubesc, încăpăţânato! îi spun, apoi îi prind buza între dinţi şi trag gentil de aceasta, apoi o sug şi îi dau drumul. Eşti a mea, micuţo! Eşti a mea, să nu uiţi asta, îi vorbesc peste buze, respirând sacadat.

Îşi apropie chipul de al meu şi îşi lipeşte buzele de ale mele, începând să şi le mişte încet, gustându-mi-le şi zâmbesc.

— Te iubesc! îmi spune şi îmi trec limba peste buzele ei.

O sărut din nou, apoi scot casca din buzunarul sacoului şi o introduc în ureche. Ceilalţi ne dau deja dispăruţi, probabil. O pun pe Christina înapoi pe picioarele ei, nu înainte de a-i aranja lenjeria, şi o prind la timp în braţe, înainte ca genunchii să îi cedeze de tot. Mă priveşte în ochi, zâmbind, dar când dau să spun ceva, glasul celorlalţi îmi captează atenţia.

— *Augustin?* îmi pronunţă Toby numele. *Unde naiba...?* se opreşte brusc din trăncănit şi încerc să îmi dau seama ce s-a întâmplat.

— *Câţi copaci aţi marcat, deoarece nu cred că sunteţi la o plimbare nocturnă prin pădure,* îmi răsună în cască vocea lui Andy şi încep să urăsc felul în care anticipează unele lucruri.

Prefer să nu îi răspund, altfel limbariţa lui se agravează şi nu mai scap de el o săptămână.

— *Am aflat unde e Mario!* intervine Arman în discuție, tăind tensiunea care plutește în aer. *E în cabana de lângă lacul acela blestemat,* mă anunță și arunc o privire prin împrejurimi.

Îmi îndrept privirea în sus și mă bucur că am destulă vizibilitate spre cerul înstelat, așa că încep și caut carul mare, pentru a ști în ce direcție să ne îndreptăm. Îl găsesc repede și încep să fac calculele. Dacă stau bine și mă gândesc, suntem cam la un kilometru, un kilometru jumate distanță de lacul acela, iar, cel mai probabil, cabana se află la câțiva pași în interiorul pădurii. Ciulesc urechile, pe măsură ce foșnetele se intensifică în direcția noastră, și o trag pe Christina în spatele meu, fix în momentul în care prin fața mea trece un glonț, care se înfige în scoarța unui copac.

— Drace! înjur în gura mare și o iau pe micuța mea de mână, luând-o la fugă printre copacii deși, fără să mai stau să aflu cine încearcă să ne omoare.

Scot pistolul din compartimentul sacoului și îl verific, constatând că mai am vreo cinci gloanțe, așa că trag piedica și îndrept pistolul spre cei care nu contenesc să tragă cu arma în direcția noastră. Apăs pe trăgaci și trag, și trag, și trag, până când pistolul se oprește brusc, fiind gol. Îl arunc cât colo și o iau pe Christina de mână, rupând-o la fugă printre copaci. Aceasta se împiedică neașteptat de rădăcina unui copac, ieșită în afară, și o prind înainte să cadă în nas. O analizez scurt, să văd dacă e bine, și, după ce primesc aprobarea ei, o luăm din nou la fugă.

— Nu mai pot! mă trage Christina de mână, ca să mă opresc, după kilometri parcurși în pas alergător, și chiar dacă știu că e obosită, trebuie să ieșim naibii din pădure. Augustin! îmi pronunță numele și cedez.

Mă opresc.

— Mai rezistă încă puțin, micuțo, știu că poți! o rog și îi sărut scurt buzele, ca să îi dau putere, apoi o prind de mână, dar pe când să înaintăm, siluetele care se întrevăd la câțiva pași mă îndeamnă să o iau în partea opusă.

Dacă e nevoie, am să o car pe Christina în spate, doar să scăpăm din labirintul ăsta tâmpit.

— Christina? Augustin?

Ne oprim când auzim glasul lui Katherine şi glasurile celorlalţi şi îi aţintesc cu privirea, însă vibratul telefonului mă nedumereşte, făcându-mă să mă întreb cine mama dracului mă sună în mijlocul pustietăţii.

— Mario?! Christina pronunţă numele fratelui ei, acesta apărând în peisaj.

Se dezlipeşte de mine, fugind în direcţia lui şi nu se opreşte decât atunci când îi sare în braţe.

— Oh, Doamne! exclamă. Eşti în viaţă! mai adaugă.

A supravieţuit puştiulică, chiar dacă are nasul spart, arcada la fel şi probabil şi câteva coaste rupte, asta după felul în care îşi îmbrăţişează trupul, dar în rest pare ok.

— Cum ai scăpat? vrea Christina să ştie, în timp ce îl analizează minuţios.

— Să zicem că am avut un înger păzitor, îi răspunde acesta şi îşi îmbrăţişează din nou sora, icnind din cauza durerii, apoi mă fixează cu privirea, dându-mi de înţeles că trebuie să vorbim.

— L-am găsit la cincizeci de metri mai la nord de cabana în care a fost ţinut, mă pune în temă Arman cu ceea ce s-a întâmplat, captându-mi atenţia. Era pe jumătate adormit când l-am găsit, iar în acel moment şi-a revenit, neştiind să ne spună cum a ajuns în locul acela, continuă Arman să îmi dea raportul şi îmi duc o mână spre chip, masându-mi apoi tâmplele ca să îmi revin.

Încuviinţez din cap şi trag aer în piept, simţind din nou vibratul telefonului în buzunarul de la pantaloni. Îl scot şi privesc la mesajul primit. Dau drumul filmuleţului din mesaj, ca în final să... încremenesc la propriu, vizionându-l. Asta schimbă radical totul.

La dracu`!

„Câteodată trebuie să sacrifici regele ca pionii să îşi facă treaba, iar regina să fie în siguranţă. Dar ce te faci când regina abdică, pionii se transformă în nebuni, iar regele în pion?”

– Capitolul 8 –

Christina Evans
„Durerea are chipul tău”

— Oh, Doamne! exclam, văzându-l pe Mario la câţiva paşi mai în faţă.

Mă desprind de Augustin şi o iau la fugă spre fratele mele.

— Eşti în viaţă! constat în momentul în care îl simt în braţele mele şi cred că e pentru prima dată când i-am dus dorul atât de mult.

Nu pot spune că eu şi Mario suntem cei mai apropiaţi fraţi, în fond de abia avem un an şi ceva de când ne cunoaştem mai bine, iar faptul că el a fost răpit de către omul care mi-a făcut rău, mă înfurie. Mă înfurie al naibii de mult. Niciodată nu am vrut ca cei la care ţin să sufere din cauza mea, dar are alte planuri, se pare, şi continuă să ne arunce constant în vârtejul pericolului care ne pândeşte pas cu pas şi parcă nu mai dispare.

— Cum ai scăpat? îl întreb, privindu-l acum în ochi şi tot ce face e să îmi zâmbească cu căldură şi îmi sărută fruntea, exact ca un frate grijuliu.

— Să zicem că am avut un înger păzitor, îmi răspunde şi îl strâng din nou în braţele mele, făcându-l să icnească. Oh! exclam, dându-mi seama de gravitatea rănilor pe care le are şi îi dau brusc drumul.

— L-am găsit la cincizeci de metri mai la nord de cabana în care a fost ţinut, îmi captează atenţia glasul lui Arman şi privesc în direcţia lui. Era pe jumătate adormit când l-am găsit, iar în acel moment şi-a revenit, neştiind să ne spună cum a ajuns în locul acela, continuă Arman să ne spună.

Privesc în jurul meu după o urmă, ceva, poate chiar o persoană care să îmi fi ajutat fratele să scape, dar nu găsesc nimic. Absolut nimic. Mai arunc o privire scurtă în jur şi îl

simt pe Augustin în spatele meu, cuprinzându-mi talia cu un braţ şi mă las moale, simţind cum mă învăluie brusc o durere insuportabilă de cap. Ce naiba? Îmi masez tâmplele cu putere, ca să-mi alung durerea, dar se pare că nu are de gând să viziteze şi alte locuri, instalându-se puternic în moalele capului.

— Eşti bine? mă întreabă Augustin şi mă îndeamnă să îl privesc, dar totul pare în ceaţă. Micuţo, eşti bine? insistă şi clipesc des, simţindu-mă ameţită şi dacă braţele lui nu m-ar ţine bine lângă pieptul său, acum aş fi împrăştiată pe jos.

Ce naiba?! Sunt nedumerită de felul în care mă simt, dar probabil asta se datorează şi faptului că nu am mâncat mai nimic toată ziua, ci am băut doar un amărât de ceai. Îi dau de înţeles că sunt bine, printr-o înclinare a capului, şi încerc să mă stabilizez pe picioare. Tot ce îmi doresc e să ajungem înapoi la cabană, să mă bag sub moliciunea plapumei şi să trag un pui de somn, binemeritat. Îi simt degetele mângâindu-mi obrazul şi continuă să mă privească cu o încruntătură specifică lui şi am sentimentul că nu crede o iotă din ceea ce i-am zis. Normal. E un drac încăpăţânat, iar el mă citeşte atât de uşor, ca pe o carte deschisă. Îmi trec scurt limba printre buze, în timp ce ne îndreptăm spre ieşirea din pădurea asta sinistră. Încă mă simt ca naiba, iar atmosfera de aici nu mă ajută cu nimic.

Ajungem la maşinile cu care am venit, după ce ne-am mai învârtit aiurea prin pădurea asta blestemată, şi ne urcăm în ele. Augustin învârte cheia în contact, pornind motorul, şi demarează în trombă de pe loc, în timp ce îmi îmbrăţişez trupul cu braţele, căci frigul mi-a intrat până în măduva oaselor şi cum sunt rea de frig o să mă ia naiba până mă voi încălzi. Continui să îmi masez tâmplele, simţind aceeaşi tâmpenie de durere de cap. Tresar, de îndată ce simt palma rece a lui Augustin pe piciorul meu şi îmi întorc privirea spre acesta, zâmbindu-i subtil. Priveşte spre mine, mijindu-şi ochii, de parcă m-ar întreba dacă sunt bine, şi

îi răspund printr-o înclinare a capului, deşi nici eu nu ştiu dacă mă mint sau chiar nu mă simt bine. Îmi întorc privirea spre dreapta şi privesc prelung pe geam, la priveliştea ce se aşterne în faţa mea. *Oare când se vor termina toate astea?* Câteodată simt că nu mai pot, că vreau să cedez şi să pun punct la tot, însă aş fi prea egoistă să mă gândesc doar la mine şi la restul nu. Maşina goneşte pe drumul înzăpezit şi pot auzi cu uşurinţă felul în care Augustin schimbă constant vitezele, accelerând.

După patruzeci de minute simt maşina încetinind, aşa că mă aşez mai bine în scaun şi aştept. Augustin parchează în faţa cabanei. Deschid portiera şi ies din maşină, simţind frigul năprasnic de afară zgribulindu-mă. Îmi pun palmele peste braţe şi încep să le mişc de jos în sus, ca să mă încălzesc, şi înainte să pot face vreun pas spre intrarea principală simt cum îmi sunt acoperiţi umerii de un material grosuţ şi îmi întorc privirea spre persoana în cauză. Oare ce naiba vrea? Încă încerc să îmi dau seama ce caută el aici, dar tot nu ştiu. Durerea asta de cap îmi cam limitează capacitatea de gândire, în acest moment.

— Nu îţi sunt duşman, Christina! îmi spune Stephen iar cuvintele lui mă fac să îl privesc cu o încruntătură pe chip.

— Dar nici prieten nu te pot numi, îi răspund sincer. Nu e ca şi cum n-ai fi încercat să profiţi de mine, să mă omori chiar, i-o întorc şi aş fi preferat ca haina lui Augustin să îmi ţină de frig, dar e bună şi a lui.

— Adevărat! mă aprobă natural, dar cu o urmă de regret în glas, punându-mă puţin pe gânduri.

— De ce? îl întreb nedumerită, căci vreau să ştiu ce s-a schimbat într-un an şi un pic.

— Nu aici, dar îţi voi spune, îmi răspunde, băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Ceva pare schimbat la el. Aş vrea să îl mai pot întreba câteva lucruri, dar mârâitul lui Augustin, care se aude în spatele meu, întrerupe totul.

— Ai face bine să te cari, altfel te las şi fără mâini şi fără picioare, îi spune Augustin iar ameninţarea sa nu e deloc subtilă, dându-i de înţeles lui Stephen că nu glumeşte şi îi simt palmele pe umerii mei.

Poposeşte cu ele acolo, pentru câteva secunde, apoi coboară pe braţe şi mă trage mai aproape de el. Stephen îşi ridică mâinile în aer, dându-i de înţeles că nu are de gând să se certe cu el şi se trage mai în spate, făcându-ne loc să trecem. Arunc o privire în spate, spre acesta, şi îl privesc cu ochii mijiţi. *„Nu aici, dar îţi voi spune.”,* îmi amintesc de cuvintele lui şi încerc să îmi dau seama ce anume ascunde, în timp ce mă îndrept, împreună cu Augustin, spre intrarea în cabană. Odată intrată în cabană, mă lovesc de căldura ce predomină peste tot şi simt cum mă moleşesc, dar continui să mă deplasez spre scări. Mă opresc şi scap de încălţările care mi-au omorât picioarele în tot acest timp şi urc apoi, treaptă cu treaptă, spre dormitorul nostru. Simt nevoia să fac un duş fierbinte, ca să îmi încălzesc trupul îngheţat, aşa că arunc sacoul pe pat, cât timp Augustin nu ştiu ce face şi îmi duc mâna în spate pentru a desface fermoarul.

La naiba!

— Vrei să mă ajuţi?

Glasul meu răsună în toată camera, după minute de tăcere, şi încerc în continuare să îmi desfac fermoarul din spate, dar eşuez.

Îi simt mâinile dibace trăgându-mi lent fermoarul, apoi palmele îi urcă uşor pe spatele meu gol, simţind furnicături care îmi traversează întreg corpul şi îmi închid ochii, în timp ce capul meu se lasă încet pe umărul său. *Doamne, e atât de bine,* mormăi în sinea mea, când mâinile lui îmi masează umerii, apoi braţele şi mă las pierdută în senzaţiile pe care mi le oferă, scăpându-mă în final de toată rochia. Buzele lui scapă un mârâit venit din străfundul său şi nu ştiu dacă lenjeria pe care o port îl face să scoată sunete de genul sau faptul că mă ţine atât de lipită de trupul său. Cert e că

mâinile lui continuă să îmi exploreze trupul, fără să îi scape vreo parte anume, strângându-mi chiar şi fundul în palme, în timp ce buzele sale continuă să îmi înfierbânte pielea.

Nici nu ştiu dacă mai am nevoie de nenorocitul acela de duş, căci deja sunt al naibii de înfierbântată şi udă, degetele lui Augustin fiind înfipte pe sub lenjeria mea, stimulându-mi singurul loc cu terminaţii nervoase, al naibii de sensibil. Sunete îmi părăsesc buzele, gemând puternic şi simt cum lumea mi se prăbuşeşte în câteva milisecunde. Se opreşte chiar în momentul în care simt că mor şi renasc în acelaşi timp şi pufăi nemulţumită. Rânjetul său, ca de drac, mă îndeamnă să mă întorc cu totul spre el şi îl privesc, dându-mi seama că e gol puşcă în faţa mea.

Când naiba a reuşit să scape de haine? mă întreb în sinea mea şi tresar, simţindu-mă luată pe braţe. Chicotesc, căci situaţia mi se pare puţin amuzantă şi privesc spre locul în care se îndreaptă, baia. Îmi face semn din priviri să apuc mânerul, ceea ce şi fac, şi deschid uşa larg, lăsându-l să intre cu tot cu mine în spaţiul destinat băii. Ajunşi în cabina de duş, mă lasă pe propriile picioare. Îi înlănţui trupul cald, cât timp potriveşte apa, şi îmi aşez urechea în dreptul inimii sale. Îmi place sunetul pe care îl scoate, mă face să mă liniştesc, dar tresar brusc când simt apa pe spatele meu. Îi simt degetele sub bărbia mea şi îmi ridic ochii spre ai lui, în timp ce mă îndeamnă să fac un pas mai în spate, până când nu mai am unde să merg şi îmi simt pielea cum se lipeşte de gresia rece a cabinei de duş. În seara aceasta, cuvintele parcă ne-au părăsit buzele, căci niciunul dintre noi nu spune nimic, doar ne privim şi lăsăm atingerile să vorbească în locul nostru. *În fond, ce ar fi de spus? Mi-a fost dor de tine? Eşti un nemernic? Afurisită mică? Vreau să te simt? Te iubesc?* Surâd în sinea mea şi continui să îl privesc pe Augustin în ochi, muşcându-mi din când în când buzele.

Te iubesc! Sunt doar două cuvinte care nu ar putea vreodată să îi arate cât de mult am ajuns să îl iubesc. Două cuvinte

care sunt rostite pe buze, apoi îmbrăţişate de zgomotul din jurul nostru şi, în final, purtate pe aripile line ale vântului, pierzându-se în orizontul zorilor de mâine. Îmi ridic mâinile spre chipul lui Augustin şi încep să i-l ating cu delicateţe, în timp ce ochii săi sunt fixaţi pe mine, şi cobor încet spre buze, poposind pentru câteva secunde la ele. Apoi degetele îmi coboară spre bărbie, spre gât şi continui să cobor spre pieptul său ferm, simţind felul în care mă priveşte, fără să scoată vreun sunet, şi tot ce aud, ca un ecou, e respiraţia lui, nu tocmai regulată. Îşi plasează palmele de o parte şi de alta a capului meu, sprijinindu-se de gresia rece din cabina de duş, cât timp încep şi conturez fiecare tatuaj în parte, cu buricele degetelor. Îl simt micşorând, pas cu pas, distanţa dintre noi şi îmi închid ochii preţ de o secundă. Inspir adânc parfumul pielii sale şi îmi trec degetele peste abdomenul său, ajungând la „V"-ul superb şi bine definit pe care îl are şi poposesc cu privirea în jos. Pot să jur că tocmai a rânjit, mai ales că privirea mea stă fixată pe membrul său erect, mai mult decât am făcut-o vreodată, şi înghit în sec. Nu ştiu cât de dotaţi sunt alţi bărbaţi, în fond doar nebunul ăsta a fost şi e singurul bărbat pe care l-am văzut gol puşcă şi singurul pe care l-am atins vreodată. Îmi trec vârful limbii peste buze, umezindu-le, şi îmi muşc cu putere buza inferioară pe măsură ce cobor cu degetele spre... Însă, nici nu mai apuc să mai fac ceva, căci îmi simt încheieturile prinse şi mâinile ridicate deasupra capului, iar chipul lui Augustin atât de aproape de al meu.

Îşi trece vârful limbii peste buzele mele, într-un mod senzual, conturându-le, şi las să îmi iasă printre acestea aerul pe care nici nu ştiam că l-am ţinut în plămâni. Micşorează şi mai mult distanţa dintre noi, trupurile noastre înfierbântate lipindu-se unul de celălalt, şi îşi îngroapă gura în a mea, sărutându-mă atât de intens. Îmi eliberează mâinile şi îmi desface sutienul dintr-o mişcare, aruncându-l apoi pe unde apucă. Sărutul lui devine tot mai pasional, mai nebunesc,

iar limba sa se adânceşte şi mai mult, căutând-o pe a mea. Felul ameţitor cu care mâinile sale dibace îmi explorează trupul mă cutremură pe dinăuntru într-un mod plăcut, mă omoară încet şi mă face să renasc. Îmi încleştez degetele în părul său umed şi las aerul să îmi părăsească buzele, în timp ce gura sa se joacă cu unul dintre sânii mei. Îl gustă cu intensitate, luându-mi apoi sfârcul întărit între dinţii săi şi trage de acesta, făcându-mă să îi încânt auzul cu un geamăt prelung de plăcere. Îmi muşc buzele frenetic, căci vreau să-l simt, adânc, în interiorul meu. Să îi simt respiraţia brăzdându-mi pielea, în timp ce ne pierdem în plăcerea momentului care ne îmbracă cu a sa haină, unindu-ne trupurile într-unul singur. Îmi îndrept privirea spre ochii săi electrizanţi, care mă privesc cu intensitate, şi las aerul să îmi părăsească încă o dată buzele, în timp ce palmele sale coboară spre betelia chilotului şi se joacă de jur-împrejurul acestuia, tachinându-mă. Îşi aşază mai bine mâinile pe şoldurile mele şi, printr-o smucitură, mă întoarce cu spatele la el. Mă sprijin cu palmele de gresie şi îmi las capul pe umărul său; îl simt atât de lipit de mine, iar respiraţia lui caldă îmi furnică atât pielea, cât şi simţurile.

Îmi simt lobul urechii acaparat de buzele sale calde şi las alte gemete să umple baia, pierdută în momentul nostru. Îmi muşc buzele cu intensitate când mă scapă şi de ultimul petic de material, tras atât de lent pe picioare în jos, de parcă ar vrea să prelungească momentul şi să mă chinuie dureros. Apoi degetele îi urcă înapoi spre interiorul coapselor şi înghit în sec. La naiba! Totul pare de două ori mai intens, simţind fiecare firişor de plăcere ce-mi traversează întreg trupul, dar şi pulsaţiile dintre coapse, şi mă trezesc cu o palmă zdravănă peste fese, apoi cu acestea strânse puternic în palmele sale mari. Încă cred cu tărie că are o plăcere sadică în a-mi plesni fundul, căci o face ori de câte ori are ocazia. Uit şi cum trebuie să respir, de îndată ce degetele lui îmi tachinează intrarea, într-un mod ameţitor, şi de mai

continuă mult așa îl iau la bătaie, căci deja tânjesc să îl simt în mine. Înnebunesc aici. De parcă mi-ar fi citit gândurile, mă întoarce cu fața spre el, mă privește intens în ochi, fără să rupă contactul vizual, și își plimbă degetele pe coapsele mele, apoi pe picioare în jos și mă saltă în brațele lui. Fapt ce mă îndeamnă să îmi pun brațele în jurul gâtului său, ca să nu cad, și îmi las capul pe spate, simțindu-l cum mă umple de el, intrând brusc în mine.

Felul în care mă pătrunde, atât de lent, de fierbinte, mă face să îmi încleștez unghiile în mușchii spatelui său – probabil mâine va avea câteva semne de bună purtare – și gem prelung cu cât plăcerea mă învăluie în a sa haină și mă duce pe culmile extazului. Mârâitul său pe pielea mea umedă mă face să îl strâng și mai tare în brațele mele și în acest moment aș vrea să îi simt buzele. Ceea ce și fac. Îi iau chipul între palmele mele și îi ofer un sărut menit să ne mai liniștească, doar că numai asta nu se întâmplă, ci din contră, ne întărâtă și mai mult. Ne omoară încet și dureros cu a sa plăcere divină, lăsându-ne învăluiți de extazul ce ne înconjoară, printre aburii calzi ai apei. Mă lipește și mai bine cu spatele de gresie, în timp ce limba sa se adâncește în gura mea, ca în final să își sprijine fruntea de a mea, fără să rostească vreun cuvânt.

Tot ce se aude sub jetul de apă sunt respirațiile noastre sacadate, în încercarea de a ne trage suflul. Mă ține în brațele sale preț de câteva minute, de parcă nu ar vrea să îmi mai dea drumul și îmi sărută din nou buzele, apoi le mușcă cu frustrare și îl simt despicându-mă cu senzualitate, îndată ce mă pătrunde și mai adânc, a doua oară. Ne lăsăm pierduți în extazul plăcerii, care ne scutură trupurile involuntar și îmi îngrop fața în scobitura gâtului său. Îmi presez buzele de pielea sa umedă și, cu grijă, mă simt lăsată în picioare, dar nici nu ating bine cada cu tălpile că acestea „fug" de-a dreptul într-o parte și aproape cad pe jos, dar brațele lui Augustin mă prind și mă trage la pieptul său,

mângâindu-mi spatele. Ne privim, zâmbim şi tot ce facem e să ne continuăm duşul, într-o linişte care nu ne trădează deloc sentimentele pe care le purtăm în suflet, căci, în fond, ele formează acel întreg care ne face să ne simţim împliniţi.

***

Mă trezesc buimacă de cap şi încerc să îmi amintesc când anume am ajuns în moliciunea aşternuturilor, că eu una nu îmi aduc aminte deloc, plus de asta sunt şi îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi gri şi un maiou din bumbac, de culoare roz pal. Zici că am un gol în memorie, dat fiind faptul că amândoi eram încă în duş azi-noapte. Îmi frec faţa cu palmele şi îmi strâng ochii, apoi îi deschid larg, simţind brusc o durere cumplită de cap. Ce naiba? Mă ridic în şezut, mă trag mai la marginea patului şi simt că totul se învârte cu mine. Aş vrea să am o explicaţie pentru asta, dar nu am una, dar încă sunt somnoroasă şi e prea devreme să gândesc profund. Oricum, nici nu mănânc aşa cum ar trebui şi asta şi-a pus amprenta asupra mea, mai mult ca sigur. Nu prea e bine, nu vreau să mă trezesc că sunt bulimică sau chiar anorexică. Fir-ar! Îl caut pe Augustin în dreapta mea, dar locul e gol, aşa că iau telefonul de pe noptieră între degete şi arunc o privire pe ecranul acestuia, realizând că e aproape două după-masa. Când naiba a trecut timpul? Las telefonul de unde l-am luat şi îmi frec din nou faţa cu palmele, în încercarea de a-mi reveni şi casc prelung.

Am nevoie de o cafea tare, ca să îmi revin, mormăi în sinea mea şi îmi las tălpile să atingă podeaua rece, dar mă aşez înapoi pe marginea patului, simţindu-mă încă obosită. Fir-ar! Felul în care a făcut dragoste cu mine aseară... Oh, Doamne! Nici nu pot descrie momentul în cuvinte, deoarece nici nu ştiu dacă l-aş putea descrie cum trebuie. Mă ridic în picioare, într-un final, şi păşesc alene spre dulap. Îl deschid larg şi scot din acesta o pereche de colanţi negri, groşi, cu modele şi o bluză grosuţă, de culoare crem, cu o danteluţă pe spatele acesteia.

Trag hainele pe mine, încalț bocancii blănoși și mă îndrept spre ieșirea din dormitor, nu înainte de a aranja patul. Mirosuri îmbietoare mă învăluie și inspir adânc, recunoscând repede savoarea cafelei care îmi gâdilă nările. Cobor scările fără nicio grabă și mă îndrept spre bucătărie, aruncând în treacăt ochii prin living, însă nici urmă de Augustin, dar nici de ceilalți. *Ce naiba?* mormăi în sinea mea, simțind un fior rece pe șira spinării și îmi strâng palmele în pumni, apoi îi deschid și fac la fel de câteva ori, apoi intru în bucătărie. Mă opresc în loc, simțind toate privirile îndreptate spre mine, și un sentiment ciudat mă învăluie și nu îmi dă pace.

— Chris! se aude glasul lui Meyleen, care mă scoate din gândurile negre care mi-au invadat mintea, și o simt înlănțuindu-mi trupul cu brațele. Ce bine că te-ai trezit, continuă să îmi vorbească, timp în care atmosfera se schimbă brusc și încă încerc să îmi dau seama ce naiba s-a întâmplat și pe unde sunt toți ceilalți, inclusiv fratele meu și Augustin.

— Poftim!

Glasul lui Katherine mă face să o privesc, în timp ce așază lângă mine, pe mesă, o cană cu ceai și mă privește cu un zâmbet pe buze.

— Mersi, spun și dau să o iau între degete, dar Meyleen e mai rapidă și mi-o ia de sub nas într-o clipă.

— Nu mai bine bei o cafea? îmi sugerează, ceea ce nu e o idee rea, mai ales că încă mă simt al naibii de obosită și îi zâmbesc natural. După noaptea trecută presupun că ai nevoie, îmi spune și îmi simt obrajii arzând brusc.

Oh, Drace! Nici nu-i de mirare că se holbau cu toții la mine. *Eu și gura mea mare.* Îmi strâng ochii și îmi ascund chipul în palme, fiind rușinată.

— Oh, la naiba! înjur și îmi arunc ochii prin încăpere, observându-le fiecăruia micul zâmbet din colțul gurii. Eu..., ăăăă..., nici nu știu... Îmi pare rău, încerc să caut scuze penibile pentru ce s-a întâmplat azi-noapte și în acest moment îmi vine să mă ascund sub masă.

— Acum suntem destul de convinşi că mai ştie cum să preţuiască o femeie, dacă reuşeşte să o facă să ţipe în miez de noapte, surâde Emma şi îmi ascund din nou chipul în palme.

Drace. Mai mult ca sigur sunt mai roşie ca o tomată şi acum îmi vine să îl iau la bătaie pe nebunul ăla nemernic. Una e când suntem în dormitorul său, izolat fonic, şi alta e aici unde pereţii sunt atât de subţiri. Iau cana cu cafea între degete şi o duc spre buze, sorbind din lichidul maroniu, doar ca să îmi liniştesc tremurul şi să îmi limpezesc gândurile. Mă îndrept apoi, cu tot cu cana de cafea, înspre terasa ce dă în curtea din spate. Ajunsă în dreptul uşii, văd ceva aproape de pădure, ceva care mă face să îmi mijesc ochii ca să pot distinge ce se întâmplă acolo. Sunt cu toţii acolo, inclusiv Mario şi Augustin, de aceea nu-i găseam înăuntru, iar conversaţia pe care o au nu pare a fi una tocmai liniştită, mai ales că fratele meu tocmai mi-a pocnit iubitul. *Ce naiba se întâmplă?* Las cana pe măsuţă, de fapt, mai mult pe lângă, căci pot auzi zgomotul produs de aceasta când s-a spart, iar lichidul s-a împrăştiat pe toată podeaua; mă îndrept cu repeziciune spre ei, mai ales că Mario continuă să îl lovească pe Augustin. Deschid uşa larg şi o iau efectiv la fugă, chiar dacă afară e un frig de îţi îngheaţă până şi sângele în vene, şi încerc să respir mai mult pe nas decât pe gură.

— Cretinule! Cum să faci asta? aud cuvintele fratelui meu, chiar dacă sunt la depărtare şi încerc să îmi dau seama ce se întâmplă. O să te urască, boule!

Mario îl împunge pe Augustin cu degetul în piept şi tot ce pot sesiza pe chipul lui Augustin e doar o încruntătură. Câteva dâre de sânge i se preling pe faţă.

— Prefer să mă urască, de zeci de ori, decât să o văd urându-se pe ea însăşi, îi răspunde Augustin fratelui meu, pe un ton dur, având maxilarul încleştat şi încă încerc să îmi dau seama ce naiba se întâmplă.

Mario se pregăteşte să-l mai lovească, mai ales că Augustin doar încasează, fără să răspundă, şi mă bag în faţa acestuia, vorbind.

— Dacă îl loveşti, mă loveşti şi pe mine, urlu cât mă ţin plămânii, oprindu-l pe Mario din ceea ce voia să facă. Ce naiba v-a apucat? îi iau la întrebări, privind în jur şi simt că îmi scapă ceva.

— De ce nu îl întrebi pe scumpul tău iubit? îmi aruncă Mario cuvintele cu dezgust, cu ochii aţintiţi pe persoana din spatele meu şi sunt de-a dreptul în ceaţă cu toată scena ce se derulează în faţa ochilor mei.

— Dacă ar fi fost o altă cale, crede-mă că aş fi folosit-o, vorbeşte Augustin, la fel de dur ca acum un minut.

— Atunci găseşte o altă cale, îi sugerează fratele meu, scos din minţi.

— Dacă ai tu un plan mai bun, te ascult, continuă Augustin să îşi bată gura, instigându-mi fratele la ceartă şi dacă nu intervin, mai mult ca sigur îşi vor scoate ochii.

Şi când mă gândesc că ziua a început atât de bine, iar acum... Fir-ar! Nu ştiu de la ce a început toată cearta asta, însă cert e că trebuie să-i pun punct.

— Eşti un laş dacă te gândeşti la aşa ceva, se aude glasul lui Augustin, care sparge tăcerea ce s-a aşternut brusc în jurul nostru şi îmi întorc privirea spre el, apoi spre fratele meu şi sunt mai confuză ca oricând.

— Nici să nu îndrăzneşti, îi reproşează Mario, privindu-l cu furie. Nici să nu îndrăzneşti, altfel te pocnesc, îl ameninţă şi îşi strânge palmele în pumni.

— Hai, încearcă! îl instigă Augustin pe Mario la bătaie şi încep să cred că au luat-o complet razna amândoi. Să vedem care dintre noi are mai mare dreptate, tu sau eu, continuă să îşi bată gura nebunul din spatele meu, ocolindu-mă şi se îndreaptă furtunos spre fratele meu.

Oh, la naiba! O să iasă urât, constat, mai ales că sunt doi masculi orgolioşi şi încăpăţânaţi şi până nu îşi cară câţiva

pumni în faţă, nu încetează niciunul. Fără să mă gândesc puţin la ceea ce fac, mă avânt cu capul înainte – până şi ceilalţi nu mai ştiu ce să facă ca să-i calmeze pe cei doi cretini – şi încerc să îi opresc, înainte să îşi mai facă rău. Dar cum socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg, mă trezesc cu un pumn direct în faţă, luat chiar de la fratele meu.

— Drace! urlu în gura mare, înjurând, şi cad în genunchi, captându-le atenţia, lucru care îi face să se oprească din nebunia lor, şi mă simt brusc atât de slăbită.

Fir-ar! Cum pot să fiu atât de nebună încât să mă bag între doi masculi, care..., fără pic de creier în capul lor, atunci când îi apucă, îşi cară pumni în stânga şi în dreapta? Nici eu nu ştiu, dar se pare că am făcut-o şi pe asta, altfel nu m-aş fi trezit că lumea mea se învârte ameţitor de repede, în timp ce sângele îmi iese pe nas. La dracu` de treabă! Sper doar că nu mi l-a făcut cârn, deşi nu era perfect, că altfel îl ia mama naibii. Mai mult ca sigur, arăt ca Rudolf în zilele lui bune. Inspir adânc, ca să îmi oxigenez creierul, îmi închid ochii şi îi deschid, în încercarea de a-mi reveni.

— Drace, înjur din nou în gura mare, fără să îmi pese de cine mă aude şi îmi ţin în continuare nasul acoperit cu mâna.

— Christina! îmi pronunţă Mario îngrijorat numele şi îl simt lângă mine.

— Micuţo! intervine şi Augustin şi scrâşnesc din dinţi.

— Nici să nu te aud cu limbajul, că te pocnesc, mă răstesc la el, căci ăsta e primul lucru care îmi vine în cap, de îndată ce îl aud rostind alintul şi pot să jur că tocmai a rânjit din cauza reacţiei mele.

— Oh, Doamne! Îmi pare atât de rău, trandafirel, se scuză Mario şi se aşază în genunchi în dreptul meu, analizându-mă. Vezi ce m-ai provocat să fac? se ia acum de Augustin, iar mie îmi vine să îmi dau ochii peste cap.

— Chiar aveți de gând să vă certați? îi întreb, frustrată că au de gând să continue tâmpenia pe care au început-o și încerc să mă ridic în picioare.

Mă dezechilibrez, căci tocmai m-a cuprins amețeala și inspir adânc, impunându-mi să stau dreaptă și să merg pe picioarele mele până la cabană. Dar cum calculele mele nu ies așa cum trebuie, îmi simt genunchii înmuindu-se și aproape ajung de unde m-am ridicat. Însă, brațele lui Augustin, pentru că știu că doar el poate fi, mă iau pe sus și mă duc până în cabană, mă așază pe canapeaua din living și mă analizează destul de amănunțit. Mă încrunt, în timp ce îmi mișcă nasul când într-o parte, când în alta, și, de mai continuă mult așa, îl omor. Îmi muşc buzele cu putere, pentru că durerea e puțin cam insuportabilă, de parcă ți s-ar desprinde nasul și îi dau peste mână, ca să înceteze.

— Te distrezi? mă iau de el și tot ce face e să izbucnească în râs. Nu e amuzant, îl dojenesc, încruntându-mă și simt durerea fulgerându-mă.

Mai mult ca sigur, vreo câteva zile nu voi putea ieși din casă. Îmi așez capul mai bine pe canapea și ațintesc tavanul cu ochii, în timp ce îmi duc degetele prin păr. Mario apare ca un fulger, ținând în mâinile sale trusa de prim ajutor și se pune în genunchi lângă mine, dându-l pe Augustin puțin mai la o parte. Nu cred că l-am văzut vreodată pe Mario atât de îngrijorat în preajma mea, ca și acum, nici atunci când aproape am omorât pe cineva, din greșeală ce-i drept. Plouase, iar lui Mario îi venise ideea de a mă învăța să conduc o ditamai matahală pe patru roți. Sincer, știu că sunt puțin dusă, bine, că nu am toate țiglele pe casă, dar nu am vrut să stau bibelou în casă. Să mă comport ca o divă, așa cum sunt unele în filme și încep să țipe ca descreieratele atunci când sunt în pericol, așteptând ca tâmpitele să fie salvate. Nu, eu nu îmi doream asta. Nu voiam să par slabă și mai mereu domniță aflată la ananghie, în fond, chiar și noi, fetele, suntem puternice, chiar dacă suntem de două

categorii: slăbuţe şi grăsuţe. Să ştii cum să te aperi e esenţial, mai ales în lumea în care trăim, în lumea din care face parte familia mea. La fiecare pas te poţi trezi agresată, din toate punctele de vedere, sau mai rău, cu un glonţ direct în cap. Am făcut multe tâmpenii în decursul lunilor în care nu am ştiut nimic despre Augustin şi asta pentru că voiam să arăt că pot, că nu mai sunt de mult timp un copil. Că în toţi aceşti ani am luptat pentru viaţa mea, chiar şi atunci când mi-am pierdut speranţa. Privesc către Augustin, cât timp Mario are grijă de nasul meu. Mă priveşte scurt şi apoi îşi mută privirea în altă parte, îngândurat. Încerc să îmi mişc nasul, ca să fiu sigură că nu e rupt, şi strâng din ochi când durerea mă fulgeră până în moalele capului.

— Noroc că nu ţi l-am rupt, se aude glasul fratelui meu, iar eu privesc în direcţia sa şi zâmbesc subtil. Sigur se va umfla puţin, dar va trece până la urmă, mă pune în temă cu ceea ce urmează să se întâmple şi clatin din cap.

— O să treacă până la urmă, nu îmi fac griji de asta şi ştiu că nu ai vrut, îi spun, punându-mi palma peste obrazul lui. Oricum, eu am fost nesăbuită pentru că m-am băgat între voi, doar că...

— Eu îmi fac griji în privinţa ta, îmi spune iar cuvintele lui mă fac să mă încrunt şi îmi duc degetele sub bărbia sa, îndemnându-l să mă privească. Cred că e timpul să lupţi mai mult, să pui piciorul în prag, să... Fir-ar!

Mario se ridică brusc în picioare şi sesizez că Augustin nu mai e prin preajmă. Nici nu ştiu când a dispărut din peisaj.

— Orice ar fi, nu te mai las singură, mă auzi? îmi spune Mario şi se agită de colo-colo, iar eu încerc să înţeleg ceva din cuvintele pe care le bolboroseşte. Nu sunt un laş şi nu mai vreau să te pierd, cum am făcut-o în trecut, trandafirel.

Îmi dau seama că vorbeşte serios, iar cuvintele lui mă duc cu gândul la cearta lor de mai devreme, însă nu pentru mult timp, căci sunetul care se aude de afară îmi captează atenţia.

— Ce a fost aia? tresar şi îmi îndrept privirea spre dreapta.

— Probabil sunt doar nişte animale, îmi răspunde şi îl privesc ciudat.

— Mario, dacă...

— Nu îţi face griji, trandafirel! Am verificat împrejurimile încă de dimineaţă, nu e nimeni, mă asigură de asta, dar ceva dinăuntrul meu nu îmi dă pace.

Mă aşez la marginea canapelei şi stau pentru un minut, apoi mă ridic în picioare, clipesc des, strâmbându-mă din cauza durerii ce încă persistă şi mă îndrept spre curtea din spate a cabanei, cât timp fratele meu strânge trusa de prim ajutor. Mă opresc în dreptul geamului şi privesc afară. Îmi mijesc mai bine ochii, căci ceva îmi captează atenţia la marginea pădurii, şi nu pare a fi un animal. Realizez repede că suntem supravegheaţi. Îmi întorc privirea, ca să îi spun şi lui Mario, dar se pare că nu mai e aici. Şi nici Augustin nu ştiu unde naiba a dispărut aşa brusc, însă cert e că asta mă cam pune în alertă. *De ce îmi pare cabana aşa de goală?* Îmi întorc privirea spre geam şi privesc afară, doar ca să mă conving că nu am vedenii, din cauza loviturii de la nas. Mă hotărăsc să ies, dar mă opresc pe verandă şi inspir adânc aerul rece în plămâni. *Ce naiba să fac?* Arunc o privire fugitivă spre cabană, dar nici urmă de ceilalţi, nimeni nu mişună pe acolo. Oh, la naiba! Îmi scarpin ceafa, cât timp caut un băţ, ceva ca să iau cu mine, în caz că trebuie să mă apăr şi sper doar să nu dau peste vreun dezaxat cu vreun pistol în mână, că am dat de dracu`. Îmi împachetez curajul şi îl iau cu mine. Mai mult ca sigur o să dau de naiba cu Augustin, dar în acest moment nu îmi pasă. Cineva e aici şi dacă nu fac ceva, ca să aflu cine, s-ar putea să ne trezim numai cu surprize, iar eu m-am cam săturat de toate surprizele pe care le-am avut în ultimul timp. Înaintez cu încredere printre copacii deşi ai pădurii şi încep să regret faptul că nu mi-am luat o geacă cu mine. Tot frigul mi-a intrat în oase. Strâng mai bine băţul între degete şi fac tot câte un

pas, cât de silenţios pot, dar cum zăpada încă predomină aici e cam imposibil să te mişti ca un ninja. Mă ascund după trunchiul masiv al primului copac ce îmi iese în cale şi privesc în părţi, înaintez apoi câţiva paşi, până aproape de centrul pădurii sau aşa cred eu că e, şi privesc cu atenţie spre maşinile parcate. Ce naiba? Nu îmi place deloc ceea ce găsesc, dar în loc să mă întorc la cabană, o iau ca nebuna spre cele trei maşini şi arunc o privire înăuntrul lor, găsind pe capota uneia dintre acestea un plan.

Îmi dau după ureche o şuviţă şi arunc o privire spre planurile care par a fi schiţa unei cabane, doar că nu e a noastră. Citesc numele acesteia, scris jos în stânga, şi ceva îmi străfulgeră mintea. *Silver Shadow? Ce nai...?* Numele nu îmi spune nimic pe moment, chiar dacă ceva s-a trezit în simţurile mele. Pentru oricine e aici, pare destul de important. Întorc foaia, dar nu apuc să mai văd şi restul, căci zgomotul care se aude atât de aproape de mine mă pune în alertă, spunându-mi să plec naibii de acolo. Mă ascund după ultima maşină, lăsându-mă în jos pe lângă aceasta şi strâng din ochi, realizând că am dat de naiba dacă mă găsesc. Îmi simt inima bubuind în pereţii toracelui şi las aerul să îmi părăsească buzele, făcându-mi curaj să mă uit ce se întâmplă. Mă întorc cu faţa spre caroseria maşinii şi îmi scot capul cât să văd cine e.

Lorena? mormăi în sinea mea, dând cu ochii de ea, dar din câte observ nu e nici urmă de Eva. Asta e ciudat rău, mai ales că cele două nu merg nicăieri una fără cealaltă. Înghit cu greu nodul care mi s-a strâns în gât ca un pumn, din cauza panicii care mă cuprinde treptat, şi privesc în continuare în direcţia ei. Pe cei doi bărbaţi care o acompaniază nu îi cunosc deloc, dar când privirea lor se îndreaptă spre mine, mă las brusc în jos şi tot ce sper e să nu îmi fi sesizat prezenţa. Mormăi subtil, din cauza durerii ce nu îmi dă pace şi îmi scot din nou capul din ascunzătoare, privind spre cei trei. *Ce urmăreşte Lorena de nu e şi Eva aici?* mormăi în sinea mea şi încerc să le ascult conversaţia.

— *Ştiţi exact ce aveţi de făcut?* îi întreabă pe cei doi, iar aceştia încuviințează din cap şi încerc să aflu despre ce e vorba. *Orice complicaţie trebuie lichidată, nu putem lăsa pe nimeni să afle de întâlnirea noastră*, continuă să le vorbească celor doi.

— *Nu îţi face griji, nimeni nu va şti nimic,* îi răspunde tipul chel, cu un tatuaj ciudat pe cap.

— *Bun! Atunci puteţi pleca, nu uitaţi de...*

Lorena priveşte spre planurile de pe capota maşinii şi acum simt că mi-a căzut cerul în cap. Fir-ar! Trebuia să le pun la loc aşa cum le-am găsit, dar în clipa asta nu mai e cale de întoarcere.

— *E cineva aici,* spune Lorena, iar glasul ei mă face să mă ascund din nou după maşină şi îmi muşc buzele, doar ca să nu îmi mai aud inima bătându-mi cu putere în piept.

Aud cu uşurinţă piedica trasă a unui pistol şi îmi deschid ochii larg, deşi nici nu ştiu când i-am închis, şi înghit în repetate rânduri. Trebuie să scap de aici. Mă mişc spre dreapta, pe măsură ce aud paşii înaintând spre stânga mea şi îmi muşc din nou buzele, ajungând la timp în spatele maşinii. Arunc o privire în jur şi constat că singura mea opţiune e să mă ascund în tufişurile de lângă maşină. Zis şi făcut, aşa că mă bag cât pot de repede între acestea şi mă rog, în sinea mea, ca nu cumva să le fi văzut mişcându-se.

— *Nu e nimeni aici*! aud glasul tipului chel şi răsuflu uşurată că nu m-au găsit.

— *Căutaţi, trebuie să fie pe aici,* le spune Lorena, care pare hotărâtă să mă găsească, dar nu pot să o las să mă vadă.

Privesc, cum pot, printre crengile dese şi puţinele frunze ce au mai rămas, şi îndată ce nu mai văd pe nimeni, ies din ascunzătoare şi o rup efectiv la fugă, înapoi spre cabană. Nu ştiu câte minute au trecut de când sunt prin pădure, dar sper să ajung înapoi, înainte ca cineva să îmi sesizeze absenţa. Încep şi fac slalom printre copaci – îmi aduc aminte că am văzut într-o emisiune la TV, pe Discovery, că această

tehnică te poate salva, derutând inamicul. Nu ştiu dacă e o prostie sau chiar dă roade, însă în acest moment puţin îmi pasă de asta.

Mă opresc, preţ de un minut, cât să îmi trag suflul, doar că nu e timp de aşa ceva, mormăitul unui urs se aude în depărtare şi ştiu că trebuie să mă grăbesc. Nu am dat niciodată nas în nas cu unul, însă nici nu vreau. Îmi pun picioarele în mişcare şi o rup din nou la fugă, fără să mă uit în spate, ajungând după minute bune în faţa cabanei. Îmi proptesc palmele pe genunchi şi încerc să îmi amintesc cum să respir. Înghit cu greu şi continui să suflu printre buzele întredeschise, simţind cum îmi bate inima în piept.

— Unde naiba ai fost? mă întâmpină Emma îngrijorată şi mă trage în braţele ei. Lipseşti de câteva ore bune, îmi spune şi îmi trag câteva palme în gând. Ai păţit ceva?

— Sunt... bine. Doar... că..., încerc să-i răspund, dar abia pot, încă încerc să îmi amintesc cum să respir regulat.

— Ceilalţi s-au dus să te caute, continuă să îmi spună. Augustin e pornit rău şi...

— Christina?

Glasul lui Mario ne întrerupe conversaţia şi privesc în spate, iar furia pe care o văd în ochii lui Augustin nu îmi place deloc.

— Noi doi avem de discutat, spune acesta iar mârâitul pe care îl scoate îmi provoacă un fior rece pe şira spinării, dar nu apuc să scot nici măcar un cuvânt, pentru că sunt luată brusc pe sus şi pusă cu burta pe unul dintre umerii săi.

— Augustin, ce naiba? mă răstesc la el, dar nu primesc niciun răspuns în schimb, ci doar continuă să se deplaseze spre interiorul cabanei, neînţelegând unde mă duce.

— Omule, ce naiba? încearcă Mario să îi vorbească, dar se opreşte când dă de ochii lui.

— Tu nu te băga! i-o trânteşte scurt şi îi închide gura.

Sentimentul pe care îl simt înăuntrul meu e combinat cu frica pe care o simt apăsându-mi sufletul. Urcă scările spre

etaj şi oricât încerc să îl fac să îmi vorbească, nu reuşesc. Nu îmi spune nimic. Aud uşa deschizându-se şi, în următoarea secundă, mă simt aruncată la propriu în aşternuturi. Cheia se învârte în broască de vreo două ori şi deja mă cuprinde panica. Mă sprijin în coate şi privesc spre el. Nu îmi place deloc felul în care mă priveşte, vocea lui puternică îmi face părul să mi se ridice pe braţe.

— Ce a fost în capul tău? mă ia tare. Cum poţi fi atât de nesăbuită, încât să te aventurezi prin pădure? îmi reproşează, cu fiecare cuvânt rostit, şi nu îmi place în ce direcţie se îndreaptă această conversaţie. La naiba, Christina! îmi pronunţă numele apăsat şi trânteşte de perete primul obiect care îi cade în mână, vaza de pe măsuţă.

Tresar, împietrită de reacţia lui deplasată. Înghit în sec, simţindu-mi gâtul uscat şi îmi muşc buza de jos, neînţelegând ce mama naibii l-a apucat. Ştie foarte bine că îmi pot purta şi singură de grijă, dar câteodată văd că uită asta.

— A-augu..., încerc să spun ceva, dar mă readuce la tăcere când izbucneşte din nou.

— Ce naiba ai căutat în pădure de una singură, fără apărare? continuă cu întrebările. Puteai păţi ceva, nebuno! Chiar nu gândeşti un pic, înainte să faci ceva? La dracu`!

Aruncă din nou cu ce îi pică în mână şi sunt tot mai speriată, trăgându-mă mai în spate prin aşternuturi.

— *Augustin!* aud glasul lui Mario de dincolo de uşă şi acum sunt şi mai speriată şi simt o lacrimă alunecându-mi pe pomeţi.

Când naiba mi s-au umezit ochii?

— *Deschide dracului uşa sau jur că o sparg*, continuă fratele meu să îl amenințe de dincolo de uşă, forţând-o, dar se pare că pe Augustin nu îl sperie lucrul acesta.

— Încetează! urlu la el, deoarece continuă să devasteze camera. Ce te-a apucat?

Sunt deja scoasă din minţi din cauza lucrurilor pe care le face.

— Ce m-a apucat? mă întreabă ironic. TU, asta m-a apucat, îmi aruncă cuvintele în faţă şi mă simt de parcă tocmai mi-a înfipt un pumnal în inimă.

Nu ştiu ce s-a schimbat, de aseară până acum, dar azi l-am simţit mai distant, mai rece faţă de mine ca niciodată şi asta nu îmi place. Încerc să găsesc o explicaţie şi presupun că nu e vorba numai de faptul că m-am aventurat de una singură prin pădure, fără să mă gândesc vreun moment că aş putea chiar muri, ci mai e ceva la mijloc.

— Faci totul numai de capul tău, îmi reproşează din nou. Te pui în pericol, fără să îţi pese şi de ceilalţi, îmi reproşează, iar asta îmi pune capac. Te gândeşti doar la tine şi...

— Taci! Doar taci! urlu către el. Spui că nu îmi pasă de ceilalţi, când de fapt mi-aş da chiar şi viaţa pentru fiecare dintre voi, îi spun ce am pe suflet şi scrâşnesc din dinţi, din cauza frustrării.

Dacă moartea mea ar face ca cele două idioate să îi lase în pace, aş muri cu zâmbetul pe buze, ştiind că o fac pentru cei la care ţin. Însă nu îi înţeleg deloc ieşirea violentă pe care o are.

— Pentru ce e toată nebunia asta? fac referire la dezastrul din cameră.

— M-am săturat să nu asculţi şi să faci totul doar de capul tău, îmi aruncă alte cuvinte în faţă şi pufnesc.

— Mă încurajezi întotdeauna să fac ce e bine şi acum îmi arunci în faţă că nu ascult? îl bombardez cu întrebări şi mă dau jos din pat, păşind spre el. În acest moment nu te mai recunosc. Cine naiba eşti tu?

Mă priveşte cu o încruntătură pe chip şi îmi prinde maxilarul între degetele sale lungi, vorbindu-mi printre dinţii încleştaţi din cauza furiei care mocneşte în el.

— Pune totul cap la cap, dacă tot te crezi atât de deşteaptă şi dă-ţi seama, îmi spune şi icnesc din cauza disconfortului pe care mi-l provoacă. M-am săturat să îţi tot bag minţile în

cap, că tot degeaba. Tot la fel de proastă eşti şi faci numai tâmpenii, continuă şi învârte pumnalul în inima mea şi mai rău decât prima dată.

Îl împing, ca să îmi dea drumul.

— Eşti un cretin! Te crezi mare deştept, pentru că ai trecut prin şcoala vieţii, iar mie îmi arunci cuvinte în faţă de parcă aş fi fost ţinută în puf şi nu ştiu ce înseamnă pericolul, de parcă nu ştiu ce înseamnă sacrificiul, îi întorc cuvintele, simţind cum îmi tremură corpul de nervi. La naiba cu tine! Să te duci dracului! îi urez.

— Limbajul, domni...

— Mai lasă-mă naibii cu asta, îl întrerup. Întotdeauna îmi atragi atenţia, de parcă ţi-ar fi ruşine când vorbesc aşa. O fată nu poate înjura? Sau ar trebui să dansez numai cum îmi cânţi tu, ca să fie totul perfect?

— Christina! mă atenţionează şi îmi dau ochii peste cap atunci când mai aruncă cu ceva în perete.

Bubuituri se aud în uşă, realizând că ceilalţi încă încearcă să intre în cameră şi mă uit haotic prin dormitor. Suflu puternic pe nări şi prind între degete primul lucru care îmi cade în mână, cana de ceai pe care am lăsat-o aici şi o arunc cu putere în direcţia lui, izbindu-se de perete şi spărgându-se.

— Eşti nebună? mă întreabă şi face ochii mari din cauza reacţiei mele, iar mie îmi vine să mai arunc cu ceva după el.

— Da, sunt nebună! ţip, uitându-mă prin cameră. Bagă-mă într-o cămaşă de forţă şi închide-mă la balamuc, cred că ţi-ar face plăcere să poţi scăpa de mine, să nu mă mai tot dădăceşti atât, scot pe gură primele cuvinte care îmi vin în cap.

— *Augustin? Christina? Ce naiba se întâmplă acolo?* vrea Emma să ştie, lovind zgomotos uşa cu palmele, dar le ignorăm amândoi, trimiţându-ne săgeţi unul în direcţia celuilalt.

— Ce ai spus? mă întreabă surprins. Cum poţi să crezi aşa ceva?

— Ce altceva ar trebui să cred din ceea ce se întâmplă acum? vreau eu să ştiu, deoarece reacţia lui impulsivă m-a lăsat cu un gust amar în gură şi cu inima frântă. Da, m-am dus în nenorocita aceea de pădure fără să îmi pese că poate mor, şi?

Îmi las braţele să cadă pe lângă corp, izbindu-se zgomotos.

— Şi?

Face un pas spre mine.

— Îmi pot purta şi singură de grijă, la dracu` în ea de treabă. De ce dracu` nu înţelegi asta?

Prind în mână veioza aflată pe noptiera de lângă pat şi o arunc în direcţia lui, fiind nervoasă că niciodată nu vrea să înţeleagă asta, de parcă aş avea constant nevoie să fiu salvată.

— Christina!

— Christina în sus! Christina în jos! îl maimuţăresc. O luăm de la capăt cu asta. Ţi-am spus, de fapt v-am repetat de un milion de ori că pot să îmi port şi singură de grijă. Întotdeauna am făcut-o, căci n-a fost nimeni lângă mine când am avut mai mare nevoie, aşa că a trebuit să mă descurc cum am putut. Dar voi continuaţi să mă vedeţi ca pe un copil mic şi speriat şi încep să mă satur de asta.

Îmi trec degetele prin firele de păr, oprindu-le apoi la ceafă, în timp ce încerc să îmi calmez inima, dar Augustin continuă să învârtă pumnalul în inima mea, mai rău ca prima dată.

— Cred că m-am pripit cu relaţia asta, cu tot jurământul acela idiot, spune deodată şi mă opresc în loc din plimbat, privindu-l stupefiată. Trebuia doar să ţi-o trag şi apoi să te arunc la gunoi, aşa cum am procedat şi cu altele.

— Să înţeleg că regreţi tot ceea ce s-a întâmplat între noi? îl întreb, iar el îşi închide ochii şi nici măcar nu mă priveşte. Spune, cretinule!

Îl lovesc şi îl împing, cu ochii în lacrimi, căci doare ceea ce spune.

— Da, regret! spune furios. Regret că mi-am pierdut timpul cu una ca tine, când puteam oricând să am orice femeie îmi doream, dar nu. A trebuit să stau ca un căţeluş după fundul tău.

— Pentru ce o faci? îl lovesc din nou. Doar pentru că nu am fost o fetiţă ascultătoare, aşa cum ar fi trebuit să fiu? Că sunt imatură şi nu gândesc deloc? Că nu fac diferenţa dintre ce e bine şi ce e rău? îi arunc în faţă ceea ce cred că îi trece acum prin cap. Aş mai face-o încă o dată! M-aş aventura din nou în afurisita aceea de pădure, ştii de ce? Căci n-am nevoie de un bărbat să îmi asigure spatele, pot şi singură, e tot ce mai spun şi îmi şterg brutal lacrimile de pe faţă cu dosul palmei.

— Christina!

Mă simt prinsă de braţ, chiar înainte să pot face un pas spre ieşire, dar n-am de gând să îl mai las să îmi arunce şi alte lucruri în faţă.

Lunile acestea m-am descurcat şi fără el, de ce ar schimba întoarcerea lui lucrul acesta? Mă trage înapoi spre el, printr-o smucitură, dar ajunsă în faţa lui îmi las palma să îi zdrobească violent obrazul.

— Să nu mai îndrăzneşti să mă atingi! Regret că te iubesc ca o proastă, iar tu nu ai pic de încredere în mine.

Mă îndrept spre uşă, hotărâtă să ies dracului de aici, dar nici nu apuc să pun mâna pe clanţă că mă simt prinsă de braţ şi ţintuită între perete şi corpul său imens. Acum inima mea s-a oprit, pentru un minut. Loveşte peretele cu o furie imensă, la câţiva milimetri de capul meu, făcându-mă să tresar îngrozită din cauza reacţiei lui. Nu îl mai recunosc, parcă e cu totul altă persoană. Îmi ţin în frâu durerea şi îmi îngrop suspinele înăuntrul meu. Îşi sprijină fruntea de a mea, respirând greoi.

— Îmi pare rău! îmi spune şi pot simţi regretul în cuvintele sale. Ştiu că mi-am ieşit din minţi, ştiu că am dat-o în bară, dar...

Dintr-odată îl simt căzând în genunchi în faţa mea, cuprinzându-mi talia cu braţele şi îmi sărută apăsat abdomenul. Înghit în sec şi aţintesc tavanul, în timp ce lacrimile mi se rostogolesc pe pomeţi şi îmi las mâinile pe lângă corp în timp ce Augustin îşi strânge şi mai bine braţele în jurul meu.

— Vreau doar să te ştiu în siguranţă, să ştiu că eşti bine, îmi vorbeşte după minute bune de tăcere, nu chiar tăcere, pentru că cei de dincolo de uşă încă încearcă să intre în cameră.

Nu ştiu ce aş putea să îi spun, nici să îl privesc în ochi nu mai pot. Cuvintele lui au săpat mult prea adânc în inima mea şi mi-au sfărâmat-o în bucăţele.

— Promite-mi că nu vei renunţa, că vei continua să lupţi, îmi spune în timp ce îmi dă o şuviţă de păr după ureche şi mă priveşte trist în ochi, iar acum îmi dau seama că a revenit la nivelul meu. Că vei rămâne la fel de încăpăţânată şi nesăbuită ca acum. Promite-mi că mă vei scoate din minţi, că mă vei face să dau cu pumnul în pereţi, că vei continua să mă iubeşti, aşa nebun cum sunt, la fel cum o faci deja, chiar dacă poate vei ajunge să mă urăşti.

Cuvintele lui mă nedumeresc şi mă înspăimântă, în acelaşi timp, pentru că îmi cere să fac lucruri pe care le fac deja, într-un fel, mai puţin să îl urăsc, dar tot nu spun nimic.

— Promite-mi! îmi cere din nou, luându-mi faţa între palmele sale şi simt cum mi se strânge stomacul.

Îmi aşez palma peste a lui şi privesc în ochii care parcă au devenit sticloşi, care parcă s-au umezit şi spun:

— Nu pot să o fac, mă doare prea rău neîncrederea ta. Prefer să îmi întind aripile decât să mai fiu ţinută într-o colivie.

Arunc o privire în direcţia lui şi îl observ dându-se cu un pas mai în spate, eliberându-mă din strânsoarea lui şi probabil nu se aştepta să îi spun aşa ceva, se aştepta să îi promit totul. Pare stupefiat, îngrozit chiar de cuvintele mele şi chiar dacă în ochii lui se citeşte vina, ai mei zici că sunt goi. Îşi strânge palmele în pumni şi păşeşte din nou spre mine, dar îl opresc, punându-mi palma pe pieptul lui, căci ştiu ce vrea să facă. Oricât de mult îmi doresc să îi sărut buzele, vreau să îmi simtă supărarea. Vreau să simtă durerea pe care mi-a zidit-o în suflet şi îl împing, dându-i de înţeles că am nevoie de timp, de spaţiu să îmi pun gândurile în ordine.

Pumnul lui face din nou contact cu perete dur din spatele meu şi îmi închid ochii strâns, muşcându-mi cu frustrare buza de jos, până simt sângele în gură. Zgomotul de dincolo de uşă se potoleşte brusc şi pot să îi simt respiraţia caldă, brăzdându-mi pielea fix în dreptul urechii.

— Îmi pare rău, micuţo! sunt ultimele lui cuvinte şi se îndepărtează de mine, acum că uşa se deschide larg, trântindu-se de perete.

Îmi las lacrimile să curgă în timp ce inima îmi devine tot mai grea, mai îndurerată. Şi, deşi gândul mă duce într-o singură direcţie, nu vreau să accept asta. Mă simt pustie.

***

Orele au trecut destul de repede, iar întunericul a început să îşi facă simţită prezenţa, deşi speram să nu ajung aici. Cearta mea cu Augustin m-a pus serios pe gânduri, mai ales că noi nu ne-am certat vreodată, bine, poate doar ne-am tachinat mai mult, dar o ceartă adevărată ca asta, niciodată. Privesc pierdută prin camera devastată şi îmi simt ochii umezindu-se din nou. Iar plâng, deşi, mai degrabă, ar trebui să pun toate cap la cap şi să... Drace!

— Nu, nu şi nu! mă încăpăţânez să nu mă gândesc la ce-i mai rău şi lovesc cu pumnii încleştaţi mânerele fotoliului în care stau.

Sunt în acelaşi loc, încă de când a plecat din cameră, şi asta pentru că i-am cerut eu să mă lase singură. Nici nu s-a opus, cum făcea altă dată. Am simţit nevoia să fiu doar eu cu mine şi nimeni altcineva. Îmi şterg cu brutalitate lacrimile şi mă hotărăsc să mă ridic. Să merg jos la ceilalţi. Îmi las tălpile să atingă podeaua şi pe când să mă ridic din fotoliu se face brusc beznă în jurul meu, limitându-mi vederea. La naiba! Nu îmi place deloc întunericul. Clipesc des şi, cu inima bubuindu-mi în piept, mă ridic în picioare şi încerc să văd ceva prin tot întunericul care mă înconjoară. Îmi întind mâinile, după ce mă lovesc de primul obiect care îmi iese în cale, şi, ca totul să fie şi mai de groază, fulgerele au început să împânzească cerul. Grozav, asta mai lipsea. Scenariul perfect al groazei. Tresar de îndată ce un sunet se aude şi înghit în sec.

— Augustin? îi pronunţ numele, dar nu primesc niciun răspuns. Augustin? îi pronunţ din nou numele şi suflu puternic, doar ca să îmi ţin în frâu frica care mi-a îmbrăţişat întreg trupul.

Inspir, expir, inspir, expir, ca să îmi reglez suflul şi îmi fac curaj să scot capul pe uşă, privind în toate părţile, cercetând toată încăperea de la etaj. Toată cabana e cufundată într-o beznă infernală şi pot auzi vocile celorlalţi ţinând piept altora, dar şi armele care se descarcă într-una. La naiba! Am fost sigură că ceva avea să se întâmple. Liniştea care a domnit până acum s-a risipit, aducând după ea doar furtună, şi la propriu şi la figurat.

— Emma? Happy? strig după ele, dar nu primesc niciun răspuns, şi încerc să cobor scările fără să îmi rup cumva picioarele.

Mă lipesc brusc de perete când aud un alt zgomot. Privesc ca o nebună şi simt cum inima îmi loveşte coşul pieptului, de parcă ar vrea să iasă, iar în acest moment mă simt ca în filmul *The Purge*, film a cărui acţiune avea loc

într-o noapte, o noapte fără legi, fără poliţie, fără ca cineva să te poată ajuta, o noapte în care eşti vânat şi omorât fără vreo explicaţie.

Ajunsă jos privesc în toate direcţiile şi mă feresc la timp, ca să nu fiu văzută de cel care tocmai trecea pe lângă mine, dar răsuflu uşurată când dau de fapt peste Toby.

— Toby, îi rostesc numele şi îl trag în braţele mele. Ce naiba se întâmplă?

— Emanuel ne-a atacat, îmi răspunde şi mă trage mai aproape de perete. Augustin m-a pus să te caut şi să te duc la adăpost.

Mă prinde de mână când observă că drumul e sigur ca să putem pleca şi mă trage după el, dar îl opresc. În niciun caz nu mă voi ascunde ca o laşă.

— Nu plec niciunde! spun revoltată.

— Christina, ştii că...

— Nu îmi pasă! Nu sunt o laşă ca să mă ascund, voi sta şi voi lupta şi eu. Aşa că nu mă opri, că îl iau şi pe dracu` în coarne dacă trebuie, îi spun sinceră, şi nu am de gând să ies de aici cu coada între picioare.

Toby oftează, îşi închide ochii scurt şi scoate de la spate un pistol. Îl verifică şi mi-l pune în mână.

— Nu are foarte multe gloanţe, dar sper că nu va trebui să îl foloseşti, îmi spune şi îşi strânge buzele într-o linie dură.

Încuviinţez din cap şi încerc să bag pistolul la spate, între betelia colanţilor şi piele, dar tresar speriată din cauza bubuiturii zdravene care se aude brusc, realizând că tocmai a explodat ceva. *La naiba!* înjur în sinea mea, dându-mi seama că tocmai am scăpat pistolul pe jos.

— Fir-ar! Am scăpat pistolul, spun şi încep să îl caut din priviri, dar cum e negru şi în cabană e beznă, chiar dacă o lumină pătrunde cât de cât înăuntru, de abia se vede.

Toby se lasă în jos şi începe să caute tâmpenia de pistol, dând cu mâna pe podea, dar zici că e un făcut, căci nu găseşte

nimic. Se ridică şi îmi face semn să mă trag mai în beznă. Privesc în direcţia lui şi înghit brusc în sec, amintindu-mi de Meyleen. Fir-ar!

— Unde-i Meyleen? îl întreb pe Toby. De abia dacă am văzut-o azi şi...

— Şi Katherine a dispărut.

Privesc într-un punct fix, în timp ce prin minte îmi trec zeci de gânduri, dar îmi revin repede din cauza unei alte explozii, care face ca şi cabana să se cutremure. Analizez situaţia şi realizez că ceva întotdeauna m-a alertat în legătură cu Kath. Sub masca regretului am simţit şi altceva, dar am ales să ignor acel sentiment, pentru că chiar îmi doream să cred că s-a schimbat. Că e un alt om, însă cred că m-am minţit de una singură în tot acest timp şi m-am îmbătat cu apă rece. Acum câteva ore puteam să jur că Augustin va pleca, că ne va lăsa aici, dar în momentul de faţă cred că toată temerea mea se datora de fapt nemernicei de Katherine. Mai mult ca sigur Meyleen e cu ea. Îmi frec faţa cu palmele şi trag aer în plămâni, apoi îl las să iasă printre buzele întredeschise, calmându-mă. Trebuie să o găsesc. Dintr-odată se aude o altă explozie şi asta nu îmi place. Trebuie să ne grăbim. Îl prind pe Toby de braţ şi îi fac semn că urc sus la etaj. Încuviinţează din cap, arătându-mi direcţia spre care va merge. Clatin din cap şi o zbughesc pe scări în sus spre dormitorul devastat, dar mă opresc brusc când văd o siluetă prin apropiere şi îmi simt inima oprindu-se în loc pentru o secundă. Mă trag cu grijă pe lângă perete şi mă scufund în întuneric, ca să nu fiu văzută şi îmi ţin respiraţia când silueta imensă trece pe lângă mine. Îmi pare cunoscută. Intru în dormitor, îndată ce matahala nu mai e în raza mea vizuală, şi încep să bâjbâi după ceva cu care să pot lovi bine, dacă tot am fost neîndemânatică şi am scăpat pistolul. *Fir-ar de beznă,* mârâi în sinea mea şi scrâşnesc din dinţi, lovindu-mă brusc cu piciorul de pat. Îmi muşc buzele şi înjur de toţi sfinţii, simţind durerea traversându-mi piciorul de jos în sus, până în moalele capului.

Îmi ia puţin să îmi revin, apoi ocolesc patul, atingându-l cu degetele, ca să ştiu că e acolo, şi încep să îmi caut telefonul. Arunc cât colo aşternuturile, pernele, dar tot nimic. Fac pas cu pas, până în dreptul noptierei, şi îmi trec degetele pe suprafaţa acesteia, găsind în final ceea ce căutam. Îl deblochez, verific câtă baterie mai am şi dau drumul lanternei; mă rog în sinea mea să mă ţină până când voi găsi ceva cu care să mă apăr. Mă uit prin dormitor, însă nu găsesc nimic folositor, apoi intru în baia din cameră şi îmi arunc privirea prin încăpere, ochii mei fixându-se pe ţeava aflată deasupra căzii, cea pe care stă perdeaua de baie. Toate camerele cabanei sunt frumos aranjate, iar băile sunt dotate cu câte o cadă de baie şi un duş separat, ceea ce e super tare. O măsor din priviri şi cred că are vreo doi metri lungime, aşa cum la o primă cercetare, pe semiîntuneric, fiind numai perfectă pentru a mă apăra, confecţionată din oţel dur. Aşez telefonul pe marginea chiuvetei, cu lumina lanternei în sus şi îmi aşez mâinile pe bară, mişcând-o. Reuşesc să o mişc şi zâmbesc, realizând că nu e bine prinsă în perete, numai bine pentru mine. Îmi aşez mai bine palmele pe bară şi îmi încleştez degetele în jurul acesteia, apoi inspir adânc şi încep să trag puternic de aceasta, până când se desprinde, făcându-mă să cad pe jos.

Îmi strâng ochii din cauza durerii şi îmi muşc buzele, ca să nu ţip. *Fir-ar!* înjur în gând, având respiraţia întretăiată, dar măcar am reuşit să iau afurisita aceea de bară. Ies din baie, dar şi din dormitor, nu înainte să iau şi telefonul cu mine, aruncând, din când în când, o privire în jur, ca să mă asigur că e liber şi mă îndrept spre scări. Trebuie să o găsesc pe Meyleen, dar şi pe ceilalţi şi să plecăm naibii din locul acesta. Cobor scările cu mare atenţie, cu privirea în toate direcţiile şi cotesc spre dreapta, cu gândul să merg în living, dar o lovitură, venită de nicăieri, mă azvârle la podea.

— Drace! înjur în gura mare, încovoindu-mă din cauza durerii şi îmi îndrept privirea spre locul de unde a venit lovitura.

— Exact persoana pe care o căutam, aud glasul Evei, care mă face să îmi strâng buzele din cauza furiei şi trebuia să îmi dau seama că, din moment ce Emanuel ne atacă, şi ea e mână în mână cu el.

— Eva! îi pronunţ numele pe un ton dur şi mă rostogolesc la timp spre stânga, îndată ce îi aud paşii venind în fugă spre mine.

Aud apoi sunetul provocat de un obiect dur care atinge podeaua. *Drace! Scorpia şi-a propus să mă omoare,* realizez şi găsesc repede ţeava pe care am luat-o din baia de la etaj. Fac ochii mari şi mă trag la o parte din calea tâmpitei care se năpusteşte asupra mea şi reuşesc să mă feresc de încă o lovitură. E pornită rău. Mă ridic în picioare şi îndrept ţeava spre ea, doar că nu reuşesc să o lovesc, aceasta ferindu-se în ultima secundă. O atac din nou şi din nou, reuşind să o lovesc în partea dreaptă, lăsând-o fără aer. Cade la podea şi urlă, nervoasă că am reuşit să o ating.

— Te omor! mă ameninţă şi se ridică furtunos de la podea, năpustindu-se din nou asupra mea, cu pumnii încleştaţi.

Reuşeşte să mă lovească în stomac, pentru că mă împiedic ca o idioată într-un taburet şi mă împrăştii cu totul pe podea, scăpând şi ţeava dintre degete. Dau să mă ridic ca să pot apuca ţeava, însă nu mai reuşesc, simţind brusc degetele Evei încleştându-se în părul meu. Urlu din cauza durerii pe care mi-o provoacă şi înainte să pot reacţiona, mă trezesc cu un genunchi în faţă, care îmi produce o durere agonizantă. Tâmpita naibii! Acum nasul meu sigur e rupt de tot. Mă ţin de el cu ambele mâini şi mă clatin dintr-o parte în alta, ca să îmi revin, însă Eva nu mă menajează deloc şi mă trezesc cu ea deasupra mea, cărându-mi pumni. Scrâşnesc din dinţi şi încerc să o răstorn cumva, dar nebuna nu se lasă şi începe să mă dea cu capul de podea.

„— Îmi fac griji pentru tine... Ar trebui să lupţi mai mult, să nu te dai bătută..."

Îmi aduc aminte de cuvintele fratelui meu şi are dreptare, ar trebui să lupt mai mult, să nu renunţ. Strâng puternic din dinţi şi reuşesc să îmi pun picioarele în jurul ei, chiar dacă nu sunt o gimnastă înnăscută, şi o trântesc la propriu de podea. Mă întorc într-o parte, eliberată din strânsoare şi mă năpustesc asupra idioatei, fără să stau prea mult pe gânduri. Încep să îi car pumni, fiind nervoasă din cale afară şi simt cum sângele mi se prelinge pe faţă şi pe haine. Încerc să o lovesc din nou, însă explozia ce e declanşată fix în apropierea noastră mă aruncă la câţiva metri în spate, eliberând-o pe Eva, în timp ce eu mă lovesc cu spatele de perete, icnind.

— La naiba! înjur, ţinându-mi braţele strâns pe lângă corp, încercând să îmi reglez suflul, dar cu greu.

Îmi deschid ochii, pe care nici nu ştiu când i-am închis, abia când două braţe mă ajută să mă ridic de jos. E Mario. Îmi trec braţul pe după gâtul lui Mario şi înaintăm spre ieşirea principală, înainte ca totul să explodeze în jurul nostru, iar noi să ajungem ca un porc făcut la rotisor. Strâng din dinţi la fiecare pas pe care îl fac, căci fiecare muşchi din corp mă doare ca naiba, dar trebuie să mă forţez să ajungem la adăpost.

— Arăţi ca naiba, mă complimentează, văzându-mă mai bine în lumina de afară.

Explozia puternică care urmează, la numai o secundă distanţă, ne propulsează câţiva metri în faţă. Îmi îngrop mâinile în zăpada rece şi mă ridic cu greu, aţintindu-mi privirea în faţă. Zâmbesc.

— Augustin!

Se opreşte brusc şi ne priveşte cu o încruntătură nervoasă pe chip şi îmi simt inima bubuind în piept, în timp ce înghit saliva adunată în gură, ca să îmi umezesc gâtul. Încerc să mă ridic de jos, dar cad înapoi. Şocul mă loveşte în plin când Eva îşi face apariţia din spatele lui Augustin, îl prinde de guler şi îşi presează puternic buzele de ale lui, sărutându-l.

— Nu, nu, nu! murmur printre buze şi cu ultimele puteri mă adun de jos şi dau să mă îndrept spre ei, însă mă opresc două braţe care se încolăcesc în jurul meu. Nuuuu! urlu din toţi rărunchii. Spune-mi că nu e adevărat! mă adresez lui Augustin. Spune-mi că nu ne-ai trădat, nemernicule! Spune-mi că nu m-ai trădat pentru ea! La dracu`, Augustin! mi se frâng cuvintele şi continui să privesc înmărmurită spre scena din faţa mea, scrâşnind din dinţi de frustrare, în timp ce Mario încearcă să mă ţină pe loc.

În minte îmi revin cuvintele pe care Augustin i le-a spus fratelui meu, atunci când s-au luat la bătaie.

„Prefer să mă urască de zeci de ori, decât să o văd urându-se pe ea însăşi."

Acum am înţeles sau aşa prefer să cred, să mă mint. Dacă el crede că asta nu mă va face să mă urăsc, se înşală amarnic. Mă urăsc mai mult decât îl urăsc pe el în acest moment, deoarece simt că puteam face mult mai mult. Eva se desprinde de el şi îşi întoarce privirea spre mine, rânjind ca o nemernică.

— Când am să termin cu tine o să îţi fi dorit să nu mă fi cunoscut vreodată, o ameninţ, deloc subtil, cu nervii încordaţi la maxim şi îl simt pe Mario cum încearcă să nu mă scape din braţe, altfel jur că nu mai răspund de ceea ce sunt în stare să fac.

— Dacă tu crezi că asta mă sperie, te înşeli, păpuşă! îmi răspunde cu un rânjet.

Mă zbat în braţele fratelui meu, ca să mă eliberez, dar îşi strânge şi mai tare braţele în jurul meu, ţintuindu-mă pe loc.

— Trandafirel, nu merită! îmi şopteşte în ureche. Lasă-l să plece! îmi cere şi mă simt pierdută în agonia durerii, încât nu ştiu cum să procedez mai bine.

— Augustin!

Observ o uşoară schimbare a reacţiei sale imediat ce îi pronunţ numele, cu furie în glas, şi aşteaptă să continui.

— Atunci când pumnalul îmi va străpunge definitiv inima, vreau ca tu să fii cel care îmi va curma viaţa.

Ultimele mele cuvinte îl fac pe Augustin să îşi strângă puternic palmele în pumni, tresărind, gest pe care îl sesizez repede, fără să îl observe şi restul.

— *Christina!* vocea lui Meyleen îmi întrerupe gândurile şi privesc în dreapta mea, luându-mi ochii de la Augustin. *Christina!*

Îmi întorc privirea din nou spre Augustin şi Eva, realizând că deja se îndepărtează de noi, apoi mă întorc spre locul din care se aude vocea lui Meyleen şi aleg să fug spre ea, pentru a o salva din mâinile mamei sale, Katherine. Mă desprind cu greu din strânsoarea lui Mario şi o rup la fugă spre ea, cum pot mai repede, chiar dacă toate mă dor.

— Mey? o strig.

— *Christina!* îmi aud din nou numele. *Dă-mi drumul, nu vreau să mă întorc înapoi acolo,* vorbeşte în continuare şi tind să cred că lui Kath i se adresează. *Dă-mi drumul, mamă!*

Acum sunt şi mai sigură că e ea. Un sunet asurzitor se aude deodată, apoi ceva trece pe lângă capul meu şi brusc o văd pe Katherine căzând în zăpadă, dându-i drumul lui Meyleen. Aceasta începe să fugă în direcţia mea, cu ochii în lacrimi, în timp ce mama ei se chinuie să intre în maşina ce o aşteaptă. Înainte să mai realizez ce se întâmplă, un alt glonţ străbate pădurea, înfigându-se în caroseria maşinii.

— Şşşş! încerc să o liniştesc pe Mey, dar nu prea reuşesc, aceasta plânge deja în hohote şi îi simt corpul tremurând. O să fie bine! rostesc doar că nu ştiu exact cui mă adresez, mie sau ei.

– Capitolul 9 –

Augustin Ozera
„Confesiuni interioare”

Privesc spre cabana care tocmai a explodat, strângându-mi palmele în pumni, apoi îmi îndrept ochii spre cele două siluete ce stau aproape îngropate în zăpadă, în special spre micuţa siluetă, şi oricât de mult mi-aş dori să merg să o iau de acolo, încă rămân pe loc. Mă urăsc pentru decizia luată, însă doar aşa îi pot ţine ocupaţi pe Emanuel, Lorena şi Eva, oferind echipei timpul necesar pentru a afla tot ce trebuie aflat. Cu încăpăţânarea şi nesăbuinţa Christinei, ştiu că vom obţine ceea ce ne dorim, şi anume să aflăm ce mama naibii conţin cele două jurnale blestemate, întrucât, din câte am aflat, sunt căutate şi de alţii şi nu prea înţeleg de ce. Sunt jurnalele mamelor noastre, ce ar putea ascunde atât de grav? Aş fi vrut să îi dezvălui adevărul micuţei mele, dar dacă aş fi făcut-o, ştiu sigur că s-ar fi concentrat mai mult pe modul în care să mă aducă înapoi şi nu pe ceea ce trebuie.

Sunt conştient de faptul că e destul de deşteaptă – deşi i-am aruncat în faţă că e proastă – încât să desluşească mesajul pe care i l-am transmis prin cearta noastră. Ştiu că mi-am cam pierdut minţile şi i-am aruncat în faţă şi vrute şi nevrute, dar judecata mi s-a întunecat subit, de îndată ce am văzut că nu o găsesc, iar primul gând m-a dus la Emanuel şi la cele două afurisite, mai ales că de mult timp încearcă să o facă dispărută. Aş vrea să îi spun că îmi pare rău, dar nu aş rezolva nimic. Şi nici nu aştept să mă ierte atât de uşor, pentru că nu o va face. Are şi ea orgoliul ei de femeie, ceea ce ador la ea, şi probabil mă va ţine ceva timp pe tuşă şi nu voi primi, poate, nici măcar buzele ei ca să le gust. Îi simt durerea prin fiecare celulă, prin fiecare nerv care îmi străbate corpul, iar acum simt şi mai brutal pumnalul pe care eu însumi mi l-am înfipt în inimă. A avut tot dreptul

să îmi arunce cuvintele acelea în faţă şi ştiu că trebuie să am mai multă încredere în ea, dar mi-e frică să nu o pierd. O vreau în siguranţă, nu moartă pe undeva. Am greşit, dar a trebuit să o fac, nu puteam pur şi simplu să îi spun că unchiul ei Michael e mort, iar Ash, Leya şi Faith sunt ţinuţi prizonieri de către aceşti idioţi. Şi aşa se învinovăţeşte prea mult pentru unele lucruri care s-au întâmplat de când a aflat cine este cu adevărat, încât crede că dacă dispare de pe faţa pământului totul va fi mai bine. Nici pe departe. Dacă ea moare, am să mor şi eu. Inspir adânc şi fac un pas în faţă, din instinct, dar îmi înfrânez dorinţa de a merge acolo şi aştept să treacă toată nebunia asta. Christina se ridică cu greu de jos, plină de sânge, cu părul vâlvoi şi îmi muşc buza pe dinăuntru, căci nu pot face nimic. *Drace,* suflu ca un turbat pe nări. Mario se ridică şi el, fix în momentul în care o simt pe Eva făcându-şi apariţia din spatele meu, dar ceea ce nu am anticipat sunt buzele ei care se lipesc de ale mele.

Trebuie să o îndepărtez, dar dacă fac asta nimic din plan nu s-ar mai lega aşa cum trebuie, aşa că o las să mă sărute, chiar dacă rujul ei îmi întoarce stomacul pe dos, şi o opresc când cred că deja a întrecut măsura. O voi face eu să înţeleagă unde îi este locul, căci lângă mine în niciun caz. Poate să tot viseze cai verzi pe pereţi. Se dezlipeşte de mine şi îşi linge buzele într-un mod erotic, ceea ce mă face să îmi dau ochii peste cap într-un mod exasperat, în timp ce glasul micuţei mele îmi captează atenţia.

— Nu, nu, nu! rosteşte cuvintele printre buzele întredeschise şi cu ultimele puteri se ridică de jos şi încearcă să se îndrepte spre noi, însă e oprită de fratele ei, acesta încolăcindu-şi braţele în jurul ei. Nuuuu! urlă din toţi plămânii şi tot ce pot să fac e să tac şi să îndur. Spune-mi că nu e adevărat! mi se adresează şi pot să văd încă de aici cum ochii îi sunt înţepaţi de lacrimi. Spune-mi că nu ne-ai trădat, nemernicule! Spune-mi că nu m-ai trădat! mă roagă, însă nu pot să îi spun nimic, nu acum. La dracu`, Augustin! mă înjură nervoasă şi pot să jur că îi vine să mă strângă de gât.

Ceva din mine urlă să îi spun chiar acum ce se întâmplă, dar cealaltă parte ştie că nu e momentul. Tot o împac eu cumva şi de ştiu că îmi ia o viaţă de om, tot am să o fac. O privesc cu muşchii încordaţi şi cu palmele strânse puternic în pumni, simţind cum unghiile îmi sapă în carne şi suflu greoi printre buze, mai ales că rânjetul tâmpit al Evei se lărgeşte tot mai tare, făcând zgomot. O văd sigură pe ea că a câştigat, aşa cum şi-a dorit întotdeauna. Nici nu ştie ce o aşteaptă şi dacă nu vrea să îi zbor creierii, ar face bine să coopereze, pentru că prefer să mor dacă ştiu că doar aşa pot scăpa de scursurile astea, că aşa îi pot oferi Christinei o viaţă cât de cât normală.

— Când am să termin cu tine o să îţi fi dorit să nu mă fi cunoscut vreodată! o aud pe Christina iar ameninţarea nu tocmai subtilă la adresa Evei mă face să rânjesc, mai mult în sinea mea, fiind mândru de războinica care îmi colorează viaţa în alb şi negru.

Nici nu mă îndoiesc că îi poate face felul, chiar am să îi ofer ocazia să facă asta. Sunt atent în continuare la tot ceea ce se întâmplă, parcă prea cu încetinitorul, şi trag puternic aer în piept, aşteptând. Eva continuă să rânjească ca o tâmpită, aruncându-mi în acelaşi timp ocheade, de zici că a tras lozul cel mare, şi nimic nu o mai împiedică să-i facă felul micuţei mele. Se înşală amarnic, căci de se atinge şi de un fir din capul ei, am să îi fac eu felul, de nu o va mai recunoaşte nimeni. Va arăta mai rău decât arată acum. O fac una cu pământul. O privesc cu ochii mijiţi, dându-i de înţeles că nu mă impresionează cu nimic mândria ei tâmpită şi o observ, întorcându-se cu spatele la mine.

— Dacă tu crezi că asta mă sperie, te înşeli, păpuşă!

Eva deschide gura, pentru prima dată de când e aici, rânjind în continuare ca o nebună, la ameninţarea Christinei. Încă are impresia că a câştigat, doar din cauză că am trecut eu de partea lor, dar ceea ce nu ştie ea e că am făcut-o ca să îi pot elibera Christinei familia, implicit familia mea, căci,

în fond, asta sunt şi pentru mine. Micuţa mea se zbate în braţele lui Mario, ca să se elibereze, dar acesta îşi strânge şi mai bine braţele în jurul ei, privindu-mă intens şi cu subînţeles, înclinând uşor capul, cât să sesizez eu. Am rămas înţeleşi că îi voi ţine la curent cu tot ceea ce se întâmplă, fără ca cei trei să sesizeze asta, de îndată ce ajung în locul în care sunt ţinuţi prizonieri Ash, Leya şi Faith.

„— Ştii că nu e ok ceea ce vrei să faci? mă întreabă Mario agitat, plimbându-se dintr-o parte în alta. Nu, nu! neagă totul. E sinucidere, omule! Plus de asta, sora mea n-o să te ierte niciodată, aproape că urlă la mine, punându-şi mâinile în cap şi tot ce pot să fac e să îl aprob.

Da, ştiu că ceea ce încerc să fac e practic o sinucidere şi, probabil, Christina ar veni până şi în lumea de apoi, doar ca să îmi tragă o mamă de bătaie pentru tâmpenia în care mă bag de unul singur, şi nu m-ar ierta, dar până şi Mario şi restul ştiu că e singura cale. Doar aşa pot şti cu exactitate unde sunt ţinuţi Leya, Ash şi Faith, ca să îi putem scoate teferi de acolo.

— Vom găsi un alt mod prin care să îi aducem teferi acasă, intervine Alex, chiar dacă continuă să butoneze tastele, căutând probabil un alt mod de a acţiona şi inspir adânc, ridicându-mă de pe buşteanul pe care am stat.

— Nu este o altă cale, Alex! mă răstesc. Crezi că nu am calculat toate şansele, toate ideile, toate tâmpeniile prin care am putea să îi scoatem de acolo, fără ca cei trei să observe?

Sunt stresat ca naiba, aşa că încep să mă preumblu şi eu dintr-o parte în alta. Încă de când am primit al doilea mesaj, am căutat o soluţie pentru a-i distruge pe cei trei şi singura la care am ajuns e ca eu să trec de partea lor. Câteodată, când nu poţi învinge pe cineva, cel mai uşor lucru de făcut e să i te alături, ca să îi afli slăbiciunea şi să îl poţi distruge mai târziu. Cam asta vreau şi eu să fac, întrucât de aici nu am cum să îi opresc definitiv.

— Aşa te poţi răzbuna şi pe Eva, pentru tot ce ţi-a făcut, spune Andy, iar vorbele lui mă surprind, nu aş fi crezut că va spune aşa ceva vreodată.

Mai degrabă ar face o glumă proastă pe seama mea, cum Christina îmi va tăia bijuteriile şi multe alte lucruri aiurite de-ale lui, dar nu, acum a ales să fie serios. Căci, în fond, ţine la micuţa mea ca la o soră, mi-a mărturisit asta chiar ieri. Nu m-am aşteptat la asta, dar le mulţumesc că au avut grijă de ea pe parcursul acestor luni care au trecut, cât timp am fost dispărut. Rânjesc. E tot ce pot să fac, mai ales că niciodată nu am fost mai stresat ca acum. Mario se postează serios în calea mea, mă prinde hotărât de guler şi îl strânge puternic în pumnii lui, privindu-mă intens în ochi, cu o încruntătură gravă pe frunte. Scrâşneşte din dinţi, apoi îşi trece vârful limbii peste buze, umezindu-le, şi îmi vorbeşte, într-un final.

— Să dea dracu` să nu rezolvi treaba asta care ne mănâncă zilele..., cedează într-un final şi acceptă planul, ... iar ăsta să fie modul tău de a-ţi bate joc de sora mea, distrugând-o, că, să mă ferească mama din mormânt, jur că nu scapi din mâinile mele, cum ai făcut-o până acum, mă ameninţă direct, fără să clipească măcar şi pot observa în ochii lui că nu există nicio urmă de glumă în cuvintele sale. Te găsesc şi în gaură de şarpe, dacă trebuie.

Se pare că şi-a luat rolul de frate în serios, mai repede decât am crezut că o va face, dar cred că dispariţia mea i-a adus mai aproape unul de celălalt, încât au ajuns să ne cunoască mai bine. Mă bucură lucrul acesta, în fond Christina întotdeauna a vrut un frate sau o soră lângă ea şi uite că s-a ales cu un nebun notoriu pe post de frate. Cunoscându-l foarte bine, ştiu sigur că nu o va lăsa să cadă în abisul ce-i poate devora sufletul.

— N-am avut şi nici nu am în plan – nici măcar pentru o afurisită de clipă – intenţia să fac aşa ceva, îi spun şi îl îndepărtez de mine. Dacă voiam să îmi bat joc de sora ta,

o făceam cu mult înainte să afli tu adevărul, că prin venele voastre curge acelaşi sânge, rostesc totul pe un ton răspicat, ca să mă fac înţeles şi inspir adânc, îndepărtându-mă câţiva paşi, înainte să fac ceva necugetat. Plus de asta..., mă opresc în loc şi mă întorc spre el, captând şi atenţia celorlalţi. De îndată ce se va termina toată tâmpenia asta... am să mă căsătoresc cu ea, le spun exact ceea ce am de gând."

Şi fix asta am de gând să fac, să mă leg de micuţa mea, nu doar printr-un jurământ de sânge, pe care l-am făcut acum mai bine de un an jumate, ci şi legal.

Christina continuă să se zbată în braţele fratelui ei, ca să se elibereze, însă acesta e ferm pe poziţie şi nu o lasă să facă ceva necugetat, pentru ca mai târziu să îi pară rău, pentru că nu ştiu cum ar mai trăi cu gândul ăsta pe conştiinţă.

— Trandafirel, nu merită! îl aud pe Mario zicându-i. Lasă-l să plece! îi cere, dar tot nu cedează.

— Augustin!

Reacţia pe care o am o pune în alertă, poate şi din cauza felului în care îmi pronunţă numele, cu furie, iar după felul în care mă priveşte cred că şi-a primit confirmarea pe care o căuta. Că totul e doar de faţadă, că ceea ce fac e numai ca să o ştiu în siguranţă, dar întotdeauna îi voi fi alături, la bine şi la rău. Întotdeauna o voi iubi, pentru că dragostea ei mi-a arătat lucruri pe care nu le-am găsit la nicio altă femeie şi cred că dezamăgirile şi trădările prin care am trecut înainte, mă fac să iau decizii tâmpite câteodată, ca şi acum. Trebuie să am mai mare încredere în ea.

— Atunci când pumnalul îmi va străpunge definitiv inima, vreau ca tu să fii cel care îmi va curma viaţa, îmi spune iar ultimele ei cuvinte mă fac să îmi strâng puternic palmele în pumni, gest pe care îl sesizează repede, însă neobservat de ceilalţi.

Îmi închid ochii, apoi îi deschid repede la loc, simţindu-mi inima străpunsă şi mai adânc de acelaşi pumnal cu care eu însumi i-am străpuns ei inima, şi îi simt durerea, care mă

străfulgeră până în suflet, întrucât împărţim aceeaşi inimă, aceeaşi dragoste. La dracu`! Karma se joacă grav cu vieţile noastre. Ştiu că voi avea ceva de muncă ca să întregesc din nou inimile, aşa cum erau. O observ deschizându-şi buzele, dornice poate să îmi mai spună ceva, dar le închide repede la loc, îndată ce glasul lui Meyleen se aude, strigând după ea.

— *Christina!*

Katherine, mormăi în sinea mea, gândul zburându-mi la nesuferita aceea, mai ales că oricât de mult aş fi crezut, acum câteva luni, că s-a schimbat, reacţiile şi furişatul din ultima vreme m-au făcut să îmi schimb părerea. Ceva din mine mă alerta constant că nemernica joacă la două tabere, iar acum mi s-a confirmat acest lucru.

— Trebuie să plecăm! spune Eva şi mă scoate din transa gândurilor, dar nu o iau în seamă, ci continui să îmi privesc micuţa în ochi.

Priveşte când spre mine, când spre locul din care Meyleen îi strigă numele şi clipesc, oferindu-i, în acelaşi timp, o înclinare scurtă din cap, de parcă asta ar fi aşteptat, apoi o rupe la fugă spre puştoaica care mi-a intrat până şi mie în suflet, desprinzându-se din braţele fratelui ei, ca să o salveze din mâinile propriei mame. Katherine nu se poate numi mamă, nu după câte a făcut. Mario mă priveşte scurt şi dispare din raza mea vizuală, luându-se după sora lui, iar acum mă pot clinti şi eu din loc. Păşesc apăsat, cu nervii întinşi la maxim, şi mă rog în sinea mea ca nemernica să nu scoată vreun afurisit de cuvânt, că altfel nici dracu` nu o mai scapă din mâinile mele.

— Patetic! surâde. Şi când mă gândesc că te iubeşte, iar tu ai ales să renunţi la ea. Hmm! oftează. Ce e şi mai patetic – face o mică pauză şi continuă – e faptul că ştiam că te vei întoarce la mine, că nu poţi sta departe de mine. Îmi place, iar nemernica aceea de...

Trebuia să îşi deschidă ea afurisita aceea de gură, sâsâi în sinea mea exasperat. Mă întorc spre Eva şi îmi înfig dureros degetele în gâtul ei, ţintuind-o între trupul meu şi

maşina din spatele său. Suflu puternic pe nări, ca să mă calmez, numai că nu reuşesc şi pot să jur că îmi zvâcnesc câteva vene pe frunte, atât sunt de nervos. A întins coarda mai mult decât trebuia.

— Să dea dracu' să îi pronunţi numele sau să mai spui altceva, că te omor, îi spun, rostind cuvintele cu maxilarul încleştat, în timp ce o privesc direct în ochi, dându-i de înţeles că vorbesc al naibii de serios. Să fim bine înţeleşi! Nu sunt căţeluşul tău, încât să dansez după cum îmi cânţi tu. S-au dus vremurile acelea, continui şi suflu puternic pe nări, strângând şi mai mult degetele în jurului gâtului Evei. Ştiu multe despre tine, viperă, aşa că, scuteşte-mă de teatrul ăsta ieftin că nu merge cu mine. Dacă sunt aici e pentru că aşa am hotărât, clar? mârâi printre dinţii încleştaţi. Şi...

— E treaba ta unde mergi şi ce faci, mi-o trânteşte în faţă, înghiţind cu dificultate, din cauza degetelor mele înfipte în gâtul ei.

— Dar...? Pentru că întotdeauna există un „dar".

Nu îmi răspunde, doar îmi afişează un zâmbet stupid pe faţă, ceea ce mă face să o strâng şi mai tare de gât, scrâşnind din dinţi, însă cedez şi îi dau drumul. Îmi îndrept spatele şi o privesc, cu ochii mijiţi, cum tuşeşte, aerul intrându-i în plămâni. Realizez repede că nebuna nu are de gând să îmi spună totul, dar asta nu înseamnă că poate face ce vrea din mine. Se buzunăreşte şi, cu acelaşi rânjet tâmpit pe faţă, vorbeşte:

— Tu conduci! spune şi îmi aruncă cheile de la maşină, pe care le prind între degete şi o aţintesc cu privirea, arcuindu-mi o sprânceană, în timp ce deschide portiera de pe partea pasagerului.

Se urcă în scaun şi aşteaptă. Momentan nu prea am ce face, trebuie să mă conformez, până ajung unde trebuie, însă doar după regulile mele. Nu o voi lăsa să mă calce în picioare. Mă uit la cheile din mâna mea şi le strâng cu putere în pumn. Ocolesc maşina prin faţă şi urc în scaunul

şoferului. Pornesc motorul, pe care-l ambalez puţin, cât să îşi dea drumul, şi demarez de pe loc, luând-o tot înainte, imediat ce Eva îmi face semn din mână. Încă nu ştiu unde mergem, dar voi fi cu ochii în patru.

— Eşti destul de tăcut, îmi spune după minute bune în care am stat în linişte şi sincer, numai de gura ei nu am chef, dar se pare că trebuie să suport şi asta.

Nu îi răspund, pentru că nu am chef să îi fac jocul, doar privesc înainte, la drumul pe unde trebuie să o iau, şi virez spre stânga, după ce maşina din faţa mea face la fel. Schimb constant vitezele şi arunc o privire spre panoul verde amplasat deasupra şoselei, care ne indică direcţiile şi observ că ne îndreptăm spre aeroport. Se pare că nu vom rămâne aici, îmi dau seama.

— Ţi-a mâncat pisica limba sau te-a dresat piticania atât de bine încât nu mai ai voie nici să vorbeşti, doar dacă ţi se dă voie?

Eva se pare că şi-a pus în gând să mă scoată complet din minţi pe tot parcursul drumului, pentru că văd că nu are de gând să o lase baltă cu tâmpeniile ei şi să tacă dracului din gură. Tot nu am de gând să îi răspund, deşi îmi vine să îmi înfig din nou degetele în gâtul ei şi, de data aceasta, să nu îi mai dau deloc drumul, până nu îi iese tot aerul din plămâni, prăbuşindu-se la picioarele mele.

— Ce s-a întâmplat cu noi? mă întreabă şi se aşază mai bine în scaun, punându-şi palma peste a mâna mea, îndată ce mi-o pun pe schimbătorul de viteze.

— Nu a fost existat niciodată *„noi”,* Eva! accentuez fiecare cuvânt în parte, luându-mi mâna de pe schimbător şi aşezând-o pe volan. A fost doar eu şi prostia mea. Am crezut în tine şi, ca un puştan tâmpit şi credul, te-am iubit, dar tu nu meriţi iubire, căci tu nu eşti capabilă să iubeşti.

Îi arunc o privire fugitivă, doar ca să-i surprind reacţia, însă pe chipul ei nu pot desluşi nici măcar o emoţie. Zici că e goală, lipsită de suflet. Trag puternic aer în piept şi

continui să îmi văd de drum, cu gândul la micuţa pe care am lăsat-o în urmă. Sper că e bine, chiar dacă în acest moment mă urăşte, dar şi ura e un sentiment. Virez spre dreapta, după alte patruzeci de minute pierdute pe drum, şi pot să observ în depărtare luminiţele aeroportului spre care ne îndreptăm. După alte zece minute, opresc în faţa unui avion de dimensiuni medii şi cobor din maşină, în acelaşi timp cu Eva, analizând împrejurimile. Voi trimite coordonatele cât pot de repede lui Alex, numai să scap de complicaţii. Păşesc apăsat spre avion, în timp ce uşa acestuia se deschide larg, apoi se coboară scările cate te ajută să ajungi în interiorul lui şi în prag apare nimeni altul decât Emanuel.

— Augustin, mă bucur să te revăd! îmi spune cu un zâmbet fals pe faţă şi îmi reprim dezgustul.

— Sentimentul nu e reciproc! îi răspund acid şi tot ce face e să râdă cu o nervozitate vizibilă.

Oftez şi urc scările, pentru a intra în avion, dar Emanuel mă opreşte când ajung în dreptul lui şi îmi vorbeşte din nou, punându-şi, în acelaşi timp, palma pe umărul meu, ca să îmi capteze şi mai bine atenţia.

— Poate că acum suntem nevoiţi să lucrăm împreună, dar să ştii că nu voi ezita să îţi înfig un glonţ în cap cu prima ocazie.

Rânjesc într-un colţ al gurii şi continui să înaintez, dându-i la o parte mâna jegoasă de pe umărul meu.

— Ce face Christina? mă întreabă şi mă opresc din drum, imediat ce aud numele micuţei mele menţionat. Tot un trandafir sălbatic a rămas? Atât de fraged ca un bobocel ce aşteaptă să înflorească, continuă să vorbească şi îmi strâng palmele în pumni. Atât de delicat ca un parfum sublim de primăvară, atât de..., face o mică pauză şi continuă rânjind. Hmm! oftează gânditor. Cum să o spun mai bine! Vezi tu, o floare ca ea ar trebui îmblânzită, înţelegi ce vreau să zic, nu? mă întreabă şi face aluzie la faptul că ar trebui să fie bătută, pusă la respect şi ţinută ca o sclavă care ar trebui să asculte cuminte fiecare ordin şi să nu se plângă de nimic.

Nu ştiu ce mama dracului e în capul lui, însă cred că e bolnav mintal, cu apucături grave de psihopat, pentru că o floare ca şi Christina trebuie tratată cu pasiune, cu o delicateţe aparte, seducătoare. Eu nu vreau ca ea să fie blândă sau să fie ca un căţeluş dresat care trebuie să îmi asculte ordinele, ci vreau să rămână acelaşi trandafir sălbatic care mă scoate din minţi în fiecare minut al zilei, care mă face să îmi doresc să o devorez cu totul, iubind-o. Îmi strâng şi mai tare palmele în pumni şi mă reped spre Emanuel, servindu-i un croşeu de dreapta direct în moacă. Şi-o caută de foarte mult timp, încă de când mi-a răpit micuţa şi i-a înfipt un glonţ în coapsă, doar că nu am avut niciodată ocazia să îi răspund cu aceeaşi monedă. Îi mai servesc un pumn şi încă unul, apoi încă unul şi mă opresc.

— Să te ferească dracu' de te mai atingi de ea, că eşti mort. M-ai auzit? Eşti mort!

Îl prind bine de guler şi îl trântesc puternic de peretele avionului, de câteva ori. Îi dau drumul fără să îi aflu răspunsul şi pornesc spre interiorul avionului, lăsându-l pe nemernic în tâmpenia lui, înainte să îmi vină vreo ideea care să ducă doar la necazuri şi mai mari. Mă aşez pe un scaun, la întâmplare, simţind brusc că îmi explodează capul. Îmi proptesc coatele pe genunchi şi îmi masez puternic tâmplele, poate, poate durerea va mai dispărea, dar zici că în loc să se estompeze se intensifică şi mai mult. *Ce naiba?* Clipesc des, auzind voci în jurul meu şi totul se învârte cu mine, starea mea schimbându-se brusc la o sută optzeci de grade.

— Bea asta! îmi spune Katherine, care apare de nicăieri, cu un pahar în mână.

Încerc să mă ridic în picioare, dorindu-mi să o iau la rost din nenumărate motive, însă cad efectiv pe jos şi încep să suflu greoi, ca şi cum aerul intră, dar nu ajunge până în dreptul plămânilor şi simt că îmi arde gâtul. Fir-ar!

— TU! încerc să mă menţin lucid.

Drace!

— Bea odată asta, dacă nu vrei să mori, mi-o trânteşte şi îmi aşază paharul cu un lichid roşiatic în dreptul buzelor şi chiar dacă aş vrea să i-l scuip în faţă, iau câteva înghiţituri.

Tuşesc de parcă mi-ar fi dat să beau ace, căci durerea pe care o simt traversându-mi întreg trupul e sfâşietoare, ca şi cum cineva m-ar măcelări pe dinăuntru. Scrâşnesc din dinţi şi cad cu totul pe podeaua avionului, urlând din cauza durerii agonizante şi privesc spre cei patru, realizând că nemernica de Katherine şi-a atins scopul, acela de a se răzbuna. Cumva tot îi voi face să plătească, pe fiecare în parte, până la ultima suflare.

***

Scâncesc, simţind cum îmi explodează capul şi mă mişc dintr-o parte în alta. Mă ridic în şezut, sprijinindu-mă într-o mână şi arunc un ochi de jur-împrejur. *Unde naiba sunt?* Uşa se deschide larg, dar zâmbetul tâmpit al Evei mă face să îmi dau ochii peste şi mă trântesc înapoi în aşternuturi. Ceva din mine spera să fie doar un idiot de vis, să mă trezesc lângă Christina. Îmi trec palmele peste faţă şi înjur, pentru că mâinile nemernicei umblă nestingherite pe trupul meu, într-o încercare eşuată de a mă seduce. Rânjesc şi o prind de încheieturile mâinilor, simţindu-i respiraţia brăzdându-mi buzele. O dau la o parte, făcând-o intenţionat să îmbrăţişeze podeaua. Eva pufăie exasperată că nu i-a ieşit planul şi se ridică de jos, postându-se în faţa mea.

— Gata, nu te mai atrag femeile adevărate, te-ai dat pe puştane de liceu?

Eva începe să îmi frece creierul cu alte întrebări tâmpite. Nu am de gând să îi răspund, pentru că ştiu că nu o va lăsa baltă şi va continua cu alte întrebări stupide, de parcă ar căuta explicaţii la tot ce am făcut până în acest moment. E ţicnită, altfel nu am cum să o descriu. Mă ridic în picioare, dorind să văd unde mama naibii am ajuns, dar când dau să deschid uşa şi să ies dracului de aici, mâna Evei mă opreşte,

prinzându-mă de braţ. O privesc încruntat şi oricât de mult mi-aş dori să o văd dându-şi ultima suflare, tot trebuie să o las în viaţă.

— Nu ştiu ce urmăreşti, Eva, dar nu îţi va merge, i-o iau înainte şi vorbesc până nu îşi dă drumul la gură. Nu am de gând să îmi trădez iubirea, pentru o persoană josnică ca tine. Nu meriţi! îi spun şi îmi trag mâna.

Încerc să ies pentru a doua oară din cameră, dar cuvintele ei mă opresc din nou.

— Ai înfăptuit jurământul sângelui cu ea, când nici măcar nu o iubeai cu adevărat, de ce?

Pare destul de curioasă să afle unele lucruri, dar în privinţa asta nici nu îşi dă seama cât de mult greşeşte. Când m-am hotărât să înfăptuiesc jurământul sângelui cu Christina, am făcut-o pentru că am realizat că o iubesc cu adevărat. Deşi, atunci când i-am mărturisit, pentru prima dată, că o iubesc, încă eram bulversat de toate emoţiile şi sentimentele pe care le experimentam. Am fost pierdut în durerea trecutului, aşa că, ca să nu o pierd pe ea, prezentul, i-am spus cuvintele pe care nu eram încă sigur că le simt. Cuvintele „Te iubesc" reprezentau pentru mine doar vorbe pe care le puteai arunca oricui, dar răbdarea de care a dat dovadă, micile gesturi pe care le-a făcut şi încă le face, cuvintele spuse în momentele potrivite, palmele primite când mă aşteptam mai puţin, doar ca să rămân cu capul pe umeri, mi-au deschis ochii, la propriu, chiar dacă am dat-o în bară de nenumărate ori. Mulţi mi-ar da în cap pentru câte am făcut, pentru cât de mult am rănit-o, deşi am făcut-o neintenţionat, şi nu aş merita nici măcar o fărâmă de iertare, însă sunt gata să îmi dau şi viaţa pentru Christina, demonstrându-i că o iubesc cu adevărat.

Surâd şi mă întorc cu tot corpul spre nemernica care şi acum aşteaptă, cu braţele încrucişate la piept, un răspuns din partea mea.

— Când am înfăptuit jurământul – fac o mică pauză, dregându-mi vocea, şi fac un pas în direcţia ei – nu am

făcut-o pentru că am fi fost promişi sau pentru a le face altora pe plac, ci am făcut-o pentru că am ajuns să o iubesc şi nu voiam în niciun caz să o pierd, îi spun crudul adevăr şi încerc din nou să ies naibii de aici.

Dar afurisita nu are de gând să cedeze si mă opreşte din nou din drum. *Acum ce naiba mai vrea?* mormăi exasperat.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi că o iubeşti, îmi cere şi fac întocmai, deoarece nu am absolut nimic de ascuns.

— O iubesc mai mult decât te-am iubit pe tine, vreodată!

Pare rănită din cauza cuvintelor rostite, dar tot teatrul ăsta ieftin pe care l-a pus la cale se cam spulberă, lăsând la suprafaţă adevăratul ei chip. Rânjetul ei tâmp se întinde până la urechi şi începe să bată din palme, de parcă ar aplauda la un spectacol cu marionete, şi încep să cred că suferă de bipolaritate, într-un stadiu avansat. S-a pierdut de tot pe drum, deşi cred că niciodată nu a fost întreagă cu capul.

— Sunt tare curioasă, începe din nou să îşi bată gura, iar eu îmi dau ochii peste cap a nu ştiu câta oară, începând să mă exaspereze tot chestionarul ăsta al ei.

Ce naiba mai vrea să ştie acum? gândesc. Vrea oare să îi explic felul în care îmi place să îmi gust micuţa atunci când se lasă purtată de val, făcând-o să tremure în braţele mele? Sau în ce poziţie ajung să o duc la extaz? Pentru că nici *Kamasutra* nu are atâtea pagini, câte poziţii am în mintea mea nebună, în câte moduri îmi pot iubi îngerul. În orice caz, e mult prea curioasă, iar asta mă cam pune în alertă, căci ştiu foarte bine că e în stare de absolut orice.

— Ce are ea atât de special şi nu am eu? În fond, e doar o puştoaică, nu o femeie ca mine, şi totuşi nu te-ai distrat cu ea cum ai făcut cu altele. Cum aşa?

Rânjesc cu gura până la urechi, dezvelindu-mi dinţii şi fac câţiva paşi spre ea, obligând-o, în acelaşi timp, să se deplaseze până când spatele ei se lipeşte de peretele avionului, nemaiavând unde să meargă. Îmi trec vârful limbii peste buze şi spun:

— Ştii cum se spune: curiosul moare primul, şi aşa vei şi rămâne, cu o curiozitate care te va omorî încet şi dureros, însă îţi pot spune un singur lucru, Christina e mai femeie decât vei fi tu vreodată.

Cu zâmbetul încă pe buze, îmi îndrept spatele, îmi iau geaca groasă de pe pat şi o îmbrac, savurând din plin mâhnirea şi nervozitatea pe care Eva o emană în acest moment. Deschid uşa şi ies dracului, în sfârşit, din camera în care am stat inconştient pe tot parcursul drumului. Păşesc spre ieşirea principală a avionului, cu încrederea că vom ieşi cu bine din toată treaba asta murdară. Mă opresc în dreptul scărilor şi privesc în jur. Vântul bate destul de tare şi chiar dacă zăpada nu e multă, îmbracă destul de frumos imaginea din faţa mea, iar faptul că toate panourile şi afişele sunt scrise într-o limbă pe care mulţi o consideră ciudată, mă face să realizez repede că suntem în Rusia.

Când mama mă-sii am mai ajuns şi aici? Cobor scările şi mă îndrept spre SUV-urile care tocmai parchează aproape de avion şi deschid portiera celui în care se urcă Katherine. Mă urc şi eu pe bancheta din spate, lângă ea, căci am de aflat nişte lucruri. Când mă vede îşi măreşte ochii, înghiţind în sec.

— Nici să nu te gândeşti! îi spun, prinzând-o de încheietura mâinii, fix în momentul în care dă să deschidă portiera şi să iasă. Închide-o! îi ordon şi o strâng şi mai tare de încheietură, să vadă că nu am chef de glume.

Face întocmai cum i-am spus, apoi se întoarce cu faţa spre mine, dar nu o las să reacţioneze în niciun fel şi îmi înfig dureros degetele în gâtul ei, surprinzând-o. Azi, mai mult ca sigur, voi omorî pe cineva şi voi începe cu nemernica de lângă mine.

— Trebuia să îmi fi dat seama, de la bun început, că acţiunile tale nu au nimic bun în ele, vorbesc aproape de urechea ei, încleştându-mi şi mai tare degetele în jurul gâtului lui Kath, în timp ce maşina se pune în mişcare. Ce mama

mă-sii mi-ai dat, afurisita dracului? răbufnesc şi dacă nu îmi răspunde sunt hotărât să o şterg de pe faţa pământului.

Înghite în sec, cu dificultate, şi pot să citesc cu uşurinţă frica ce i se oglindeşte în ochi. *N-ai să vezi pic de milă din partea mea,* mârâi în sinea mea şi încă aştept răspunsul de care am nevoie.

— 灵魂收割者[1], îmi răspunde în chineză şi înghite pentru a doua oară în sec. „Secerătorul de suflete", continuă să îmi spună, văzându-mi nedumerirea şi groaza întipărită pe chip.

Îi dau drumul şocat de ceea ce aflu. Mă las moale pe bancheta din spate şi mă uit într-un punct fix, încercând să îmi aduc aminte de ceea ce îmi spusese naşul meu, cu ani în urmă, despre otrava asta. Drace! Nu-i a bună! Nu-i deloc a bună. Îmi trec degetele prin păr, stresat, şi scrâşnesc din dinţi, simţindu-mă şi mai nervos ca acum cinci minute. „Secerătorul de suflete" e o otravă destul de puternică, care, administrată în cantităţi mici, pe o lungă durată de timp, provoacă dependenţă, iar dacă nu o mai iei poţi intra într-un sevraj puternic, care îţi poate provoca moartea. Dar dacă continui îţi poate aduce la suprafaţă cele mai mari temeri. Te poate face să ai halucinaţii, să delirezi, spunând vrute şi nevrute, să te îndoieşti de multe lucruri, chiar şi atunci când nu ai de ce, distrugându-te încet şi sigur din interior spre exterior. E o otravă pe care Joshua a fabricat-o, cu ani în urmă, în China, punându-le câte un pic oamenilor pe care îi credea de încredere, pentru a-i testa. Le aducea la suprafaţă cele mai adânci temeri, ca apoi să fie puşi în situaţia de a şi le înfrânge de unii singuri, demonstrând astfel că sunt vrednici să facă parte din frăţie, în caz contrar doar moartea putându-i elibera. Antidotul e un lichid roşiatic, care are un gust al dracului de amar, şi care te face să te simţi ca şi cum miliarde de ace îţi străpung întreg trupul pe dinăuntru; simţi

1 Soul Reaper = Secerătorul de suflete – nu este o otravă adevărată, denumirea fiind inventată

că iei foc, apoi îţi pierzi cunoştinţa pentru câteva ore. Este nedetectabil atunci când se fac analizele de sânge. Exact antidotul pe care mi l-au dat mie să îl beau. Şi atunci îmi pică fisa. Dacă eu am fost otrăvit, înseamnă că şi Christina e în aceeaşi situaţie, iar tot ce am simţit şi am crezut că vedem...

În mama mă-sii de treabă. Nici nu-i de mirare că ne-am certat atât de rău. Nici nu-i de mirare că era cât pe ce să ne dăm în cap, la propriu. Fir-ar! Christina are nevoie, mai mult ca sigur, de antidotul acela, aşa că trebuie să fac cumva să ajungă la ea, înainte să fie prea târziu. *Draceeee!* urlu în sinea mea şi îmi strâng palmele în pumni, simţindu-mi unghiile cum intră adânc în carne. Mă năpustesc asupra lui Katherine, oprindu-mă cu pumnul fix în dreptul feţei sale. Şoferul pune frână brusc, zguduindu-ne, căci ţipătul lui Kath îl pune în alertă.

— Sunteţi bine, doamnă...? încearcă acesta să o întrebe pe Kath, dar nu mai are rost, căci nebuna iese val-vârtej din maşină, doar ca să scape de furia mea şi se opreşte brusc, înainte să o ia în plin un camion care tocmai trecea pe lângă noi. Se lipeşte de caroseria maşinii, prilej ce îmi oferă posibilitatea de a mă posta în faţa ei, blocând-o, pentru a nu mai încerca să fugă şi lovesc cu pumnul fix lângă capul său, spărgând efectiv geamul portierei.

— Ar trebui să te omor, jigodie, dar asta ar înseamnă să primeşti o pedeapsă mult prea blândă, iar tu nu meriţi aşa ceva. Aşa cum nu meriţi nici să fii mamă, îi vorbesc pe un ton dur, cât mai aproape de urechea sa. Unde-i antidotul? Spune! tun, suflând sacadat pe nări, dar Kath nu îmi spune nimic, doar mă priveşte cu ochii mari şi înghite în sec. Te mai întreb o singură dată: unde-i antidotul, scorpia dracului? Spune, până nu îmi pierd cumpătul şi te pun să fugi după maşină, până nu îţi mai simţi picioarele. Nu îmi pune răbdarea la încercare.

O pot simţi cum tremură şi asta mă face să cred că îi este frică de mine. *Unei asasine îi este frică de mine, interesant!*

Îmi vine să râd, dar cred că îmi va oferi şi un mare avantaj. Pe deasupra, realizez că relaţiile pe care le are îmi pot fi de mare ajutor.

— Nu mai este, idiot infantil, mi-o trânteşte şi ceva din mine îmi spune să nu o cred.

— Katherine!

— Vorbesc serios, nu mai este. Ţi l-am dat ţie, tâmpitule! se răsteşte la mine, încruntându-se şi îşi aşază palmele pe pieptul meu, ca în cele din urmă să mă împingă, dorind să scape.

— Unde crezi că mergi? o trag înapoi. O să mă ajuţi să iau alt anti...

— Nici n-aş avea de unde, mă fulgeră cu răspunsul ei şi îmi simt ochii ieşind din orbită. Joshua a avut doar o singură fiolă din antidot.

Cuvintele ei sunt ca nişte cuţite care se adâncesc şi mai mult în sufletul meu, realizând că mi-am trimis, de unul singur, îngerul la moarte. La naiba! Îmi bag mâinile în păr, exasperat şi furios din cale afară că s-ar putea să nu o mai văd vreodată. Îl pocnesc bine de tot pe şofer, dezechilibrându-l şi îl văd cum se lipeşte de caroseria maşinii.

— Mai mult ca sigur, Meyleen i-a făcut rost de antidot, vorbeşte Kath, oprindu-mă din plimbat.

— Jur, că dacă Christina păţeşte ceva din cauza tâmpeniei tale, nici diavolul în persoană nu te scapă din mâinile mele. M-ai auzit? tun nervos, făcând-o să tresară şi mă priveşte cu groază în ochi. Urcă! îi ordon şi face întocmai cum i-am cerut.

Deschide portiera, fără să mă scape din vizor, şi se urcă pe bancheta din spate, apoi intru şi eu, exact pe unde a urcat ea, şi îi fac semn să meargă mai încolo. Nu mă risc. Sper totuşi că ceea ce mi-a spus e adevărat, iar Christina e teafără. Îi fac semn şoferului să pornească, ceilalţi fiind la o aruncare de băţ în spatele nostru, căci nu am de gând să stau să le ofer explicaţii pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat. Ieşim din aeroportul Vnukovo şi urmărind panoul verde,

care ne arată direcţia drumurilor şi numele destinaţiilor, îmi dau seama că ne îndreptăm spre Moscova. Trebuie să dau de Dimitri, înainte ca toată treaba să degenereze, pentru că ne trebuie o portiţă de scăpare, iar „fratele" meu e cea mai bună soluţie.

Maşina virează spre stânga, în timp ce reuşesc să lipesc ceva peste geamul spart, ca să nu mai intre frigul, cât de cât, şi privesc spre sângele ce s-a întărit deja pe mâna mea. Katherine mă priveşte, din când în când, cu coada ochiului, înghiţind în sec. Mă crede atât de prost, încât să nu observ telefonul pe care încearcă să îl ţină ascuns.

— Te joci cu focul, Katherine! o atenţionez.

— Ce te face să crezi că îmi pasă?

— Nici nu am spus că îţi pasă, în fond nu ţi-a păsat nici de propria fiică, îi captez atenţia şi o surprind privindu-mă cu o încruntătură pe frunte.

— Nu ştii nimic! mi-o trânteşte şi dacă ea crede aşa ceva, clar nu e la curent cu tot ce s-a întâmplat la cabană.

L-am rugat pe Han Long să o spioneze, atunci când aceasta dispărea brusc prin împrejurimi. E destul de priceput în a se furişa, paşii lui fiind silenţioşi, exact ca a unui ninja, iar abilităţile lui de a se căţăra în copaci, pentru a se camufla, mi-au adus câteva informaţii vitale. Aşa am aflat ce fel de mamă e şi cât de mult îşi urăşte propriul copil.

Niciodată nu şi-a dorit aşa ceva şi odată cu moartea soţului ei şi a părinţilor, Katherine a „omorât" şi făptura care ar fi trebuit să îi aducă un zâmbet pe buze. Ar trebui să se mândrească că a dat viaţă unui copil atât de minunat ca Meyleen. Nici nu-i de mirare că Mey nu şi-a mai dorit să plece cu mama sa, nu după câte a îndurat, ani la rând, fiind ţinută închisă în locul acela mizerabil în care a fost dusă şi Christina. Maşina virează acum spre dreapta, după minute bune de mers pe autostradă, apoi tot spre dreapta, la prima intersecţie, şi după încă şaizeci de metri parcurşi virăm spre stânga şi intrăm, într-un final, în Moscova.

— Știu mai multe decât crezi, așa că nu încerca tacticile tale pe mine, că va ieși al naibii de urât și nu voi fi eu cel care le va încasa pe toate.

— Ce vrei mai exact?

— O să afli la momentul potrivit, îi trântesc răspunsul pe care sigur nu îl așteaptă și zâmbesc drăcos. Până atunci, vezi ce faci.

Regulile jocului tocmai s-au schimbat, încât tot pământul o să se cutremure, de îndată ce războiul va ajunge la final. Deschid portiera și ies din mașină, acum că s-a oprit, după câteva ore de mers, și privesc spre clădirea impunătoare din fața mea. Nu știu exact ce căutăm în Moscova, dar ceva îmi spune că voi afla cât de curând. Îmi întorc puțin capul într-o parte, motoarele mașinilor care se opresc captându-mi atenția și trag aer puternic în piept. Acum e acum. Pășesc spre intrarea principală și o simt pe Eva în spatele meu, mai ales că nu se poate abține să își țină mâinile acasă, prinzându-mă de fund. Înaintez prin holul care zici că nu se mai termină, intrând apoi într-o sală imensă, plină ochi cu aparatură de ultimă generație – aparatură pe care Alex ar fi încântat să își treacă degetele, simțind-o sau orice ar spune el că face cu ea. Privesc în toate părțile și încerc să caut în memoria mea vizuală fețele care îmi par cunoscute și care se văd pe monitoarele din încăpere. Una singură îmi atrage mai mult atenția, verificată fiind în detaliu. De ce? Înainte să mai pot procesa și alte informații, apariția Lorenei în peisaj îmi distrage atenția.

— Fără resentimente? mă întreabă și îmi întinde mâna, așteptând.

Privesc rece spre aceasta, apoi în ochii ei, iar ea zâmbește ca o idioată, de zici că aș fi aterizat la un circ cu clovni. Urăsc clovnii, iar aici se pare că am parte de ei. Grozav. Lorena își retrage mâna, văzând că nu am de gând să îi răspund în niciun fel, așa că îmi întoarce spatele și continuă să privească spre monitoarele de pe pereți.

— Şi, cum ţi se pare până acum?

Eva apare şi ea în peisaj, vorbindu-mi, dar numai vreme de aşa ceva nu am, pentru că trebuie să aflu unde sunt ţinuţi Ash, Leya şi Faith şi asta cât de repede.

Însă, nimic nu m-a pregătit pentru ceea ce a urmat. La asta nu m-am aşteptat. Paşii apăsaţi care se îndreaptă în direcţia noastră, dar şi privirea şi zâmbetul tâmpit de pe faţa Evei mă fac să mă întorc în spate şi rămân surprins să îl văd pe Ash aici. Mă priveşte cu o încruntătură gravă pe frunte şi pare la fel de surprins să mă găsească aici. Dar, dacă el... Unde sunt Leya şi Faith? Un sentiment ciudat pune stăpânire pe simţurile mele şi nu îmi place.

— Tu ce dracu' cauţi aici? mârâie Ash în direcţia mea şi mă străfulgeră cu privirea.

Aş vrea să îi spun că sunt aici pentru ei, dar nu am cum.

— Bun! Acum că suntem toţi, să trecem la treabă, ne spune Eva deodată.

Îşi freacă mâinile una de alta, privind spre ecranele de pe perete, pe acestea fiind afişate tot felul de documente şi poze ale unei fete. O brunetă înaltă, subţirică, cu ochii de un verde pătrunzător, o privire ageră, originară din România, dar stabilită în Rusia. Sub poza ei pot citi doar un nume: Anamaria Cernovschi. Ce treabă are fata asta cu faptul că e şi Ash aici?

— Unde sunt Leya şi Faith, nebuno? izbucneşte Ash şi îşi strânge palmele în pumni, făcând un pas spre Eva, dar îl opresc înainte să facă ceva nechibzuit. Dă-te din calea mea, se răsteşte la mine şi încerc să îl ţin pe loc. Cretina asta...

— Ash, calmează-te! îi spun pe o voce joasă, întrerupându-l, cât să mă audă doar el şi îi arunc o privire usturătoare. Nu rezolvi nimic dacă eşti furios. Adună-te şi hai să aflăm prima dată ce vrea scorpia asta. Am un sentiment că Leya şi Faith sunt şi ele parte din jocul ăsta tâmpit, încerc să îl stăpânesc şi îl simt relaxându-se, deşi muşchii îi sunt încă încordaţi.

Își îndreaptă spatele, își aranjează geaca, aruncă o privire fugitivă în jur și spune:

— Noi doi avem de povestit, face semne cu degetul, arătând spre mine și spre el.

Se împinge în umărul meu și păşeşte mai în față. Îmi duc mâna spre ceafă și mă scarpin, apoi scanez repede încăperea. Nu îmi prea place ceea ce văd, întrucât perimetrul e plin de tot felul de armament, de tehnologie și multe alte lucruri.

— Augustin? o aud pe Lorena, care vorbeşte pentru a doua oară de când sunt aici și mă întorc cu privirea în direcția ei. Acum că sunteți atenți, am să vă spun în ce constă misiunea, deci...

— Ce te face să crezi că am să lucrez pentru voi? întreabă Ash și se postează în fața acesteia, privind-o cu superioritate și observ cum se abține, cu greu, să nu cumva să îi frângă gâtul.

— Mă gândeam că o să spui asta.

Felul în care Lorena îi răspunde, cu un zâmbet diabolic în colțul gurii, nu prevesteşte nimic bun. Își ridică o mână în aer și îi face semn unui idiot care stă în fața unui calculator, butonând. În următoarea secundă, pe două dintre ecrane apar Leya și Faith. Sunt imobilizate fiecare într-un scaun, legate de mâini și de picioare, având câte un căluș în gură și părând mai degrabă inconștiente. Nu îmi place. Sunt ținute într-un fel de bazin înalt, iar deasupra lor se vede o țeavă imensă, care îmi provoacă un fior rece pe șira spinării. Drace! Cretinele astea sunt în stare să le înece, dacă nu facem ceea ce ne cer.

— Vezi tu, continuă Lorena, plimbându-se pe lângă Ash, atingându-l cu mâna în timp ce se postează lângă el, vorbindu-i în dreptul urechii, nu cred că vrei să vezi cum prețioasa ta soră își dă ultima suflare, înecându-se, nu-i așa?

Vocea lascivă și rânjetul afișat o fac să se simtă mândră de felul în care îl poate manipula, luându-se de singura persoană dragă lui, sora lui, Leya.

Învăluit de furia care pune stăpânire repede pe simţurile lui, Ash o strânge de gât pe Lorena, surprinzând-o, şi o izbeşte de prima masă ce îi iese în cale. O strânge şi mai tare, chiar dacă aceasta continuă să rânjească ca o idioată şi pot să jur că ba e verde la faţă, ba mov, ba albastră. Trebuie să fac ceva înainte ca totul să o ia razna şi alte vieţi să fie luate. Plus că dacă nu o fac îmi va scoate ochii că nu l-am oprit.

— Unde e sora mea, cretina naibii? urlă Ash la Lorena, apoi o ridică puţin în aer şi o trânteşte cu putere de masă. Spune odată! tună nervos.

Drace! Lucrurile se înrăutăţesc şi mai tare, pentru că apa din ţeava aflată deasupra Leyei ţâşneşte brusc şi o udă până la piele, făcând-o să se trezească speriată şi începe să se zbată pentru a se elibera.

— Ash, dă-i drumul! trag de el, înainte ca bazinul să se umple şi să îi ia viaţa surorii sale.

Sunt sigur că nu se va ierta niciodată dacă ea moare. Sunetul unor arme încărcate, îndreptate asupra noastră, îmi dau de înţeles că dacă nu punem capăt acestei revolte ne vom trezi în lumea de apoi în câteva secunde.

— Vrei să fii răspunzător pentru moartea surorii tale? îi şoptesc în ureche, încercând în acelaşi timp să îmi stăpânesc nervii care mi-au acaparat întreg trupul. De continui mult, bazinul se va umple de apă, iar noi vom fi morţi în câteva secunde, asta vrei? continui să trag de el, ca să înceteze. Ash! tun, iar acesta îşi descleştează degetele din jurul gâtului Lorenei, eliberând-o.

— Fir-ar! înjură în gura mare şi îşi pune mâinile în cap.

Îşi trece degetele prin păr, de câteva ori, apropiindu-se de idioţii care îşi retrag armele şi, în câteva secunde, îl dezarmează pe unul dintre aceştia, îndreptând arma spre Lorena.

— Opreşte blestemata aceea de apă sau îţi trag un glonţ în cap şi jur că nu îmi pasă dacă voi muri după aceea. Opreşte-o!

Ash pare decis să tragă, fără să îi pese dacă păţeşte ceva şi îmi simt bătăile inimii ca un ticăit de ceas. Încerc să fac calcule, să găsesc o soluţie, dar orice variantă aş încerca, tot morţi vom ajunge. Ashton continuă să ţină pistolul îndreptat spre Lorena, dar renunţă, în cele din urmă, fiind conştient că nu s-ar putea ierta dacă Leya ar muri. Clatină din cap şi se descarcă de toate emoţiile pe care le ţine în el, urlând şi aruncând arma cât colo. Suntem într-o situaţie dată naibii. Apa se opreşte brusc, iar bazinul e pe jumătate plin. Trebuie să aflăm rapid unde sunt ţinute fetele altfel, atunci când le vom recupera, vom găsi trupurile lor lipsite de viaţă. La naiba!

— Bun! Aţi obţinut ce aţi vrut, atenţia noastră şi pe noi, acum da-ţi-le drumul, vorbesc într-un final şi privesc când spre Eva, când spre Lorena, dar niciuna nu se clinteşte din loc.

Ne zâmbesc ca două maniace. Încă cred că există un „dar" în toată ecuaţia asta, pe care Eva nu mi l-a spus.

— Vă face-ţi treaba şi cele două vor fi libere, ne spune Eva şi se întoarce cu spatele la noi. Întrucât am terminat cu toată melodrama de acum câteva minute, să vă spun despre ce e vorba, continuă, fără să ne privească.

Îmi încrucişez braţele la piept şi arunc o privire spre Ash, care pare destul de calm, apoi îmi mut ochii înapoi spre cele două dezaxate şi aştept.

— Anamaria Cernovschi, pronunţă Lorena răspicat numele tipei din poză. E un chimist destul de renumit în viaţa de zi cu zi, însă, pe timpul nopţii e unul dintre cei mai buni hackeri din lume, alături de Alex, bineînţeles.

Îl aduce în discuţie pe unul dintre oamenii din echipa mea şi îi arunc o privire dezinteresată. Ştiu foarte bine de ce e în stare Alex şi nimeni nu se poate compara cu el când e vorba de cunoştinţele tehnice pe care le are.

„— Ţi-am pregătit unele lucruri, îşi face apariţia Alex în cameră.

Christina mi-a cerut să o las singură după cearta noastră şi nu prea îmi place asta. Niciodată nu am ajuns până în punctul de a ne da, la propriu, în cap, ci mai degrabă micile noastre certuri sfârşeau prin a se transforma în glume, în tachinări nebune, până când ajungeam unul peste celălalt în aşternuturi. Ce naiba s-a întâmplat cu noi? Ce naiba s-a întâmplat cu mine? Cu ea nu mi-am pierdut vreodată controlul, mai ales în halul în care am făcut-o acum, ca un câine turbat. Drace!

— Augustin, eşti atent?

Alex mă scoate dintre gânduri, pocnindu-şi degetele în dreptul meu, dar parcă nici nu mă pot concentra pe ceea ce urmează să se întâmple, pentru că gândul îmi zboară la micuţa care zace pe un scaun în dormitorul de deasupra mea şi probabil că încă îşi varsă amarul.

Din când în când, se mai aud lucruri care se sparg, descărcându-se de ceea ce am făcut-o să simtă şi încep să mă urăsc pentru asta. Îmi strâng palmele în pumni, apoi îi deschid, respirând greoi şi mă plimb ca o găină beată dintr-o parte în alta, simţind că îmi ies din nou din minţi.

Doar că de data asta starea mea se datorează faptului că am rănit-o pe ea. Deconectat de tot ceea ce tot încearcă Alex să îmi explice de câteva minute, lovesc cu putere unul dintre pereţii camerei. Simt nevoia să mă descarc, altfel mă văd deja urcând scările spre etaj, voi intra peste Christina şi, mai mult ca sigur, voi încuia uşa şi tot planul s-ar duce dracului.

Lovesc peretele cu o cruzime ce îmi alimentează adrenalina şi nu mă opresc decât după ce mâinile îmi sunt pline de sânge. Mă întorc cu spatele la perete şi mă preling pe lângă acesta, trăgându-mi mai apoi genunchii spre piept şi îmi proptesc coatele de aceştia, privind spre Alex.

— Te-ai calmat? mă ia peste picior şi îi arunc o privire urâcioasă. E puternică, mai puternică decât crezi, în plus, îşi va da seama de tot, cât ai clipi, îmi spune şi îmi proptesc capul de perete, aţintind tavanul.

Nu mă îndoiesc de asta, dar mă simt ca dracu`. Îmi trec palmele peste faţă şi, într-un final, mă ridic de jos şi pornesc spre locul în care Alex şi-a înşirat tehnologia, arătându-mi la ce lucra în timpul liber.

Pentru că sunt încă în faza de testare, nu avem cum să ştim, exact, dacă vor merge sută la sută, dar trebuie să riscăm. Toate sunt atât de mici, de diferite modele, întrucât se pot confunda oricând cu un nasture, cu o brichetă sau multe alte lucruri care nu prea pot fi detectate. Bine, aşa spune Alex, dar nu putem fi siguri de nimic.

— Asta e o cameră mică de luat vederi, îmi spune, arătându-mi nasturele pe care trebuie să îl pun la geacă. Vom şti pe unde eşti, dar asta după ce o atingi ca să se activeze. Aici ai un mic dispozitiv prin care poţi să ne contactezi ca să vorbim, îmi arată mica insignă, din două bucăţi, pe care mi-o agaţă de gulerul gecii, ca să fie cât mai aproape de chip. O desfaci în două, o bucată o laşi pe geacă şi cealaltă o bagi în ureche, îmi explică, observând că aceasta se transformă într-o mică cască. Plus..., adaugă şi continuă cu explicaţiile pentru celelalte dispozitive."

— Şi ce vrei să facem noi în privinţa asta? întreabă Ash, scoţându-mă din reveria amintirilor, fiind puţin mai calm decât acum câteva minute.

— E pe undeva prin oraşul acesta frumos, aşa că aveţi patruzeci şi opt de ore la dispoziţie să aflaţi unde e şi apoi să o aduce-ţi aici, ne răspunde Lorena, privindu-ne pe fiecare în parte.

Instinctul îmi spune că la mijloc e ceva mai mult şi aş vrea să ştiu de ce tipa asta, Cernovschi, e atât de importantă pentru ea.

— Şi cum ai vrea să facem asta? Nu e ca şi cum am fi supereroi, o ironizez, făcând referire la faptul că nu avem mijloacele cu care am putea duce misiunea asta tâmpită la capăt.

— Ştiam că vei spune asta, de aceea v-am pregătit tot ce vă trebuie, ne face semn să o urmăm în direcţia în care se îndreaptă.

Nu c-am avea de ales, armele care sunt îndreptate spre noi nu ne oferă nicio altă opţiune, aşa că trebuie să ne conformăm. Ajungem într-un garaj imens şi ne oprim în faţa unui Lycan Hypersport, de un gri metalizat. Mă zgâiesc lung la minunăţia asta pe patru roţi şi îi dau târcoale, atingându-i caroseria cu degetele.

— Aici aveţi absolut tot ce vă trebuie ca să îndepliniţi misiunea, în caz contrar vă puteţi lua adio de la cele două, ne vorbeşte Lorena, cu o superioritate de nedescris, făcând referire la cele două fete pe care le ţin prizoniere.

Ash abia îşi poate stăpâni furia, se vede după felul în care trupul i se încordă pe sub haine, dar se conformează cerinţelor, întrucât nu vrea să o aibă şi pe sora lui pe conştiinţă, îi este de ajuns tatăl lor. Îmi aruncă o ocheadă scurtă şi păşeşte hotărât spre masa plină cu armament, luându-le pe rând la verificat. Le întoarce pe toate părţile, le verifică de gloanţe, trage piedica şi îndreaptă arma în faţă, fixând ţinta. Se pare că sunt pe placul lui, pentru că le ia cu el şi îşi mai îndeasă într-un geamantan altele, de parcă s-ar pregăti pentru război, nu pentru o filare a oraşului, în căutarea unei fete. Fac un pas în faţă şi mă opresc numaidecât, auzindu-i mormăiala frustrată şi îmi ridic mâinile în aer, dându-i de înţeles că nu am să mă apropii cât timp e el la masă.

Sunt sută la sută sigur că mă voi trezi cu un pumn în moacă atunci când vom fi doar noi doi, pentru că privirea lui fixă îmi transmite săgeţi, fără reţineri. Mă apuc şi fac ce a făcut el acum cinci minute şi iau de pe masă tot ce îmi trebuie.

— Aici aveți locația, ne înmânează Eva un dosar, pe care Ash mi-l sustrage repede dintre degete și se îndepărtează, dându-mi de înțeles că eu conduc.

Măcar dacă ar spune ceva, dar face pe indiferentul, într-un moment în care nu am starea necesară și nici nu e locul potrivit pentru asemenea gesturi de copil mic. Îmi dreg vocea.

— Să dea naiba să le faci ceva, că nu mai răspund de acțiunile mele, sâsâi în direcția nemernicei, iar ea doar îmi râde în față, de parcă totul e o joacă.

Face un pas spre mine și își așază palma pe pieptul meu încordat, privindu-mă în ochi. E patetică dacă crede că am să renunț la singura persoană care mă iubește așa cum sunt, pentru una ca ea. Pieptul începe să îi urce și să îi coboare cu lentoare sub asediul privirii mele, de parcă ar vrea să îmi arate că nimic nu o poate distruge, dar până și eu sunt conștient că orice om are și un punct slab. Și am să i-l găsesc, în cele din urmă, și am să mă folosesc de el, distrugând-o.

— Dacă nu vreți să pățească ceva fetele, ați face bine să îndepliniți misiunea. Fără mișcări bruște, fără intervenții demne de filmele de acțiune, altfel cele două vor fi doar aperitivul, căci ce voi face cu..., pauza ei e menită să mă scoată pe mine din minți pentru că știu bine la cine se referă. Cum îi zici tu?

Din câte observ îi place să lungească aiurea drama, de parcă ar ieși ceva din toată scamatoria asta.

— Ah, da! Micuța ta, nu-i așa? mă întreabă, dar nu îi gust sarcasmul, mai degrabă mă zgârie grav pe creier.

Sunt iritat de gesturile manipulatoare pe care le practică, de parcă ar vrea să ne intimideze și să ne sperie. Aș fi chiar un idiot dacă aș pleca urechea la toate zgomotele pe care gura ei le scoate, pe care le consideră cuvinte. Dar, într-o oarecare măsură, îmi face mușchii să se încordeze și să fiu pus în alertă, deoarece o cred în stare să îi facă rău Christinei, doar ca să îmi dea mie o lecție.

— Îmi cam pui răbdarea la încercare, Eva! sâsâi enervat. Doar atinge-te de ea şi dacă cu diavolul te poţi juca cum vrei, ţine bine minte, eu îţi voi aduce moartea fără să clipesc, o ameninţ şi rămân cât pot de calm.

Iau cheile din mâinile sale şi plec de lângă ea.

— E interesant cum a reuşit să te pună cu botul pe labe, rânjeşte Eva, neimpresionată de micul meu discurs. Când vei înţelege că locul tău e lângă mine, iubire?

Face câţiva paşi în direcţia mea, mă analizează scurt şi începe să îmi aranjeze gulerul gecii. Îmi pun mâinile pe ale ei şi o opresc, înainte să şi le poată pune după gâtul meu şi o împing, ca să n-o mai simt atât de aproape de mine. E evident că va continua să ne caute nod în papură, doar ca să ne dezbine şi să ajungem să ne scoatem ochii între noi. Prefer să nu mai spun nimic, doar arunc o privire fugitivă spre ceasul care porneşte, indicând cât timp avem la dispoziţie pentru a îndeplini misiunea, dar şi pentru a le salva pe fete.

Mă îndrept hotărât spre maşină şi o las naibii pe Eva acolo unde e. Drace! Se pare că femeile sunt cu mult mai al dracului decât bărbaţii, atunci când vine vorba de răzbunare, de a ţi-o plăti înzecit înapoi, şi în multe cazuri o fac al naibii de urât. Urc în scaunul şoferului şi trântesc portiera după mine. Bag cheia în contact şi plec naibii, înainte să se mai întâmple ceva. Întreg oraşul are o frumuseţe aparte, una răpitoare chiar, fiind un punct turistic foarte cunoscut, însă numai de aşa ceva nu ne arde nouă acum. Schimb constant vitezele şi încerc să îmi dau seama pe unde mama mă-sii trebuie să o iau ca să ajungem la destinaţie, dar GPS-ul îmi arată pe unde ar trebui să merg.

Ash nu a scos o vorbă de când am plecat din nenorocita aia de clădire şi asta mă face să mă gândesc că ori e supărat şi probabil nu va mai vorbi cu mine ori mă aşteaptă ceva mai rău decât privirea lui rece. Virez spre dreapta, la a patra intersecţie, şi o iau pe bulevardul Smolenskiy, ca după patruzeci de metri să încetinesc treptat, privind în jur.

Îmi amintesc că pe ecranele acelea blestemate se vedeau clădirile abandonate ale unor fabrici care au fost cândva funcționale, aflate în partea de nord a orașului. Dar care din astea? Căci, în fond, sunt câteva, una lângă alta. Deschid portiera în același timp cu Ash, nu înainte de a ne verifica armele și ieșim din mașină. Ne uităm de jur-împrejur preventiv și înaintăm spre prima clădire care se ivește în calea noastră, dar ceea ce urmează să se întâmple mă ia total pe nepregătite, la fel ca și pumnul care se oprește în moaca mea, dezechilibrându-mă efectiv de pe picioare.

— Ce mama dracului a fost în capul tău când te-ai hotărât să vii aici? mă ia tare Ash, împingându-mă la întâmplare în peretele unei clădiri și mă feresc, înainte ca pumnul lui să-mi coloreze moaca mai mult decât cred că e deja și îl las să și-l implânte în cărămidă. Ești bătut în cap sau prost? Deși cred că amân...

— Și ce ai fi vrut să fac? îl întrerup, reușind să mă eliberez din mâinile lui și îl împing, chiar dacă îmi vine să îi pocnesc una, dar mă abțin. Ai fi vrut să îi spun Christinei că unchiul ei e mort și că voi sunteți ținuți prizonieri? urlu la el din toți rărunchii, vocea mea auzindu-se ca un ecou. Nu am putut să îi fac una ca asta, pentru că aș fi distrus-o, mai ales că oricum se simte vinovată pentru tot.

Ash își deschide buzele, probabil ca să mai arunce și alte cuvinte la adresa mea, dar le închide la loc, fără să mai scoată vreun cuvânt și începe să se plimbe de colo-colo, suflând printre buzele întredeschise. Se pare că am pus punctul pe „i", altfel ar fi continuat să îmi arunce și vrute și nevrute.

— Și ai rănit-o tu ca boul, cu prostiile tale, constată cu voce tare ceva ce nu i-am spus și îmi strâng buzele. Chiar aș vrea să văd cum o dregi după aceea, dar sper să îți coloreze bine mutra. O meriți, rău de tot, mă ațintește cu o privire fulgerătoare, de zici că vrea să mă trăsnească.

Se opreşte brusc, zgomotele venite din clădirea din dreapta atrăgându-ne atenţia.

Îmi scot arma, trag piedica şi îndrept pistolul în faţă, înaintând spre intrarea principală a clădirii, fără să ştim dacă vom da peste o cavalerie sau va fi doar tipa pe care o căutăm, întrucât totul pare pustiu pe aici.

Privesc în toate părţile şi încep să urc scările spre etaj, imediat după Ash, şi ne înţelegem din priviri pe unde să o luăm. Ne despărţim, doar pentru a putea acoperi o arie mai mare. O luăm în direcţii diferite, fiind constant în alertă şi intru în prima cameră care îmi iese în cale. E goală. Trec la următoarea şi cercetez fiecare colţişor în parte, până când un zgomot venit din următoarea cameră îmi captează atenţia şi mă întorc în spate. Păşesc, pas cu pas, şi mă opresc. Trag o doză puternică de aer în piept şi dau să intru, însă gloanţele care se îndreaptă în direcţia mea mă fac să bat în retragere şi mă proptesc de peretele aflat lângă camera din care se aud împuşcături.

— Drace! înjur în gura mare şi îmi verific arma, apoi îmi fac curaj şi arunc o privire înăuntru, dar mă retrag, pentru că alte gloanţe sunt proiectate în direcţia mea. Anamaria Cernovschi? urlu cât mă ţin plămânii.

— Отправляйся в ад[1], se aude un glas de femeie venind din cameră, înjurându-mă în limba rusă şi presupun că ea e.

— Нам надо поговорить[2], îi vorbesc în rusă, ca să mă înţeleagă ce vreau de la ea şi tot ce aud e un râs batjocoritor.

— Ştiu ce înseamnă „trebuie să vorbim", mi-o aruncă şi pot să aud cu uşurinţă faptul că arma ei nu mai are gloanţe, oferindu-mi momentul potrivit pentru a năvăli în cameră.

Fac întocmai şi intru, cu arma îndreptată în direcţia ei.

— Lasă arma jos! îi ordon şi îmi fac astfel simţită prezenţa, dar primesc câteva gloanţe proiectate în direcţia mea, drept răspuns.

1 Duceţi-vă naibii!

2 Trebuie să vorbim!

Sar într-o parte, ca să mă feresc, prilej ce-i oferă şansa de a se face nevăzută, îndată ce îşi trage pe umăr breteaua ghiozdanului, şi scrâşnesc din dinţi, frustrat. Bat cu palma podeaua şi mă ridic în picioare. Privesc scurt în jur şi sesizez că şi-a uitat laptopul. Mai mult ca sigur va avea nevoie de el, la fel şi noi, altfel nu ştiu cum vom mai da de ea. Îl iau cu mine şi ies din cameră, aruncând un ochi în toate direcţiile, însă zgomotul unor arme care se descarcă la parter îmi indică locaţia fetei. Suflu şi o rup la fugă pe holul îngust şi lung, apoi pe scări în jos, până în dreptul uşii principale. Încerc să ies, dar intru înapoi, gloanţele lovind uşa pe care tocmai am deschis-o. *Fir-ar!* înjur în sinea mea şi strâng din dinţi, pentru că unul dintre gloanţe mi-a atins mâna, aproape de încheietură.

Înjur de toţi sfinţii şi suflu greoi pe nări, muşcându-mi buza de jos cu putere din cauza durerii care mă străfulgeră şi încerc să mă ridic în picioare. Mă întorc într-o parte şi mă împing, atât cu cotul, cât şi cu mâna, în podea şi mă ridic de jos, respirând în continuare cu dificultate. Rup o bucată din tricoul pe care îl am pe mine şi înfăşor fâşia peste rana provocată de glonţul pe care îl simt şi acum înfipt în mână.

Gândul îmi zboară la micuţa pe care am lăsat-o în urmă şi îmi trec buricele degetelor peste mica insignă pe care Alex mi-a prins-o de guler. O desfac şi îmi bag casca în ureche, aşteptând.

Nu ştiu sigur dacă va merge, dar trebuie să încerc, pentru că acum e momentul oportun în care îi pot anunţa pe ceilalţi în legătură cu otrava pe care Christina o are în sânge. Trebuie să ajungă la ea, înainte să fie prea târziu.

— *Augu... stin*, îmi aud numele rostit cu întreruperi şi zâmbesc amar.

— Alex? Alex, ascultă-mă! îl rog şi strâmb din nas pe măsură ce durerea de la mână se intensifică. Contactează-l pe Joshua şi spune-i că, Christina e otrăvită cu „secerătorul

de suflete". Va şti el ce să facă, îi spun repede, înainte ca Ash sau altcineva să apară în peisaj.

— *Ce mama naibii? Augustin, ce naib...*

— Doar fă-o odată şi nu mai pune întrebări! mă răstesc la el, în timp ce mă îndrept spre ieşirea principală. Suntem într-un mare rahat. La dracu` de treabă!

— *Augustin?*

— Fă ce ţi-am spus, îi dau un ordin direct, ferm şi opresc orice comunicare, năvălind afară, nu înainte să iau şi laptopul cu mine, apoi încep să trag în direcţia din care gloanţele zboară spre noi. Dacă îţi mai vrei laptopul înapoi, ai face bine să te opreşti, urlu cât pot de tare, ca să mă audă şi pot să jur că i-a scăpat o înjurătură colorată printre dinţi.

— *Ce vreţi?* vine şi întrebarea ei, vocea având un accent rusesc ciudat.

— O căutăm pe Anamaria Cernovschi, răspund şi ies afară din ascunzătoare, ţinând laptopul în sus, iar cealaltă mână strânsă într-un pumn, cât mai aproape de corp. Presupun că tu eşti, nu?

Fac câte un pas spre locul în care se ascunde, cu Ash în spatele meu, şi mă opresc brusc. Inspir o altă doză considerabilă de aer, îndată ce tipa iese din ascunzătoare, cu arma îndreptată spre capul meu. O analizez. Părul lung până la brâu, de un negru ca pana corbului, îi scoate în evidenţă privirea ageră, de un verde pătrunzător, iar la statura micuţă pe care o are, ai putea oricând să o confunzi cu un copil. Mă priveşte când pe mine, când pe idiotul din spatele meu.

— Ash, lasă arma jos! îi spun dobitocului şi îl aud mârâind nemulţumit de ceea ce i-am cerut. Las-o!

Dezarmează arma şi şi-o retrage, însă nu pare mulţumit de asta, întrucât Leya şi Faith se află, în continuare, fiecare în câte un bazin, iar aceste bazine se pot umple oricând cu apă, înecându-le pe fete, iar noi avem mai puţin de patruzeci şi opt de ore ca să o ducem pe tipă la Eva şi Lorena şi să le salvăm pe fete. Drace!

– Capitolul 10 –

Christina Evans
„Intenţii bune”

Şterg aburii de pe oglinda de deasupra chiuvetei din baie cu palma şi îmi privesc reflexia în ea. Arăt ca naiba, dar, mai mult de atât, mă simt ca naiba, într-un hal ce nu poate fi descris. Înghit cu dificultate nodul care mi s-a strâns în gât şi oricât aş încerca să îmi stăpânesc lacrimile, nu pot. La naiba! Se pare că au voinţă proprie şi nu le pot opri, întrucât şi acum, la douăzeci şi patru de ore de când am ajuns acasă cu Meyleen, o ţin într-una în plâns, de zici că sunt o bocitoare la o înmormântare. Dar trebuie să recunosc, inima mea a murit şi asta doare. Bine, nu a murit de tot, încă bate în pieptul meu, dar ceea ce a făcut Augustin m-a şocat. Nu mă aşteptam la asta, deşi ceva îmi spune că e doar de faţadă, că vrea cumva să mă protejeze, să...

— Să te ia naiba, Augustin! urlu în gura mare, nervoasă. Dacă ăsta e un plan de-al tău, e unul tâmpit ca naiba. Nu vreau să te pierd, nemernicul dracului! continui să urlu, ca şi cum mi-ar auzi fiecare cuvânt şi lovesc cu putere oglinda, cu pumnul, de câteva ori, apoi fac un pas în spate, de îndată ce cioburile cad, ajungând atât în chiuvetă, cât şi pe gresie.

Se zice că ai şapte ani de ghinion dacă spargi o oglindă, însă eu nu cred în superstiţii. Niciodată n-am făcut-o, pentru că multe lucruri ajungi să ţi le faci cu propria mână. Mă simt atât de neputincioasă. Îmi duc o mână în dreptul inimii, strângând şi mai bine prosopul în jurul trupului meu umed şi păşesc cu grijă, să nu mă tai, afară din baie. Cu un oftat prelung şi fără voinţă, mă îndrept alene spre dulap. Îl deschid larg şi arunc un ochi prin el, încercând să îmi găsesc ceva de îmbrăcat. Scot, până la urmă, o pereche de pantaloni scurţi gri, un tricou uşor, lărguţ, cu ceva inscripţii pe el, şi o pereche nouă de lenjerie intimă, apoi închid uşile

la loc. Scap de prosopul buclucaş şi încep să mă îmbrac, dar mă opresc când trebuie să îmi iau tricoul şi îl arunc pe pat.

Inspir o doză de aer în plămâni şi mă îndrept din nou spre dulap. Îl deschid larg şi încep să îmi trec buricele degetelor peste hainele lui, care sunt tot aici, împrăştiind parfumul său specific. Iau un tricou la întâmplare, din mormanul ce stă frumos împachetat lângă hainele mele şi îl duc spre chip. Inspir parfumul său şi strâng tricoul la piept, simţindu-mi ochii împunşi din nou de lacrimile care ameninţă să cadă. La naiba! De ce mă simt atât de slabă? Îmi trec palma peste frunte, simţind broboadele de transpiraţie cum se preling pe chipul meu şi încerc să îmi reamintesc cum să respir.

Oare se gândeşte la mine? Oare îmi simte inima bătând, aşa cum o simt eu pe a lui? îmi pun întrebări în sinea mea şi trag, într-un final, tricoul lui Augustin pe mine, apoi îmi îndrept paşii spre ieşirea din dormitor. Însă, mă opresc în prag, amintindu-mi de cioburile din baie. Nu le pot lăsa acolo, dar înainte de toate simt nevoia să beau un ceai.

Simt nevoia să îmi revin, cât de cât, apoi să văd ce pot face mai bine. Ceva din mine îmi spune că ceilalţi ştiu ce mama naibii se întâmplă, doar că le este prea frică ca să îmi spună. Fir-ar! Încep să mă satur să fiu tratată ca şi cum aş fi un copil mic, ca şi cum nu aş şti să mă descurc în situaţiile limită, deoarece numai roz nu sunt şi să stau deoparte nici nu se pune problema.

Nu sunt o prinţesă ţinută în puf. Îmi trec degetele prin părul încă umed şi mă îndrept spre bucătărie. Îmi proptesc palmele pe suprafaţa blatului, de îndată ce ajung lângă acesta. Îmi las capul în jos şi îmi închid ochii preţ de câteva secunde, oftând, apoi îi deschid la loc şi îi aţintesc pe uşiţa de la dulapul de deasupra capului.

Scot din dulap borcanul cu ceai negru, nu înainte să dau drumul la fierbătorul de apă, şi desfac capacul. Scot şi o cană, din dulapul din stânga, şi încep să îmi prepar ceaiul, punând frunzele de ceai într-un recipient special, pe care îl

introduc în cană. Torn apoi apă fierbinte peste. Adaug şi o linguriţă de zahăr şi un strop de lapte şi amestec lichidul cu linguriţa, aşteptând câteva secunde. În tot acest timp, gândul îmi zboară la cele întâmplate la cabană. Mă simt de parcă totul s-a întâmplat pe repede înainte, iar acum tot ce fac e să dau timpul înapoi şi s-o iau cu încetinitorul, analizând cele petrecute. Însă, de abia dacă mă pot concentra la ceva.

Las linguriţa pe blat şi iau cana între degete. Mă sprijin cu fundul de acesta si încerc să sorb o gură zdravănă, ca să mă liniştesc, pentru că îmi simt corpul slăbit şi tremur necontrolat. Dar mă trezesc cu cana trântită pe jos, spărgându-se instantaneu. Meyleen e vinovată de acest lucru şi mă încrunt, neînţelegând ce a apucat-o, aşa dintr-odată.

— Mey?

Aştept o explicaţie de la ea.

— Nu mai bea aia, aproape că urlă la mine şi pot să văd că ochii îi sunt plini de lacrimi. Te rog, nu mai bea aia!

— Mey, e doar un ceai, încerc să o calmez.

Ia şi restul borcanului cu frunzele de ceai şi se îndreaptă spre geam. Nu prea înţeleg ce vrea să facă. Deschide larg geamul, frigul făcându-şi simţită prezenţa, şi aruncă borcanul cât mai departe, iar acesta se sparge în zeci de ciobuleţe, împrăştiind conţinutul pe asfalt. Tot nu înţeleg ce a apucat-o din senin, plus că nu înţeleg ce are împotriva unui simplu ceai. Mă reped către ea şi o prind de braţe, bruscând-o, şi aproape că ţip la ea.

— Ce naiba e în capul tău? De ce l-ai aruncat? pun întrebare după întrebare, bruscând-o din nou şi tot ce face e să plângă în hohote. Mey?

Încep să o privesc ciudat, oprindu-mă brusc din ceea ce făceam, şi simt că îmi bubuie capul.

Îmi duc o mână spre tâmple şi apăs cu podul palmei, încercând parcă să îmi ameliorez durerea care se tot intensifică, iar cu cealaltă mână mă sprijin de blatul din bucătărie. *Ce naiba se întâmplă cu mine?* Vederea mi se înceţoşează treptat şi respir sacadat pe gură. Ce...?

— Christina?

Aud glasul lui Mey ca din depărtare, deşi ştiu că e aproape de mine. Îmi duc mâna în direcţia ei, dar nu o pot atinge.

— Mey?

Îmi simt trupul ca o stană de piatră şi clipesc des, în timp ce mă prăbuşesc pe podeaua din bucătărie, auzind vag, în depărtare, o uşă deschizându-se. Privesc în toate direcţiile, simţindu-mă fără pic de putere şi încă încerc să respir, convulsiile făcându-şi brusc apariţia. Îmi simt corpul scuturat, fără să am puterea să îmi revin. Nu ştiu de ce mă simt aşa sau ce se întâmplă.

— Chris? aud ca prin ceaţă o voce cunoscută, dar abia dacă îi pot distinge chipul.

Îmi ridic o mână în aer şi încerc să ating persoana în cauză, dar braţul meu se izbeşte violent de podea, fără vlagă şi încerc să trag aer în piept, doar că nu prea pot. Simt că mă sufoc, la naiba! Îmi duc ambele mâini în dreptul gâtului şi încerc să iau de acolo orice mama dracului mă apasă, dar zici că nu e nimic în locul acela, ceea ce e imposibil, altfel aş putea să respir.

— Trandafirel? aud glasul fratelui meu în ureche şi îmi deschid buzele, încercând să murmur câteva cuvinte, dar eşuez lamentabil. Trandafirel, reacţionează, te rog! La naiba!

Mă simt luată pe braţe, apoi aşezată pe ceva moale şi aud voci care răsună în jurul meu, care seamănă mai mult cu nişte şoapte pierdute pe fundal, însă doar una pare mai aproape, răstindu-se la mine.

— *Ridică-te, acum! Micuţo, nu îmi face asta, ridică-te!*

Glasul lui Augustin îmi ordonă ce trebuie să fac, dar mândria nu mă lasă să execut.

— Nu! îi răspund, deşi ştiu sigur că nu e aici, că totul e doar în imaginaţia mea. Pentru ce să o fac când tu nu eşti aici? îi reproşez halucinaţiei şi îmi îndrept privirea spre

aceasta. Ai spus că îmi vei fi alături, dar ai plecat şi ştiu că ai făcut-o ca să mă protejezi, însă încetează să crezi că poţi face totul de unul singur, îi reproşez în continuare. E cea mai tâmpită idee pe care ai avut-o vreodată.

— *Micuţo, ridică-te! Acum*! îmi ordonă din nou, nervos, dar sunt mult prea încăpăţânată, exact ca el.

— Renunţ! spun cu un glas stins, simţind cum mă sfâşii pe dinăuntru, încet şi sigur, întunericul punând stăpânire pe lumea mea şi îmi strâng genunchii la piept, aşteptându-mi sfârşitul.

Dar nu mai vine, căci sunt persoane care nu vor să te lase să mori. Mă simt luată în braţe şi ţinută de frunte, în timp ce un lichid îmi este administrat cu forţa, cineva obligându-mă să îl înghit, dar nu ştiu cine face asta, întrucât durerile sunt insuportabile şi ţip din toţi rărunchii, zvârcolindu-mă de parcă aş fi într-o exorcizare.

— Ce naiba i-ai dat, idiotule? aud pe cineva răstindu-se la o altă persoană, dar nu îmi pot da seama cine e.

— Antidotul, ce dracu crezi că i-am dat? îi răspunde acea persoană, nervoasă şi ea.

Scrâşnesc din dinţi şi încerc să îmi opresc inima din a galopa, dar nu prea merge. La naiba! Mă sfâşie al naibii de rău pe dinăuntru ceea ce mi-au dat să beau şi nu pot face nimic să opresc asta. Ţip din nou, căci nu mai suport durerile şi mă simt strânsă şi mai tare de braţele unei persoane care îmi şopteşte uşor în ureche.

— O să fie bine, trandafirel!

Recunosc glasul fratelui meu, dar mai ales alintul pe care îl foloseşte şi mă strânge şi mai bine în braţele lui. — Sunt aici lângă tine şi nu am să te las să cazi în întuneric, surioară. Nu acum când te am lângă mine, nu te mai las să mă părăseşti încă o dată, îl aud vorbind, iar glasul sugrumat pe care îl are îmi dă de înţeles că plânge, ceea ce e ciudat, mai ales că el n-a plâns vreodată, de când am aflat că suntem fraţi.

Îi simt buzele sărutându-mi creştetul, chiar înainte ca întunericul să mă înghită cu totul şi mă simt mai împăcată ca niciodată.

***

Clipesc şi îmi duc o mână spre tâmplă, simţind cum îmi plesneşte efectiv capul şi îmi deschid ochii larg, aţintind tavanul dormitorului. *Cum am ajuns aici?* întreb în sinea mea şi mă ridic în şezut, fix în momentul în care uşa se deschide larg, făcând loc luminii să intre.

— Chris! se aude glasul lui Mey, captându-mi atenţia, şi îi simt braţele înconjurându-mi talia. Îmi pare rău, iartă-mă!

Îi iau chipul între palme şi o îndemn să mă privească, realizând că ochii îi sunt plini de lacrimi şi îmi înlănţuie din nou trupul cu braţele, plângând în hohote.

M-am supărat pe ea pentru nimic. Nici nu ştiu de ce am făcut-o, în fond era doar un amărât de ceai pe care-l poţi cumpăra oricând de la un magazin; iar acum plânge din cauza mea. Îmi trec palma pe spatele ei şi încerc să o liniştesc, dar plânge mult prea tare, aşa că îi înconjur trupul mic cu braţele şi îmi aşez obrazul pe capul ei.

— Te iubesc, Christina! îmi spune printre sughiţuri şi suspine.

— Şi eu te iubesc, mititico! îi spun, la rândul meu, apoi îmi trec din nou palma pe spatele ei şi o simt ridicându-se, privindu-mă cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu mai plânge, pentru că nu îmi place să te văd plângând, îi mărturisesc sincer.

Încuviinţează din cap şi se aşază pe marginea patului, lângă mine, inspirând adânc şi suspinând. Mă doare să o văd aşa, mai ales acum că mama ei s-a decis să ne trădeze şi să îşi bată joc de propriul copil. Doare, pentru că ştiu exact cum se simte şi e al naibii de aiurea. Îşi şterge lacrimile cu palmele, suspină din nou şi, în final, mă priveşte. E ceva în ochii ei şi pot să văd asta, dar dacă nu îmi spune nu am de unde să ştiu. A trecut prin atâtea, iar asta îmi aduce aminte

de mine când am fost de vârsta ei. Continuam să lupt, ca să răzbesc într-un infern care nici măcar nu era al meu, rănindu-mă de multe ori atât de rău, încât am ajuns să cred că îmi este mai bine moartă decât vie. Îi şterg lacrimile, care continuă să cadă, cu buricele degetelor şi o îndemn din priviri să îmi zică ce o apasă atât de mult.

— Îmi pare rău pentru modul în care am reacţionat, însă nu ştiam cum să îţi spun că ceea ce ai băut până acum era otravă, îmi spune pe nerăsuflate şi încremenesc când aud cuvintele ei. Mama v-a otrăvit, pe tine şi pe Augustin, în tot acest timp, povestește şi îşi lasă capul în jos cu regret, apoi începe să se joace cu degetele, pierdută. Am aflat asta din pură întâmplare, când am surprins-o vorbind la telefon cu cineva, dar m-a amenințat că mă omoară dacă îmi deschid gura şi spun ceva, continuă, apoi începe din nou să plângă în hohote, urmate de alte sughiţuri şi suspine.

O trag din nou în braţele mele şi încerc să îi alin, cât de cât, suferința şi ştiu că nu e de vină pentru ceea ce s-a întâmplat, mai ales că circumstanţele nu i-au permis să facă ce era corect.

— Oh, mititico! Nu e vina ta, scumpo, aşa că nu mai plânge, încerc să o liniştesc. Mie îmi pare rău pentru modul în care am reacţionat, nu trebuia, era doar un amărât de ceai.

— Dar nu e nici vina ta, îmi spune, privindu-mă. Nu aveai de unde să ştii.

— Aşa e! o aprob şi îi şterg din nou lacrimile, dându-i de înţeles că totul a trecut şi nu are de ce să mai plângă acum.

Îi sărut creştetul, fix în momentul în care cineva se postează în pragul uşii, blocând lumina să mai intre în dormitor şi o văd pe Mey dându-se jos din pat.

— Trandafirel!

Mă trezesc cu Mario luându-mă în braţe. Îmbrăţişarea sa, ca de urs, o simt, poate prea tare, întrucât oasele mele trosnesc unul câte unul sub presiunea pe care o pune asupra mea, aproape rupându-mi câteva din ele.

— Mario, sunt bine! Mă sufoci, spun printre micile guri de aer pe care reușesc să le iau şi îl bat uşor cu palma pe spate, ca să îmi dea drumul.

— Pentru o clipă am crezut că te voi pierde din nou.

Tuşesc puţin, trag apoi aer în piept şi îl expir, ca să îmi revin, aruncându-i o privire fratelui meu şi spun:

— Nu scapi atât de uşor de o durere în fund.

Îl lovesc cu pumnul în umăr şi îl observ zâmbindu-mi.

— Când am văzut că nu mai reacţionezi în niciun fel, după ce ţi s-a administrat antidotul, am crezut că îl omor pe Stephen, spune Mario, aducând vorba de tipul care acum un an şi ceva aproape a profitat de mine, apoi a încercat să mă omoare.

Îmi e destul de greu să cred că a făcut asta sau că s-a schimbat atât de mult, să ajungă dintr-un dobitoc o persoană atât de bună, încât să aducă antidotul, doar ca să îmi revin. E greu de crezut că a făcut aşa ceva, dar faptul că sunt aici, în viaţă, spune multe. Îmi aduc bine aminte de momentul în care mi-a spus, la cabană, că nu îmi este duşman şi că are să îmi spună atât de multe lucruri, dar că nu poate să o facă în acel loc. Asta mi-a dat de înţeles că pereţii cabanei au urechi şi s-ar putea ca cineva să asculte, aflând lucruri pe care doar eu trebuie să le ştiu. Ce poate fi atât de important de nu mi-a putut zice acolo?

Oftez prelung şi dau plapuma la o parte, dorindu-mi să merg până la baie, fulgerându-mă gândul că am uitat să adun cioburile de la oglinda spartă.

La naiba!

— Unde crezi că mergi? mă ia Mario la rost şi îl privesc cu o sprânceană ridicată.

— Ştiu că eşti fratele meu mai mare şi că îmi vrei binele, dar nu am de gând să te iau cu mine la baie, îi dau peste nas şi îi scot limba, exact ca un copil mic care îşi tachinează fratele sau sora.

Chicoteşte zgomotos, ceea ce îmi atrage atenţia, chiar în momentul în care vreau să intru în baie, şi mă opresc în prag. Îmi îndrept privirea către el, nedumerită de chicotul său, şi mă încrunt în direcţia lui, dorindu-mi să ştiu ce e atât de amuzant.

— Şi acum îmi aduc aminte cum îmi scoteai limba atunci când te îmbufnai că nu înţelegeam ce voiai, deşi încercai din răsputeri să îmi explici unele lucruri, aşa cum puteai.

Cuvintele lui îmi dau de înţeles că ceea ce îmi spune face parte din trecutul meu. Un trecut pe care nu mi-l amintesc atât de bine, în fond aveam doar cinci ani când am fost luată de lângă familia mea şi dusă lângă Maryse şi Paul. Ce am făcut până atunci nu prea ştiu, deoarece îmi revin în minte doar frânturi şi acelea mai mult de groază, decât de bine. Renunţ să mă mai duc la baie, pot să o fac şi un pic mai încolo, şi mă aşez pe marginea patului, lângă fratele meu, şi îi zâmbesc cu căldură, luându-i mâna într-a mea.

— Povesteşte-mi mai multe despre perioada în care am fost aici cu voi, îl rog, referindu-mă la copilăria mea. Nu prea îmi aduc aminte de ceea ce a fost atunci, iar asta e atât de frustrant, îi spun şi aţintesc podeaua cu ochii.

Mă pregătesc sufleteşte să aflu mai multe despre viaţa mea alături de familia mea, aşa scurtă cum a fost, deoarece acele amintiri sunt cele mai de preţ, cele mai frumoase şi se păstrează întotdeauna undeva într-un sertărel din subconştientul nostru, doar că al meu zici că l-a golit cineva, de nu îmi aduc aminte aproape nimic. Nici nu e de mirare. Paul m-a ţinut doi ani într-un beci, imediat ce am ajuns la ei, privându-mă de atât de multe lucruri, încât mi s-a şters o mare parte din memorie.

— Ai făcut doar năzbâtii şi niciodată nu te mulţumeai să stai deoparte când ţi se cerea, continuă Mario să îmi povestească despre copilăria mea şi îşi trece degetele printre ale mele, trăgându-mi mâna înspre el. Erai la fel de încăpăţânată ca şi acum, mă tachinează şi zâmbesc, în timp

ce cu degetele de la mâna dreaptă îmi trasează linii pe piele. Ţin minte când m-am trezit cu lapte în paharul meu cu suc, surâde. Erai atât de supărată că nu te-am luat cu mine unde am fost plecat, încât, ca să te răzbuni, mi-ai turnat o întreagă sticluţă cu lapte în el, nu conta că a dat şi pe afară.

Faptul că îmi povesteşte mă face să mă simt un pic mai bine, căci practic nu mai ţineam minte nimic din acea perioadă din viaţa mea şi e chiar plăcut să îmi povestească câteva întâmplări.

— Cred că eram o pacoste pe capul tău, surâd şi eu.

— Chiar aşa micuţă cum erai, nu ţi-a plăcut niciodată să stai deoparte, te ţineai scai de noi, mai ales de Augustin, povesteşte şi îl aduce în discuţie, iar eu îmi simt bătăile inimii accelerându-se.

Îmi muşc buzele, încercând să îmi calmez inima, dar nu prea îmi iese. Îmi este dor de el şi simt că o iau razna dacă nu mi se confirmă ceea ce bănuiesc că s-a întâmplat. Mario îmi strânge uşor mâna, îndemnându-mă să îl privesc. Văzând că nu fac asta, îşi aşază degetele sub bărbia mea şi îmi ridică ochii spre el.

— Nemernicul chiar te iubeşte, dar câteodată ia cele mai stupide decizii, punându-se în pericol doar ca să îi apere pe cei la care ţine, spune Mario, făcând referire la Augustin. Clar e nebun, dar a făcut-o ca să fii în siguranţă, plus de asta, e la fel de încăpăţânat ca şi tine, nici nu-i de mirare că oricât de mult te ţineai după el, pe vremea când eram copii, nu se supăra nici măcar o clipă, continuă să îmi spună unele lucruri, iar asta îmi aduce aminte de jurnalul mamei.

Din el am aflat că eu şi Augustin ne cunoaştem de când eram copii. Probabil tot din el voi reuşi să aflu mai multe. *Însă, unde naiba a pus Augustin jurnalele alea?* Mă desprind de Mario şi mă duc ţintă spre dulap. Îl deschid larg şi privesc în toate colţurile, apoi iau câte un morman de haine, pe rând, şi le aşez pe suprafaţa patului.

— Trandafirel, gândeşte-te de două ori, înainte să regreţi.

Glasul alarmat al fratelui meu mă face să îl privesc ciudat şi nu înţeleg ce l-a apucat.

— Înţeleg că e un nemernic nebun şi o ia razna câteodată, dar...

— Mario, Mario, calmează-te! îl întrerup, picându-mi fisa la ce se referă. Nu renunţ la Augustin, îl iubesc prea mult ca să renunţ la maimuţoiul ăla, dar, mai mult ca sigur, merită o pedeapsă aspră pentru că mie nu mi-a spus ce vrea să facă, îi spun totul pe nerăsuflate, aşezând un alt morman de haine pe pat.

— I-am spus că ai să îţi dai seama repede, îl dojeneşte şi el, exact ca mine, deci, probabil, în momentul de faţă Augustin sughite. Dar dacă nu e ceea ce cred eu că faci, atunci...?

— Caut jurnalul mamei, îi răspund şi iau încă un morman de haine, găsind sub acesta un plic alb, cu numele meu pe el.

— Ce jurnal?

Privesc prelung spre plicul alb şi înghit în sec. I-aş recunoaşte oriunde scrisul, iar faptul că mi-a lăsat plicul aici, îmi confirmă faptul că plănuise de mult timp totul. Iau plicul şi mă aşez pe marginea patului, sub asediul ochilor lui Mario. Deschid repede plicul şi scot din el foaia albă, frumos împăturită.

— Ce-i asta? vrea să ştie Mario, dar şi eu la fel, aşa că desfac foaia şi îmi trec ochii peste scrisul frumos şi ordonat, citind cuvintele pe care mi le-a scris.

„Dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că s-a întâmplat ceva grav şi probabil că, în acest moment, mă urăşti şi nu mai vrei să mă vezi vreodată. Nu te condamn, micuţo, dar tot ce vreau să ştii e că am făcut totul ca să fii tu în siguranţă.

Nu vreau să te pierd, Christina!

Nu mai vreau să pierd pe nimeni, la naiba!

Mi-a ajuns, nu mai pot.
Dacă tu mori, mor şi eu.
Te amo, chiquita, te amo!

Jurnalele şi câteva documente sunt ascunse în compartimentul secret din fundul dulapului, acolo unde ai spus că ai găsit jurnalul mamei tale."

Citesc încă o dată rândurile pe care mi le-a scris şi tot ce îmi rămâne întipărit în minte sunt cuvintele: *„nu mai vreau să pierd pe nimeni, la naiba! Mi-a ajuns, nu mai pot. Dacă tu mori, mor şi eu."*. Înghit cu greu nodul care mi s-a adunat brusc în gât şi încerc să mă abţin să nu plâng, dar cuvintele lui mi-au atins o coardă sensibilă. Îmi şterg fugitiv lacrimile care au îndrăznit să cadă şi mă ridic în capul oaselor, apoi mă întorc spre stânga şi dau să mă îndrept spre dulap, dar mă simt oprită din drum. Mario mă prinde mai bine de mână şi mă trage spre el, printr-o smucitură, apoi îşi încolăceşte braţele în jurul trupului meu şi mă trage într-o îmbrăţişare de urs.

— O să fie bine! îmi şopteşte în ureche şi îşi trece palma peste spatele meu. Am încredere în cretinul acela şi sunt sigur că nu va trăda ce aveţi între voi, mă asigură de asta şi îmi închid ochii, încolăcindu-mi braţele în jurul lui şi îmi îngrop faţa în pieptul său.

E bine să ai un frate care să te protejeze, chiar dacă ştii deja cum să îţi porţi şi singură de grijă, deoarece ai fost singură atâţia ani şi a trebuit să supravieţuieşti de pe o zi pe alta. Mai sunt zile în care mă scoate din minţi şi atunci, drept răzbunare, îi aduc aminte că şi-a sărutat sora, că aproape a profitat de ea, iar asta îl face să îşi frece faţa cu palmele şi să îşi dea ochii peste cap gen *„iar începi cu asta?"*. Trebuie să recunosc totuşi că merge de fiecare dată. Mă desprind din îmbrăţişare, îmi aranjez puţin părul şi păşesc spre dulap.

— Vrei să mă ajuţi? îl întreb şi îmi întorc privirea spre el.

— Ce naiba faci?

— În spatele dulapului este un compartiment secret, îi explic. Aici am găsit jurnalul mamei, îi spun, în timp ce încerc să împing cu mâna fiecare loc în parte, doar că nimic nu se întâmplă, până când...

Un mic clic se aude şi sunt destul de sigură că tocmai am găsit locul secret. Îl împing mai bine cu degetele, până când uşiţa se deschide larg, dezvăluind conţinutul, apoi scot cele două jurnale, plus documentele de care zicea Augustin în biletul pe care mi l-a lăsat, ca în final să le iau între degete şi să mă aşez turceşte pe suprafaţa patului. Mi le înşir în faţă şi trag puternic aer în piept, pregătindu-mă, în timp ce Mario se aşază şi el pe pat. Îşi ridică ochii şi mă priveşte pe sub gene, apoi ia unul dintre dosare în mână şi începe să îl răsfoiască, cât timp iau jurnalul mamei şi îl deschid la nimereală, simţindu-mi inima luând-o la galop.

„20 Iunie 2004

Astăzi fetiţa mea dragă împlineşte şapte anişori, şapte... Dar ea nici măcar nu e aici. Nu e aici ca să sufle în lumânările pe care le adoră atât de mult, cele în formă de steluţe, şi să îşi pună o dorinţă, exact ca un copilaş normal de vârsta ei. Să îi pot vedea sclipirea din ochişorii ei hazel, zâmbetul ce i se lărgeşte până la urechi – dezvelindu-i micile gropiţe – la vederea cadourilor, să...

De ce, Doamne? De ce? De ce a trebuit să-mi iei fetiţa de lângă mine, când ştii prin câte am trecut ca să o pot avea, apoi să o pot aduce pe lume? De ce? La naiba!”

După o mică pauză, cuvintele ei se schimbă.

„Azi l-am sunat pe bunul meu prieten Stephen Wild. Cum întotdeauna ne-am înţeles bine, ştiam sigur că mă va ajuta în ceea ce voiam să fac, să îmi găsesc fiica, dacă autorităţile astea incompetente nu ştiu să îşi facă treabă. Plus că, de curând am aflat că şi-a deschis un cabinet de detectiv particular, aşa că i-am făcut o vizită, după ce Dominic şi

restul au plecat cu treabă. Au fost două ore lungi în care am vorbit cu el despre Christina. I-am arătat chiar şi o poză cu ea şi i-am spus să o păstreze, doar ca să îl ajute să îşi facă o idee, asta în caz că va da de ea, ceea ce îmi doresc cu ardoare să se întâmple. I-am spus tot of-ul prin care trec şi mi-a jurat că nu se va opri până nu îmi va găsi fiica. Este o promisiune pe care ştiu că şi-o va ţine, mai ales că ţine morţiş să îşi plătească datoria faţă de mine, pentru toate dăţile în care l-am ajutat şi nu a reuşit să se achite....”

Citesc din nou rândurile şi tot nu îmi vine să cred. Cum de a omis să îmi spună un lucru atât de important, nemernicul? Scrâşnesc din dinţi, simţindu-mă furioasă şi las jurnalul deschid, pe pat, la pagina la care am rămas, apoi îmi las tălpile să atingă uşor podeaua rece, înfiorându-mă, şi păşesc, destul de apăsat, afară din dormitor.

— Trandafirel? mă strigă Mario, observându-mă atât de furioasă, dar nici nu îl bag în seamă şi mă duc ţintă spre Wild, care a rămas în apartament, după ce a adus antidotul.

— Ai cunoscut-o pe mama şi ai omis să îmi spui asta? urlu efectiv la el, atrăgându-i atenţia şi îl lovesc cu pumnii pe unde apuc.

— Chris...

Wild pare surprins de izbucnirea mea şi, probabil, nu se aştepta la aşa ceva.

— Cum ai putut? urlu din nou la el, dar când să-l mai lovesc, mă simt luată pe sus şi dusă cât mai departe, zbătându-mă în braţele celui care a îndrăznit să mă atingă. Dă-mi drumul!

— Nu, până nu te calmezi, mi-o trânteşte Mario, şi mă pune în picioare.

Constat că suntem în dormitorul meu, şi dau să ies din nou, dar îmi blochează calea, postându-se în prag. Mă priveşte cu ochii mijiţi şi îşi împreunează mâinile la piept, scoţându-şi muşchii în evidenţă, iar eu mă întreb când

naiba a ajuns fratele meu un munte de om. Deşi, cred că întotdeauna a fost aşa, doar că nu am observat. Oricum, tot nu mă opreşte el să mă iau de boul de dincolo. O cam cere.

— Nu ieşim de aici până nu te calmezi, ai înţeles? îmi spune hotărât.

— Dar, Mario...

— Sht!

— Nemernicul ştie de...

— Sht!

— Nu mă sâsâi tu pe mine, mă îmbufnez şi strâmb din nas, fiind la fel de nervoasă ca acum cinci minute.

Mă trezesc cu nasul lovit de către degetul fratelui meu şi îl privesc urât, apoi îmi dau ochii peste cap şi mă aşez turceşte pe pat. Iau jurnalul mamei în braţe şi continui să citesc din acesta, cât timp Mario îşi stoarce creierii cu dosarele alea. Aflu şi alte lucruri care mă şochează, de îndată ce deschid jurnalul cu câteva pagini mai în faţă.

„19 Iunie 2002

Nu îl mai înţeleg pe tata, zici că şi-a ieşit complet din minţi cu tâmpeniile lui. A luat-o razna! Numai despre frăţia Trandafirului vorbeşte într-una, de parcă altceva mai bun nu are de făcut. Cum ar fi să mai rămână şi pe acasă, din când în când, să mai stea cu noi la o poveste, copiii lui, nu doar cu Andrew Ozera, bunicul lui Augustin. Să ne amintim de mama cu drag, dar el nu. Nu ştie altceva decât cum să îşi facă planuri ca să îşi supună nepoţii mai repede la chinuri, la tot felul de teste, ca să vadă dacă sunt vrednici să fie la conducere. Nici nu-l interesează că sunt doar nişte copii.

Şi de când s-a născut Christina s-a schimbat brusc, nu îmi mai recunosc propriul tată, iar faptul că am promis-o familiei Ozera, iar ei ne-au promis băiatul nouă, l-a înfuriat şi mai rău. Nu înţeleg de ce a reacţionat ca un dement în seara aceea, dar ştiu că ameninţarea lui a fost cât se poate de adevărată...”

Mă opresc din citit şi încerc să pun totul cap la cap, dar întrebarea care mă fulgeră în acest moment e: *unde e bunicul nostru?* Îmi duc o mână spre chip şi încep să îmi masez tâmplele, simţind un mic disconfort, apoi clipesc des şi mă văd nevoită să îmi scot ochelarii de vedere, pentru că dacă tot continui să îmi forţez ochii în felul acesta s-ar putea să ajung să nu mai văd deloc. Las jurnalul deoparte şi oftez prelung, apoi îmi întorc privirea spre fratele meu şi îl întreb:

— Ce ştii despre Matthew Shaw, bunicul nostru? îmi revine în minte numele său, rostit de tata.

— Sincer..., mă aţinteşte nedumerit cu privirea şi se încruntă. Nu mare lucru. Ultima dată când l-am văzut a fost cu vreo două zile înainte să dispari tu, apoi nimic, îmi răspunde, iar lucrul acesta mă pune pe gânduri.

Unde să fi dispărut?

Oftez prelung şi simt că îmi plesneşte capul de la atât de multe secrete. Nici nu vreau să mă gândesc la ce voi găsi în jurnalul mamei lui Augustin, dacă în jurnalul propriei mame găsesc atât de multe noutăţi şi mă întreb: oare tata ştie? Las totul baltă pentru câteva minute şi mă dau jos din pat, îndreptându-mă spre ieşirea din dormitor, însă mă opresc în prag din cauza glasului lui Mario.

— Dacă ai de gând să-l iei pe Wild la bătaie, să mă anunţi, îmi spune, ridicându-şi privirea din dosare şi mă priveşte ciudat, iar eu îl fulger din priviri. Ce? pare nedumerit. Să ştiu să îmi iau un bol cu popcorn ca să asist la spectacol, îmi răspunde, ridicând din umeri.

Mă apropii hotărâtă de locul în care a prins rădăcini, de câteva minute, şi îi dau o palmă zdravănă peste ceafă, poate, poate, îşi revine, apoi îi zic:

— Se presupune că eşti fratele meu mai mare şi trebuie să ai grijă de mine.

— Prost obicei te-a mai învăţat, mârâie frustrat de palma pe care tocmai a primit-o, referindu-se la faptul că şi Augustin face la fel, şi îşi freacă locul „vătămat”,

strâmbându-se. Bine că a ştiut să te înveţe toate poziţiile din *Kamasutra*, numai bunele maniere nu, mă trăsneşte până în moalele capului cu aceste cuvinte şi paralizez, chiar înainte să ajung din nou în pragul uşii.

Mă întorc spre el, înghiţind în sec, şi îmi mijesc ochii în direcţia lui, furioasă, în timp ce îmi strâng buzele într-o linie fină, mustăcind.

— Ce? face pe nebunul. Nu e ca şi cum sunteţi copii şi v-aţi jucat cu lopăţica în nisip, continuă să îşi bată gura şi tot ce fac e să îl privesc cu nişte ochi imenşi, nevenindu-mi să cred ce poate să scoată pe gură câteodată. Normal că ţi-a tras-o ca armăsarul în călduri, doggy style, linguriţa, prin duş şi aşa mai departe, bombăne în continuare şi aproape că mă înec cu propria salivă la câte mai înşiră.

Până aici i-a fost. Ce fac eu şi Augustin nu e problema lui, deşi presupun că în acest moment vorbesc hormonii din el şi nu... el. Scutur uşor din cap, strâmbându-mă, doar ca să alung imaginea ce a luat contur în ochii mei şi mă năpustesc asupra fratelui meu.

— Bine, tu ai vrut-o, sar efectiv în spatele lui şi îi astup gura cu mâna, sperând că aşa va tăcea din gură, dar el continuă să bombăne chiar şi aşa. Mai bombăne mult şi îţi iei bătaie, îl ameninţ.

De zici că mi-o face în ciudă, Mario continuă să vorbească fără oprire şi mă strâmb când îi simt limba, lăsându-şi toată saliva pe palma mea. Mi-o retrag înainte să mă trezesc că face şi alte lucruri, mai ales că nu ştiu pe unde a umblat gura lui, şi fără nicio reţinere mă şterg de tricoul pe care îl poartă.

— Hei! E tricoul meu cel bun, mă dojeneşte şi se întoarce, fixându-mă cu privirea.

— Şi e saliva ta nu a mea, yach! îi răspund şi continui să îmi şterg palma pe toate părţile, ca să ştiu că am scăpat de fluidele pe care mi le-a lipit de piele, însă fără o săpuneală bună nu ştiu cât de bine se şterge totul.

— Termină!

— Tu ai început, de zici că urlă hormonii în tine. Mai du-te şi trageţi-o şi tu, din când în când, i-o arunc şi îi scot limba, exact ca un copil, apoi dau să mă îndrept spre ieşirea din dormitor, a nu ştiu câta oară, dar mă trezesc luată pe sus şi dusă până în baia din cameră.

Mario mă bagă în cabina de duş şi dă drumul apei, stropii reci înfiorându-mă odată ajunşi pe piele. Îmi strâng puternic buzele, furioasă. *Deci, aşa!* mormăi în sinea mea. Iau furtunul de la duş şi îl stropesc până la piele. Se năpusteşte asupra mea, în încercarea de a-mi lua furtunul din mână, însă nu îl las şi îl stropesc şi mai rău, arătând în final ca două mâţe plouate, amândoi. Ne aşezăm pe jos în balta formată şi ne proptim spatele de gresia rece, privindu-ne, apoi izbucnim amândoi într-un râs isteric.

— Sunt sigur că e mândră de tine, de femeia care ai devenit, căci numai copiliţă nu te mai pot numi, aud glasul lui Mario, care face referire la mama noastră şi inspir adânc. Eu unul ştiu că sunt..., face o mică pauză şi izbucneşte. Ce mama dracului a fost în capul meu de te-am sărutat?

Îşi trece degetele prin păr şi constat că nici acum nu a trecut peste faza aceea.

— Ar trebui să treci peste, s-a întâmplat de mai bine de un an de zile, Mario. Eu una am făcut-o, îi spun, îndemnându-l să facă la fel. Recunosc că mi-a luat ceva timp să te văd ca pe fratele meu şi nu ca pe idiotul care şi-a vârât limba în gura mea, mă iau puţin de el şi îl aud mârâind, ofticat că îi aduc aminte. În fond, nu a fost vina ta, n-ai...

— Nu contează, tot n-ar fi trebuit să o fac, căci eu şi Augustin nu am împărţit vreodată fetele. Aveam întotdeauna o regulă, fiecare cu a lui şi niciodată să nu ne atingem de foste, fie ele doar partenere de sex, îmi mărturiseşte sincer şi mă ia prin surprindere, observând în ochii lui că spune adevărul. Doar că în seara aceea am băut cam mult şi am consumat şi ceva, iar nemernica aceea...

Îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său şi nu îl mai las să scoată vreun cuvânt, îmbrăţişându-l.

— Mulţumesc că eşti aici, că eşti fratele meu, asta e tot ce contează. Pentru că nu cred că aş rezista fără tine, ştii tu, să trec prin toate astea, îi spun şi îl strâng şi mai tare în braţe.

— Întotdeauna voi fi lângă tine, trandafirel! mă strânge şi el, la rândul lui, în braţe. Ar cam trebui să ieşim dacă nu vrei să tragem vreo răceală.

Îl aprob şi mă ridic de jos în acelaşi timp cu Mario, apoi scot un prosop mare din dulapul din baie şi i-l înmânez, întorcându-ne în cameră. Las prosopul deoparte şi iau un tricou şi o pereche de blugi din mormanul de haine ale lui Augustin şi i le ofer fratelui meu.

— Nu cred că se va supăra dacă îi porţi hainele, spun şi îl văd făcându-mi cu ochiul.

— Nu va muri din atâta!

— Acum ieşi, vreau să mă schimb, îl expediez.

Închid uşa în urma lui şi mă întorc cu privirea spre mormanele de haine, dar şi de dosare, ce sunt împrăştiate prin tot dormitorul şi suflu aerul printre buze. Mă aşteaptă un drum lung pentru a descoperi ce naiba ascunde fiecare jurnal în parte, dar ştiu că fratele meu mă va ajuta să reuşesc, deşi... orice ajutor în plus nu strică niciodată. Trag pe mine lenjeria intimă, o pereche de colanţi negri, groşi, deoarece iarna începe să îşi facă simţită prezenţa tot mai mult, şi o bluză lungă, până pe fund, cu mâneci lungi, de culoare neagră. După ce îmi usuc părul, ies din dormitor. Îl văd pe Wild cu o doamnă lângă el, în timp ce Mario stă cu braţele încrucişate la piept şi priveşte când în direcţia mea, când spre Wild şi spre doamna pe care nu o cunosc.

— Dumneavoastră, cine sunteţi? întreb dezorientată şi mă apropii de ei.

Nu ştiu de ce, dar sentimentul pe care îl am în acest moment e de uşurare, ceea ce e ciudat, dat fiind faptul că nu am mai văzut-o pe doamna aceasta în viaţa mea.

— Putem vorbi? mă întreabă Wild, făcând referire la faptul că e şi fratele meu aici şi ar fi mai ok să fim doar noi, însă ceea ce are să îmi spună poate s-o facă şi de faţă cu el.

Nu am de gând să îmi exclud fratele din această discuţie.

— Orice ai să îmi spui, poţi să o faci şi de faţă cu fratele meu, îi răspund ferm şi îmi întorc privirea spre el. Nu am de gând să îmi exclud familia, mai ales dacă vrei să îmi spui ceva legat de mama.

Wild doar încuviinţează din cap şi inspiră adânc, apoi îşi întoarce privirea spre doamna care mă priveşte atât de insistent.

— Eşti la fel de frumoasă ca mama ta, vorbeşte într-un final doamna şi înghit cu greu nodul care mi s-a instalat brusc în gât, căci, într-un fel înspăimântător, îi recunosc vocea.

Nu poate fi. E...? Doamne! Chiar e...?

— Numele meu e Ava Montoya, mama adoptivă a Clarei, sora geamănă a Evei, mi se prezintă şi îşi întinde mâna spre mine, însă zici c-am încremenit în loc, nu mă pot mişca în niciun fel.

— Eşti bine, draga mea? mă întreabă doamna Montoya şi îşi aşază palma pe umărul meu, captându-mi atenţia.

— Da, da, sunt... bine! Mă scuzaţi un pic, am nevoie de un minut.

— Sigur eşti bine? aud glasul lui Mario în urechea mea.

Clatin din cap, dându-i de înţeles că da, doar că nu mă aşteptam să o văd aici pe doamna care m-a tot sunat în ultima vreme.

— Îmi cer scuze că te-am speriat cu acele telefoane, draga mea, însă nu ştiam cum să te avertizez, vorbeşte din nou doamna Montoya, în timp ce îşi freacă mâinile una de alta.

Pare atât de tânără, încât zici că vremea nici n-a trecut peste ea. Scutur uşor din cap şi îmi revin în fire când Mario mă strânge subtil de talie, ca să îmi atragă atenţia că mă

holbez cam mult, şi îi trag un cot în stomac pentru asta, apoi clipesc des şi afişez un zâmbet.

— Ce vânt vă aduce pe aici? întreb şi îmi mut privirea spre Stephen.

— În primul rând, voiam să te cunosc, iar, în al doilea rând, Clara ţi-a lăsat un mesaj, îmi răspunde şi scoate dintr-o gentuţă mică, pe care o poartă pe umăr, un CD.

Mi-l întinde şi înainte să-i pot spune lui Mario să aducă laptopul din cameră, îl şi văd venind cu el în braţe. Mi-l aşază pe măsuţa mică aflată în faţa canapelei şi se retrage mai într-o parte, făcându-mi loc. Deschid CD-ROM-ul şi introduc CD-ul în acesta, apoi îi dau play şi aştept ca imaginile să apară.

— Rămâi, îi cer fratelui meu şi îl trag mai aproape de mine, în timp ce doamna Montoya şi Wild se aşază undeva în dreapta mea.

Pe ecran apare nimeni alta...

— Eva?! îi pronunţ numele, şocată fiind când văd persoana care apare pe ecran. Vă bateţi joc...

— Aceea nu e Eva, e Clara, mă întrerupe doamna Montoya. Sunt gemene identice, îmi explică şi acum înţeleg asemănarea izbitoare dintre cele două.

Sunt ca două picături de apă, iar dacă le-ai vedea împreună nici nu ţi-ai da seama care este una şi care este alta. Mai ales dacă le-ai pune faţă în faţă, ar fi ca şi cum s-ar uita la reflexia lor.

— Să-mi bag …! exclamă Mario, care pare mai şocat ca mine. Nici nu-i de mirare că a trecut cu atâta uşurinţă drept sora ei, Eva, vorbeşte Mario în continuare, la fel de surprins ca acum un minut, şi îmi întorc privirea spre el. Seamănă ca două picături de apă, însă comportamentele lor sunt total diferite, îmi explică, el simţind acest lucru pe viu.

— Ceea ce nu înţeleg eu, e de ce mi-a trimis tocmai mie un mesaj şi nu lui Augustin? vreau să ştiu şi îmi întorc privirea în dreapta.

Doamna Montoya inspiră adânc, de parcă ar avea nevoie de acea gură de aer şi spune:

— Clara l-a iubit foarte mult pe Augustin, iar când a aflat de existenţa ta s-a decis să îi spună tot adevărul, ştiind foarte bine că locul ei nu e lângă el, mai ales când două familii şi-au promis copiii unii altora. Nu putea să se bage în aşa ceva, îmi explică în mare, deşi cred că altul este motivul.

— Când doi oameni se iubesc nu e firesc să intervii între ei, chiar dacă părinţii au făcut ceea ce au făcut. N-aş fi putut să mă bag între ei, doamnă Montoya, mai ales că Augustin a iubit-o mult pe – fac o mică pauză şi îmi întorc privirea spre ecranul laptopului – Clara, căci, în fond, de ea s-a îndrăgostit şi nu de Eva, deşi el nu ştia lucrul acesta, încerc să îi explic, chiar dacă am simţit un junghi fulgerându-mă.

— În primul rând, spune-mi Ava, îmi cere şi îmi ia mâna într-a ei.

Priveşte scurt spre ecranul laptopului, apoi îşi îndreaptă privirea spre mine şi îmi zâmbeşte cu căldură.

— Vezi tu, Clara n-ar fi trăit foarte mult, oricum. Avea leucemie, în ultimul stadiu. De aceea te-a căutat până când te-a găsit, dar când să îi spună tot adevărul lui Augustin şi să îţi ajute tatăl să te găsească, a fost omorâtă de către Eva, continuă Ava cu explicaţiile şi pot să observ cum se adună lacrimile în ochii ei.

Din asta pot deduce faptul că, deşi Clara nu era copilul ei biologic, a iubit-o foarte mult şi încă o iubeşte, iar faptul că poate să îmi spună toate astea o face să se simtă uşurată, să se simtă împăcată. Îi iau mâinile într-ale mele şi o strâng într-o îmbrăţişare caldă, pentru că ea a pierdut o fiică, iar eu o mamă, şi faptul că suntem, în acest moment, faţă în faţă, mă face să mă gândesc că mama şi Clara au vrut ca întâlnirea noastră să aibă loc.

O fiică.

O mamă.

Două jumătăţi incomplete.

Mă desprind din îmbrățișare și îmi strâng palmele, apoi le deschid, simțindu-mi-le transpirate. Le frec una de alta, apoi îmi frec picioarele cu ele și suflu puternic pe buze, ca, în final, să dau drumul video-ului. Clara suflă puternic pe buze, de parcă ar fi emoționată și se așază mai bine pe marginea patului. Realizez că se află în aceeași cameră în care am dormit și eu cât timp am fost în casa Ozera. Doar că dormitorul de atunci nu seamănă deloc cu cel de acum.

— *Oare merge?* îi aud pentru prima dată glasul. *Merge,* confirmă de una singură și își drege ușor glasul. *Nici nu știu cum ar trebui să încep, deși cred că, văzându-mă, ți-am provocat un șoc.*

Mă simt de parcă mi-ar vorbi direct, ca și cum am fi față în față. Probabil, dacă ar fi fost așa, i-aș fi atins chipul, ca să mă conving că e reală, că e aici și că nu e Eva.

— *Bun, tocmai mi-am dat seama că sunt jalnică la introduceri,* zâmbește amar. *Oh, la naiba! Voi trece direct la ceea ce am de zis, nu vreau să o lungesc. Deci... dacă ai ajuns să vezi acest video, probabil acum ești înapoi la familia ta și implicit lângă bărbatul căruia ești promisă, lângă Augustin,* continuă Clara să vorbească, apoi se oprește pentru câteva minute și își lasă privirea în jos.

E ciudat să mă uit la ea, iar în cap să îmi vină doar un singur nume, un singur chip, care nu a făcut altceva decât să caute constant un mod de a scăpa de mine. Eva. Clara nu îi seamănă deloc surorii sale, se observă după felul în care vorbește, după felul în care reacționează, iar faptul că l-a adus pe Augustin în discuție îmi dă de înțeles că s-a îndrăgostit de nebunul pe care eu îl iubesc acum atât de mult. Mă simt la fel de emoționată ca și ea și încerc să îmi țin lacrimile să nu curgă, dar auzind-o pe Clara plângând mă face și pe mine să plâng.

— *Nu știu cât de mult rău va mai face sora mea de acum încolo, dar tot ce sper e să ai grijă de Augustin. Nu știu cum va fi mai încolo, dar cunoscându-l acum, am realizat că sufletul lui e mare și cald, iar ceea ce îi face Eva nu e drept.*

Aşa că, te rog, promite-mi un singur lucru, Christina, îmi pronunţă numele şi simt cum lacrima îmi curge pe obraz. *Orice ar fi, nu îl lăsa să cadă în întuneric, nu îl lăsa să facă totul de unul singur, căci e în stare să îşi dea viaţa dacă trebuie.*

Se opreşte din nou, iar de data aceasta îşi şterge lacrimile care îi curg şi înghite cu greu.

Să-mi transmită toate astea e de admirat, mai ales că pe chipul ei pot citi durerea. Încă o simt ca şi cum ar fi în faţa mea, doar că mâinile noastre nu se pot atinge.

— *Mor. Mor câte puţin în fiecare zi, căci leucemia nu dispare de pe o zi pe alta şi nu se mai poate face nimic pentru mine, fiind în ultimul stadiu, deşi am tot sperat că sora mea se va ţine de cuvânt şi îmi va salva viaţa,* continuă Clara să vorbească, printre suspine. *Aş fi plecat imediat după operaţie, dar viaţa e nedreaptă, oricum, făcându-mă să mă îndrăgostesc de un bărbat minunat, care nici măcar nu îmi aparţine,* oftează prelung şi îşi şterge din nou lacrimile.

De abia acum realizez cât de tare plâng, pentru că îmi pot auzi suspinele. Trag aer în piept, şi îmi închid ochii preţ de câteva secunde, simţindu-mi corpul moale, şi mă cuibăresc lângă fratele meu, în timp ce gândul îmi zboară şi mai mult la nebunul care a ales să îşi pună viaţa în pericol. Acum realizez că făcând asta, există posibilitatea de a nu-l mai vedea vreodată. Şi nu îmi doresc aşa ceva, m-ar distruge mai rău decât cuvintele sau acţiunile tâmpite pe care le face câteodată. Mario opreşte video-ul, deşi presupun că mai este din el, dar văzându-mă atât de tristă, se hotărăşte că îmi este de ajuns pentru o zi.

— Cum se face că o cunoşti pe mama? mă adresez acum lui Wild şi îl aţintesc cu privirea, mijindu-mi ochii. Ştiu că a apelat la tine ca să mă găseşti, am citit asta în jurnalul ei, dar...

— Jurnalul acela, la fel ca şi jurnalul mamei lui Augustin ascund lucruri pe care nimeni nu le ştie, Christina, mă întrerupe Wild, iar ceea ce îmi spune mă pune pe gânduri.

— Ce vrei să spui?

Inspiră adânc şi se aşază lângă mine.

— Mama ta a aflat unele lucruri pe care nu trebuia să le ştie, nici tatăl tău nu ştie asta.

— Şi atunci de ce le ştii tu şi nu tata? Ar trebui cumva să mă aştept la o veste bombă, să îmi destăinui că ați fost amanți...

— Oh, Doamne! Nu, nu, nu! neagă vehement acuzaţiile mele. Mă cunosc cu mama de foarte mult timp, începe să îmi explice. Întotdeauna am fost un copil agresat de alţii, iar când mama ta s-a mutat în cartierul nostru, lucrurile au început să se schimbe, ei bine, pentru mine mai mult, căci în rest nu mai conta. Era într-o după-masă de vineri, când doi dintre şmecherii din cartier s-au luat de mine şi au început să mă numească în fel şi chip. Mama ta a fost cea care i-a pus la punct şi m-a salvat, s-a întâmplat de câteva ori, aşa că i-am făcut o promisiune, îmi povesteşte Stephen, iar explicaţiile lui mă fac să îl înţeleg mai bine, să înţeleg de unde o cunoaşte pe mama, deşi mai este ceva ce mă frământă. I-am promis, că indiferent de cât timp va trece, am să îi întorc favoarea.

Mă aşez mai bine pe canapea, în timp ce Mey îşi face apariţia şi acum realizez că am uitat complet de ea, cu toate câte au fost pe capul meu. Nici nu ştiu când a părăsit camera, apoi nu şi-a mai făcut simţită prezenţa aproape toată ziua. Arunc o privire spre ceasul de pe perete şi constat că e aproape şapte seara, iar afară întunericul îmbracă deja oraşul cu a sa mantie.

— Ţi-e foame? o întreb pe Mey.

— Sincer, nu! Nu prea am poftă de mâncare.

Mă ridic şi o trag în braţele mele. E atât de micuţă şi deja a trecut prin multe, poate prea multe. Îi sărut creştetul şi, în final, îmi aţintesc privirea spre Wild.

— Mi-ai spus la cabană că nu îmi eşti duşman, atunci de ce ai încercat să...

— A trebuit să o fac, mă întrerupe, ştiind exact la ce mă refer. Cât timp ai fost ţinută în camera aceea, Eva şi Katherine te-au supravegheat constant, iar atunci când am intrat eu în peisaj, dorindu-mi să îţi explic totul, nu am putut, aşa că am jucat la două capete, dacă pot să spun aşa. A trebuit să mă prefac că îţi vreau răul, ca să pot ajunge la ceea ce mă interesa, să o fac pe Kath să cedeze, îmi spune şi mă încrunt, neînţelegând ultima parte.

Încerc să înţeleg totul, dar câteodată sunt mai în ceaţă ca oricând, exact ca şi acum.

— Am reuşit să o fac pe Kath să audă ceea ce îi ascundea Eva, de aceea v-a ajutat să scăpaţi, pe tine şi pe fiica ei, însă, până la urmă, s-a dovedit că şi ea juca pentru două tabere, iar ajutorul ei a fost doar de faţadă, pentru a putea pune mâna pe otrava de la Joshua, dar şi pe sigiliul care atestă că frăţia Trandafirului a fost cea care conducea în trecut străzile.

— Ce are toată lumea cu această frăţie? răbufnesc, vădit enervată.

— Frăţia a avut zece conducători, fondatorii de drept ai acesteia fiind bunicul tău, bunicul lui Augustin şi încă patru persoane pe care nu le cunosc, dar, mai mult ca sigur, le vom afla numele din jurnalele pe care le ai.

Stephen pare destul de convins că am să îi accept ajutorul, doar că nu ştiu în ce măsură pot avea încredere în el. Poate joacă şi el pentru două tabere, exact cum a făcut Katherine.

— Ce te face să crezi că am încredere în tine, încât să accept ajutorul tău? îl aţintesc cu privirea şi îi aştept răspunsul.

— Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine. Însă sunt singurul care te poate duce la locaţia în care mama ta a ascuns primul indiciu, îmi spune destul de serios.

— Ce indiciu?

— Despre frăţia pe care bunicul tău a adus-o la viaţă şi pe cine a ales să o conducă mai departe.

– Capitolul 11 –

Augustin Ozera
„Contracronometru”

Suntem în acelaşi loc de mai bine de patruzeci de minute, dar se pare că Ana nu are de gând să lase pistolul jos şi să stăm de vorbă ca oamenii civilizaţi, aşa că oftez prelung şi preiau iniţiativa, înainte ca Ash să îşi iasă complet din minţi. Când e vorba de sora lui, e în stare de absolut orice, exact ca mine, dar în momentul de faţă se pare că nu prea ai cum să grăbeşti totul, altfel te trezeşti cu un glonţ înfipt în mijlocul frunţii. Se pare că, cu fata asta nu e de joacă.

— Ce ar fi să laşi pistolul jos şi să vorbim? îi sugerez tipei.

— Şi nu vrei cumva şi o cană de cafea şi biscuiţi, poate o ţigară, două? mă ironizează Ash din spate, ridicându-şi exasperat mâinile în aer şi numai chef de tâmpeniile lui nu am acum.

Îmi dau ochii peste cap, neinteresat de pornirile lui, şi încerc să îl ignor cât mai mult posibil, în timp ce fac un pas spre Ana, care aţinteşte în continuare arma când spre mine, când spre idiotul din spatele meu. O observ deschizându-şi uşor buzele, apoi îşi trece vârful limbii peste ele, umezindu-le şi, în final, înghite în sec.

— Grozav! Te mişti ca melcul, continuă Ash să bombăne din spatele meu.

— Bine că eşti tu mai breaz, mă iau de Ash când îl aud pufăind dispreţuitor în spatele meu. Dacă eşti aşa mare expert în negocieri, deşteptăciune, hai să te văd, îi fac o invitaţie şi îmi încrucişez braţele la piept, aruncându-i o privire urâcioasă şi mă trag într-o parte, ca să îi fac loc.

— Nu îmi spune tu mie ce să fac, mi-o întoarce, stresat şi nervos, împungându-mă cu degetul în piept. Tu eşti cel care şi-a luat minţile în cap şi...

— Încetaţi! urlă Ana la noi, probabil săturându-se să ne privească cum ne isterizăm. Vă comportaţi mai rău ca doi copii de grădiniţă. Ori sunteţi cei mai proşti negociatori sau ce mama dracului sunteţi voi, ne dojeneşte şi, în final, lasă arma, punând-o la locul ei, în spate, sub tricoul pe care îl poartă. Nu ştiu ce naiba vreţi de la mine, dar eu m-am cărat. Nu am de gând să fiu dădaca unor incompetenţi, vorbeşte, făcându-ne în toate felurile, în timp ce îşi trage mai bine breteaua ghiozdanului pe umăr şi ne ocoleşte, înaintând spre... habar n-am, dar uitând complet de laptopul ce e la noi.

— Unde crezi că mergi? o întreabă Ash şi îşi scoate pistolul, apoi îl îndreaptă spre tipa care continuă să meargă şi trage un foc de avertisment la picioarele ei, oprind-o. Dacă boul ăsta, din stânga mea, îţi dă voie, eu nu am fost de acord să îţi iei tălpăşiţa, mârâie şi face paşi în direcţia Anei.

Ana se opreşte, se întoarce şi ne aţinteşte cu o privire ageră, lăsându-şi puţin capul pe spate. Fata asta îmi aminteşte atât de mult de boul de lângă mine, încât ceva îmi spune că între ăştia doi se vor aprinde scântei şi mă refer la scântei, scântei, poate mai repede decât îmi imaginez.

— Ce te face să crezi că am de gând să rămân aici? El e luat, dar tu ce scuză ai? Urlă hormonii în tine şi nu ştii cum să îmi faci o invitaţie în separeu?

Cernovschi se ia serios de Ash, fără să fie intimidată de comportamentul de maimuţoi al acestuia, împreunându-şi braţele sub piept şi zâmbind într-un colţ al gurii.

De unde mama dracului ştie că sunt luat? Nu e ca şi cum mi-ar fi citit gândurile sau mi-ar scrie în frunte *„proprietatea Christinei”,* deşi cred că inelul pe care îl port îi confirmase asta. Îmi aruncă o privire scurtă, în timp ce o privesc nelămurit şi îşi drege glasul, apoi inspiră adânc şi, într-un final, spune.

— Stai liniştit, nu inelul te-a dat de gol, mi se adresează. Ochii te-au dat de gol, îmi explică. Dacă la cretinul de lângă

tine îi strălucesc ochii când se holbează la fundul meu, ei bine, la tine zici că sunt goi, ca şi cum strălucirea din ei e doar pentru o singură femeie, continuă să îmi explice şi rămân surprins. Plus că, orice idiot poartă inel în ziua de azi.

Cine ar fi crezut, deşi chiar şi Christina mi-a mai spus asta, că ochii pot spune adevărul, fiind oglinda sufletului. Îmi duc o mână spre tâmple şi încep să le masez puternic, simţind cum începe să mă doară capul, deoarece toată treaba asta numai bine nu merge. Privesc spre fiecare în parte, căci după felul în care se privesc, se împung grav unul pe altul şi simt că trebuie să intervin repede, până nu se încing treburile pe aici, provocând vreun incendiu. Altfel nu ştiu cum naiba o scot cu ăştia doi, întrucât ori sar unul pe altul, ori îşi dau în cap.

— Înainte să săriţi unul pe altul şi să faceţi schimb de fluide, avem altă treabă, le spun şi mă trezesc cu câte o privire ucigătoare din partea lor.

— Ce te face să crezi că aş vrea să sărut o tipă ca ea? mă întreabă Ash pe un ton nervos şi îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic, căci după felul în care se agită pe aici, ca un Pepsi expirat, e clar ca „bună ziua" că urlă hormonii în el. E ţicnită! exclamă şi îşi ridică mâinile în aer, urlând ca idiotul.

Ana îl priveşte cu ochii mari şi pufneşte.

— Tu eşti cel care urlă ca boul pe aici, atrăgând atenţia, spune Ana şi urlă şi ea ca nebuna, iar acum chiar simt că îmi bubuie capul. Cine e cucu acum? întreabă ea şi face cerculeţe în dreptul capului, cu degetul, de parcă Ash ar fi dereglat mintal.

Îmi deschid buzele şi încerc să spun ceva, dar ceea ce se întâmplă în următoarele secunde mă ia total prin surprindere, închizându-mi complet gura, imediat ce îi văd pe cei doi nebuni. Ash îşi înfige, la propriu, degetele în părul Anei, înainte ca aceasta să poată reacţiona în vreun fel, şi îşi lipeşte

fulgerător buzele de ale ei, sărutând-o. Bun, la asta chiar nu mă aşteptam. Sunt şocat, dar expresia pe care o are Ana în clipa asta, e memorabilă. A amuţit cu totul. Se despart din sărutul lor spontan şi izbucnesc într-un râs isteric, îndată ce Ana îi serveşte un pumn direct în stomac, lăsându-l pe Ash să se încovoaie şi să se vaiete în agonia sa. Acesta suflă greoi şi îşi ridică un deget în aer, ca şi cum ne-ar spune „doar un minut" şi continuă să inspire şi să expire.

— Mai fă-o încă o dată şi ai să o păţeşti mai rău, îl ameninţă Ana fără menajamente, strângându-şi palmele în pumni şi îl observ pe Ash privindu-mă urât în timp ce râd şi mai tare.

— Dragoste la primul pumn? mă amuz pe seama lui şi acum mă trezesc eu cu un pumn în stomac, lăsându-mă efectiv fără aer.

Înghit în sec, căci de abia pot să respir şi îmi îndrept spatele, un minut mai târziu, aţintindu-l pe cretin cu privirea, în timp ce merge după Ana. Eu şi gura mea mare, dar toate astea par să nu se fi schimbat. E exact ca în vremurile bune, când el încerca să agaţe vreo puicuţă şi se trezea adesea pălmuit – acum se pare că a luat un pumn – iar eu sfârşeam în a mă amuza pe seama lui. Suflu puternic şi mă îndrept rapid spre locul în care sunt cei doi, căci atmosfera începe să se încingă... grav şi s-ar putea să iasă urât de tot. Nu bine fac câţiva paşi şi totul ia o întorsătură a dracului de urâtă, de îndată ce locul se împânzeşte cu tot felul de maşini, venite din toate direcţiile, cu idioţi înarmaţi până în dinţi, gata, gata să ne facă felul, dacă trebuie.

— În sfârşit, o aud pe Ana spunând şi vorbele ei mă fac să înţeleg că toţi idioţii de faţă sunt de partea ei. Ce ţi-a luat atât? bate cu palma în caroseria uneia dintre maşinile care tocmai se opresc în dreptul ei.

Portiera maşinii se deschide larg, dezvăluind, încetul cu încetul, persoana cu care vorbeşte.

— Ți-am trimis mesaj cu locația, acum mai bine de o oră, se ia de cine e în mașină și amuțesc când acesta își face apariția în văzul nostru.

— Dimitri? rostesc numele „fratelui" meu, atrăgându-i atenția.

— Augustin? rostește Dimitri, care pare surprins să mă vadă prin părțile acestea. Ce cauți aici?

— Vă cunoașteți?

Ana pare surprinsă să vadă asta, iar eu sunt surprins să văd că o cunoaște pe Cernovschi.

— E fratele meu, îi răspunde Dimitri, dându-se jos din mașină și pășind spre mine.

Ash mă privește cu o încruntătură pe frunte și își împreunează brațele la piept, încercând să își dea seama de când am eu un frate, când singurul „frate" pe care îl avusesem, cu ani în urmă, a fost chiar el. Ei bine, cum am zis, s-au întâmplat multe lucruri în aproape doi ani de când Christina a intrat în viața mea și totul s-a dat peste cap, într-un timp relativ scurt, realizând că legăturile cu anumiți oameni sunt mai puternice și mai strânse ca niciodată.

Încă sunt nedumerit de ceea ce pot să ascundă jurnalele acelea și presupun că până acum micuța mea tot a aflat ceva.

— Tehnic vorbind, nu ești chiar fratele meu, doar la figurat, încerc să îl corectez și îl observ pe Dimitri zâmbind într-un colț al gurii.

— Nimic nu îți scapă. Acum, spune-mi, ce vânt te aduce pe aici? vrea Dimitri să știe și oftez, mutându-mi privirea pe tipa înțepată pe care Ash nu o mai scapă din priviri.

Dimitri își mută privirea în spate, apoi revine asupra mea și mă privește, dregându-și glasul.

— Din câte știu ești luat, nu crezi că...

— Nu pentru asta sunt aici, idiotule, mă iau de Dimitri, deoarece aproape face referire la faptul că aș fi aici pentru a cuceri vreo fată, în timp ce am acasă o superbă femeie, care mai mult ca sigur m-a dat dracului deja. Boul de lângă mine

a făcut deja schimb de fluide cu ea, îl pun în temă cu ce s-a întâmplat acum cinci minute.

Îşi ridică sprâncenele surprins şi îşi freacă barba uşor crescută, cu degetele, ca apoi să redevină serios.

— Şi atunci ce treabă aveţi cu ea?

Oftez.

— Avem nevoie de ea ca să le putem salva pe Leya şi Faith, îi explic în mare. Altfel, Lorena şi Eva le vor face felul.

— Stai, stai puţin! intervine Ana şi face paşi spre locul în care suntem. Ai spus cumva Lorena şi Eva? mă întreabă curioasă şi nelămurită.

— Da. De ce?

— Nuuuu, nici nu mă gândesc! Vă puteţi lua de pe acum adio de la fete, ne-o trânteşte pe nepusă masă, fără să lase loc de replică şi dă să se urce în maşină.

— Ana? Ana, ce s-a întâmplat?

Dimitri vrea să ştie de ce ne-a refuzat instant şi ne-a expediat ca pe nişte idioţi, ceea ce vreau şi eu să ştiu.

Dimitri merge după ea, dar se pare că nu vrea să audă nimic din ceea ce avem noi de zis. Sau măcar să ne ajute să le salvăm pe fete. Observ că între cei doi încep să se dea replici contradictorii, discuţia devenind destul de aprinsă. Felul în care a reacţionat tipa când am pomenit de Eva şi Lorena, mă face să cred că e ceva la mijloc, mai ales că Ana s-a schimbat brusc la faţă.

Privesc spre Ash, în timp ce şi el priveşte spre mine, apoi privim amândoi spre cei din faţa noastră. Îl observ pe un tip deplasându-se în direcţia lui Dimitri şi îi spune ceva la ureche. Nu ştiu ce. Acesta vine repezit spre noi şi realizez că s-a întâmplat ceva.

— Trebuie să plecăm, îmi spune şi priveşte în spate. Ana a fost de acord, într-un final, să vă zică totul, dar nu aici. E mult prea periculos şi riscant să mai rămânem în zona aceasta, mă anunţă şi îl aprobăm.

Ash dispare din raza noastră vizuală, după ce a auzit cuvintele lui Dimitri. Se duce direct la maşină şi deschide portiera. Dau să plec şi eu, dar Dimitri mă opreşte, prinzându-mi braţul în palma sa.

— Mă bucur că eşti aici, chiar dacă circumstanţele nu sunt tocmai favorabile, dar voi face tot ce îmi stă în putere ca să vă ajut.

Îl prind bine de braţ şi îl trag spre mine, oferindu-i o îmbrăţişare prietenească şi frăţească, iar apoi îl bat cu palma pe spate. Clatin uşor din cap şi mă îndrept spre maşină, motorul fiind deja pornit, şi deschid portiera de pe partea pasagerului. Mă urc în scaun, trag o privire scurtă spre Ash şi o închid după mine.

— Ţine-te după maşinile lor.

Acesta mă aprobă şi face întocmai.

Îşi ia încet piciorul de pe ambreiaj şi apasă acceleraţia până în pământ, demarând în trombă din loc, direct în viteza a cincea, luându-se după maşinile din faţa noastră. Începem să străbatem mai bine de jumătate de oraş, luând-o pe tot felul de străduţe lăturalnice, de zici că încercăm să scăpăm de cineva anume şi ne oprim brusc, în mijlocul unui mare „nicăieri", neînţelegând de ce. Portiera de la maşina din faţa noastră se deschide larg şi din ea coboară Dimitri, care începe să se deplaseze spre noi, destul de hotărât, privind în toate părţile.

Bate cu palma în caroseria maşinii, odată ajuns în dreptul nostru, dându-ne de înţeles că vrea să vorbească cu noi, şi las geamul în jos, privind înspre el.

— Scapă de maşină, îmi cere şi îmi mijesc ochii în direcţia lui, încruntându-mă. Ana a detectat ceva, ascuns în motor. De ce crezi că ne învârtim ca bezmeticii în cerc, de mai bine de jumătate de oră? ne întreabă şi îşi îndreaptă ochii spre mine, apoi de jur-împrejur, asigurându-se că perimetrul e sigur. Se pare că nemernicele v-au pus un

dispozitiv de urmărire, ca să vă afle tot timpul locaţia, mă pune în temă şi îmi molfăi limba, analizând situaţia.

Sunt sigur că au făcut aşa ceva, întrucât încrederea lor în noi e nulă, la fel şi a noastră în ele, aşa că cel mai bine e să scăpăm de afurisita asta de maşină, cât mai repede posibil.

— Treizeci de metri mai în faţă este un gang, mă informează Dimitri. Lăsaţi maşina acolo.

Clatin din cap, aprobându-l şi îmi întorc privirea spre Ash. Aprobă şi el şi apasă pe ambreiaj, schimbă viteza şi înaintează treizeci de metri, până dăm de gangul de care ne-a spus Dimitri, şi parchează, învăluindu-ne în umbra acestuia. Ieşim din maşina buclucaşă, luăm ce ne trebuie din portbagaj şi ne urcăm pe bancheta din spate a maşinii „fratelui" meu şi pornim spre... Nu prea ştiu unde ne îndreptăm şi chiar dacă relaţia dintre mine şi Dimitri nu este cea mai apropiată, ceva îmi spune că putem avea încredere deplină în el. Până acum nu ne-a trădat, dar sunt cazuri în care până şi familia te trădează, atunci când e vorba de bani şi putere.

Virăm prima la dreapta, după patruzeci de minute parcurse dintr-o parte în cealaltă a Moscovei, şi intrăm pe o străduţă lăturalnică, ca în final să ieşim pe undeva pe la periferia oraşului, într-un cartier rău famat. Mai parcurgem alţi douăzeci de metri şi ajungem în faţa unei clădiri cu graffiti pe ea şi oprim în faţa unor porţi imense. Privesc înainte, încruntându-mă, şi îl observ pe Dimitri ieşind pe geam, până la jumătate, apoi începe să fluiere. Porţile se deschid şi intrăm înăuntru. Ieşim din maşini, acum că acestea sunt oprite pe aleea din faţă şi ne îndreptăm spre interiorul clădirii cu Ana pe urmele noastre, care ne analizează din cap până în picioare, foarte atentă, din câte constat. Urcăm scările spre etajul superior şi ne îndreptăm spre încăperea din capătul holului, surprins fiind de ceea ce găsesc aici. Camera e plină ochi de tot felul de tehnologie, de zici că sunt pregătiţi

pentru un atac cibernetic sau chiar de apocalipsă. Dimitri ne face semn să îi urmăm într-o cameră separată celei în care ne aflăm deja. Facem întocmai. Încerc să îmi dau seama ce e atât de grav de nu ne-au putut spune de la bun început, atunci când ne-am întâlnit. Ana se așază repede în scaunul din fața unui laptop și pot să observ cu ușurință agitația ce o învăluie când începe să butoneze tastatura, de parcă ar fi Alex, însă în variantă feminină.

— Acum șase ani de zile m-am trezit cu Lorena în campusul universității de științe L.A. din California, începe Ana să ne povestească de unde le cunoaște pe cele două țicnite și afișează pe ecranul aflat pe peretele din spatele nostru poze din perioada aceea, îndemnându-ne din priviri să ne întoarcem cu ochii spre acesta.

Facem așa cum ne cere și privim cu precauție spre ecranul pe care se afișează tot felul de documente, dar și poze.

— La început, am crezut că a venit pentru a învăța, așa mi-a spus, și am început să îi explic ceea ce facem, în timp ce ea lua notițe. Zilele au trecut, iar Lorena a început să vină constant pe acolo, continuă să ne pună la curent cu unele informații. În acel moment lucram la un experiment, un fel de virus, prototip, care conținea o genă pentru a lupta contra cancerului și a altor boli greu de tratat. Mai aveam doar două săptămâni până când procesul avea să fie complet, apoi trimis la Washington, pentru a fi testat pe niște subiecți.

Ceea ce ne spune pare a fi o treabă destul de complicată, dar tot nu înțeleg ce implicare are Lorena în asta și unde își face apariția Eva. Privesc cu atenție spre ecran și încerc să pun toate informațiile cap la cap, însă nu prea îmi iese, pentru că în perioada în care Ana spune că Lorena și Eva au fost în California, Eva era la noi, doar dacă... Deodată îmi pică fisa, de parcă mi-ar fi picat cerul în cap, aducându-mi aminte de sora geamănă a nemernicei care s-a dat drept moartă câțiva ani și realizez că în perioada în care sora

ei era la noi, Eva probabil era în California, împreună cu Lorena. Dacă mă gândesc şi mai bine, totul se potriveşte, pentru că eu şi Eva eram deja într-o relaţie, de aproape trei ani de zile, iar Lorena avea mai bine de un an jumate de când era în echipa noastră.

— Când virusul a fost gata, am surprins-o pe Lorena extrăgând din rezerva campusului câteva fiole. Aşa am ajuns să o cunosc şi pe Eva, continuă Ana cu povestitul, în timp ce butonează cu repeziciune laptopul, afişând pe ecran imagini din ziua aceea, din laborator. Când am luat-o la întrebări, de ce e aici de fapt, de ce are nevoie de acel virus, m-am trezit cu pistolul la tâmplă. Mi-a spus că dacă o opresc îmi va înfige un glonţ în frunte. Totuşi, am continuat să o întreb de ce are nevoie de virus, chiar dacă ştiam că îmi pun viaţa în pericol. Singurul răspuns pe care l-am primit de la ea a fost că vrea să facă ceva măreţ, dar mai întâi de toate, trebuie să îşi ocupe un loc care de drept îi aparţine. Nu prea am înţeles ce şi cum, sau despre cine ar fi vorba în toată ecuaţia nebună din capul ei, în fond, tot ce voiam era să recuperez cele trei-patru fiole pe care le-a luat, însă lucrurile au degenerat atunci când Eva l-a omorât pe unul dintre paznicii campusului. A ieşit o mare harababură, oameni ţipau şi alergau în toate direcţiile.

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu acele fiole? o întreb, pentru că vreau să ştiu cu ce ne confruntăm, până la urmă, şi o observ pe Ana oftând, ceea ce nu îmi place.

— Lorena a reuşit să scape cu fiolele acelea, până la urmă, îmi răspunde scurt şi de asta îmi era cel mai frică.

Fir-ar al naibii! Realizez că oricând ne putem trezi într-un război biochimic, devastator, mai ales că nu avem habar de cum se comportă acel virus şi habar nu avem dacă vom mai ieşi cu viaţă sau nu din asta. Îmi proptesc palmele pe suprafaţa blatului din încăpere şi o aţintesc cu privirea pe Cernovschi.

— Şi atunci, tu unde te afli în toată tâmpenia asta?

— Doar eu ştiu cum se poate activa virusul acela, răspunde serioasă. Fără mine, virusul rămâne neletal.

— De unde ştii că nu l-a folosit deja?

Inspiră o doză considerabilă de aer, în momentul în care termin întrebarea, şi îşi trece din nou, cu rapiditate, degetele peste taste.

— Fiecare fiolă are o închizătoare prevăzută cu un sistem care mă anunţă atunci când se încearcă deschiderea ei, îmi spune şi îmi arată planul şi schiţele concepute la începutul fabricării lor. Aşa că nu văd cum ar fi putut să le folosească.

Drace! Îmi trec degetele prin păr, stresat, şi încep să mă preumblu dintr-o parte în alta. Încerc să îmi dau seama cum să le scoatem pe fete de unde mama naibii le ţin cretinele, ca apoi să ne putem întoarce acasă şi să pot rezolva ceva cu micuţa mea. Am lăsat totul într-o doagă cu ea şi, mai mult ca sigur, mă urăşte pentru deciziile tâmpite pe care le-am luat în ultima vreme, fără să o includ şi pe ea în ele. Suntem un cuplu, la dracu` de treabă, mai bine zis o familie, de aceea trebuie să trec peste temerile mele întunecate şi să am mai mare încredere în legătura care s-a sudat între noi. Îmi trec degetele peste buze şi mă întorc cu faţa spre cei prezenţi, apoi fac câţiva paşi spre blatul din încăpere.

— Poţi să accesezi serverele cretinelor? o întreb pe Ana, făcând referire la Lorena şi Eva. Sora lui, arăt spre Ash când vorbesc, şi Faith, o cunoştinţă, sunt ţinute fiecare în câte un bazin, iar deasupra lor au câte o ţeavă imensă, din care iese apă, atunci când i se dă drumul, o pun în temă. Trebuie să le scoatem de acolo, însă nu prea ştiu sigur unde le ţin, întrucât sediul lor nu pare să aibă aşa ceva, din câte am reuşit să îl analizez, îi descriu unele amănunte.

Îşi pune în funcţiune toate programele din dotare şi încearcă să acceseze baza lor de date, dar se loveşte de tot felul de legături ce o trimit dintr-o parte în alta, în reţeaua imensă

a internetului şi sâsâie frustrată printre buze. Încearcă din nou şi din nou, luând-o de la început, cu strategii complexe şi dă peste tot felul de algoritmi, care îngreunează şi mai mult căutările noastre.

— Fir-ar! înjură în gura mare, cu cât treaba se împute, devenind şi mai grea, dar încearcă să rezolve, într-un timp relativ scurt, algoritmii aceea idioţi care îi dau bătăi de cap, apoi mai e şi firewall-ul pe care trebuie să îl spargă, pentru a ajunge unde vrem. Să-mi bag, înjură din nou. Nu am mai văzut aşa ceva, vorbeşte şi continuă să tasteze.

Ash se postează în spatele ei şi îşi pune mâinile în sân, privind cu atenţie ceea ce face Ana. Mustăceşte, bombăne nemulţumit şi după mutrele pe care le face Cernovschi tind să cred că mai are doar un minut până să îi mai dea lui Ash încă un pumn.

— Dacă nu încetezi, o să regreţi, îl ameninţă pe cretinul din spatele ei, dar acesta se pare că nici nu ia în seamă ce i se spune, căci continuă să îi sufle în ceafă ca un idiot.

— Eşti sigură că poţi să faci toată treaba asta? întreabă Ash, punând la îndoială priceperea Anei şi surâd de tâmpenia de care boul ăsta dă dovadă.

— Pariu pe două sute de dolari că îl pocneşte în următoarele minute, apare Dimitri lângă mine şi zâmbesc cu gura până la urechi.

— Cinci sute şi îţi garantez că nemernicul îşi va băga limba în gura ei, spun către el şi batem palma, făcând pariul.

Ana ia o gură zdravănă din sticla de apă pe care i-o aduse Dimitri cu câteva minute mai devreme, încercând să îl ignore complet pe cretinul care încă îi suflă în ceafă şi continuă să tasteze ca o maniacă a tehnologiei, reuşind să rezolve algoritmii în timp record, ca după alte câteva minute să treacă de primul firewall cu care serverele ţicnitelor este protejat, apoi trece la următorul, însă nu reuşeşte să îl rezolve, căci nemulţumirea lui Ash îi sună ca un ecou în cap. Ana suflă

puternic pe buze, ca să se calmeze. În secunda următoare se ridică brusc în picioare şi se pregăteşte să îi servească un pumn cretinului, însă e luată prin surprindere când acesta îşi înfige degetele în părul ei şi îşi presează puternic buzele de ale ei, sărutând-o pentru a doua oară. Surâd şi mă întorc cu privirea spre Dimitri, făcându-i semn să scoată banii.

— E clar că între ei e o scânteie, spune acesta şi îmi trânteşte banii în palmă. Totuşi, ar cam trebui să îşi ia o cameră, întrucât atmosfera se cam încinge.

Îmi mut privirea spre ei şi o văd pe Ana cum îşi pune braţele pe după gâtului lui Ash, răspunzând cu patos sărutului pe care l-a iniţiat. Atât eu, cât şi Dimitri ne dregem puternic glasul, doar ca să le dăm de înţeles că suntem şi noi aici şi că hormonii lor mai pot aştepta până mai încolo. Leya şi Faith sunt pe primul plan acum. Cei doi se despart instant, se privesc scurt şi Ana se aşază din nou în faţa laptopului, continuând să tasteze. Nu ştiu exact cât timp îi va lua până când va reuşi să treacă de toate proxy-urile, dar şi de firewall-ul mult prea complicat al nebunelor, dar trebuie să facem ceva. Ne trebuie un plan bine pus la punct, altfel am dat de naiba. Îmi aduc aminte de ceea ce mi-a dat Alex înainte ca planul pe care l-am avut să fie pus în aplicare şi mă retrag mai încolo, ca să pot vorbi cu ei. Ies din încăpere, fără ca cineva să sesizeze asta şi caut un loc cât mai retras, ieşind pe un fel de terasă, la etaj. Vreau să ştiu dacă micuţa mea e în regulă, dacă au reuşit să îi administreze antidotul la timp, înainte să fie prea târziu şi să îi pun în temă cu ceea ce se întâmplă. Îmi bag casca în ureche şi activez dispozitivul de comunicare. Nu prea ştiu cât e ceasul acolo, dar realizând că aici ne îndreptăm spre miezul nopţii, dincolo trebuie să fie dimineaţă deja sau măcar spre amiază.

— Alex? Alex? Ce mama naibii faci? Răspunde odată, ridic puţin tonul, căci simt cum timpul mă presează, iar gândul îmi zboară la Christina. Alex?

— *Ce ai, idiotule, de urli aşa?* mă întreabă şi îl aud căscând, realizând că nu de mult s-a trezit.

— Spune-mi că e bine? mă refer direct la Christina şi aştept răspunsul lui, care zici că întârzie să apară şi asta mă cam nelinişteşte. Alex, nu mă mai ţine pe jar şi spune-mi odată, îl îndemn şi deja simt că îmi pierd răbdarea.

Nu ştiu ce naiba face sau poate a adormit la loc, dar clar îi voi trage câteva după ceafă după ce ajung înapoi, poate îşi revine. Oftez prelung şi când mă pregătesc să îi spun câte ceva despre sănătatea lui, acesta îmi răspunde.

— *Stai liniştit, e în regulă. Wild i-a adus antidotul la timp,* mă pune în temă şi încerc să îmi dau seama ce caută cretinul acela pe lângă micuţa mea.

— Stai puţin, aproape că mă răstesc la el. Vrei să spui că nemernicul acela e lângă micuţa mea?

Simt că îmi ies complet din minţi şi îmi vine să intru prin dispozitiv, doar ca să ajung mai repede acasă şi să-l strâng de gât pe netrebnic.

Numai lângă micuţa mea nu îl vreau, asta-i clar, altfel îi rup picioarele, i le îndes în dos şi îl trimit la mama dracului, direct la cercul Polar, să rămână acolo pe veci. Nu îmi place tipul absolut deloc. Faptul că a sărutat-o la cabană, iar acum e lângă ea, mă face să turb, dar mă şi bucur că a salvat-o.

— *Treaba e mai complicată decât crezi*, mă scoate Alex dintre gânduri şi mă încrunt vizibil, încercând să îmi dau seama despre ce anume e vorba. *Wild şi mama Christinei se cunosc de când erau copii*, mă pune în temă şi îmi simt o falcă în pământ, căci nici prin cap nu mi-ar fi trecut aşa ceva.

— Cum adică...? Stai, ce...? mă bâlbâi ca un pămpălău şi nu reuşesc să duc fraza până la capăt.

— *Mama Christinei l-a pus pe Wild să îi găsească fiica, atunci când nimeni nu mai avea vreo speranţă,* mă pune la curent.

Cred că creierul meu își va face bagajele cât de curând și va pleca, la cât de rău mă doare capul de câteva zile. Cine ar fi crezut că netrebnicul acela are un rol în toată ecuația asta tâmpită, dar chiar și așa, de se atinge de micuța mea nu mai răspund de ceea ce sunt în stare să îi fac. E a mea și a mea va rămâne, pe veci.

— Și atunci cum se face că a vrut să profite de Christina? întreb nedumerit, amintindu-mi de vorbele micuței mele, când a menționat asta la cabană.

— *Nu prea știu, însă...*

— Însă, ce? Alex?

Dintr-o dată se face liniște, apoi aud respirația cuiva și nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— *Am găsit jurnalele și dosarele pe care le-ai lăsat,* se aude deodată glasul lui Mario și acum înțeleg unde a dispărut pur și simplu Alex. *Blestemata aceea de frăție a bunicilor noștri ne dă dureri serioase de cap. Lucrurile sunt grave rău de tot, asta reiese din ce am citit, dar și din ce am aflat,* îmi spune și încerc să pun informațiile cap la cap cu ceea ce am apucat să citesc și eu în jurnalul mamei, însă nimic nu mi se arată.

— Trebuie să existe o portiță care să ne ducă...

— *Există una*, mă întrerupe. *Wild este singurul care ne poate conduce la primul indiciu despre frăția pe care bunicii noștri au înființat-o, împreună cu alți patru oameni. Se pare că mama s-a asigurat că doar așa putem ajunge acolo unde trebuie, fără ca cineva să știe că nemernicul acesta e cheia. Tu ce ai aflat?* vrea să știe Mario ce se mai întâmplă pe aici, doar că nu prea știu dacă e bine să îi spun sau să omit câte ceva din adevăr.

Îmi întorc fugitiv privirea în spate, asigurându-mă că sunt singur și, într-un final, îi spun unde ne situăm cu toată treaba, până acum.

— Nemernicele le țin pe Leya și Faith în câte un bazin, legate de mâini și de picioare de un scaun, iar deasupra lor

poate oricând să curgă apa. Fetele n-ar avea nicio şansă de supravieţuire şi, pe deasupra, nu cunoaştem locaţia lor.

— *Fir-ar!* îl aud înjurând şi lovind masa cu pumnul, fiind nervos din cale afară de situaţia de rahat în care suntem aici.

— Împreună cu Dimitri şi gaşca lui o să le scoatem de oriunde sunt, îl asigur şi îl aud oftând profund.

Îmi duc mâna spre ceafă şi încep să îmi scarpin locul. Îmi ling buzele, descumpănit, şi gândul mă duce acum spre femeia pe care o iubesc al naibii de mult. Într-o oarecare măsură îmi este frică de ceea ce am să aflu, dar tot trebuie să întreb, căci mă macină pe dinăuntru vinovăţia. Îmi dreg glasul, dar Mario mi-o ia înainte, probabil ştiind că vreau să aflu informaţii despre sora lui.

— *Ţi-am spus că o să îşi dea seama,* face referire la Christina şi suflu aerul printre buze, înţelegând că mă paşte o pedeapsă urâtă ca naiba. *Ai cam încurcat-o cu sora mea, dar...,* se opreşte brusc, lăsându-mi loc de tot felul de scenarii care îmi vin acum în cap, gândindu-mă la cât mă urăşte şi îmi vine să îl strâng de gât.

— Deci, să înţeleg că...

— *Te iubeşte şi chiar dacă îi vine să îţi coloreze moaca, îi este dor de tine, cretinule!* mă întrerupe şi zâmbesc. *Mi-a spus, citez: „Dacă aş putea să îi spun că înţeleg prin ceea ce trece, aş face-o, bine, cât de cât, căci dacă nu îmi spune eu nu am cum să îi citesc gândurile. Sunt aici pentru el, dar trebuie şi el să fie"*, continuă Mario să îmi relateze cuvintele Christinei şi oftez prelung, dându-mi seama câtă dreptate are.

Ar trebui să-i spun mai des gândurile mele, tot ce mă frământă, chiar şi de ce îmi este teamă. Căci, da, am şi eu temerile mele, nu sunt chiar un om fără suflet.

— *Augustin?* aud glasul lui Ash prin apropiere şi ştiu că trebuie să închei orice discuţie cu ceilalţi.

— Ne auzim mai încolo, îi spun lui Mario şi mă pregătesc să închei conversaţia, dar glasul lui mă opreşte.

— *Augustin?* face o scurtă pauză. *Scoate-le de oriunde sunt şi nenoroceşte-le pe cele două cretine,* mă roagă.

— Aşa voi face, închei conversaţia, auzind paşii îndreptându-se spre locul în care sunt.

Pun insigna la locul ei, întorcându-mă la fix în spate şi îl privesc pe Ashton în ochi, acum că e lângă mine. Mă analizează ca un psihopat, gata să îşi sfârtece prada, ca în final să tragă aer în piept, fără să scoată vreun cuvânt, timp de un minut.

— Nu îmi place deloc cum stau lucrurile, începe să îmi spună şi îl observ cum duce spre buze o ţigară, pe care o aprinde stresat şi trage cu putere din ea. Nu vreau să o pierd şi pe Leya, e tot ce mi-a mai rămas, iar durerea din glasul lui spune multe.

Pare schimbat de când Michael a murit şi de când l-am văzut eu ultima dată, acest eveniment punându-şi amprenta asupra lui, poate mai mult decât lasă el să se vadă, mai ales că ultima lor conversaţie nu a fost una prea plăcută, aruncându-şi şi vrute şi nevrute unul altuia, fără să ajungă să se împace. Cearta pe care au avut-o, înainte ca nenorocirea asta să se întâmple, le-a îngreunat sufletul, iar acum tânjeşte după iertarea tatălui său, deşi cred că Michael, acolo unde e, l-a iertat deja şi îi este alături, aşa cum ştiu că şi ai mei sunt alături de mine, deopotrivă.

— O vom scoate de oriunde e, îi spun şi îmi aşez palma pe umărul lui, ca să îl mai liniştesc.

Încuviinţează din cap, în timp ce trage cu nesaţ ultimul fum din ţigara pe care a aprins-o acum trei minute şi ţine fumul în pieptul său, apoi îl lasă să iasă printre buzele întredeschise. Aruncă mucul pe jos şi îl calcă cu talpa pantofului, ca să se stingă. Fix în acel moment, uşa se deschide larg şi pe ea intră Dimitri.

— Ana a reuşit să treacă de securitatea serverului, ne anunţă şi trebuie să recunosc că i-a luat ceva până să ajungă în sistemul celor două tâmpite.

Privesc scurt spre Ashton şi mă îndrept spre intrare, cu el în dreptul meu. E timpul să aflăm ce mama naibii mai fac astea două, întrucât sunt mai bine de cinci ore de când am scăpat de maşina buclucaşă şi trebuie să aflăm unde le ţin pe fete.

— Am reuşit să accesez baza lor de date, dar n-o să vă vină să credeţi ce am găsit, ne anunţă Ana, ajunşi în dreptul ei.

Ne întoarcem cu faţa spre ecranul de pe perete, căci tot felul de documente, suspecte aş putea spune, poze cu anumite persoane, sunt afişate, rând pe rând, şi fac un pas în faţă, nevenindu-mi să cred ceea ce văd.

Nemernicele ne-au urmărit, pas cu pas, încă de când eram la Joshua, încercând să mă recuperez după accidentul pe care l-am suferit. Sunt poze şi cu micuţa mea, dar şi cu ceilalţi membri ai echipei, făcând tot felul de lucruri, chiar şi investigaţiile Christinei privind accidentul în care Lorena m-a băgat, şi încerc din răsputeri să îmi dau seama ce naiba urmăresc nebunele alea. Pentru că, sunt prea la curent cu toată activitatea noastră, asta numai dacă... Privesc într-un punct fix şi încerc să le pun toate în ordinea firească.

— Devine şi mai ciudat cu cât sap şi mai adânc printre toate informaţiile astea, vorbeşte Ana după alte câteva minute de linişte şi o privesc ciudat.

Îmi face semn din cap să privesc spre ecran şi fac întocmai, mutându-mi ochii peste nişte emailuri trimise între două persoane, care vorbesc despre familiile noastre, dar şi despre mine şi Christina în primul rând. Nu ştiu cine sunt, dar nu îmi place deloc că suntem marcaţi, de parcă am fi la vreo vânătoare de oameni.

— Poţi afla cine sunt persoanele din spatele acelor două nume? fac referire la username-urile celor doi, „darkrevenge5279” şi „lolipopavenge565”, şi mă întorc în spate, apropriindu-mă de Ana, care butonează de zor tastele, în

încercarea de a sparge firewall-ul cu care este criptat fișierul, apoi să încerce să afle datelor care ne interesează.

Reușește cumva să treacă de primele trei criptări, dar se trezește trimisă spre alte cinci locații, apoi semnalul se pierde brusc, trimițându-l spre alte destinații, dintr-o parte în alta a globului pământesc, ajungând chiar și prin Croația, Estonia, Canada și multe alte state, realizând că am ajuns într-o înfundătură a dracului de urâtă. Îmi las capul în jos și lovesc blatul cu pumnul. Sunt nervos, căci oricât ne străduim să ajungem în punctul care trebuie, se găsește cineva să ne taie craca de sub picioare. Oricine i-a făcut programul, a avut grijă să nu omită nimic. Futu-i!

— Poți afla unde sunt ținute fetele? întreabă Ash, privind-o pe Ana cu o sclipire ciudată în ochi și își încrucișează brațele la piept, așezându-se în spatele acesteia.

Am sentimentul că lui Ashton i-a căzut cu tronc Ana și nu o zic doar așa, însă după foarte mult timp pot vedea o schimbare la „fratele" meu, mai ales că mintea lui fusese până nu demult invadată de amintiri toxice cu Eva și asta l-a cam adus în pragul nebuniei.

— Lasă-mă puțin, îi cere Ana și tastează din nou butoanele, intrând și mai adânc în web-ul întunecat, ceea ce mă duce cu gândul că încearcă cumva să ne ascundă locația. Să îmi bag ceva în protecțiile lor, înjură aceasta fără rețineri, după câteva minute de încercări zadarnice de a ajunge unde trebuie. Cine mama naibii le-a făcut programul a știut exact ce și cum să facă, dar asta nu înseamnă că mă pot învinge cu una cu două.

Privesc de jur-împrejur și îl caut pe Dimitri din priviri, însă nu îl găsesc aici, așa că trag mai bine geaca pe mine și ies din încăpere, ducându-mă în următoarea. Privește în ecranele din fața lui, pe acestea afișându-se poze cu familia sa, dar și cu altcineva, și mă postez în spatele lui, dregându-mi glasul. Tresare pe scaun și închide brusc ecranele, întorcându-se mai apoi cu fața spre mine.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă şovăitor şi încearcă să mascheze faptul că ar fi afectat de ceva ce îl macină pe dinăuntru.

— Poate că nu ne ştim noi foarte bine, însă tot îmi dau seama că ceva se întâmplă cu tine. Ai plecat mult prea repede, deci?

Se lasă moale în scaun, suflând aer pe buze, de parcă şi-a luat ceva de pe inimă, închizându-şi ochii, ca apoi să îi îndrepte în direcţia mea, cu o expresie uşurată pe chip.

— Acum o lună am aflat că sora mea trăieşte, mă pune în temă cu ceea ce îl frământă. Iar eu, până în acel moment, nici nu am ştiut de existenţa ei, pentru că mi-e soră vitregă, din partea mamei, continuă să îmi vorbească şi priveşte către mine. Mama a mai fost căsătorită în trecut cu un bărbat, aducând pe lume o frumoasă fetiţă, însă habar nu am cum să îi spun asta, deşi vorbim în fiecare minut, ţine să îmi explice, aruncând o privire peste umărul meu.

Mă întorc cu totul în spate şi arunc o privire spre ceea ce ochii lui privesc şi mă simt ca trăsnit, odată ce îmi pică fisa. *Anamaria Cernovschi este sora lui Dimitri?* Sunt surprins să aflu asta, arătând de parcă tocmai mi-a căzut o falcă în pământ. Mă întorc cu faţa înapoi spre Dimitri şi îmi deschid buzele ca să îl întreb ceva anume, dar nu mai trebuie, întrucât îmi confirmă singur ceea ce mi-am dat seama, printr-o înclinare a capului.

— Acum înţeleg de ce ai plecat fără vreo explicaţie, spun, spărgând tăcerea dintre noi.

— Ce aş fi putut să spun? Şi pentru mine a fost un şoc să aflu asta, mai ales că în toţi anii ăştia nici nu am ştiut, tata n-a spus nimic. Aşa că am plecat în căutarea Anei şi am găsit-o în România. Eram hotărât să îi spun cine sunt, dar ca un laş, am dat înapoi şi tot ce am putut să fac a fost să îi ofer un loc aici, priveşte în continuare spre fată, care continuă să caute o portiţă, pentru a afla unde sunt Leya şi Faith.

Cam în stadiul acesta a fost și Mario când a aflat că micuța mea e sora lui, deși a reacționat destul de bine atunci când s-au văzut după incident, deoarece cearta pe care au avut-o cu câteva minute înainte, aproape că îl făcuse să o strângă de gât, crezând că mă înșală pe mine cu Dominic, iar tatăl lui... Nici nu are rost să mai continui, tot ce contează e faptul că adevărul a ieșit la iveală, chiar dacă a fost unul greu de digerat, iar acum sunt mai apropiați ca frați.

— Știi că până la urmă tot va trebui să-i spui? În definitiv e sora ta.

— Știu, deși nu prea știu cum să o fac.

— *Băieți?* glasul Anei ne captează tuturor atenția și presimt că a găsit ceva.

Dimitri și cu mine ne privim reciproc, apoi pornim în grabă spre camera alăturată și ne proptim lângă masa la care stă Ana, care butonează încă.

— Unde e asta? întreb, făcând referire la imaginile afișate, frecându-mi ușor barba crescută și încerc să îmi dau seama ce naiba e în locul acela.

Pare a fi o clădire abandonată sau un fel de fabrică, nu prea îmi dau seama după imaginile expuse, mai ales că unele sunt din satelit. Mă întorc cu privirea spre Ana și încerc să îi spun ceva, dar totuși aleg să tac.

— Ce?! Am încălcat și eu câteva reguli ca să pot face rost de imaginile astea, îmi spune, ținând piept privirii mele nebune și îmi ridic mâinile în aer, clătinând din cap, dându-i de înțeles că eu nu am nimic împotrivă, atâta timp cât le găsim pe fete.

— Cred că știu locul acesta, intervine Dimitri și face câțiva pași mai în față. Ana, poți mări partea aceasta? face semn pe ecran, spre partea dreaptă și privește atent, de îndată ce sora lui reușește să mărească imaginea. Hm! mormăie gânditor și își mijește ochii. Ce naiba?

Privesc și eu în direcția ecranului și încerc să îmi dau seama ce se întâmplă acolo, căci e prea multă mișcare

dintr-odată, iar acum un minut părea totul pustiu. Sigur se întâmplă ceva, iar fetele pot fi într-un mare pericol, de aceea cred că trebuie să acţionăm cât putem de repede, altfel s-ar putea să le pierdem definitiv. Se observă tot felul de lumini, fum ca de arme şi e timpul să acţionăm.

— Am plecat să le iau pe fete de acolo, spun şi dau să ies din încăpere, dar Dimitri mă opreşte.

— Şi cum ai de gând să faci asta? Nu e ca şi cum ai dispune de o artilerie care să te ajute să poţi merge acolo şi să le salvezi pe fete, mă ironizează şi zâmbesc într-un colţ al gurii.

— Speram să mă ajuţi tu, i-o arunc şi privesc în direcţia lui.

— Credeam că n-ai să mă mai rogi, trece pe lângă mine şi se opreşte în prag. Ce mai aşteptaţi? Să mergem să tăbăcim nişte funduri.

Zâmbesc şi pornesc, alături de Ash, Ana şi alţi câţiva oameni din echipa lui. Străbatem holul, până în partea de sud a clădirii, apoi facem vreo zece paşi spre stânga, unde dăm de o uşă. O deschidem şi începem să coborâm treptele spre demisol, ajungând în garajul clădirii. Privesc în toate direcţiile şi realizez că nebunu' ăsta e pregătit pentru orice. Îmi trec degetele prin păr, aranjându-l şi mă opresc cu ele la ceafă, mă scarpin, apoi oftez zgomotos, fluierând într-un final.

— Ea e Tony! ne face Dimitri cunoştinţă cu o tipă înaltă, solidă, cu o privire care te împunge fără reţineri. Deci? se întoarce cu privirea spre aceasta.

Tony îşi şterge mâinile pline de ulei, cu o cârpă murdară, apoi o aruncă pe un scaun şi îşi drege glasul, ridicând capota unui BMW m4, de culoare bleumarin.

— I-am schimbat evacuarea, în totalitate, la fel şi bujiile, erau varză cele pe care le-a avut. Sub banchetele din spate am instalat două butelii de azot, deşi la cât de bine va merge acum nu ştiu dacă vei avea nevoie. I-am mai schimbat air

intak-ul și am resoftat mașina la stadiul patru, îi explică Tony toate modificările aduse mașinii din fața noastră, pe nerăsuflate, și rămân uimit, în timp ce Ash îi dă târcoale, analizând minuțios fiecare centimetru a monstrului pe patru roți.

Dimitri ridică din sprâncene, ascultându-și atent mecanicul și își freacă barba, de zici că stă pe gânduri. Clatină din cap, aprobând fiecare lucru pe care l-a spus tipa și analizează cu atenție mașina.

— Am schimbat și pneurile, să fim siguri că nu vor mai pușca ca și ultimele, la viteză mai mare, mai adaugă Tony și Dimitri o aprobă, fiind mulțumit de ce aude.

— Bun! O luăm pe asta, dar și pe celelalte două din spate, deoarece ne trebuie putere multă, de îndată ce le găsim pe fete. În cel mult cinci minute vreau să fie totul pregătit.

Tony încuviințează scurt din cap și fluieră, făcând semn din mână către ceilalți oameni din încăpere.

— Hai, băieți, că avem treabă, strigă și dispare din raza noastră vizuală, lăsându-ne singuri.

Dimitri ne face semn să îl urmăm spre o altă încăpere. Facem întocmai și îl urmăm îndeaproape, până într-o cameră alăturată și ridic din sprâncene de îndată ce luminile împânzesc întreaga încăpere, luminând-o și scoțând la iveală ceea ce ascunde Dimitri aici. Arme în stânga și în dreapta, de zici că ar fi făcut colecție, mai ales că aici găsești și lansatoare de rachete, grenade și tot ce îți mai trece prin cap.

— Te pregătești cumva de război sau de apocalipsă? îl întreb și îl aud surâzând.

— E mai bine să fii pregătit pentru orice, îmi răspunde și așază pe masa din mijlocul camerei câteva arme, muniție și multe altele.

Începe să le verifice rând pe rând, în timp ce noi stăm ca doi idioți și îl privim. Se oprește într-un final, făcându-ne semn să-l ajutăm, în fond vom avea nevoie de acestea atunci când vom ajunge acolo unde sunt ținute fetele.

— Nu ştii niciodată peste cine ai să dai şi să fii pregătit, e întotdeauna bine.

Clatin scurt din cap şi încep să verific şi eu armele, le cântăresc din priviri şi verific încărcătorul dacă are gloanţele în el, apoi unul îl bag în spate, între betelia blugilor şi piele, altul pe undeva prin faţă.

— Augustin?

Reacţionez, prinzând geanta în mâini, de îndată ce Dimitri o aruncă în direcţia mea. O deschid larg şi o verific, realizând că mi-a mai dat „supliment", în caz de nevoie, şi face la fel şi cu Ash, aruncându-i şi lui o geantă. După zece minute, ieşim cu tot ce avem nevoie şi ne îndreptăm înapoi spre garaj, găsind-o pe Tony aşteptându-ne cu ceea ce a cerut Dimitri mai devreme.

— Asta e a ta, îmi spune, arătând spre BMW-ul la care lucrase Tony mai devreme. Iar cealaltă e a ta, se adresează lui Ash, arătând spre maşina din spate, şi ne aruncă cheile fiecăruia.

Nebunul de Ash le prinde repede şi în doi timpi şi trei mişcări se urcă în scaunul şoferului şi aud motorul prinzând viaţă sub mâinile lui. Dimitri se duce spre maşina lui şi se urcă la volan. Deschid portiera maşinii mele şi mă urc în scaun. Arunc geanta pe bancheta din dreapta mea, apoi bag cheia în contact, o învârt şi pornesc motorul acesteia, turând-o puţin, cât să-i simt torsul, apoi apăs ambreiajul, schimb viteza şi plec în trombă de pe loc, de îndată ce apăs acceleraţia până în pământ. Sper doar să nu ajungem prea târziu.

Facem slalom printre maşinile care circulă regulamentar, cu indicatorul peste limita admisă de viteză, şi trebuie să recunosc că urăsc traficul de aici, unul infernal spre deosebire de New York în zilele bune şi schimb din nou viteza, virând spre dreapta, de îndată ce intrăm în Piaţa Roşie. Conducem ca nebunii şi o luăm spre stânga, la prima intersecţie, înaintând spre clădirea în care sunt ţinute Leya şi Faith, în nişte

bazine uriaşe. În mai puţin de treizeci de minute ajungem la destinaţie şi parcăm maşinile într-un loc cât mai ferit de ochii curioşilor şi ne înarmăm cu tot ce se poate, înaintând mai apoi spre clădirea din faţa noastră. Ne privim unii pe alţii şi ne facem semne pe unde să o luăm, împărţindu-ne. Ash o ia spre dreapta, în timp ce eu o iau spre stânga, iar Dimitri înaintează spre uşa din faţa lui. Nu ştiu exact peste câţi oameni vom da, dacă sunt, dar tot ce ştiu e că cele două trebuie să fie în viaţă, altfel Ash nu se va putea ierta niciodată pentru pierderea surorii sale şi ar cădea într-o depresie din care nu ştiu sigur cum am putea să îl mai readucem pe linia de plutire. Totuşi, iar prinde bine o companie feminină în viaţa sa, căci de prea mult timp e singur. Gândurile lui au fost şi au rămas, poate şi acum, invadate de imaginea Evei.

Trag aer în piept, acum că am ajuns în faţa unei uşi şi privesc scurt în toate direcţiile, asigurându-mă că perimetrul e liber, apoi îmi aşez mâna pe clanţă. Apăs, auzind clicul specific deschiderii şi o împing uşor în faţă – uşa deschizându-se înăuntru – şi mai arunc încă o dată o privire prin împrejurimi. Îndrept arma spre intrarea în clădire, pe măsură ce uşa se deschide larg, trântindu-se de perete. La naiba! Înaintez cu precauţie, fiind totodată în alertă totală şi încep să caut blestematele acelea de bazine.

— Unde mama naibii sunt? întreb cu voce tare şi las arma în jos, constatând că nu e nimeni pe aici.

Încep şi verific toate uşile care îmi ies în cale, încercându-le dacă se deschid, însă acestea sunt încuiate bine, aşa că îmi continui drumul, îndreptând arma în faţă şi ascult cu atenţie fiecare zgomot ce se propagă în toate direcţiile. Aproape că reacţionez, armând pistolul, în timp ce dau nas în nas cu Ash.

— La naiba, Ash! îl înjur şi las arma în jos. Ai găsit ceva? îl întreb în final şi clatină din cap negativ. Drace!

Îşi trece ambele mâini prin păr şi suflă puternic printre buze, privind în jur.

— *Augustin? Ash?*

Glasul lui Dimitri ne face atenţi şi pornim în direcţia lui. Îl găsim holbându-se prelung în faţă.

Ne îndreptăm şi noi privirea spre direcţia în care se uită şi îmi măresc ochii, în timp ce analizez minuţios cele două bazine de dimensiuni destul de mari. Nu îmi place ceea ce văd, căci îmi oferă un sentiment de groază, care mă cuprinde în braţele sale, cu cât înaintăm spre ele. La naiba! Ash începe să scape de arme, de hainele pe care le poartă, de tot ce poate, ca să rămână cât mai „uşor" posibil şi se îndreaptă hotărât spre bazinul din dreapta, urcând mai apoi treaptă cu treaptă, spre capătul de sus al bazinului.

— Nu, nu, nu! îl aud urlând din toţi rărunchii, dându-mi de înţeleg că treaba e mai groasă decât ne aşteptam să fie şi îl observ scoţându-şi peste cap tricoul de pe el, apoi se aruncă în apă.

— Drace! înjur şi mă grăbesc să scap de tot ceea ce ar putea să mă incomodeze. Dacă e ceva, doar loveşte cu putere în bazin şi anunţă-ne, spun către Dimitri.

Acesta încuviinţează din cap şi aruncă o privire scurtă în toate părţile, apoi îmi face semn că pot intra în bazin. Urc treaptă cu treaptă spre bazin şi inspir o doză considerabilă de aer în plămâni, de îndată ce ajung sus, şi văd bazinul plin ochi cu apă. *Oh, nu!* exclam în sinea mea, pregătindu-mă intens pentru a face o scufundare ca la carte. Inspir, expir, inspir, expir şi îmi frec palmele una de alta, ca în final să sar în apa rece, căutându-le pe fete. Înot tot mai adânc, însă vizibilitatea se diminuează pe măsură ce încerc să ajung la fund şi nu prea îmi dau seama dacă e cineva sau nu în bazin, aşa că revin la suprafaţă, trag aer în piept şi mă îndrept spre marginea acestuia. Mă prind cu mâinile de bazin şi mă ridic în sus.

— Am nevoie de o lanternă, ceva, că de abia se vede aici, spun către Dimitri.

— Mă duc până la maşină şi mă întorc, mă anunţă şi dispare din raza mea vizuală.

La naiba! Când mama dracului s-au umplut bazinele? Inspir, expir, inspir, expir şi trag aer în piept, ţinându-l în plămâni, apoi mă afund din nou în apa rece, încercând să îmi dau seama dacă e cineva aici sau nu, dar să fiu al naibii, e din ce în ce mai întuneric, cu cât înaintez spre fundul bazinului, aşa că mă bazez pe intuiţie şi pe pipăit, însă tot nimic. Tot nu pot să văd ceva şi simt că mă învârt în cerc ca un idiot. Ies din nou la suprafaţă şi las aerul să îmi ajungă în plămâni, în timp ce îmi trec palma peste faţă, scăpând astfel de excesul de apă. Clipesc des şi mă îndrept spre margine.

— Ai găsit ceva?

Glasul lui Ash mă face să îl privesc şi înghit cu greu, simţindu-mi, într-un mod ciudat, gâtul uscat.

— Nu, nimic, îi răspund şi trag din nou aer în piept, încercând să mă menţin la suprafaţă.

— Nici aici nimic, mă pune Ash în temă cu căutările lui. Am sentimentul că fetele nu mai sunt aici de foarte mult timp, îmi spune şi am şi eu acelaşi sentiment ca el. Mai dau o tură, mă anunţă. Dacă tot nu găsesc nimic, înseamnă că fetele au fost mutate atunci când a fost mare agitaţie în zona aceasta.

Are dreptate. Dacă fetele nu mai sunt aici înseamnă că au fost mutate într-o altă locaţie, dar întrebarea e: unde? Inspir din nou, apoi expir şi în final trag aer în piept, pe care îl ţin şi mă scufund din nou înapoi spre fundul bazinului, căutând. Caut în dreapta, caut în stânga, caut prin toate părţile şi nu găsesc absolut nimic. Ies la suprafaţă, după aproape un minut, îmi trec degetele prin păr, apoi îmi frec faţa cu ele şi ies cu totul din bazin, coborând treaptă cu treaptă, însă cum treburile nu merg cum am vrea noi să meargă, ne trezim cu alte surprize pe capul nostru.

– Capitolul 12 –

Christina Evans
„Pactul”

Mă învârt ca un titirez de mai bine de jumătate de oră, plimbându-mă dintr-o parte în alta a camerei şi încă analizez toată informaţia pe care am obţinut-o în doar câteva ore. Fir-ar! E mult prea multă şi simt că îmi plesneşte capul dacă nu încerc să mă calmez, cât de cât. Şi când mă gândesc că de abia am citit un sfert din jurnalul mamei şi asta pe sărite, deja mă cuprinde groaza şi frica din cauza a ceea ce aş mai putea afla. Plus de asta, mai e şi jurnalul mamei lui Augustin, pe care încă nu l-am deschis.

Îmi trec degetele prin păr şi oftez prelung, aşezându-mă în final la marginea patului. Îmi aşez palmele pe picioare şi încep să le mişc înainte şi înapoi, doar ca să mă calmez, suflând puternic aerul printre buze, căci simt că mă iau ameţelile şi încep să bat stresată din picioare. În acest moment chiar nu ştiu ce decizie să iau, ce ar trebui să fac mai întâi şi ce nu, dacă să am încredere în anumite persoane sau să merg pe intuiţie. *Doamne, de ce trebuie să fie atât de greu?* îmi pun întrebări în sinea mea, închizându-mi ochii şi încerc să mă gândesc ce ar face Augustin în asemenea situaţii, trăsnindu-mă în moalele capului. Dacă el se poate arunca cu capul înainte, fără să îi pese de consecinţe, fie, o voi face şi eu. În fond, o fac pentru familie, pentru a afla adevărul din spatele multor secrete şi ascunzişuri, căci cred că e mult mai mult la mijloc şi, încetul cu încetul, se îngroaşă gluma. Poate prea mult. Îmi trec din nou degetele prin păr, un obicei luat de la nemernicul meu sau poate sunt eu prea stresată şi de aceea reacţionez aşa; mă ridic în picioare, încercând să mă conving de una singură că altă alternativă nu am de a începe toată nebunia.

— La naiba de treabă! spun cu voce tare şi îmi strâng palmele în pumni, apoi le deschid larg şi le strâng din nou la loc. Nu, nu şi nu! mă cert de una singură, întrucât raţiunea îmi spune să îl pun pe Wild să ne ajute, iar pe cealaltă parte realista din mine îmi spune că nu e de încredere.

A încercat să profite de mine, să mă omoare chiar. De unde va scoate vreo dovadă care să-mi ateste faptul că ceea ce el încearcă să facă, adică să mă ajute, e adevărat? Nu am cum să fac rost de aşa ceva. Încerc să mă liniştesc şi să îmi revin în simţiri. În fond, războiul acesta ne consumă pe fiecare, grav, şi trebuie să-i punem capăt, înainte ca el să ne pună ceva în cap.

— *Trandafirel?* se aude un ciocănit în uşa dormitorului. *Ce naiba faci?* vrea Mario să ştie. *Sunt trei ore de când te-ai încuiat în cameră şi nu ai mai ieşit, eşti bine?*

Pare îngrijorat de starea mea, aşa că cedez şi învârt cheia în broască, descuind uşa.

Mă îndepărtez când se deschide larg şi încep să mă plimb ca o bezmetică din nou prin cameră, simţindu-mă mai stresată ca acum cinci minute. Doamne! Până voi găsi o soluţie voi face o gaură în podea, probabil ajungând la vecini în casă.

— Oh, Doamne! exclamă fratele meu. Sigur eşti bine?

— Nu, Mario, nu sunt în regulă! Tocmai am realizat că viaţa mi-a mai tras un şut în fund şi a plecat la dracu-n praznic, fără să-mi ofere o amărâtă de portiţă de ieşire şi acum..., şi acum..., aproape că urlu la el, împotmolindu-mă, nemaiducând fraza până la capăt şi mă simt trasă în braţele sale.

Îşi trece palma peste spatele meu, în timp ce îmi afund chipul în pieptul său musculos şi dau drumul lacrimilor care cad atât de uşor, plângând în hohote, căci sufletul începe să mă doară.

— S-au acumulat prea multe, iar acum nu mai ştiu cum să fac faţă, rostesc printre suspine şi sughiţuri şi pot auzi cu uşurinţă cuvintele ce sunt menite să mă liniştească.

— Şşşş, o să fie bine! îmi şopteşte şi continuă să îşi treacă palma peste spatele meu.

— Ce ar trebui să fac? îl întreb, nesigură pe simţurile mele.

— Sincer, orice aş încerca să îţi spun, mai mult ca sigur, vei face contrariul, aşa că, ce îţi spune sufletul să faci? mă întreabă şi îşi pune degetele sub bărbia mea, îndemnându-mă să-l privesc.

E ceva în ochii lui. Îmi spune să fac ceea ce simt şi să nu mă gândesc de două ori, dacă sunt sigură sau nu, căci el oricum o să îmi fie alături. Mă bucur că e aici, că face parte din viaţa mea, altfel m-aş fi pierdut singură pe drumul acesta întortocheat şi n-aş mai fi găsit vreo portiţă de ieşire. Mă desprind din îmbrăţişarea de urs a fratelui meu şi îmi şterg lacrimile cu dosul palmelor, apoi îmi trag nasul de zici că sunt copil mic, ca în final să trag puternic aer în piept şi încuviinţez din cap, păşind cu o siguranţă afară din dormitor. *Toţi sunt aici*, constat în sinea mea, ajunsă în living, găsindu-i pe cei din echipa lui Augustin prezenţi în apartament, excepţie făcând Andy şi Emma, care sunt acasă cu cel mic. Chiar şi tata e aici, fără să ţină cont de sănătatea sa, alături de iubita lui, Alyah, sau, mai bine spus, alături de mama mea, căci, în fond, pentru mine asta a devenit în ultima vreme. Mai ales că a fost o perioadă în care am simţit că mă pierd cu totul, încă din ziua accidentului, când nu îl găseam pe Augustin.

„— Chris? Chris? aud o voce caldă, feminină, strigându-mi uşor numele şi îmi deschid ochii somnoroşi şi plânşi, de îndată ce înghit în sec şi privesc cu greu spre persoana în cauză.

— Alyah? întreb mai mult pentru mine, ca să mă conving că e aici şi încuviinţează din cap, dându-mi o şuviţă după ureche. Oh, Alyah! exclam şi mă arunc în braţele ei, dând drumul lacrimilor care s-au acumulat şi au dat afară, fără să ţină cont de faptul că nu voiam să plâng, ci să fiu tare.

Mi-e groază că persoanele la care țin dispar treptat, în fiecare zi. Mă despart din îmbrățișarea lui Alyah și îmi șterg lacrimile cu mânecile bluzei pe care o port. Coșmarurile au revenit și asta nu îmi oferă decât un stres în plus, nelăsându-mă să mă concentrez pe ceea ce mă interesează, găsirea lui Augustin. Nu știu cum făcea, însă întotdeauna reușea să mă liniștească, dar probabil că prezența lui era ca un medicament pentru mine și să mă știu în brațele lui era ceea ce îmi doream. Îmi oferea întotdeauna siguranța, puterea de a crede că mâine avea să fie mai bine decât azi sau decât a fost ieri.

— Îți aduc ceva? mă întreabă Alyah și îmi ridic privirea spre ea.

Ce zici de el? întreb, dar mai mult în sinea mea, referindu-mă la Augustin. M-am atașat de nebunul acesta și m-am îndrăgostit de el, într-un mod în care n-am iubit pe nimeni. Bine, am iubit, însă doar pe Maryse și asta nu se poate pune, căci eu mă refer la o altfel de iubire. Iubirea unui băiat care te învăluie cu mireasma sa, cu buzele care le saltă pe ale tale și le gustă, le mușcă. Cu privirea ce te-ar dezbrăca instant, cu ochii care cercetează fiecare centimetru de piele, atunci când mâinile sale îți ating trupul, încălzindu-l în moduri pe care nu le-ai mai simțit până acum.

Ar fi aiurea și nerealist să spun că nu mă afectează absența lui, căci ar fi cea mai mare minciună pe care aș spune-o, iar faptul că nici acum nu l-am găsit mă aduce în pragul disperării. Știu că ar trebui să nu mă mai smiorcăi ca un copil răsfățat și să mă port ca atare, în fond sunt fiica unui lider, nu? Oftez prelung și surâd subtil la ideea asta, aparent stupidă sau poate doar eu o simt așa, mai ales că până acum un an jumate viața mea era o epavă, în drum spre fundul mării. Totuși, suntem oameni, dar în multe cazuri ne lovim de acea frică de a ne exprima liber ce avem în suflet, încât mai bine înghițim în sec și mergem

mai departe cu sufletul rănit. Nu e greşit să spui că doare, e omenesc să o faci, să te eliberezi de povara care îţi apasă umerii, chiar şi atunci când altora nu le convine. În fond, omul întotdeauna îţi va căuta nod în papură pentru orice tâmpenie, indiferent că te cunoaşte sau nu.

— Ţi-e dor de el! îmi spune Alyah, iar glasul ei mă face să o privesc şi doar încuviinţez din cap, fără să scot un cuvânt. Nu am să îţi spun să-l uiţi, dar nici să continui aşa nu e ok, îmi spune şi oftează prelung, apoi mă priveşte. Ce îţi spune inima? Tu ce crezi?"

Sunt două întrebări destul de bune care m-au frământat câteva zile atunci, dar mă frământă şi acum.

Ce îmi spune inima?

Inima mea spune să am încredere.

Eu ce cred?

Cred că va face ce trebuie, apoi se va întoarce şi o cred cu tărie. Nu e genul să se dea bătut şi întotdeauna va găsi portiţa de ieşire din orice fel de situaţie. Alyah îmi ia mâinile între ale ei şi îmi zâmbeşte. E caldă, iubitoare, înţelegătoare, aşa am descoperit-o în decursul lunilor care au trecut, iar asta mi-a prins chiar bine. Înghit, simţind mâna lui Mario cum se aşază pe spatele meu. Dau drumul mâinilor mamei mele şi zâmbesc, întrucât am ajuns să ţin la ea. Trag aer şi spun:

— Ce faceţi voi aici?

— Doar nu credeai că eşti singură în tot ce se întâmplă? mă întreabă Dominic, venind spre mine.

Îmi întorc privirea spre Mario şi îl observ zâmbindu-mi cu gura până la urechi. Mă trage într-o îmbrăţişare scurtă, apoi îmi sărută creştetul şi îmi dă drumul.

— Eu i-am chemat, mărturiseşte sincer. Suntem aici să te ajutăm, trandafirel, nu trebuie să duci totul în cârcă de una singură. Suntem o familie, îmi reaminteşte lucrul acesta şi îmi las capul în jos.

Poate că nu e momentul să îmi aduc aminte de trecut, însă cuvântul „familie" pentru mine era străin atunci, de fapt nici nu ştiam ce înseamnă cu adevărat o familie. Nu ştiam ce înseamnă să ai cu adevărat pe cineva lângă tine, nu ştiam ce e aia afecţiune părintească, aşa cum Dominic mi-o oferă în acest moment, împreună cu Alyah. Nu ştiam cum e să poţi avea încredere în cineva, să spui ce te doare, fără să îţi fie frică că s-ar putea să te pocnească dacă ai îndrăznit să deschizi gura. Nu ştiam nici cum e acea libertate pe care mulţi adolescenţi de vârsta mea o aveau necondiţionat, ducându-se oriunde doreau, fără ca atunci când ajungi acasă să fii aruncat într-un beci murdar, plin de mucegai, cu tot felul de vietăţi ce mişunau în noapte, fiind înfricoşat că până mâine s-ar putea să nu mai fii în viaţă. Nu ştiam cum e să îţi simţi sufletul plin de... Nici nu ştiu cum aş putea descrie sentimentul care mă învăluie în aceste clipe, dar e ceva mai mult ca bucuria, asta-i clar.

Clipesc des, ca să îmi ţin lacrimile în frâu, însă vorbele fratelui meu îmi fac sufletul să se simtă uşurat. Nu ştiu dacă e cuvântul potrivit, dar da, e plăcut atunci când ai familia lângă tine şi nu eşti de unul singur, cutreierând pe tot felul de drumuri, încât nu mai ştii exact cum să o scoţi la capăt cu toate. Totuşi, într-o oarecare măsură, îl caut pe Augustin printre ei, deoarece el e singurul care mi-a oferit toate cele menţionate, în modul lui specific, chiar şi atunci când aproape ne luam la bătaie, la propriu. În braţele lui mi-am plâns amarul noaptea, cu nebunia sa am reuşit să îmi înfrâng temerile, cu sufletul lui, care îl îmbrăţişa pe al meu, cu inima care încerca să o întregească pe a mea, m-a scos din coşmarurile ce mă răneau şi le-a alungat pentru totdeauna. Pe el îl pot numi familie, acasă, nebunia care mă ţine pe linia de plutire, focul ce îmi mistuie simţurile, parfumul ce mă îmbracă cu a sa mireasmă, demonul ce mă ţine în viaţă. Începe să îmi fie dor de el, poate mai tare decât am crezut că îmi va fi, dat fiind faptul că ar trebui să fiu supărată pe el,

pentru nebuniile sale şi ştiindu-l lângă cele două nebune nu îmi place. Efectiv îmi vine să le strâng de gât. Inspir, expir, ca să mă calmez şi încep să îl caut pe Wild prin încăpere, având sentimentul că nu a plecat, că e încă aici. Mă uit în stânga şi în dreapta şi spun:

— Unde-i Stephen? îl privesc pe Mario, dar pe când să îmi răspundă, glasul lui Wild se face auzit în tot apartamentul.

— Sunt aici! îşi face apariţia păşind spre locul în care sunt.

Îmi trec vârful limbii peste buze, fâstâcindu-mă de pe un picior pe altul şi îmi las privirea în jos. Mi-e greu să am încredere... în orice, căci acum e bine, dar peste cinci minute poate să ardă întreg statul.

— Uite ce e..., încep să vorbesc, aţintindu-mi ochii spre el. Nu am încredere în tine, îi spun verde în faţă ceea ce mă frământă şi îl observ încuviinţând din cap că mă înţelege. Nu am cum să fiu sigură că ceea ce spui sau încerci să faci e exact aşa, chiar dacă mama te-a menţionat în jurnalul ei, îi spun cât se poate de sinceră.

— Nu te condamn, îmi spune şi începe să se buzunărească după ceva anume.

Mă încrunt vizibil şi îmi mijesc ochii spre el, neînţelegând ce face sau ce anume caută. Nu am de gând să aflu, deoarece am treburi mult mai importante de făcut decât să îl ascult pe el, plus de asta, trebuie să îmi aduc şi nebunul acasă. Oricum, nici nu ştiu dacă tot ceea ce mi-a spus până acum e adevărat sau nu şi deşi mama a avut încredere în el, eu nu am. Încrederea se câştigă, nu se oferă! Un lucru pe care i l-am spus şi lui Augustin acum ceva timp.

— Vreau să ai asta, înainte să plec, spune Wild şi îmi întinde un stick, care habar nu am ce conţine. Vreau să ştii că am vorbit serios când am zis că nu îţi sunt duşman, dar mai vreau să cunoşti şi motivul pentru care te-am atacat în ziua aceea la cabana unde erai ţinută, continuă să îmi vorbească, înţelegând la ce anume se referă şi iau stick-ul din mâinile lui.

Îl învârt pe toate părțile și îl rog pe Mario să îl deschidă ca să vedem ce este pe el și îl întind în direcția sa. Îl ia, fără să stea pe gânduri, și îl conectează la laptop, dând drumul singurului fișier de acolo – realizând că e un video – chiar în momentul în care Wild se îndreaptă spre ușa principală.

— Stai!

Stephen se întoarce cu fața spre mine și mă privește fără nicio expresie pe chip. Își trece scurt limba peste buze și inspiră adânc, făcându-i pieptul să urce și să coboare, așteptând să continui să îi vorbesc.

— Poate ar fi mai bine să rămâi, îi sugerez. Așa de siguranță, mai adaug, Stephen înțelegând aluzia mea.

Încuviințează și face câțiva pași în direcția mea. Îl privesc, apoi mă întorc cu totul spre laptopul pe care începe să se deruleze video-ul de pe stick. După cum se vede, pare filmat pe furiș, fără ca nimeni să afle de asta, iar teoria mi se confirmă când mutra lui Wild apare în vizor. Privește scurt în toate părțile și spune:

— *Din câte observ, aici nu sunt camere de luat vederi, ci doar în camera în care e ținută Christina. Nu știu cum o voi scoate de acolo, mai ales că locul e împânzit de tipi înarmați.*

Cuvintele lui Wild, dar și uitatul constant în toate direcțiile îmi oferă un gol în stomac, reamintindu-mi de ziua aceea.

Am încercat din răsputeri să găsesc o portiță de ieșire cât timp am fost ținută acolo, însă nimic, încât am ajuns până în pragul în care îmi număram minutele până când viața mea avea să înceteze să mai existe. Mai vizionez cât vizionez, dar nimic nu îmi captează atenția și nimic nu îi justifică comportamentul de atunci. Katherine își face apariția în peisaj și mă face să mă încrunt. Pare să aibă o discuție aprinsă cu idiotul care se află acum la mine în apartament și încerc să îmi dau seama din ce cauză, dar fiind atât de departe de locul în care e camera ascunsă, vocile lor nu se prea aud. La naiba!

— *Tu nu vezi că eşti doar un pion în jocul ei nebun?* o întreabă Wild pe Katherine, prinzând-o puternic de braţ, ajungând mai aproape de camera ascunsă. *De ce nu iei atitudine? Chiar atât de slabă eşti?* o ataţă.

Katherine pare să ezite câteva minute, înainte de a-i răspunde.

— *Ce te face să crezi că nu am putere aici?* încearcă Kath să pară fermă pe poziţii, însă nervozitatea din glasul ei o dă de gol.

Nu pare să fie ea creierul din spatele răpirii mele de atunci, căci mai mult pare să dea înapoi, decât să facă ceva.

— *Şi atunci, ce mai aştepţi? Nu te împiedică nimeni să îţi impui punctul de vedere,* îi spune Wild şi chiar încerc să îmi dau seama de ce.

Ţin minte când m-am trezit cu Katherine în camera în care mă ţineau. Părea atât de pornită pe mine, încât nu am înţeles de ce anume. Dar acum ştiu, căci cuvintele idiotului se pare că au aprins ceva în ea. Îi fac semn lui Mario să pună pauză şi mă întorc spre Wild.

— Aşa îmi arăţi tu că de fapt îmi eşti prieten şi nu duşman?

— Ştiu că nu e cel mai bun exemplu pentru a-ţi demonstra asta, dar trebuia să scap cumva de ea ca să pot găsi un obiect, îmi răspunde fără nicio ezitare şi se buzunăreşte din nou.

Ceva tot nu se leagă în vorbele lui şi asta mă cam irită. De ce m-a atacat atunci? De ce? Simt că doar trage de timp, ca să ne ţină pe toţi aici. Ce urmăreşte mai exact? Mă încrunt vizibil şi îmi strâng buzele într-o linie dură.

— Opreşte-te! îi spun înainte de a face un pas spre mine, în timp ce ţine mâna în buzunarul gecii. Chiar atât de proastă mă crezi? Ştiu exact ce urmăreşti.

— Da?! pare surprins de vorbele mele. Christina, eu...

— Să nu îndrăzneşti să îmi pronunţi numele, îl opresc din a continua să îmi zică ce a început şi din trei paşi sunt

în faţa lui. Vrei să cred că îmi eşti prieten doar ca să poţi să ne omori pe fiecare în parte, să ne distrugi, făcându-le lor pe plac? spun, mai pornită ca niciodată şi nu am de gând să mă las călcată în picioare. Poate că sunt eu femeie, dar nu mă duci...

— Nu, nu, nu! neagă tot ce încerc să spun. Nu e nici pe departe aşa, aproape că îmi urlă în faţă. Am fost nevoit să o fac, să te atac, altfel aş fi asistat la moartea lui Meyleen, aruncă o privire peste umărul meu.

Sunt şocată. Îmi întorc privirea spre micuţa care stă înfricoşată într-un colţ al livingului şi nu scoate nici măcar un cuvânt. Nici nu am realizat când şi-a făcut apariţia aici, mai ales că eu ştiam că e în camera ei, dormind. Ochii ei sunt trişti şi plini de perdeaua de lacrimile care ameninţă să cadă. Priveşte când la mine, când la Wild şi îşi lasă capul în jos, ascunzându-şi chipul în palme. Pot să aud de aici că tocmai a început să plângă cu hohote pline de durere.

— Mey? îi pronunţ numele cu un nod în gât şi păşesc lin spre locul în care stă. Mey? îi rostesc numele.

Mă las în jos, să fiu la nivelul ei, şi o privesc cu o tristeţe vizibilă, respirând greoi şi îmi simt brusc sufletul greu, căci am ajuns să ţin la micuţa asta, iar când ştiu că au nenorocit-o cele două îmi vine să le omor.

— Te rog, opreşte-l! îmi cere şi nu prea înţeleg la ce anume se referă.

— Mey? Uită-te la mine, o rog şi încerc să-i iau mâinile de pe chip, dar nu vrea. Mey, ce s-a întâmplat acolo? o întreb şi simt cum nodul mi se strânge şi mai rău în gât, iar faptul că tremură din toate încheieturile îmi dă de înţeles că a fost ceva groaznic.

— Te rog, opreşte-le! mă roagă Mey din nou. Opreşte-le! Nu, nu, nu mai vreau. Opreşte-le! continuă să îmi repete aceleaşi cuvinte şi nu înţeleg ce anume să opresc.

— Mey?

Sunt îngrozită de cum reacţionează, tremurând toată şi se leagănă ca un copil care a fost maltratat atât fizic, cât şi psihic, în repetate rânduri.

Ca un copil care suferă de un handicap. Cum de nu mi-am dat seama de asta? Mă ridic fulgerător în picioare şi privesc cu o furie vădită în ochi în direcţia lui Wild şi simt că îmi plesneşte o venă, atât de rău zvâcneşte pe gâtul meu.

— Ce mama dracului i-aţi făcut? urlu la el şi îl prind brutal de gulerul gecii, ajunsă în dreptul lui. E doar un copil, la dracu` cu voi! Ce i-aţi făcut? Spune!

— Trandafirel?

Mario mă îndeamnă să îl privesc şi îmi face semn că ar fi mai bine să privesc spre monitorul laptopului.

Fac întocmai, iar ceea ce îmi este dat să văd ochilor mă îngrozeşte teribil, mai ales că Mey e legată de mâini şi de picioare şi ţinută pe un scaun, împotriva voinţei sale, cu lacrimile curgându-i pe obraz în jos, în timp ce Eva se joacă pe lângă gâtului ei micuţ cu un cuţit, crestând, din când în când, pielea firavă a acesteia. Acum înţeleg de unde are toate acele cicatrici sau de ce sunt nopţi în care o aud urlând. Înghit cu greu nodul ce mi s-a strâns ca un pumn în gât şi îmi duc o mână spre chip. Îmi şterg lacrimile care se rostogolesc pe pomeţii mei şi mă simt de parcă aş trăi un vis urât, deoarece mă îngrozesc imaginile pe care le vizionez. Doamne, cum să faci aşa ceva unui copil? E inuman ceea ce a făcut Eva, iar Katherine... Katherine nu e mamă şi nici nu va fi vreodată. Mă apropii de micuţa care acum plânge în hohote şi o iau în braţe, punându-i picioarele de o parte şi de alta a taliei mele şi o ţin aşa ca să îşi verse amarul şi să se liniştească. Mă doare să o văd în felul acesta şi ştiu exact prin ce trece, căci durerea e aceeaşi chiar dacă modul prin care a fost provocată e diferit.

— Ce altceva mai e acolo? privesc spre Stephen şi îi vorbesc cu un glas aproape stins.

Scoate din buzunarul ascuns al gecii o cutiuță mică, neagră, pe care mi-o întinde, cu capacul deschis și așteaptă să zic ceva, dar reacția nu vine din partea mea ci din partea lui Dominic, recunoscând brățara.

— Ce naiba caută brățara soției mele la tine? izbucnește tata din spatele meu și se năpustește asupra lui Wild, încercând să sustragă obiectul din mâinile sale, însă acesta trage cutia înapoi înspre el și inspiră adânc.

— E brățara pe care i-am dăruit-o mamei tale atunci când am înfăptuit pactul dintre noi, răspunde Wild fără să îl ia pe tata în seamă, privindu-mă direct în ochi. Am și eu una la fel, își trage mâneca de la mâna dreaptă, dezvăluind cealaltă brățară.

— Nu înțeleg, ce pact? intervine tata din nou, luându-l la rost, fiind totodată nelămurit de ceea ce află, la rândul meu și eu. Mie mi-a spus că a primit brățara de la o prietenă, nu că ar fi făcut...

— Tată? Tată? încerc să îl calmez și îi fac semn lui Happy să o ia pe Mey din brațele mele și să o ducă în camera ei, întrucât de la plânsul zdravăn a și adormit. Dom, aproape că urlu la tata, pentru că nu vrea să se oprească, captându-i atenția.

Nu prea îmi place că am ridicat tonul la el, mai ales că nu am făcut-o vreodată, doar că acum a fost necesar, altfel s-ar fi iscat o bătaie și numai de asta nu am nevoie.

— Calmează-te, nu îți face deloc bine să reacționezi așa, îi spun în timp ce îi iau mâinile într-ale mele și îl îndemn să mă privească. Mă descurc, îl asigur.

Tata își închide ochii, încuviințează din cap și mă trage într-o îmbrățișare caldă.

— Ești mai mult decât spera bunicul tău să fii, îmi șoptește în ureche și îl privesc confuză.

Încerc să îl întreb la ce anume se referă, însă Alyah mi-o ia înainte și vorbește.

— Poate ar fi mai bine să plecăm, îi sugerează tatei. Christina se va descurca, dragul meu, spune în timp ce îi cuprinde braţul lui Dominic şi priveşte în ochii lui. Plus de asta, sunt şi ei aici, şi Mario, spune făcând referire la toţi cei din jur.

Alyah îl priveşte blând, cu iubire, şi ştiu că e pe mâini bune. Tata îşi pune palma peste mâna iubitei sale şi o priveşte zâmbind, apoi îşi întoarce chipul spre mine şi spune:

— Nu putem pleca până nu le dăm vestea.

— Tată? intervine Mario.

Atât tata, cât şi Alyah zâmbesc larg, apropiindu-se unul de altul cu atâta căldură, şi îşi sprijină frunţile una de cealaltă, continuând să zâmbească, apoi îşi unesc buzele într-un sărut scurt, plin de afecţiune şi iubire.

— Chiar dacă momentul nu e unul prielnic şi sunt încă multe de pus la punct, vreau să vă spun că..., face o pauză scurtă de zici că vrea să lungească suspansul, privindu-şi iubita, care pare că se ruşinează şi, într-un final, spune: Alyah a acceptat să fie soţia mea, ne dă vestea cea mare şi îmi duc mâinile spre chip.

Sunt atât de emoţionată şi fericită, în acelaşi timp, pentru Dominic. După ani de zile... după multe zile de căutări, acum îşi are fiica acasă şi o frumoasă viitoare soţie. Mai mult ca sigur că mama, acolo unde e, e mândră de el şi se bucură că şi-a găsit pe cineva. Eu ştiu că sunt. Sunt fericită pentru tata. Îl strâng pe Dominic într-o îmbrăţişare caldă şi îmi închid ochii, de parcă aş vrea să mă conving că tot ce se întâmplă e adevărat. Că nu sunt în casa lui Paul şi a lui Maryse, închisă în beciul acela murdar.

— Dacă te deranjează lucrul acesta, eu...

— Cum poţi să crezi că mă deranjează, tată? îl întreb, fiind surprinsă de ceea ce a încercat să îmi spună. Sunt mai fericită ca niciodată, îl privesc în ochi şi îi zâmbesc. Meriţi asta. Meriţi să fii fericit şi nu îţi face griji, nu plec nicăieri.

— Fetiţa mea!

Mă trage din nou în braţele lui, asigurându-se că încă sunt aici şi îmi sărută creştetul părinteşte.

— Nu-i lăsa să te calce în picioare, orice ar fi sau orice ar spune. Eşti puternică, fata mea! Mult mai puternică decât au sperat să fii.

— Ce vrei să spui? întreb puţin dezorientată de cuvintele lui.

Oftează. Cuvintele tatei sunt pline de goluri, fără un răspuns care să le umple la loc şi oricât aş încerca să le găsesc sensul, să întregesc puzzle-ul care ne împotmoleşte avansarea, realizez că îmi este imposibil să o fac. Poate de una singură mi-ar fi greu, dar, aşa cum i-am spus odată lui Augustin, „nu eşti singur", aşa sunt şi eu acum. Ştiu că împreună cu ei, echipa asta de nebuni, plus fratele meu, voi reuşi să duc totul la capăt, voi reuşi să îmi aduc nemernicul acasă.

— Nimic, draga mea!

Prefer să nu pun prea multe întrebări, ci să aflu ce naiba se întâmplă, pentru că, din câte îmi dau seama, eu şi Augustin suntem implicaţi, poate fără voia noastră, în ceva ce ne depăşeşte. O îmbrăţişez cu căldură şi pe Alyah, felicitând-o şi aştept ca cei doi să plece, apoi pot reveni la ceea ce am început, motivul pentru care suntem cu toţii aici, în special Stephen Wild. Chiar dacă nu mă încântă să o spun, e cheia spre ceea ce ne interesează. Îmi mijesc ochii şi îl aţintesc pe Wild cu privirea, în timp ce mă îndrept spre locul în care stă şi mă opresc la câţiva paşi de el.

— Să spunem că am încredere în tine, cum vom afla totul? îl întreb, împreunându-mi braţele la piept.

Trebuie să adopt o atitudine superioară şi să mă comport ca atare, mai ales în asemenea situaţii, altfel nu sunt luată în seamă, dacă par fata simpatică cu sufletul mare. Ştiu de la Dominic că a fi lider nu înseamnă doar dominaţie, ci şi bunăvoinţă, bunătate, dar când trebuie să devii cel mai

mare drac, doar ca totul să meargă cum trebuie. Ridic din sprâncene şi încă aştept ca Wild să îşi deschidă gura şi să rostească ceva.

— Prima locaţie unde trebuie să fim e Moscova, îmi răspunde prompt, plimbându-se prin încăpere şi privesc spre fratele meu, apoi spre el.

— Rusia?! exclam surprinsă.

— Domnul Romanov Krasimir Valeryevich deţine un exemplar cu toţi fondatorii frăţiei. Aşa vom putea afla care sunt copiii fiecăruia şi de ce anume dispar rând pe rând, spune Wild, care pare destul de informat şi tind să cred că mai mult decât lasă să se observe. Aşa că trebuie să plecăm cât mai repede, spune şi e pus pe ducă, pentru că păşeşte apăsat spre ieşirea din apartament.

— Ia stai puţin, îl opresc din drum. Lămureşte-mă şi pe mine cu un lucru, vreau să ştiu mai multe. Ce treabă au fondatorii sau copiii acestora cu ce mama naibii ni se întâmplă nouă?

Nu sunt lămurită în toate privinţele, iar acum e momentul oportun să aflu şi mai multe, înainte să mă arunc cu capul înainte. Wild clatină din cap, fiind de acord cu mine şi după ce îşi pocneşte fiecare deget în parte – un gest ciudat pot spune – mă pune la curent cu ceea ce ştie el.

— Ceea ce îţi voi spune ştiu de la mama ta. Întotdeauna vorbea cu mine când simţea nevoia să se descarce, asta până i-am sugerat că ar fi mai bine să scrie totul într-un jurnal.

Privirea lui neutră nu ascunde vreo emoţie care să îl dea de gol şi să îmi arate că minte, că vrea să mă ducă spre vreo capcană.

— De ce tu? De ce nu altcineva?

— Câteodată karma te poate surprinde, aducând în viaţa ta persoane care nu au nicio legătură cu toate astea. Alteori, te ia pe nepregătite, când te îndeamnă să fii prieten cu duşmanul, îmi dă o explicaţie la care nu m-aş fi aşteptat vreodată.

— Şi tu unde te plasezi? vreau să ştiu şi mă opresc, înainte să mai continui să merg spre camera lui Mey.

Vreau să ştiu că e bine, mai ales după ce s-a întâmplat în urmă cu câteva minute. Şi acum îmi aduc aminte cum mă privea speriată, implorându-mă să fac ca totul să înceteze. Felul în care tremura şi plângea, de parcă retrăia acele momente groaznice, făceau ca totul să fie atât proaspăt şi de prezent.

— Nu îţi sunt duşman, Christina! îmi spune şi starea lui de calm se evaporă, poate şi din cauza neîncrederii mele, dar cum aş putea să îi arăt încredere, când tot ce a făcut până acum a fost să bată din gură şi nimic concret.

Păşesc hotărâtă în direcţia sa şi mă opresc, fixându-l cu o privire ageră. Îmi mişc capul într-o parte şi în alta, auzind cum îmi trosnesc oasele şi, cu o figură neutră, spun:

— Cred că e a treia sau a patra oară când îmi spui asta. Vreau fapte, nu vorbe, Wild! încerc să fac pe dura şi observ cum îi înfloreşte un zâmbet în colţul gurii.

Îşi prinde buza de jos între degete, de parcă ar medita, în timp ce toţi ceilalţi ne privesc şi îşi admiră tenişii pe care îi poartă, de zici că sunt mai interesanţi decât conversaţia asta, care parcă nu duce nicăieri. Începe să mă calce pe bătături şi s-ar putea să îi pocesc mutra cu un pumn direct în gură, dacă mai continuă mult în felul acesta. Numai chef de jocuri tâmpite nu am, mai ales când timpul nu mai e deloc prietenul nostru. Mario intervine între noi şi îl prinde pe Stephen de gulerul gecii, vizibil scuturat de nervii care îi traversează simţurile.

— Dacă pentru tine asta e o afurisită de joacă, pentru ea nu e, aşa că îţi sugerez să nu mă scoţi din minţi că s-ar putea să îţi găseşti capul la picioare, încearcă Mario să se menţină calm, dar ştiu sigur că l-ar pune la respect pe Wild cât ai clipi.

— Tu chiar vrei să faci asta?

Wild priveşte spre mine, peste umărul fratelui meu, şi acum sunt contrariată de toată schimbarea lui. Când spune una, când mă ia cu alta, de zici că vrea să mă zăpăcească de cap.

— Ţi se pare că glumesc? mă răstesc la el, dar am impresia că o fac degeaba.

Până acum totul a fost în zadar, ne-a dus de nas cum a vrut el. Strâmb din gură şi scrâşnesc din dinţi, întorcându-mă pe călcâie şi pornesc spre camera lui Mey.

— Scăpaţi de problemă şi ne descurcăm noi cumva, le spun celorlalţi şi realizez că am ajuns să dau ordine, fără să îmi propun asta.

Îmi aşez mâna pe mânerul uşii, dorind să intru în camera lui Mey.

— Cu plăcere, trandafirel! îmi răspunde Mario, mai mult decât încântat să o facă.

— Stai! Stai! strigă Wild pe drum spre ieşirea din apartament.

Mă opresc, oftând prelung şi îmi îndrept atenţia spre persoanele din spatele meu. *Ce naiba mai vrea acum?* mormăi în sinea mea la adresa cretinului care începe să mă enerveze şi îmi muşc buza cu putere, pe dinăuntru.

— Te voi duce acolo! îmi promite. Doar dă-mi o şansă şi te voi ajuta cu tot ce trebuie, chiar dacă va trebui să îmi dau şi viaţa să o fac, îmi cere iar afirmaţia lui mă lasă cu o falcă în pământ, dar rămân la fel de vigilentă, mai ales că e vorba de viaţa mea, de viaţa lui Augustin şi de o nenorocită de frăţie, care ne sugrumă cu puterea pe care o are, chiar şi după moartea fondatorilor.

— Fie, dar dacă totul e o înşelătorie, te omor cu mâna mea!

Astea fiind spuse, intru în camera lui Mey şi mă aşez pe marginea patului.

Privesc blând felul în care doarme şi încep să mă gândesc cum voi face cu ea. Nu o pot lăsa să stea de una singură

până când am să rezolv totul, nu se cuvine să fac asta, ce fel de soră aş fi? Încă am sentimentul că mama ei vrea să îi facă rău, am văzut asta în seara aceea la cabană. Sărăcuţa, nu e vina ei că a ajuns să simtă viaţa pe propria piele, la o vârstă atât de fragedă.

— Ştii că nu o putem lua cu noi? spune Mario, care îşi face apariţia în cameră. Ştiu că ţii la ea, dar e...

— E şi ea om, Mario! Ce ar trebui să fac, să o scot în stradă doar pentru că e fiica lui Katherine? îi spun, surprinsă că poate gândi în felul acesta.

— Nu am spus asta!

— Dar ai gândit-o, i-o întorc şi trag pătura mai sus, acoperind umerii micuţi ai lui Mey. Nu are nicio vină că mama ei e o idioată dereglată mintal, ridic degetul arătător spre el. Aşa că nu mă face să renunţ la ea, căci asta o va distruge mai rău decât e deja. Crede-mă că ştiu exact cum se simte.

Trec pe lângă el, cu gândurile întortocheate şi încerc să găsesc un loc unde pot să o duc pe Mey, fără ca mama ei să o găsească. Dar unde? Se citeşte uşor pe chipul micuţei, care acum doarme dusă, cât de frică îi este de propria ei mamă şi să se întoarcă în locul din care a încercat de foarte mult timp să evadeze, nu îi convine. De fapt, cui i-ar conveni să mai trăiască în condiţii inumane?

— Te gândeşti prea mult la alţii şi iar uiţi de tine, mă prinde Mario de braţ şi mă opreşte, îndemnându-mă să îl privesc.

— Măcar eu să o fac, dacă alţii nu s-au gândit la mine, mă trezesc vorbind, aruncându-i cuvinte grele în faţă, de parcă l-aş învinovăţi pentru ceva anume.

Mario îmi dă drumul şi îşi lasă privirea în jos, apoi mă ocoleşte şi iese din dormitor, fără să îmi mai spună ceva. Fir-ar! Mă simt groaznic acum, nu trebuia să fiu atât de dură cu el. Îmi trec degetele prin păr şi le opresc la baza cefei, în timp ce îmi muşc buza de jos. Mă îndrept spre ieşirea din dormitor, dar mă opresc în prag şi privesc încă o dată spre

Mey, asigurându-mă că doarme liniştită, apoi închid uşa în urma mea, cu grijă, şi îl găsesc pe Mario fumând o ţigară, la geamul de la bucătărie. Nu cred că l-am mai văzut până acum fumând. Ceilalţi au plecat, din câte observ, la fel şi Wild, care presupun că e un laş notoriu şi a plecat cu coada între picioare; nici nu ştiu când au făcut-o, dar mă bucur că suntem doar noi doi, aşa avem ocazia să ne spunem ce avem pe suflet. Îmi aşez palma pe spatele lui şi îl simt oftând.

— Trebuia să am mai mare grijă, începe să vorbească pe un ton jos şi trist. Trebuia să fiu acolo lângă tine, dar mi-am spus că totul durează doar un minut, iar tu nu aveai să îmi sesizezi absenţa, însă nu am realizat când a trecut timpul, iar când m-am întors de la locul de joacă, era pustiu. Pustiu..., repetă din nou ultimul cuvânt, cu atâta durere în glas de parcă ar fi prea mult pentru el.

— Mario...

— Nu, trandafirel! mă opreşte din a-mi continua fraza, aproape răstindu-se şi tresar. Trebuia să fiu lângă tine şi nu am făcut-o. N-am făcut-o, la dracu`! M-am gândit doar la ceea ce am avut eu nevoie, la ceea ce am vrut eu, nu şi la cei din jurul meu şi din cauza mea ai ajuns să trăieşti într-un iad, în toţi anii aceştia.

— Mario, încetează!

— Din cauza mea mama a încetat din viaţă, eu am omorât-o, urlă cuvintele pline de regrete, durere, amărăciune şi vinovăţie. Din cauza mea te-am distrus pe tine, cade în genunchi în faţa mea şi îmi înconjură talia cu braţele, îngropându-şi chipul în abdomenul meu, plângând în hohote. Merit să mă urăşti, surioară! continuă pe un glas aproape stins, plângând şi mai rău.

Cred că o singură dată l-am mai văzut plângând, dar acum îşi varsă efectiv amarul pe care l-a ţinut închis în suflet în toţi aceşti ani şi mă omoară să îl văd în starea asta. Încerc să înghit cu dificultate nodul care mi s-a strâns ca un ghem în gât şi îi cuprind trupul, cum pot, cu braţele mele,

în timp ce el îşi strânge braţele şi mai mult în jurul meu, agăţându-se cu degetele de hainele mele, pentru a avea stabilitate, şi bolboroseşte câteva cuvinte pe care nu le înţeleg. Clipesc des, ca să îmi stăpânesc lacrimile, şi încerc să îl fac pe Mario să se ridice de jos.

— Mario! Mario, uită-te la mine, îl îndemn să o facă, dar nu vrea, probabil din cauza ruşinii care l-a cuprins. Nu e vina ta...

— Ba da, e doar vina mea.

— Nu, nu e, încerc să îl fac să se ierte. Nu aveai de unde să ştii ce avea să se întâmple, îi spun şi continui să îl îndemn să mă privească.

— Nu contează, eu trebuia să fiu lângă tine, i-am promis mamei că o să am grijă de tine... şi n-am făcut-o!

Durerea lui e mai mare decât aş fi crezut.

Trag puternic aer în piept, chinuindu-mă să îmi ţin lacrimile în frâu şi îi iau chipul în palme, forţându-l să mă privească în ochi atunci când îi spun:

— Te iert!

Mă priveşte cu nişte ochi imenşi, înghiţind în sec şi pare că nu îi vine să creadă ce îi este dat urechilor să audă.

— Ce?

— Te iert! îi repet încă o dată şi mă simt prinsă ca într-o menghină, atât de tare mă strânge în braţe. Mario, nu pot să respir, îi spun pe un ton sugrumat, bătându-l cu palma pe spate.

Tuşesc uşor şi inspir, apoi expir. Mă uit la fratele meu, în timp ce se ridică în picioare şi îmi întinde mâna, ca să mă ridic şi eu, apoi îşi fereşte ochii de ai mei, de zici că îi este ruşine sau nu merită să fie iertat. Nimeni nu e perfect, nici măcar eu. Cu toţii greşim în viaţă, fie cu vorba sau cu fapta, însă trebuie să ne mai şi iertăm, ca să putem merge mai departe, nu să murim puţin câte puţin, scurtându-ne viaţa pe care o trăim.

— Nu merit iertarea ta, îmi spune şi îşi scoate altă ţigară din pachetul de pe blatul din dreapta.

Şi-o duce spre buze, dar nu îl las să şi-o aprindă şi i-o sustrag, îndemnându-l să se uite la mine. De mai spune încă o dată asta, efectiv îl strâng de gât. Oi fi eu mică şi firavă, cum mă cred toţi, dar tot am să îl dobor, aşa namilă cum e.

— Să nu te mai aud că vorbeşti aşa, îl critic pentru atitudinea lui copilăroasă. Eu te-am iertat, mai mult ca sigur te-a iertat şi mama, tu de ce nu o poţi face?

— Nu înţelegi? mă ia tare. Trebuia să fiu lângă tine...

— Încetează! încerc să îl fac să tacă din gură, oprindu-l din a turui. Ce a fost a fost, acum sunt aici, nu asta e tot ce contează? Te rog, am nevoie de fratele meu. Am nevoie să fie aici lângă mine, îi spun, iar glasul meu rugător îl face să aprobe printr-o înclinare a capului şi îşi recuperează ţigara din mâinile mele.

O duce din nou spre buze şi o aprinde repede, înainte să îmi mai treacă prin cap să i-o iau.

— Nu am să te mai scap din ochi, trandafirel, îmi face o promisiune, mângâindu-mi obrazul cu degetele. Vreau să îmi ţin promisiunea făcută mamei, de a avea grijă de sora mea, aşa că, la ce te-ai gândit? schimbă subiectul, probabil pentru că a înţeles şi el că să ţii vinovăţia în suflet nu e tocmai ok, pentru că doare.

Oftez. Nici eu nu ştiu în ce direcţie să o iau pentru ca lucrurile să nu o ia razna, dar dacă stau să mă gândesc bine, să o duc pe Mey la Dominic acasă nu e o idee bună. Ar fi primul loc în care ar căuta-o şi persoanele la care ţin ar fi rănite din cauza asta, de aceea cred că locul potrivit pentru a o ascunde cât timp sunt plecată e... da! Îmi ridic privirea spre Mario, care aşteaptă şi acum răspunsul meu, şi cred că am găsit soluţia.

— Maryse! pronunţ numele femei care m-a crescut ca fiind mama mea, timp de câţiva ani.

— Maryse?!

Mario pare confuz.

Își scarpină ceafa și își șterge o lacrimă care îi aluneca pe chip în jos și strâmbă din nas, probabil încercând să își dea seama cine e Maryse.

— Nu e...? lasă fumul să îi iasă printre buze în cerculețe.

— Ba da! îi confirm bănuiala. E singura locație la care mă pot gândi în acest moment. Singurul loc în care nimănui nu îi va trece prin cap că e ascunsă Mey, îi explic și mă încrunt, privind spre ușa de la intrare.

Un ciocănit ușor se aude în aceasta.

— Așteptați pe cineva?

— Nu.

Trage un ultim fum din țigara aprinsă, apoi o aruncă pe geam afară și se îndreaptă spre canapea, cu pași silențioși, scoate arma pe care o are ascunsă sub geacă și se îndreaptă spre ieșirea principală. Ciocănitul se aude din nou, dar de data aceasta cu mai multă intensitate și insistență. Mario îmi face semn să nu scot vreun sunet și clatin din cap, aprobându-l. Trage piedica armei și își așază mâna pe clanță, inspirând adânc, apoi deschide ușa larg, în timp ce arma e îndreptată spre persoana care stă în fața ușii.

— Wild!

Mario îi rostește numele printre dinții încleștați și lasă arma în jos, făcându-i loc să intre.

— Credeam că te-ai cărat cu coada între picioare, ca un laș, îi arunc în față cuvintele și mă hotărăsc să îmi fac un ceai.

Deschid ușița dulapului de sus și scot o cană. O așez pe blat și scot și pliculețele de ceai verde, dând drumul fierbătorului de apă.

— Am promis că te ajut și îmi voi ține promisiunea, mergând cu asta până la capăt, doar am făcut un pact, nu? îmi întoarce vorbele și se sprijină cu fundul de blat, la nici un pas de mine.

— Nu face promisiuni pe care nu le poți ține, Stephen.

Duc cana cu ceai spre buze, îndată ce e gata și sorb din lichidul ușor dulceag, cu aromă de ceai verde, și privesc

nedumerită la ce anume face Wild. Îşi scoate arma pe care o ţinea la spate, apoi pumnalul pe care îl are ascuns în interiorul gecii şi le aşază pe măsuţa din living, făcându-se comod, în final, pe canapea.

— Ce crezi că faci? vreau să ştiu.

— Mă ţin de promisiune! îmi răspunde nonşalant.

— Dormind la mine?

— E vreo problem...?

— Ia auzi, cretinule, nu te las să...

— Mario! Mario, nu merită! îi spun acum că i-am captat atenţia şi chiar dacă îmi arată o privire încruntată şi aproape că îi iese fum pe urechi, îi cer să renunţe să îl ia la rost.

Oricum, orice ar încerca, ştiu sigur că el îl va pune la punct. Îi fac semn fratelui meu să mă urmeze şi ne îndreptăm spre dormitor.

— Doar nu ai încredere în el? mă întreabă, dojenindu-mă. Şi ai de gând să îl laşi să doarmă aici? întreabă revoltat de reacţiile mele ciudate.

— Chiar dacă mama a avut încredere în el, eu nu am, iar faptul că îl las să doarmă aici îmi va demonstra dacă este dispus să îmi câştige încrederea sau îi vei trage tu un glonţ în frunte.

Surâde la ultima mea afirmaţie, căci ştiu că îi convine partea aceea. Aprind lumina de la becul de deasupra patului, dau plapuma la o parte şi îmi ridic pernele mai sus, bătându-le puţin, cât să le înfoi şi mă fac comodă în aşternuturi.

— Aruncă-mi o pernă, îmi cere Mario, făcându-se comod pe covorul pufos.

— Doar nu vrei să dormi acolo? îl întreb şi îmi mijesc ochii, ca să îl văd mai bine. Este destul loc aici, fac semn spre partea stângă a patului, partea lui Augustin.

— Vrei să fiu acuzat că m-am dat la tine?

— Mario!

— Nu, trandafirel! Trebuie să respectăm codul până la moarte, îmi spune, iar seriozitatea din glasul său nu îmi dă de înţeles că glumeşte.

— Ce cod? întreb curioasă.

— Nu împărţim fetele, nu ne culcăm cu fostele celor-lalţi şi în niciun caz, nu ne dăm la actualele iubite, spune Mario şi îşi aşază braţele la marginea patului şi capul pe ele, privindu-mă.

Izbucnesc într-un râs isteric şi mă ţin cu mâna de stomac, la auzul ultimei afirmaţii. Doamne!

— Sunt sora ta...

— Şi iubita lui Augustin, îmi completează fraza.

Îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar mi le închide la loc.

— Noapte bună, trandafirel!

Dispare, cuibărindu-se în micul său „pat" şi inspir adânc, întorcându-mi privirea spre cele două jurnale de pe noptiera de lângă pat. Îmi aşez mâna pe jurnalul mamei, pentru că îmi doresc să aflu mai multe despre ea, dar ceva mă îndeamnă să îl deschid pe cel al mamei lui Augustin. Nu ştiu de ce, dar am o presimţire. Îmi muşc buza, las jurnalul mamei deoparte şi îl iau pe celălalt, simţindu-mi inima pompând în gât. Îl deschid la întâmplare.

„Nu ştiu cum să o calmez, nu ştiu nici ce să mai fac ca să o văd zâmbind din nou, căci acum zici că e o floare ofilită, care îşi pierde strălucirea în fiecare minut. Plecarea lui a trimis-o în braţele depresiei şi când mă gândesc că e doar un copil, ce naiba? Dar se vede că ţine mult la fratele ei, iar faptul că Augustin nu mai e aici i-a întunecat judecata.

Azi a luat un pumn din calmantele mele, mi-am dat seama doar după ce am găsit-o întinsă pe podeaua din dormitorul ei, cu flaconul gol în mână. Doamne, a încercat să îşi ia viaţa! Ce s-a ajuns de micuţa mea fetiţă? Am încercat să-l sun, să încerc să-l conving să se întoarcă acasă, înainte să fie prea târziu, dar, ca de fiecare dată, m-am trezit cu telefonul închis în nas. Cum să îi mai împac? Cum să îi aduc aproape unul de celălalt, când nu vor nici să îşi vorbească..."

Pot simţi disperarea şi durerea din cuvintele ei, dându-mi seama că despre Emma e vorba aici, mai ales că e menţionat şi Augustin. Nu mi-a spus niciodată că a trecut prin aşa ceva, doar că fratele ei s-a dat la prietenele ei şi, după un scandal monstru, nu şi-au mai vorbit mult timp. Arunc o privire spre ecranul telefonului şi chiar dacă ceasul indică ora douăsprezece şi jumătate noaptea, trebuie să vorbesc cu ea.

Dau plapuma la o parte şi îmi las tălpile să atingă covorul pufos, ridicându-mă în picioare şi păşesc cu grijă, ca nu cumva Mario să sesizeze că nu dorm. Mă gândesc să ies şi să revin înapoi, înainte ca cineva să îşi dea seama că nu sunt aici. Deschid larg dulapul şi scot din acesta o pereche de colanţi negri, groşi, pe care îi trag pe mine, apoi o bluză grosuţă, geaca, bocancii în picioare şi îndes jurnalul mamei sale în ghiozdan. Păşesc cu grijă spre ieşirea din dormitor şi mă opresc în dreptul picioarelor fratelui meu.

— Mario? îl lovesc uşor cu piciorul, dar tot ce primesc de la el e o moţăială, câteva cuvinte bolborosite şi o fâstâceală, ca şi cum mi-ar spune *„du-te şi dă-mi pace să dorm”.*

Bun, nu o să lipsesc mult, nici măcar nu o să sesizeze că am fost plecată. Păşesc cu grijă spre ieşirea din dormitor, dar mă opresc în prag, când aud un zgomot şi îmi închid ochii strâns, rugându-mă în sinea mea ca nu cumva să se fi trezit. Arunc o privire scurtă în spate şi răsuflu uşurată când văd că Mario doarme. *Cât pe aici,* murmur în sinea mea şi ies din dormitor. Arunc o privire în jur şi păşesc cu încredere spre ieşirea principală, cu ochii pe Wild, asigurându-mă că şi el doarme, şi mă strecor afară din apartament. Privesc în stânga şi în dreapta, ajunsă în parcarea complexului de apartamente, simţind un fior rece pe şira spinării. Deodată, îmi simt braţul prins de o mână puternică, fix în momentul în care îmi scot cheile de la maşină.

— Continuă să mergi!

Glasul lui Wild îmi ajunge la urechi şi încerc să îmi dau seama cum a ajuns lângă mine atât de repede, parcă dormea.

— Ce...

— Suntem urmăriți, îmi spune, iar vorbele lui mi le acoperă pe ale mele și încerc să mă întorc cu privirea în spate ca să văd cine e. Sunt aici încă de când am revenit. Urcă repede, îmi spune și îmi dă drumul la braț, îndreptându-se spre partea pasagerului.

Deschid portiera, în același timp cu el, și ne urcăm în scaune. Bag cheia în contact, o învârt, simțindu-mi inima pompând cu putere în coșul pieptului și demarez în trombă de pe loc, dând mai întâi cu spatele, apoi fac o întoarcere demnă de filmele de acțiune și mă îndrept spre apartamentul Emmei.

— Prieteni de-ai tăi? întreb, referindu-mă la cei care erau în parcarea complexului.

— Nici pe departe, îmi răspunde și îl surprind privind când în oglinda retrovizoare, când în cea din lateral. La naiba! înjură și își duce o mână la spate, scoțând de sub geacă o armă.

Pe frunte îmi apare o încruntătură, în timp ce schimb constant vitezele și încerc să depășesc mașinile, rugându-mă în sinea mea ca nu cumva să fac vreun accident. Wild își verifică arma, apoi deschide geamul portierei, încercând să iasă pe jumătate în afara lui, dar revine la loc și înghite în sec. Se aud cu ușurință gloanțele care lovesc caroseria mașinii și încerc, pe cât posibil, să scap de oricine e în urma noastră. Wild încearcă din nou să iasă pe geam, dar îl propulsez înăuntru, în timp ce virez brusc spre stânga și lovesc mașina care încearcă să se bage în fața noastră, pentru a mă obliga să pun frână. Acesta mă privește scurt și încercă din nou, reușind, într-un final, să iasă pe geam, îndreptând arma spre mașina din spatele nostru. Trage și trage, glonț după glonț, nimerind alte mașini, nu cea pe care o fixase, și revine înăuntru. Se așază în scaun și își verifică arma.

— Drace! înjură și arunc o privire fugitivă spre Stephen. S-au dus, face referire la încărcătorul gol al pistolului și scrâșnește din dinți, lovind cu palma bordul mașinii.

— Înainte să îmi faci praf maşina, uită-te sub scaunul tău, îi spun şi ridic tonul, ca să mă fac auzită, captându-i atenţia.

Îşi îndreaptă scurt chipul spre mine, arcuindu-şi întrebător o sprânceană, apoi îşi duce mâna stângă sub scaun şi scoate de sub acesta o geantă neagră. O deschide larg şi clipeşte des, probabil surprins de ceea ce găseşte.

— Ai un întreg arsenal aici, face referire la armele găsite şi scoate un pistol din geantă. Se pare că ţine la siguranţa ta, de ţi-a echipat maşina cu aşa ceva, dă din gură, în timp ce verifică arma, o armează şi iese din nou pe geam.

Gloanţele ricoşează din toate direcţiile şi încerc să ţin maşina cât mai dreaptă, depăşind tot ce îmi iese în cale, însă nimic nu mă pregăteşte pentru ambuteiajul care îmi răsare, de nicăieri, în cale.

— Oh, la naiba! cuvintele mele se aud mai mult ca o şoaptă, în timp ce degetele trag cu putere frâna de mână.

Trag de aceasta – nu prea ştiu ce mi-a venit – cu putere şi simt maşina cum se întoarce brusc, la o sută optzeci de grade, fiind doar la câţiva milimetri de un adevărat dezastru, şi o iau pe contrasens, ca să scap de blestemăţia aceea de maşină. Nu ştiu cine sunt şi ce vor de la noi, dar e clar că nu au de gând să cedeze şi să ne lase în pace.

Continui depăşirile, gonind pe străzile New York-ului cu câţiva kilometri peste limita admisă şi încerc din nou să scap de maşina care, şi în acest moment, se ţine ca un ghimpe de fundul nostru. Inspir şi expir, simţindu-mi inima pompând în gât şi risc, intrând pe o străduţă care duce spre un şantier în lucru. Gonesc ca o nebună printre utilajele ce-mi răsar în cale.

— Ce altceva mai ai pe aici? îmi captează atenţia glasul lui Wild, uitând pentru câteva clipe că e şi el cu mine în maşină.

Scoate, rând pe rând, armele şi muniţia şi dă peste un fel de bombă în miniatură sau habar nu am ce mama dracului mai e şi aia. E pentru prima dată în viaţa mea când văd aşa ceva.

— Ce naiba mai e şi aia? întreb confuză şi trag de volan spre dreapta, ferind maşina de gloanţele care nu încetează să vină în direcţia noastră.

— Nu ştiu, dar vom afla imediat, îmi răspunde, privind recipientul de forma unei sticle mici şi butucănoase, cu un cui înfipt la capăt.

Îşi introduce degetul prin orificiul inelului ataşat de cuiul care pare să ţină la un loc toată nebunia din mâinile lui Stephen, şi trage de acesta, scoţând cuiul afară, dar ţine în continuare apăsată maneta pe care o are în dotare. Iese pe geam şi aruncă obiectul în direcţia maşinii, provocând o explozie de proporţii dezastruoase.

— E clar că ţine la tine dacă ţi-a pus şi o grenadă aici, spune Wild, care pare şocat de data asta, ce să mai zic de mine, efectiv am rămas fără grai.

Pe chip îmi înfloreşte un zâmbet târnp, gândul zburând la nebunul meu şi mă întreb pe unde e acum. Ce face? E bine? Nu îi permit să se rănească sau să moară, sunt singura care poate face asta, întrucât nu scapă de pedeapsa mea. Virez brusc spre dreapta – grenada folosită nu i-a încetinit pe urmăritori – şi simt că pierd controlul volanului, dând cu botul peste un morman de nisip. Maşina se rostogoleşte într-o parte, făcându-mă să mă lovesc cu capul de geamul portierei şi aterizăm pe pământul maroniu şi uscat, cu capul în jos.

— Eşti bine? mă întreabă Stephen, într-un târziu, atingându-mă, şi clatin din cap că da. Trebuie să ieşim înainte să fim înconjuraţi, îmi spune şi iese afară, pe geamul portierei.

Ocoleşte maşina, până ajunge în dreptul meu şi forţează portiera să se deschidă, dar nu vrea. La naiba! Priveşte în jur şi ia în mâini o bară, găsită la întâmplare, şi încearcă să deschidă portiera, reuşind, cu chiu cu vai. Încerc să îmi desfac centura, doar că aceasta nu vrea să se desfacă, iar scârţâitul unor roţi îmi confirmă că urmăritorii sunt din ce

în ce mai aproape de noi. Încerc din nou, trăgând cu putere de centură, dar să fiu al naibii dacă vrea să se slăbească, măcar puţin.

— Nu pot ieşi, urlu către Stephen şi trag în continuare de centură. Nu se desface, îl anunţ, simţindu-se disperarea din vocea mea.

— Lasă-mă pe mine, spune şi începe să taie centura cu un cuţit, pe care habar nu am de unde îl are.

Sincer, nici nu îmi pasă, atâta timp cât mă scoate dracului de aici şi nu mă lasă pradă celor care vor să ne omoare. Cad şi mă lovesc, de îndată ce reuşeşte să mă elibereze, şi mă ajută să ies din maşină. Îmi scutur hainele, îmi iau ghiozdanul în spate şi o luăm la pas alergător afară din blestematul acesta de şantier. Nici nu ştiu când m-a apucat Stephen de mână, doar acum când îmi dă drumul realizez, după minute bune de alergat, la câteva străzi distanţă de locul în care am lăsat maşina, şi pot să jur că nu îmi mai simt picioarele din cauza asta. Îmi proptesc palmele pe genunchi şi mă aplec puţin în faţă ca să îmi trag sufletul.

— Cred că am scăpat de ei, spune şi înghite cu greu, probabil fiindu-i gâtul uscat, la fel ca al meu.

— Cine naiba mai erau şi ăia?

— Nu ştiu, dar erau destul de porniţi să scape de noi, îmi spune şi continuă să respire cu dificultate.

— Vrei să spui... de mine, îl corectez şi îmi ridic privirea spre el.

Mă îndrept de spate şi continui să respir greoi, printre buzele întredeschise şi îl observ pe Stephen făcând un pas, doi, spre locul în care sunt. Îmi dă o şuviţă de păr după ureche şi îmi mângâie gentil obrazul, gest care mă face să mă încrunt şi să mă dau un pas mai în spate.

— Nu ştiu ce încerci să faci, dar ar fi bine să păstrezi distanţa, îi sugerez şi îl ocolesc, pornindu-mă spre apartamentul Emmei şi a lui Andy.

Nu îmi place gestul pe care l-a făcut, căci îmi sugerează că încearcă să facă un pas în direcția greșită, iar eu nu sunt dispusă să fac la fel. Chiar dacă Augustin a făcut prostia pe care a făcut-o, eu nu am de gând să îi trădez iubirea. Îl iubesc prea mult ca să mai văd și pe altcineva în fața ochilor mei.

— Chris, mă ajunge din urmă și mă oprește, prinzându-mă de braț. Eu...

— Ascultă-mă bine, că nu am de gând să mai repet o dată, îl întrerup, vorbindu-i printre dinții încleștați. Ce e între noi e doar un PACT și atât, și asta pentru că l-ai făcut cu mama. Îl iubesc pe Augustin, cu tot cu nebunia din capul lui, și așa va rămâne. Așa că bagă-ți mințile în cap, căci următoare ta mișcare va fi și ultima, îl amenințe pe față și îl observ încuviințând că a înțeles.

Își ridică mâinile în aer și trece pe lângă mine, luând-o înainte. După patruzeci de minute de cutreierat orașul, până în partea de sud a acestuia, ajungem, într-un final, în fața complexului de apartamente unde locuiește Emma cu Andy și cel mic. Mă proptesc în fața interfonului, cât timp Wild dă o tură prin împrejurimi, asigurându-se că nu am fost urmăriți, și formez numărul apartamentului. După un minut se aude un glas ușor răgușit, care îmi dă de înțeles că i-am trezit din somn.

— Deschide, sunt eu, Christina! spun repede și aud cum se deschide ușa.

Îmi așez mâna pe mânerul ușii și trag de aceasta, deschizând-o larg, apoi arunc o privire peste umăr și îi fac semn lui Wild că putem intra. Ajunși în scara blocului, ne îndreptăm spre lift, cu o tensiune ciudată între noi.

— Să fii loial unei singure persoane. Nu am fost niciodată bun la asta, începe Stephen să îmi vorbească, acum că suntem în lift, iar eu îmi pun mâinile în sân.

— Ai putea încerca, nu e ca și cum ar șterge cu inima ta pe jos și ar arunca-o la gunoi, chiar dacă mai face câte

o tâmpenie, îi spun, gândul meu ducându-se la nemernicul de care mi se face tot mai dor şi păşesc afară din lift, când uşile se deschid.

Păşesc apăsat spre uşa care se deschide în capătul holului şi intru ca un taifun, căutând-o pe Emma.

— Aţi făcut concurs de cine se bălăceşte mai mult în praf, de arătaţi atât de groaznic? se amuză Andy pe seama noastră, închizând uşa după noi.

— Unde-i Emma? îl întreb, fără să iau în seamă gluma nesărată pe care a făcut-o şi privesc în toate părţile după ea, cât timp Wild se asigură că nu am fost urmăriţi.

— Ce e cu toată gălăgia asta? apare Emma în peisaj, cu degetele înfipte în păr. Voi ştiţi cât e ceasul?

— Trebuie să vorbim!

— Ia, stai! intervine Andy. Ce mama dracului se întâmplă? Zici că sunteţi speriaţi de bombe, face o remarcă la adresa noastră, mai ales că ne agităm de cinci minute de când am ajuns, când în stânga, când în dreapta, şi cred că ar fi mai convenabil să ne calmăm puţin.

— Cineva a încercat să ne omoare, îl pune Wild în temă pe Andy.

— Să mă omoare, Wild, căci nu cred că ar fi avut ceva cu tine, îl ironizez.

— Oh, Doamne! exclamă Emma şi mă proptesc în faţa ei.

— Trebuie să vorbim, acum!

Emma încuviinţează şi mă trage după ea până în camera lui Sebastian. Închide uşa cu grijă, lăsându-i pe cei doi singuri dincolo. Scot din ghiozdan jurnalul mamei sale. Face ochii mari la vederea acestuia şi înghite în sec, apoi se aşază pe marginea unei canapele mici şi oftează prelung, în timp ce îşi freacă faţa cu palmele.

— Deci ai aflat, remarcă.

— De ce nu mi-ai spus prin ce ai trecut, Emma? o iau puţin la rost. Ai încercat să te omori! Doamne!

— Nu încerca să mă iei la rost pentru ceva ce ai încercat să faci şi tu, mi-o întoarce, lovindu-mă sub centură şi înghit cu dificultate.

Se ridică în picioare, îşi freacă palmele una de alta şi se îndreaptă spre pătuţul în care doarme liniştit fiul ei. Oftează, lăsând aerul să îi iasă printre buzele întredeschise şi se întoarce cu faţa spre mine.

— Din cauza mea a plecat Augustin de acasă, începe să îmi spună. I-am aruncat şi vrute şi nevrute în faţă şi i-am spus că îl reneg ca frate, că a fost un prost iubind-o pe Eva. De fapt, i-am spus lucruri mult mai cumplite, care au declanşat cearta noastră şi după ce a plecat am căzut în depresie. Mama a încercat să facă tot posibilul să mă aducă înapoi pe linia de plutire, fără ca tata sau Augustin să afle de asta. Doar că, într-o zi, am cedat cu totul, văzând că fratele meu nu mai vrea să îmi vorbească, nici măcar să mă vadă, înţelegând că mă urăşte din tot sufletul, aşa că am luat flaconul de medicamente al mamei şi le-am înghiţit pe toate, povesteşte, iar glasul ei frânt e plin de regrete şi durere.

— Emma!

— Nu ţi-am spus nimic din toate astea pentru că deja aveai prea multe pe cap, nu mai aveai nevoie şi de problemele mele. Te-ai fi consumat şi mai mult, iar eu nu îmi doream asta, îmi spune, iar mărturia ei sinceră mă face să realizez că are dreptate în tot ceea ce îmi spune. Voiam să fii puternică doar pentru a fi şi eu puternică, altfel ajungeam din nou de unde am plecat.

M-aş fi consumat, ce-i drept, în perioada aceea. Mi-aş fi făcut griji pentru ea, în fiecare secundă, la fel cum îşi făcea ea pentru mine. O trag într-o îmbrăţişare caldă, care nu durează prea mult. Uşa dormitorului se deschide.

— Trebuie să plecăm, înainte să ne găsească aici, spune Wild şi are dreptate.

Clatin din cap, aprobându-l şi bag jurnalul înapoi în ghiozdan, apoi păşesc spre ieşirea din dormitor, însă mă simt trasă înapoi.

— Christina...

— Ia-l pe Sebastian şi, împreună cu Andy, plecaţi din New York, nu sunteţi în siguranţă aici, îi spun, privind-o în ochi şi îmi simt telefonul vibrând în buzunarul gecii.

Îl scot şi privesc spre numărul care apare pe ecran şi răspund repede, ducându-l la ureche.

— Mario?

— Spune-mi doar că eşti în regulă, mă roagă şi mă încrunt, simţind ceva în glasul său.

— Mario? îi pronunţ numele întrebător.

— Unde eşti?

— La Emma.

— Wild? vrea să ştie. Căci nu l-am mai găsit, când am fost atacaţi de nişte mascaţi, mă pune în temă cu ce s-a întâmplat la apartament.

— Spune-mi că eşti bine.

— O să supravieţuiesc, îmi răspunde, dându-mi de înţeles că e rănit, dar nu foarte grav. Totuşi, dacă nu aveai în plan redecorarea, îţi sugerez să o faci, surâde amar şi scrâşneşte din dinţi din cauza durerii care îi fulgeră simţurile.

— Mey?

— Nu a păţit nimic, refuză doar să adoarmă la loc şi te caută, îmi spune şi îmi las privirea în jos, inspirând o doză mare de aer în piept.

E de înţeles, e speriată. Şi eu aş fi, de fapt sunt, nu pot să neg asta. Mi-e frică, sunt de-a dreptul îngrozită şi aş vrea doar să îmi închid ochii, apoi să îi deschid şi să privesc în jur, realizând că a fost doar un afurisit de coşmar. Măcar dacă ar fi atât de uşor.

— În câteva minute ajung, numai să fac rost de o maşină, îi spun şi închid apelul. Promite-mi că vei fi în siguranţă, privesc acum spre Emma, aşteptând răspunsul ei.

— Promit.

Îi ofer o ultimă îmbrăţişare şi ne reîntoarcem la Andy şi la Wild, care ne aşteaptă în hol. Arunc o ocheadă în direcţia lui Stephen, apoi în direcţia lui Andy şi vorbesc.

— Unde e Augustin? Vreau să știu în care parte a lumii e.

— Chris! se fâstâceşte Andy de pe un picior pe altul, dar nu îmi răspunde.

— Andy, ştiu că ştii. Nu mă ţine pe jar. Spune-mi unde e! îl reped, plimbându-mi limba prin gură, aşteptând răspunsul lui.

Îşi scarpină ceafa, se strâmbă şi spune resemnat.

— Moscova, Rusia! îmi răspunde în cel mai scurt timp şi privesc spre Wild. Ce vrei să faci? vrea să ştie.

— Asigură-te că Emma şi Sebastian sunt în siguranţă, eu mă duc să îmi aduc nemernicul acasă, spun şi păşesc cu încredere spre ieşirea din apartament.

De data asta nu am să mai las pe nimeni să ne calce în picioare sau să ne păteze numele cu sânge. Îmi e frică? Da! Dar nu îmi este frică să o recunosc, pentru că nu mai sunt aceeaşi fată speriată ca şi atunci când am păşit pentru prima dată în casa familiei Ozera.

— Christina?

Emma mă opreşte din a înainta şi mă întorc cu privirea în spate, fix în momentul în care îmi aruncă cheile maşinii sale, prinzându-le în pumn.

— Spune-i, te rog, fratelui meu, că îmi pare sincer rău şi că îl vreau întreg acasă, altfel îl iau la bătaie.

Surâd la ultima ei replică şi încuviinţez din cap că aşa voi face, apoi intru în lift şi aştept ca acesta să ne ducă jos.

— Ai câştigat o mică parte din încrederea mea,Wild, dar asta nu înseamnă că mă încred întru totul în tine. Încă mai poţi claca şi vreau să fiu pregătită dacă o vei face, îi spun şi deblochez maşina, păşind în răcoarea nopţii.

E a doua ninsoare, gândesc şi prind un fulg de nea în palmă. Nu ştiu ce mă aşteaptă atunci când voi ajunge în Rusia, dar, deşi îl vreau înapoi, tot îmi vine să îl strâng de gât. Şi, pe deasupra, vreau să aflu adevărul din spatele

întâmplărilor care ne dau târcoale, ca vulpea la uşa coteţului de găini. Bag cheia în contact şi o învârt, pornind motorul şi demarez în mare viteză, înapoi spre apartament, simţind din nou acelaşi fior rece care îmi traversează şira spinării, ca atunci când m-am îndreptat încoace.

Apăs ambreiajul, schimb viteza, treaptă cu treaptă, şi accelerez, călcând pedala până în podea, ajungând în mai puţin de patruzeci şi cinci de minute la destinaţie. Opresc farurile, mergând lin pe stradă, ca să mă asigur că nu mai e nimeni prin preajmă, şi intru în parcarea complexului. Opresc maşina şi ies, în acelaşi timp cu Stephen. Mai aruncăm un ochi de jur-împrejur, Stephen având arma aţintită în faţă, apoi intrăm în scara blocului.

— Mario? Mey? le rostesc numele în timp ce înaintez prin apartament, analizând şi pagubele.

Urmele gloanţelor sunt peste tot, unele chiar înfipte în pereţi, mobilă, chiar şi în blatul de la bucătărie.

— Christina? aud glasul lui Mey, care mă îndeamnă să o privesc şi îmi sare în braţe, punându-se pe plâns. Unde ai fost? mă ia la rost şi oftez. Mi-a fost frică.

— Ţi-am promis că te voi ţine în siguranţă şi aşa voi face, îi spun repede şi mă îndrept spre dormitor.

O las pe Mey în picioare şi mă duc ţintă spre noptiera de lângă pat, cea de lângă geam. Privesc în stânga, privesc în dreapta, deschid sertarul şi caut şi acolo. Dau plapuma la o parte şi încep să caut ca bezmetica şi aici, dar nu e, zici că s-a evaporat.

— Nu, nu, nu, nu! exclam, ridicând tonul. La naiba! Nu!

— Trandafirel?

Mario apare în dormitor, alarmat de glasul meu.

— Nu mai e! Jurnalul mamei nu mai e!

– Capitolul 13 –

Augustin Ozera
„Interese Comune”

— FBI! Nu mişcă nimeni! se aude o voce puternică urlând, în timp ce încăperea se umple repede cu agenţi, înconjurându-ne.

Privesc în toate direcţiile şi încerc să îmi dau seama cum mama naibii au aflat că suntem aici, apărând de nicăieri. De zici că au stat ore întregi la pândă până acum. Însă vocea care se aude în următoarele secunde îmi pare a dracului de cunoscută şi încerc să îmi aduc aminte de unde. Îmi mijesc ochii în direcţia sursei şi îi măresc şi mai mult, în timp ce în faţa noastră apare un tip cât un munte, cu pielea ciocolatie, cu braţele tatuate, o privire ageră, vestă antiglonţ pe el, şi mă încrunt vizibil, recunoscându-l.

— Kobe?! îi rostesc numele, surprins să îl văd aici, dar mai surprins sunt de faptul că e agent FBI, nu un tip pasionat de maşini şi curse.

Se spune că minciuna are picioare scurte, iar a lui tocmai s-a scurtat şi mai mult. Bănuisem, într-o vreme, că ceva nu e în regulă cu el, dar am dat uitării asta, căci ne-a ajutat de fiecare dată, fără să dea înapoi.

— Augustin, Ash?! ne pronunţă numele, surprins să ne găsească aici. Ce naiba se întâmplă?

Acelaşi lucru vreau să îl ştiu şi eu: ce mama dracului se întâmplă? Dar înainte să mai pot reacţiona, Ash se năpusteşte violent asupra lui Kobe şi începe să îi care pumni în faţă. E nervos din cale afară, se observă asta, deoarece îl crezuse prietenul lui. Chiar i se confesase de câteva ori; au ajuns camarazi, din câte mi-a povestit Ash, iar acum şi-a dat arama pe faţă, încălcând codul prieteniei. Câţiva dintre agenţi, vreo şase la număr, se năpustesc asupra lui Ash şi îl scot pe Kobe din mâinile lui. Îl imobilizează pe Ash la

pământ şi încearcă să îl încătuşeze, dar nu am de gând să permit una ca asta.

Într-un fel, cretinul ăsta de agent FBI şi-a cam meritat-o. Mă îndrept cu paşi repezi spre locul în care e ţinut Ash şi încerc să iau agenţii de pe el. Sfârşesc prin a împărţi pumni în toate direcţiile, dar mă simt brusc luat pe sus şi imobilizat la pământ.

— Nu ai niciun drept să îi arestezi, intervine Dimitri nervos, făcând un pas ameninţător spre Kobe.

— Au atacat un agent...

— Nu ai nicio putere aici, îi taie Dimitri tot avântul. FBI nu are jurisdicţie în Rusia, du-te înapoi în America, dacă vrei să aplici legea, îl expediază fără reţineri. Pe ce pământ trăieşti, idiotule! îi dă peste nas şi îl observ pe Kobe strâmbându-se şi presupun că nu îi place asta. E o diferenţă, iar după felul în care reacţionezi presupun că poliţia de aici nu ştie nimic de venirea voastră sau, mai rău, nici măcar nu v-au dat acordul de care aveţi nevoie. Şi v-aţi gândit să vă impuneţi singuri, turuie Dimitri cuvintele şi arunc o privire scurtă spre Kobe, care îşi pune o mână în şold şi cu cealaltă îşi freacă barba, descumpănit.

Se plimbă nervos, dintr-o parte în alta, parcă gândindu-se la ceva anume şi pufăie exasperat, apoi îşi ridică mâna în aer şi spune scurt:

— Daţi-le drumul!

Imediat ce îmi simt încheieturile eliberate şi reuşesc să mă ridic în picioare, îl aţintesc pe Kobe cu o privire ucigătoare, în timp ce îmi aranjez hainele mai bine pe mine. Ash, în schimb, se năpusteşte din nou asupra lui şi îl pocneşte destul de tare, trântindu-l la pământ. Agenţii sunt din nou în alertă şi îşi îndreaptă armele către noi.

— Lăsaţi armele jos, le ordonă Kobe prompt, ridicându-se în picioare şi îşi şterge dâra de sânge din colţul stâng al gurii. Nu loveşti rău, îi face un compliment. Cred că am meritat-o.

— Ai merita mai multe, dar nu e timp pentru asta. Trebuie să le găsim pe fete, înainte ca Emanuel şi cele două cretine să le facă ceva, spun repede şi îmi trec degetele prin firele de păr, aranjându-le cât de cât.

Sunt al dracului de frustrat, din prea multe motive.

— Ce fete? vrea să ştie Kobe repede.

Oftez. Dimitri îşi aruncă ochii în laptopul Anei, în timp ce Ash respiră greoi şi îşi şterge fruntea cu dosul palmei, apoi îşi întoarce privirea în stânga lui şi spune:

— Sora mea, Leya, şi Faith, iubita lui Mario, sunt ţinute ostatice de către Emanuel, Lorena şi Eva, îi explică Ash, trăgând pe el hainele de care s-a dezbrăcat acum câteva minute. Trebuiau să fie aici, dar oricât de mult le-am căutat, nu am găsit nimic şi presimt că tocmai am fost duşi de nas, iar fetele sunt în cu totul altă parte, spune nervos şi se plimbă dintr-o parte în alta, neastâmpărat.

La dracu de treabă!

— Cu ce vă pot ajuta? ne întreabă brusc Kobe, după cinci minute de tăcere şi mă încrunt.

— Ce te face să crezi că avem nevoie de ajutorul tău? spune Ash indignat, înainte să o pot face eu. Eşti un nenorocit de copoi, ce ai putea tu să îmi oferi ca să îmi aduc sora acasă?

— Multe, îi răspunde scurt Kobe şi îşi scoate telefonul din buzunar.

Îl verifică, apoi îl butonează destul de rapid, scriind un mesaj, ca, în cele din urmă, să îl închidă şi să îl vâre din nou în buzunarul blugilor.

— Cui i-ai trimis mesajul? vreau să ştiu, înainte să ne mai trezim şi cu alte surprize pe cap. Spune odată! tun. Nu mă face să scot informaţiile de la tine cu forţa, Kobe! Că am să o fac şi puţin îmi pasă de cretinii cu care eşti, spun, cât se poate de ferm pe poziţii, şi îmi mijesc ochii spre el.

Kobe oftează, închizându-şi ochii pentru scurt timp, apoi şi-i deschide larg şi spune:

— Am o echipă la un kilometru jumate distanţă, cu tot ce trebuie după noi, aşa că te pot ajuta cu orice ai nevoie, i se adresează lui Ash şi nu mie, apoi aşteaptă.

Îmi vine greu să cred ce spune. Îmi mut privirea spre Ash, apoi spre Dimitri şi Ana şi înapoi pe Kobe, apoi vorbesc:

— De ce eşti, mai exact, aici? îl întreb şi îmi pun mâinile în sân, aşteptând un răspuns plauzibil.

Aruncă pe jos, cu ce naiba se juca de vreo cincisprezece minute, şi îşi ridică capul din asfalt, trecându-şi fugitiv limba printre buze.

— Ieri după-masă am primit un pont în legătură cu Emanuel Del Castillo, îl aduce în discuţie pe nenorocitul acela şi încerc să fac o legătură între ei.

Încă sunt confuz de tot ceea ce se întâmplă în momentul de faţă, iar faptul că e implicat şi dobitocul acela mă duce cu gândul într-o singură direcţie, dar prefer să nu zic nimic pentru moment, nu până nu mi se confirmă bănuielile.

— Ce vrei să spui? Ce pont? intră Dimitri în discuţie.

— Încerc să îl prind pe Emanuel de mai bine de zece ani, dar de fiecare dată când reuşim să ne apropiem de el, dispare fără urmă, începe Kobe să ne explice. Atunci când am aflat că şi voi aveţi de-a face cu el, m-am infiltrat printre voi, câştigându-mi astfel un renume printre cei mai buni piloţi de curse. Însă, în seara în care a murit Danzell, am ştiut că cineva îmi aflase adevărata identitate. A făcut orice a fost nevoie, numai ca să îmi păteze numele, acesta fiind un fel de avertisment, aşa că trebuia să fac ceva.

— De aceea ne-ai ajutat atunci? aduce Ash în discuţie ziua în care uraganul a lovit întreg statul California, anul trecut.

— Da! Trebuia să aflu mai multe, iar voi eraţi singurii dispuşi să îmi oferiţi informaţiile necesare.

— Te-am considerat prietenul meu. Ţi-am spus lucruri pe care nici tatălui meu nu i le-am spus, îşi varsă Ash toată frustrarea acumulată şi după cum îl văd e destul de pornit să îi mai tragă un pumn.

— Ashton, sunt încă prietenul tău, îi spune Kobe, iar Ash doar rânjește amar.

— Nu! Eşti un afurisit de copoi, Kobe, îi aruncă Ash vorbele în faţă şi se abţine cu greu să nu îl lovească din nou. Cum naiba să te mai consider prietenul meu? îl întreabă şi îşi trece degetele prin păr, muşcându-şi buzele cu putere, fiind al naibii de frustrat şi de îngrijorat, în acelaşi timp. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Vreau doar să îmi găsesc sora şi să o duc acasă.

— Lasă-mă să te ajut, Ashton! Măcar atât...

— Nu îmi mai spune Ashton, nu ai niciun drept să îmi mai spui aşa. Du-te dracului! îi urează şi mă postez în faţa lui, înainte să facă vreo prostie şi să îl pocnească din nou pe Kobe.

— Încearcă să te calmezi, îi spun lui Ash şi îmi întorc capul puţin într-o parte.

— Cum dracu' să mă calmez când...?

— Băieţi! o aud pe Ana cum ne strigă, dar nu o bag în seamă, cum nu o bagă nimeni de altfel.

Nu acum când ăştia doi mai au puţin şi îşi scot ochii cu totul. Încerc să îl ţin pe Ash într-un loc, mai ales că e destul de pornit şi, pe de altă parte, nici Kobe nu are de gând să înceteze.

Atmosfera a devenit deja de-a dreptul sufocantă.

— Băieţi! urlă Ana la noi şi ne întoarcem privirile spre ea.

Dimitri ajunge în dreptul ei şi aruncă o privire în laptop, iar după felul în care i se încreţeşte fruntea, nu-i a bună. Ceva îmi spune că suntem într-un mare rahat.

— Trebuie să plecăm, ne spune Dimitri deodată. Acum!

Dar nu apucăm să facem nici măcar o mişcare, căci de jur-împrejur încep să se audă foşnete, crengi rupte, dar şi puncte roşii care ne vizează pe noi. Am dat de dracu`! Asta e cât se poate de clar.

— Руки вверх[1], ni se cere în rusă să ne ridicăm mâinile în aer şi privesc în toate părţile pentru a găsi o portiţă de scăpare, dar se pare că azi lucrurile nu merg cum trebuie.

Facem cu toţii cum ni se cere. Suntem încătuşaţi, rând pe rând, şi urcaţi într-o dubă. Aceasta se pune în mişcare şi tot ce îmi trece prin cap e: cum naiba le mai găsim acum pe fete?

— Am să vă scot din asta, vorbeşte Kobe, după câteva minute de tăcere.

— Scuteşte-mă! pufneşte Ash din locul său. Cum o să faci asta, din moment ce eşti şi tu încătuşat?

— Să nu te fută pe tine grija asta, mă descurc eu, îi răspunde Kobe la fel de dur.

Se lasă amândoi moale în locurile lor, în timp ce duba e încă în mişcare şi, după jumătate de oră de mers, încetineşte, mai merge câţiva metri şi se opreşte de tot. Presupun că am ajuns. Uşile se deschid larg, lumina puternică de afară intrându-ne în ochi şi îi mijesc, ca să pot vedea la câţiva metri în faţă. Coborâm din dubă, de îndată ce ni se face semn, apoi suntem duşi în clădire, înregistraţi, amprentaţi şi, pe deasupra, toate lucrurile ne sunt confiscate. Apoi suntem aruncaţi în câte o cameră de interogatoriu. Cătuşele mi se desfac de la încheieturi şi sunt lăsat singur. Încep să mă preumblu, dintr-o parte în alta a camerei, şi încerc să îmi dau seama de cât timp sunt aici, căci sigur au trecut vreo două ore de când ne-au adus. Uşa se deschide larg şi pe ea intră un tip, care nu pare să aibă mai mult de treizeci şi doi, treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat într-un costum bleumarin închis, cu o cămaşă albă. Are o barbă stufoasă şi o pălărie ca de cowboy în cap. Se opreşte în faţa mesei şi trânteşte un dosar pe suprafaţa acesteia. Ridică din sprâncene şi îmi face semn să iau loc.

E ceva în privirea lui.

1 Руки вверх – versiunea în limba rusă pentru „mâinile sus”

— Stau bine şi în picioare, îi spun, încrucişându-mi mâinile la piept şi aştept să îşi dea drumul la gură.

Dar în loc de asta, doar deschide dosarul, îşi aruncă ochii în acesta, mormăind, apoi întoarce pagina, mormăie din nou şi, într-un final, îl închide la loc. Nu prea găsesc o logică în ceea ce a făcut, dar încă stau liniştit şi aştept ca idiotul să spună ceva. Vreau să ştiu unde sunt restul şi ce mama dracului face Kobe de nu ne-a scos încă de aici, aşa cum a promis că va face. Încep să îmi pierd răbdarea, iar eu nu îmi pierd răbdarea atât de uşor.

— Aceasta e maşina voastră? întreabă şi scoate din dosar o poză, pe care o aşază pe masă, apoi o împinge cu degetele spre mine şi îşi ridică ochii din foi.

Clipesc şi iau poza între degete. Îmi îndrept ochii spre ea şi recunosc repede gangul în care am ascuns maşina pe care Eva ne-a dat-o. Însă acum pare destul de prăjită, după cum observ, şi nu înţeleg cum s-a întâmplat asta. Îmi trec fugitiv limba printre buze şi, fără să mă gândesc de două ori, i-o arunc în faţă şi spun scurt:

— Nu!

Acesta rânjeşte ironic şi ia poza între degete, ridicându-se în picioare.

— Interesant, acelaşi lucru au spus şi restu', mă informează şi am sentimentul că eu am rămas la urmă, dintre toţi.

De ce? Ce naiba urmăreşte? Căci e clar ca bună ziua că nu va scoate absolut nimic de la mine. Încă îl privesc cu coada ochiului cum îmi dă târcoale şi se opreşte brusc în spatele meu.

— Din câte îmi aduc eu aminte, e maşina pe care v-a dat-o Eva, îi pronunţă numele scorpiei şi mă întorc fulgerător cu privirea spre tipul care se presupune că e un agent al serviciilor secrete ruseşti sau aşa ar trebui să fie.

— Ce ai spus? îl întreb şi îl prind de gulerul hainei, trântindu-l brutal de unul dintre pereţii încăperii, apoi îl aţintesc cu privirea. Cine eşti tu?

Acesta izbucneşte într-un râs isteric care mă face să mă dau un pas înapoi şi nu îi înţeleg deloc reacţiile. Nu e normal ca un agent să se comporte în halul acesta, doar dacă...? Mă încrunt vizibil şi un sentiment mă învăluie.

— Emanuel! rostesc primul nume care îmi vine pe buze şi scrâşnesc puternic din dinţi.

Împins de furia care îmi curge prin vene, dau să îl lovesc pe nemernic, pentru că o merită înzecit, pentru toate lucrurile înfăptuite, dar mă atenţionează să nu fac asta.

— Nţ! Nţ! Un pas greşit şi fetele mor, îmi spune cu o plăcere morbidă în voce şi încerc să găsesc motivul pentru care el e aici.

Îmi simt unghiile săpând adânc în carnea din palme.

— Dă-le drumul, Emanuel! Ele nu au nicio vină, vorbesc pe un ton grav, ca să mă impun în faţa idiotului. Pe noi ne vrei, suntem toţi laolaltă. Ne poţi face oricând felul, îi spun şi îmi aşez palmele pe suprafaţa mesei, aruncându-i o privire ucigătoare.

Râneşte dezinteresat.

— Şi să termin cu joaca? mă întreabă amuzat. Abia am început, rosteşte mândru şi înghit în sec, simţindu-mi gâtul uscat.

— Unde sunt ceilalţi? Ash, Dimitri, Ana... Spune, netrebnicule! îmi trântesc palmele pe blatul mesei.

Nu i-am mai văzut de câteva ore şi nu ştiu nimic de ei. Sper doar să fie teferi, iar scursura asta să nu le fi făcut ceva. Cine ştie câte surse şi oameni plătiţi din bani murdari are.

— De ce ţi-aş spune? rânjeşte ironic.

— Emanuel! tun. De le-ai făcut ceva, îţi promit că am să te vânez până la ultima suflare. Te-ai legat prea mult de familia şi prietenii mei.

— Totuşi, mă întreb..., zice brusc, fără să ia în considerare ameninţarea mea. Ce mai face trandafirul tău sălbatic?

O aduce pe micuţa mea în discuţie şi până aici mi-a fost. Scrâşnesc puternic din dinţi, încât mi-e frică că se vor

distruge şi mă năpustesc asupra lui Emanuel. Dar uşa se deschide larg şi pe aceasta intră câţiva agenţi ai serviciilor speciale ruseşti şi mă iau pe sus, de zici că ar fi intuit că asta se va întâmpla. De îndată, Emanuel îşi deschide gura şi le vorbeşte în rusă, spunându-le că sunt nebun şi vreau să îl omor. Aici are dreptate: sunt nebun şi nu mă las până nu îl văd la doi metri sub pământ.

— Te omor, cretinule! De te atingi de ea, te omor! urlu furios şi încerc să mă eliberez din mâinile celor care încearcă să mă ţină într-un loc.

Emanuel doar rânjeşte ca un maniac, fără să îmi mai adreseze vreun cuvânt, şi se face nevăzut într-o clipită. Reuşesc să mă eliberez şi îmi pun mâinile în cap, în timp ce idioţii ăştia de agenţi îmi fac semn să ies din camera de interogatoriu şi să îi urmez, habar nu am unde. Fac cum mi se cere, întrucât nu prea am ce face; ei sunt prea mulţi şi înarmaţi, eu nu am nimic, doar mâinile goale. Nu ştiu sigur unde mă duc, dar trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ceilalţi. Cotim spre dreapta şi după douăzeci de paşi cotim iar la dreapta, ajungând, în final, la celulele prevăzute cu gratii.

— Augustin!

Îmi îndrept privirea în faţă şi mă bucur să îi găsesc pe toţi aici, mai puţin pe Kobe. Uşa celulei se deschide şi sunt împins înăuntru, apoi se închide în urma mea, cheia învârtindu-se de două ori în broască, şi odată ce rămânem singuri oftez.

— Emanuel a fost aici, îi pun la curent cu ultimele evenimente. Nu ştiu cum a reuşit să se infiltreze, dar cert e că nu are de gând să renunţe la jocul lui stupid.

Sunt frustrat, mai ales că a adus-o şi pe Christina în discuţie, şi acum realizez cât de mult îi duc lipsa.

Ultima noastră conversaţie a fost cearta aprigă pe care am avut-o, depărtându-ne unul faţă de altul, chiar dacă un sfert de vină a avut şi otrava care ne scotea temerile la suprafaţă,

ne făcea să ne imaginăm tot felul de lucruri neadevărate. Ce-i drept, am şi eu o mare vină în asta. Pretind că am încredere în ea, că o înţeleg, dar am sfârşit prin a-i arunca cuvinte grele în faţă, prin a o face proastă, când întotdeauna mi-a dovedit că e independentă, că se poate descurca în situaţii de criză. Îmi frec faţa cu palmele şi îmi strâng buzele într-o linie dură.

— Leya, Faith?

Ash mă scoate dintre gânduri şi oftez scurt.

— Din câte mi-a dat de înţeles sunt bine, dar nu ştiu pentru cât timp. Am încercat să îl fac să le dea drumul, dar dobitocul nu vrea, plus de asta, a adus-o şi pe Christina în discuţie, le spun şi mă aşez descumpănit pe banca din încăpere, iar gândul îmi fuge încă o dată la ea.

Aş vrea să îi pot privi chipul, dar nemernicii ne-au confiscat lucrurile. Aş vrea să îi spun atât de multe, dar nici nu ştiu cum aş putea îndrepta situaţia dintre noi. Îmi trec degetele printre firele de păr şi mi le opresc în dreptul cefei, privind pierdut într-un punct fix.

— Te-ai gândit vreodată, măcar aşa puţin, că ceea ce tu ai păţit cu Eva, faci, fără să fii conştient de asta, cu Christina? mă întreabă Ash, aşezându-se lângă mine şi îmi îndrept privirea spre el.

Întrebarea lui e destul de bună şi foarte plauzibilă. Oare de ce nu m-am gândit şi eu la asta? Poate că am fost mult prea absorbit de faptul că cineva chiar ţine la mine, încât am ajuns să îmi doresc să o schimb după bunul meu plac. Prostănac mai sunt. Nici nu am realizat cât de mult greşesc. Zâmbesc amar, dar parcă nu e zâmbetul meu.

— Singura diferenţă e că tu nu te-ai aruncat în braţele altei femei, indiferent de situaţie, cum a procedat Eva.

Clatin din cap şi îl aprob. Are dreptate. Cred că acest lucru mă diferenţiază de Eva şi de acţiunile ei prosteşti, în rest ar trebui să mă dau cu capul de pereţi şi să realizez

şi mai mult că am făcut o mare prostie, procedând greşit. Dacă vreau să o recapăt, va trebui să am încredere în ea, pe deplin.

— Nu o să mă ierte prea uşor.

— Dar asta nu înseamnă că nu poţi proceda aşa cum e corect. Să încerci să vezi dincolo de dezastrul pe care Eva l-a clădit în tine. Să vezi că ea nu eşti tu, iar tu nu eşti Eva. Arată-i Christinei NU ceea ce se aşteaptă să vadă de la tine, ci ceea ce are nevoie să vadă în tine.

Conversaţia scurtă pe care am avut-o cu Ash m-a făcut să îmi deschid ochii şi să îmi dau seama de foarte multe lucruri. Am neglijat atât de multe aspecte, mai ales în privinţa micuţei mele, încât sunt dispus să îndur orice doar ca să o pot recâştiga pe Christina. Inspir şi îmi proptesc capul de peretele celulei şi aţintesc tavanul uşor cojit, adâncindu-mă şi mai mult în amintirile care mă învăluie, în care personajul principal e chiar micuţa mea. Dar nu pentru mult timp. Paşii apăsaţi care se aud, dar şi persoanele care se ivesc, ne fac atenţi şi îl recunosc pe Kobe ca fiind unul dintre ei. E destul de bătut, constat după buza spartă, ochiul stâng cam vânăt, iar hainele nu mai par la locul lor. Însă privirea încruntată, postura dreaptă şi pumnii încleştaţi pe lângă corp mă fac să mă gândesc că aici ne vom găsi sfârşitul.

— Începeam să cred că ne-ai tras clapa, i-o trânteşte Ash, privindu-l dojenitor şi se aşază pe bancă lângă mine.

Kobe doar îşi drege glasul şi nu spune nimic, în timp ce îşi scarpină ceafa. Ceva nu pare în regulă. Uşa celulei se deschide şi este împins înăuntru, apoi e închisă la loc şi imediat ce rămânem singuri Ash încearcă să îi mai spună ceva, dar Kobe îi face semn să tacă naibii şi îşi întoarce capul uşor într-o parte, rămânând aşa pentru cel puţin două minute. Îşi trece fugitiv limba printre buze şi după ce îşi dă seama că nu se mai aude nicio mişcare în apropierea noastră spune, scoţând din mâneca bluzei un telefon.

— Nu cred că vom ieşi atât de uşor de aici, ne anunţă şi ia un loc pe bancă. Din câte am reuşit să aflu, cineva ne vrea cu disperare închişi, iar închisorile de aici sunt ca şi nişte lagărele. E greu de evadat, iar condiţiile sunt inumane.

— Emanuel s-a dat drept agent şi a intrat în camera de interogatoriu unde era ţinut Augustin, spune Ash repede, iar Kobe doar clatină din cap.

— Înseamnă că nemernicul are oameni plătiţi aici, afirmă Kobe, confirmând bănuielile care ne frământă de câteva minute bune. Trebuie să îmi anunţ echipa să fie pregătită pentru orice. Mâine, la ora opt fix dimineaţa, suntem deportaţi şi trimişi înapoi cu primul avion, aşa au spus, însă am sentimentul că asta nu se va întâmpla. Sigur ne-au pregătit altceva, spune şi îşi aruncă ochii prin împrejurimi, în timp ce tastează repede mesajul în cod morse, împreună cu locaţia noastră şi alte instrucţiuni.

Mă ridic în picioare şi încep să mă plimb prin celulă. Trebuie să găsim o portiţă de scăpare din rahatul ăsta, altfel nu ajungem niciunde. Plus de asta, trebuie să o împac cumva pe Christina, nu vreau să o pierd pentru totdeauna.

Drace!

— Îţi mai trebuie telefonul? intervine Ana şi se postează în faţa lui Kobe.

Acesta dă din cap că nu şi îi înmânează telefonul. Ana începe şi tastează cu repeziciune ceva, apoi închide telefonul de tot şi începe să îl dezmembreze până la ultima piesă. Le înşiră pe banca din încăpere şi începe să ne analizeze pe fiecare în parte, destul de amănunţit. Nu prea ştiu pentru ce o face, dar după ce şi-a procurat ceea ce a avut nevoie, cât de cât, a început a asambleze totul într-o manieră încât de abia ţinem pasul cu ea. Priveşte încă o dată spre micul dispozitiv din mâinile sale şi din doi-trei paşi ajunge în dreptul uşii. Se lasă pe genunchi în jos şi începe să... habar nu am ce face. Îmi mijesc ochii în direcţia ei şi deodată se aude un clic. Se ridică în picioare, îşi aşază mâna pe uşa celulei şi pentru o

secundă uităm cu toţii cum să mai respirăm. Împinge uşa cu grijă, iar aceasta se deschide treptat şi ne uităm cu toţii, ca proştii, cum a reuşit să facă asta, iar nouă nici nu ne-a trecut prin cap.

— Veniţi? ne întreabă, dar niciunul dintre noi nu reacţionăm de zici că am împietrit. Doar nu credeaţi că am să rămân aici ca idioata să aştept, ce? Nemurirea sufletului? ne cam ia peste picior, aţintindu-ne pe toţi cu o privire plină de ironie, cu sprânceana arcuită.

Îşi dă ochii peste cap şi iese pe uşa celulei, fără să mai spună ceva. Ieşim cu toţii, ferindu-ne cât putem de bine de camerele de luat vederi, mergând mai departe doar atunci când acestea se întorc în direcţia opusă nouă şi ne îndreptăm spre ieşire. Ne oprim în dreptul uşii de la intrare şi totul, până în acest punct, pare mult prea simplu, ca şi cum întreaga clădire e goală şi doar noi proştii am mai rămas în ea.

— Ceva nu e în regulă, spune deodată Kobe şi se întoarce de unde a venit.

Se opreşte în faţa unei uşi şi îşi aşază mâna pe clanţă. Cu o mişcare lentă, o apasă în jos şi deschide uşa larg, fiind în alertă. Dă buzna înăuntru, găsind camera goală, într-un fel.

— Ce naiba?!

Arunc o privire înăuntru, peste umărul lui, şi rămân împietrit de ceea ce văd. Trei agenţi morţi, dintre cei care ne-au adus aici, lucruri răsturnate, altele sparte. Cercetez şi celelalte camere. Găsesc şi aici lucruri răsturnate şi sparte şi alţi agenţi morţi, doar că aceştia sunt cei cu care era Kobe. Trec repede la următoarea cameră. Şi aici e la fel, de zici că au vrut să scape de martori.

— Şi aici e la fel, îi anunţ şi ne întâlnim cu toţii la mijlocul holului.

— Ash, tu caută-ne lucrurile confiscate şi întoarce-te aici, împarte Kobe ordine în stânga şi în dreapta. Ana, vezi dacă găseşti...

— Cine naiba te-a pus pe tine şef? răbufneşte Ash.

Mă aşteptam la aşa ceva din partea lui, dar nu e momentul potrivit şi nici locul potrivit pentru istericalele sale. Mă bag între el şi Kobe, înainte ca lucrurile să ia o turnură tâmpită, şi îl trag pe Ash într-o parte.

— Vrei să termini? îl iau tare şi îl împung cu privirea. Nu ajungem niciunde dacă pe tine te iau drăcoveniile pe dinainte. Calmează-te, omule!

Ash îşi strânge buzele într-o linie dură, aranjându-şi geaca mai bine pe el, în timp ce privirea lui ucigătoare e aţintită spre Kobe, apoi mă ocoleşte şi o ia înainte. Îmi vine să îmi dau ochii peste cap când îl văd cât de copil poate fi în momentul de faţă şi o iau din loc, ajungându-l din urmă.

— Dacă continui să te comporţi ca un copil căruia i-a fost luată jucăria de sub nas, nu vom reuşi să ieşim naibii de aici şi să le găsim pe fete, îl critic pentru comportamentul pe care l-a avut.

— Bine, „*mami*”! mă ironizează. O să încerc să fiu cuminte, spune şi aproape îşi dă ochii peste cap, apoi dă buzna în prima camera care ne iese în cale, fără să mai ia în calcul posibilitatea ca cineva să fie înăuntru şi să ne facă felul. Dar de mă scoate din minţi, îl pocnesc! completează hotărât şi răsuflu uşurat când văd încăperea goală.

Deschidem dulapurile, cotrobăim prin sertare şi nimic. Lucrurile noastre nu sunt aici, asta dacă mai sunt şi nu ne-au lăsat fără ele. Ieşim din încăpere, cu gândul în toate direcţiile, dar intrăm repede înapoi, de îndată ce sunetul unei arme se aude în direcţia noastră. Se pare că nu suntem singuri, totuşi. Fir-ar! Cum naiba ieşim de aici? Nu avem arme şi am putea să ne folosim numai de masa şi scaunele din încăpere. Oftez scurt şi iau un scaun în mâini. Privesc spre Ash, îmi înclin capul într-o parte şi ridic pasiv din umeri. Ia şi el un scaun şi ne poziţionăm de o parte şi de alta a uşii, pregătiţi să dăm oricui în cap. Stingem şi lumina şi aşteptăm. Ne facem semne din priviri, imediat ce uşa se

deschide larg, persoana în cauză intrând în încăpere. Ash îl loveşte puternic cu scaunul în spate, iar eu îl lovesc cu al meu în cap. Un foc de armă se descarcă şi omul se prăbuşeşte la podea. Arunc scaunul cât colo şi mă reped spre arma care zace la un pas de trupul inert. O verific repede, trag piedica şi sper ca cele cinci gloanţe să ne ajungă până găsim ceea ce căutăm. Suflu scurt pe buze, bag pistolul la spate, sub geacă, şi ieşim amândoi din încăpere. Înaintăm pe hol. Verificăm restul camerelor, dar tot nimic.

— Drace! înjură Ash şi loveşte dulapul de jos cu piciorul, ieşit din minţi. Unde dracu' le-au aruncat?

Îmi trec degetele printre firele de păr, un tic devenit deja enervant şi încerc să îmi aduc aminte unde ne-au dus îndată ce am intrat în clădire. Dar până acum niciuna dintre camere nu seamănă cu încăperea în care am stat înainte de interogatoriu.

— Vino! îi spun scurt şi ies pe uşă.

Cotesc spre stânga, apoi spre dreapta, apoi iar stânga şi mă opresc preţ de câteva secunde, scanând împrejurimile, apoi dau buzna în camera din dreapta mea. Arunc lucrurile în stânga şi în dreapta şi încep să trag sertarele, rând pe rând, până găsesc ceea ce caut. Arunc lucrurile repede într-o pungă găsită pe blat şi încep să caut şi în alte sertare, găsind muniţie şi încă vreo două arme.

Una i-o arunc lui Ash, iar cealaltă o bag în spate, între betelia blugilor şi piele, lângă cealaltă armă, şi ne îndreptăm înapoi de unde am venit.

— Le-am găsit, spun îndată ce ajungem şi arunc punga la picioarele celorlalţi.

Arunc o privire spre ceea ce se întâmplă la intrare şi o zăresc pe Ana care încearcă să deschidă uşa, pentru a putea ieşi din încurcătura în care am fost băgaţi.

— Drace! o aud înjurând şi aruncă cât colo ceea ce avusese în mână şi se lipeşte de perete, aşezându-se pe jos. Nu ştiu cu ce mama mă-sii au închis uşa, dar nu o pot clinti din loc.

— Trebuie să fie o cale să ieşim de aici, spune Dimitri, în timp ce caută un mod prin care să ajungă afară.

Deschide uşa din dreapta lui şi intră în cameră, verificând apoi toate colţurile acesteia. Geamurile sunt prevăzute cu gratii şi singura noastră şansă de a ieşi de aici e prin gura de aerisire. Scoatem grilajul, aruncăm o scurtă privire înăuntru şi Dimitri se pregăteşte să intre în spaţiul strâmt. Clatină din cap în direcţia mea, inspiră adânc şi intră. Aştept, până nu îl mai văd şi mă reîntorc la ceilalţi, scoţându-mi telefonul din buzunar. Îl apelez, ca să ne pună la curent cu locul în care e şi să ne anunţe când ajunge în faţa uşii.

— *Futu-i!* îl aud înjurând şi suflă, strâmbându-se – îmi dau seama după sunetele de dezgust pe care le scoate – apoi înaintează. *Cred că am ajuns*, i se aude glasul după câteva minute de tăcere.

Se aud foşnete, lovituri cu piciorul şi pe urmă ceva căzând şi lovindu-se de asfalt. Îi aud respiraţia greoaie, zgomotele pe care le scoate pe gură şi felul în care iese cu totul din gura de aerisire şi ajunge cu picioarele pe asfalt.

— *Spune-i Anei să înceteze orice face la uşă,* spune Dimitri, iar panica din vocea lui îmi dă de înţeles că e groasă treaba, apoi se face brusc linişte.

Îl aud cum trebăluieşte ceva şi înjură din când în când. Loveşte cu piciorul în ceva şi suflă sacadat.

— *Drace!* înjură brusc. *Aveţi doar cinci minute să ieşiţi dracului din clădire, înainte să explodeze,* mă anunţă după alte câteva minute în care nu a mai zis nimic.

— Stai, ce? E o bombă în faţa uşii şi tu doar acum ne spui?

Mă privesc cu toţii îngroziţi, iar Ana se opreşte ca arsă din ceea ce făcea şi se ridică de acolo. Se îndepărtează de uşă şi vine în dreptul nostru.

— *Am crezut că o pot dezamorsa, omule!*

Las telefonul pe difuzor ca să audă şi ceilalţi şi pot să jur că tocmai şi-a pus mâinile în cap.

— *Dar se pare că e cu două tăişuri. Dacă încerc să o dezamorsez pe partea asta se declanşează pe partea cealaltă,* îmi explică şi am impresia că toată clădirea e înconjurată de explozibil.

Se pare că Emanuel s-a gândit la toate, iar moartea noastră a fost dintotdeauna primul lucru pe lista lui. Încep să cred cu tărie că am fost duşi de nas ca proştii şi am căzut în fiecare capcană pe care ne-au întins-o, încă de la bun început. De ce mama mă-sii nu am anticipat toate astea, înainte să mă arunc cu capul în ceva din care nici nu ştiu sigur dacă voi mai ieşi viu? Scrâşnesc din dinţi şi trag aer în piept, apoi îl las să iasă afară şi încerc să găsesc un mod de a ieşi naibii de aici.

— Ce putem face? mă scoate Ana dintre gânduri, vorbindu-i lui Dimitri.

— *Dacă o luaţi spre aripa de vest a clădirii, veţi da de o toaletă. Am văzut un geam deschis acolo,* ne spune, pe unde am putea scăpa şi ne privim cu toţii scurt, apoi ne îndreptăm în paşi alergători spre singura ieşire de aici.

Dăm buzna înăuntru. La cum arată geamul, încape doar Ana pe el, iar noi va trebui să găsim un alt mod de a ieşi. Ne privim scurt. Îmi împreunez degetele cu ale lui Kobe, în aşa fel încât să o putem ajuta pe Ana să ajungă la geam, în timp ce Ash e în spatele ei.

Aceasta suflă puternic printre buze, priveşte spre geam, dar când să îşi aşeze piciorul în palmele noastre, se întoarce în spate şi îşi zdrobeşte buzele de ale lui Ash, sărutându-l şi luându-l total prin surprindere, la fel şi pe noi. Se prea poate ca între ei să se fi aprins câteva scântei, căci mai tot timpul au făcut schimb de priviri intense, flirtând unul cu altul.

— Încearcă să nu mori, îi spune Ana lui Ash, iar acesta clatină din cap hipnotizat.

Ana îşi aşază talpa bocancului în palmele noastre şi o ridicăm în sus, ca să ajungă la geam. Reuşeşte să se agaţe

de acesta şi îşi trece un picior peste geam, apoi celălalt şi o auzim aterizând cu picioarele pe asfalt.

— *Şi restu'?* îl aud pe Dimitri întrebând.

— Spaţiul e prea mic, nu avem cum să ieşim pe geam, îi răspunde Kobe prompt. Va trebui să găsim o altă cale prin care să ieşim din clădirea asta blestemată, spune şi îşi aşază o mână în şold, iar pe cealaltă o aşază la ceafă, apoi oftează descumpănit.

— *Noi continuăm să găsim o cale să vă scoatem de acolo*, ne anunţă Dimitri. *Mai aveţi aproximativ trei minute la dispoziţie, înainte ca totul să explodeze,* ne informează.

— Dacă găsiţi ceva, sunaţi-ne! îi spun şi îmi verific bateria telefonului.

Mai am vreo cincisprezece la sută din aceasta. Îi fac semn lui Kobe că ar trebui să o luăm din loc şi facem întocmai.

— Haide, Romeo! îl bat pe Ash pe umăr şi îl scot din hipnoza în care a căzut.

— A dracului e fata asta, mustăceşte şi zâmbesc, pentru că i s-au cam aprins călcâiele după tipa asta, Cernovschi.

În fond, e de zeci de ori mai bună pentru el, decât Eva. Femeia aceea are o poliţă de plătit şi încă una cu greutate. Ne învârtim ca bezmeticii, de mai bine de două minute, prin toată clădirea şi nu am găsit nicio cale de scăpare, aşa că revenim de unde am plecat, la uşa principală. Îmi aduc repede aminte de gura de aerisire prin care a ieşit Dimitri şi intru în camera din dreapta, oprindu-mă în dreptul acesteia. O scanez repede cu privirea şi îmi scot apoi capul pe uşă.

— Cred că am găsit o cale de scăpare.

Intru în cameră şi mă postez în dreptul gurii de aerisire. Îmi frec palmele una de alta ca să le încălzesc, pentru că frigul începe să îşi facă simţită prezenţa şi simt în aer mirosul de zăpadă. *Sigur ninge.* Intru, fără să mai stau pe gânduri, în spaţiul mic, iar ceilalţi doi mă urmează îndeaproape şi ne târâm, la propriu, pe burtă, încercând să ajungem la ieşire,

înainte ca totul să explodeze în jurul nostru. Deodată, se aude prima bubuitură, apoi a doua, apoi a treia şi tot aşa, o explozie în lanţ. Urmează alta şi ştiu că mai sunt doar câteva milisecunde până să ajungă la noi. Ne grăbim şi ies pe partea cealaltă, ajungând cu picioarele pe asfalt. Îl ajut pe Ash să iasă, apoi îl ajutăm pe Kobe, însă explozia ia şi mai mult amploare, aruncându-ne la câţiva metri în faţă, rănindu-ne destul de grav. Braţul stâng îmi este în flăcări, în timp ce pe faţă am câteva zgârieturi, iar corpul mă doare de zici că m-am aşezat pe cuie ascuţite şi acum îmi intră prin piele, până la oase. Mă rostogolesc într-o parte şi îmi bag braţul adânc în zăpadă, stingând flacăra care aproape îmi prăjea pielea. Icnetul de durere al lui Ash ajunge până la urechile mele şi după cum îi sângerează rana de la picior, pare destul de adâncă, plus de asta mai are şi o bară de fier înfiptă în picior, care iese pe partea cealaltă. Kobe îşi scoate cureaua de la pantaloni şi o pune în jurul piciorului lui Ash. Trece capătul prin cataramă şi strânge cureaua cu putere deasupra rănii sângerânde, până când urletul de durere al lui Ash se aude din nou, perturbând liniştea morbidă din jurul nostru.

— Ai de gând să mă nenoroceşti cu totul? se plânge, vorbind printre dinţii încleştaţi.

— Vrei să încetezi să te mai smiorcăi ca un copil? ripostează Kobe. Încerc să te ajut, boule, nu să te omor!

Tensiunea dintre ei se poate tăia cu cuţitul, atât de mare e.

— Da, da! îl ironizează Ash.

— Ar trebui să plecăm, intervine Dimitri, privind în toate direcţiile. Cât de curând, locul o să fie împânzit de poliţie. Nu cred că vreţi să rămânem aici şi să dăm explicaţii, spune, în timp ce îşi trece o mână de-a lui Ash pe după gât şi cu cealaltă îi înconjură trupul, făcându-i semne lui Kobe să îl ajute. Nici să nu te aud, îi taie tot avântul lui Ash, înainte ca acesta să spună ceva.

Ash doar bolboroseşte în barbă şi se sprijină de Kobe, şchiopătând. Strâng din dinţi din cauza durerii care începe să îmi fulgere mâna stângă şi presupun că flăcările mi-au ars pielea. Încerc să îmi mişc mâna, ca să îmi dau seama cât de afectată poate fi şi mă abţin cu greu să nu urlu, ca lupii la lună, din cauza durerii care aproape mă face să mă prăbuşesc în zăpadă.

E ca şi cum pielea mi s-ar desprinde cu totul de pe carne. Inspir adânc o cantitate considerabilă de aer, doar ca să îmi înfrânez impulsul de a voma ceea ce n-am mâncat toată ziua şi inspir şi expir, când pe nas, când pe gură. Îmi închid ochii, pentru o perioadă scurtă, şi ar trebui să îmi trag câţiva pumni, căci mai mult ca sigur, o merit din plin. Arsura asta e pedeapsa pentru modul în care m-am comportat ultima dată cu Christina, pentru felul în care i-am vorbit, aruncându-i cuvinte grele în faţă. Mă urăsc pentru ce am făcut, pentru ce m-a făcut scorpia aceea să fac. Am înfipt pumnalul care îi era destinat scorpiei aceleia, în inima îngerului meu şi acum plătesc pentru asta.

Fir-ar! Mă stabilizez cu greu pe picioare, ajutat mai mult de Ana, şi plecăm naibii de aici, înainte să ne mai trezim cu altcineva pe cap. După aproape patru kilometri de mers înspre nord, acompaniaţi de văicărelile lui Ash, care nu au încetat să îi iasă pe gură, şi multiplele opriri, pentru a ne odihni şi a cerceta împrejurimile, ajungem la ascunzătoarea pe care Kobe o are şi de care ne-a spus ieri. Însă numai ceea ce trebuie nu găsim. Locul e plin de cadavre carbonizate, ceea ce ne duce cu gândul la o singură persoană: Emanuel. Sunt sigur că a aflat de acest loc de la ceilalţi agenţi care au fost împreună cu Kobe, cărora le-a făcut repede felul.

— Futu-i!

Kobe îşi prinde părul din cap în pumni, înjurând.

— Cum mama mă-sii...?

— Ar trebui să plecăm şi de aici, nu e deloc sigur, spun, ţinându-mi în frâu durerea care continuă să apară şi arunc o privire în jurul meu.

— Dacă mă cari în spate, vin bucuros, oriunde vrei, îşi bate Ash gura aiurea şi numai de scâncelile lui nu am nevoie acum. Deci, ce naib...

— Mai taci dracului din gură! răbufnesc. Tot drumul până aici, un pic nu ai putut să îţi ţii închisă gura aia spurcată. Te-ai smiorcăit ca o piţipoancă idioată, îl critic aspru pentru lipsa lui de maturitate şi strâng puternic din dinţi.

Nu ştiu cât mai pot rezista cu mâna aşa, căci e clar că trebuie să fac ceva ca să opresc durerea, apoi să mi-o salvez, înainte să se înnegrească şi să ajung într-un punct critic.

— Să luăm tot ce putem lua şi să plecăm naibii de aici, spune Dimitri şi înghite în sec.

Mă pornesc să caut printre rămăşiţe, ceva, orice, ca să mai calmez durerea, dar nu apuc să fac prea mulţi paşi că sunt oprit.

— Lasă-mă să văd cât de rău e, îmi cere Ana, observându-mi mâna tremurând şi încearcă să îmi dea haina la o parte, dar sfârşesc prin a urla de durere, chiar dacă nu aş vrea să o fac.

Se opreşte. Inspiră adânc şi realizează şi ea cât de gravă e rana. Începe să inspire, apoi să expire destul de repede, în timp ce îşi strânge palmele în pumni şi o privesc ciudat.

— Am nevoie de ser fiziologic ca să pot curăţa locul, morfină pentru durere, am nevoie de dezinfectant, unguent, de ustensilele mele, iar cretinii ăştia încă nu au ajuns, turuie cuvintele, plimbându-se haotic şi încercăm cu toţii să ne dăm seama cu cine vorbeşte.

Sau despre ce vorbeşte, căci se pare că tocmai a intrat într-o stare de panică.

— Ana! Ana, calmează-te! îi cere Dimitri şi o trage în braţele lui ca să o liniştească, iar mârâitul nemulţumit al domnului îndrăgostit din spatele meu nu întârzie să apară.

Dintre toţi, doar eu ştiu că cei doi sunt fraţi. Nici Ana nu ştie asta.

— Ţine-ţi dracii în frâu, îndrăgostitule, că nu ai de ce să îţi faci griji, mă iau de Ash când pufneşte a doua oară în spatele meu.

— De unde mă-sa ai mai scos-o şi pe asta? spune Ash, încercând să ascundă ceva ce e deja evident. Auzi la el, îndrăgostit!

Mă face totuşi să zâmbesc atitudinea lui, chiar dacă durerea mă străfulgeră din minut în minut şi încă suntem o ţintă sigură. Chiar şi aşa, îmi aduce aminte de mine, când negam cu vehemenţă că sunt îndrăgostit de Christina. Oftez şi îmi închid ochii, dorindu-mi să îi văd privirea. Îmi este tot mai dor de ea, de micuţa mea, mai mult decât aş fi crezut vreodată.

Ne mobilizăm, într-un final, şi adunăm tot ce s-a putut salva. O luăm la pas spre intrarea în oraş, ca să putem ajunge la sediul lui Dimitri. Ne oprim tot la câteva minute, simţindu-ne fără vlagă, însetaţi, cu stomacurile protestând şi, pentru prima dată, simt că de abia mai pot continua să merg. Cad în genunchi şi îmi aţintesc privirea înainte. Încerc să murmur ceva, dar nimic nu iese pe gură. Îmi trec fugitiv limba printre buzele crăpate şi suflu greoi. Dacă acesta mi-e sfârşitul, aş fi vrut să îi spun măcar „te amo, chiquita!”[1]. Aş fi vrut să o ţin măcar o dată în braţele mele, să îi spun că îmi pare rău şi că am încredere în ea, dar presupun că aceasta îmi este pedeapsa pentru felul în care m-am purtat. Să mor fără să o mai pot avea, chiar şi pentru câteva secunde.

1 „Te amo, chiquita!” – versiunea în limba spaniolă a frazei „Te iubesc, micuţo”

***

05 Noiembrie 2016
Sâmbătă

Mă fâstâcesc când pe o parte, când pe alta, şi simt că nu îmi mai găsesc deloc locul. Aş vrea să îmi deschid ochii, dar îmi este frică de ceea ce pot vedea, dar totuşi o fac şi îmi îndrept privirea în tavanul de un gălbui prăfuit. Îmi duc o mână spre tâmple şi încerc să mi le masez, dar nu reuşesc şi acum sesizez bandajul de pe mâna stângă.

Nu ştiu exact când şi cum am ajuns în locul în care sunt, dar îndată ce uşa camerei se deschide larg şi pe aceasta intră Ash, sprijinindu-se într-o cârjă, mă aşez înapoi în aşternuturi, ştiind că am ajuns cu bine la sediul lui Dimitri.

— Sincer, am crezut că nu o să te mai trezeşti, îmi spune pe un ton uşurat şi îl privesc nedumerit.

— Câte ore am dormit? întreb şi încerc să mă aşez în şezut.

— Vrei să spui câte zile, mă corectează şi îl aţintesc cu o privire încruntată, crezând că nu am auzit bine ceea ce mi-a spus.

— Ce?!

— Când am ajuns înapoi la sediul lui Dimitri erai inconştient, omule! îmi explică. Nu reacţionai în niciun fel şi erai palid ca naiba. Când ai început să tremuri, am ştiut că e gravă situaţia, mai ales că mâna ta se înnegrea, continuă să îmi spună ce am păţit. Oricum, Ana, împreună cu echipa de medici pe care o are, a reuşit să îţi cureţe bine mâna de pielea care deja era infectată şi ţi-a salvat braţul. Aşa că, acum poţi liniştit să o satisfaci pe Christina, fără să ai grija că poate îţi pică degetele.

Îl privesc cu o sprânceană ridicată şi nu îmi vine să cred ce îi trece lui prin cap la ora asta. Numai prostii. Oftez scurt şi aţintesc din nou tavanul.

— Sunt sigur că nici măcar asta nu mă va lăsa să fac, ce să mai zic altceva, spun serios şi gândul mă duce din nou la Christina.

— Sunt sigur că te va ierta, deşi presupun că mai întâi te va pedepsi pentru tâmpenia ta şi doar apoi...

— Bine, bine, am înţeles aluzia! îl opresc din a mai face pe deşteptul şi mă trag mai la marginea patului. Îţi cam place să mă iei peste picior cu asta acum, constat şi strâmb din nas.

— Eu ce să îţi fac? E prostia ta, asumăţi-o şi, pe deasupra, îndur-o, căci tu te-ai aruncat cu capul înainte şi ai făcut pe deşteptul, mi-o întoarce în cel mai grav mod şi acum nu mai am ce zice. Vino! Dimitri s-ar putea să le fi găsit pe fete.

Îmi ciulesc urechile la ceea ce mi-a spus şi încerc să mă ridic în picioare, dar ameţeala îşi face repede simţită prezenţa şi mă aşez înapoi pe marginea patului.

— *Ce faci? Ridică-te! Nu îmi spune că deja trândăveşti şi ai uitat ce înseamnă să fii un demon?* aud deodată glasul sarcastic al Christinei lângă mine şi îmi îndrept ochii în acea direcţie, dar nu găsesc pe nimeni acolo. *Când aproape m-ai făcut una cu pământul, nu ai uitat, iar acum te-ai pleoştit? Ridică-te, la naiba!*

E ca şi cum subconştientul îmi proiectează vocea ca fiind ceva real şi acum mă bate la fund în cel mai grav mod. Măcar de mi-ar fi proiectat-o în faţa mea, să o pot privi. Fir-ar! Mă ridic în picioare, chiar dacă încă simt că ameţesc şi îmi târăsc picioarele după mine, până în dreptul uşii. Mă opresc în prag, inspir adânc şi mă îndrept spre sala mare, unde s-au adunat cu toţii. Îmi doresc din ce în ce mai mult să termin toată tâmpenia asta şi să mă întorc la ea.

— Uite cine a înviat din morţi, spune Ash către cei aflaţi de faţă şi îmi reprim datul ochilor peste cap.

— Oh, Doamne! exclamă Ana şi se postează în faţa mea.

Mă ia total prin surprindere atunci când mă îmbrăţişează şi îi pot auzi lui Ash nemulţumirea. Boul ăsta începe să mă

calce pe coadă cu atitudinea lui, de zici că îmi doresc să îi fac acelaşi lucru pe care el mi l-a făcut mie, să i-o fur pe Ana de sub nas. Nu mă înjosesc în halul acesta, mai ales că acasă mă aşteaptă o femeie care îmi poate oferi totul.

— Începeam să mă panichez, pentru că sunt trei zile de când am ajuns aici şi nu ai reacţionat în vreun fel, îmi spune după ce se desprinde de mine. Mă bucur că eşti ok, îmi zâmbeşte scurt şi îmi întoarce spatele, aşezându-se lângă Ash.

— Ne bucurăm că ţi-ai revenit şi că eşti printre noi, altfel nu ştiu cum i-aş fi explicat că nu am fost în stare să te ţin în viaţă.

Dimitri mă bate uşor cu palma pe umăr, iar ultima parte din frază mi-o spune mai mult în şoaptă, cât să aud doar eu. Îl privesc, nelămurit, în mare măsură, de ceea ce îmi spune, dar privirea lui şi clătinatul din cap îmi dau de înţeles că în clipa de faţă nu e timp pentru explicaţii. Totuşi, ceva din vorbele lui nu îmi dă pace, aşa că îl opresc din drum şi îl îndemn să mă privească.

— Augustin!

— Dacă e ceva ce trebuie să îmi spui, vreau să ştiu!

Dimitri îşi trece scurt limba printre buze, oftând şi îşi scarpină ceafa, fâstâcindu-se de pe un picior pe altul. Inspiră adânc şi simt că doar trage de timp.

— Dimitri! îl atenţionez şi îmi aruncă o privire care îmi dă de înţeles că cedează şi îmi va spune ceea ce trebuie să aflu.

— După ce ai plecat cu Eva, din cauza planului tău stupid, a doua zi m-a sunat Christina. Tot ce mi-a spus a fost să am grijă să te ţin în viaţă şi apoi a închis. Nu prea am luat în serios cuvintele ei, până acum câteva zile. Unu la mână, nu o meriţi deloc. Doi la mână, ai fi un prostănac idiot dacă nu faci ceva ca să o ai înapoi.

Simt că toată lumea e pornită pe mine. Toţi îmi ţin morală după morală şi mă lovesc în plin cu anumite cuvinte pe care le spun, dar sunt conştient că le merit şi la fel de conştient

sunt că trebuie să acţionez, înainte să fie prea târziu. Dimitri îşi drege glasul cât să ne facă atenţi la el şi îşi pune mâinile pe piept, privindu-ne.

— Împreună cu Kobe am cercetat Moscova în lung şi în lat, începe să ne spună.

— Până am dat peste locaţia aceasta, intervine şi Kobe şi îi face semn Anei, aceasta afişând pe ecran poze de acolo.

Îmi mijesc ochii şi recunosc repede locul, la fel şi Ash. Se presupune că acolo au avut amplasat sediul idioatele astea, dar acum locul e pustiu ca naiba şi nici urmă de fete.

— Locul e complet curat, continuă Kobe să ne pună în temă cu ceea ce au găsit acolo sau mai bine spus cu ceea ce nu au găsit. Însă..., face o mică pauză cât Ana schimbă imaginile, afişând acum altele în care se văd Leya şi Faith, cum sunt duse într-o altă locaţie.

După felul în care arată amândouă, sunt în regulă, nu le-au făcut ceva, dar nu te poţi baza pe Emanuel că îşi va ţine mâinile acasă sau că va începe să respecte femeile. Nici pe departe. Preferă oricând violenţa şi nu se va da în lături de la a o folosi, indiferent că eşti femeie sau bărbat. Pentru scursuri ca el ar trebui să se aplice pedeapsa capitală, moartea.

— Aceea e reşedinţa lui Romanov Krasimir Valeryevich, un mafiot foarte respectat în Rusia. Nu prea ştiu ce treabă are Emanuel cu el sau de unde îl cunoaşte, însă e cert că acolo le-au dus pe fete, oftează prelung şi îşi pune mâinile în şold, în timp ce privirea lui Kobe se aţinteşte în jos, spre podea, iar felul în care îşi clatină capul îl pune în alertă pe Ash, dar şi pe noi.

— Kobe! se răsteşte Ash la el. Ce îmi ascunzi? îl întreabă agitat, iar acesta tot ce face se să îşi muşte cu putere buzele. Nu mă mai ţine pe jar şi spune-mi odată, tună şi înghite în sec.

— Există posibilitatea ca fetele să fi fost vândute lui Romanov.

Kobe îşi încleştează mâinile în cap şi începe să se preumble haotic, închizându-şi ochii şi suflând cu greu. Acum înţeleg de ce evita cu vehemenţă să îi dea un răspuns lui Ash. Nu e unul încurajator şi cunoscându-l pe Emanuel, e în stare să facă profit din absolut orice, iar traficul de carne vie e domeniul lui. Îmi mut privirea pe Ash şi pot să jur că niciodată nu l-am mai văzut atât de palid la faţă ca în momentul acesta. Până şi pe mine mă cutremură pe interior informaţia primită şi brusc mi se opreşte gândul la Christina. Sunt mai mult decât hotărât să îi curm viaţa râmei ăleia de se atinge de ce e al meu. Noroc că Emma e la loc sigur.

— Şi ce mama mă-sii mai aşteptăm? răbufneşte Ash. Să explodeze pământul? Să ne invadeze extratereştrii? Să inventăm o nouă formă de viaţă? Sau inteligenţa artificială? răbufneşte, din ce în ce mai agitat. Trebuie să le scoatem de acolo, acum! tună şi aruncă cârja cât colo şi se îndreaptă şchiopătând spre...

Nici el nu ştie pe unde să o apuce.

— Ash?

Ana merge după el şi îl opreşte din drum.

— Nu, nu! Refuz să stau aici şi să nu fac nimic, urlă îngrozit de toate gândurile negre care îi trec acum prin cap şi mă duc să o ajut pe Ana.

— Ash, calmează-te, omule! încerc cumva să îl fac să se liniştească, dar pare ca un nebun scăpat din lanţuri, atât de tare se agită şi bolboroseşte cuvinte indescifrabile. Ashton! îi pronunţ numele, pe un ton dur, doar ca să îl fac atent la mine.

Dar, în schimb, mă trezesc cu un pumn în faţă, căci deja a intrat într-o stare de panică şi se năpustesc şi ceilalţi asupra lui, ca să îl facă să se oprească.

— Nu, nu, nu! urlă din piept şi se prăbuşeşte pe jos şi cred că e pentru prima dată în viaţa mea când îl văd pe Ashton plângând în hohote.

De fapt, aproape niciodată, el nu şi-a arătat slăbiciunile şi a continuat să joace rolul tipului dur şi gata să te ia oricând la trântă, dacă e nevoie. Însă acum nu mai e vorba de aşa ceva. Şi-a pierdut mama la o vârstă fragedă, iar acum şi-a pierdut tatăl. Să îşi piardă şi sora sau, mai rău, să o vadă sclavă sau jucărie sexuală ar fi prea de tot pentru el. Nici eu nu aş suporta să o văd pe Emma în stadiul acela, la fel cum nimeni nu şi-ar dori ca femeile din viaţa lor să ajungă un produs. Îmi mişc nasul ca să văd dacă e în regulă şi păşesc hotărât spre locul în care Ash îşi varsă amarul. Îl prind de braţe, la fel de hotărât, şi, ajutat de către ceilalţi, îl repun pe picioare.

— Revino-ţi în fire! îi spun şi îi trag o palmă peste faţă. Crezi că dacă plângi ca un copil mic rezolvi ceva? întreb şi îi mai trag o palmă, ca să fiu sigur că e atent la mine şi se pune pe picioare. Adună-te, pentru că Leya are nevoie de tine.

Îi prind gulerul în pumni şi îl privesc adânc în ochi.

— Ai dreptate! spune într-un târziu. Kobe! Dimitri!

— Nici nu se pune problema, aici suntem. Le vom scoate pe fete de acolo şi îl vom face pe Emanuel să plătească pentru tot, îi spune Dimitri. Plus de asta..., se întoarce cu faţa spre Kobe şi îl bate uşor cu palma pe umăr.

Kobe face un pas în faţă, îşi molfăie scurt limba, privindu-ne, pe fiecare în parte, şi, într-un final, spune:

— Ajutaţi-mă să îl prind pe Emanuel şi veţi fi achitaţi de orice acuzaţie. Nu veţi mai fi pe lista neagră a FBI-ului, ne propune un lucru care ne poate ajuta să începem o nouă viaţă, iar eu aş putea să îi ofer Christinei viaţa normală de care are nevoie.

Fără să stau prea mult pe gânduri, întind mâna în direcţia acestuia şi clatin uşor din cap, fiind de acord cu propunerea lui. Strângerea fermă de mână dintre noi doi îi îndeamnă şi pe ceilalţi să accepte, ca în secunda următoare să ne mobilizăm pentru a le scoate pe fete din mâinile lui Romanov.

Suntem în toate direcţiile. Unii pregătind echipamentul de care avem nevoie, alţii verificând maşinile, iar eu aştept ca Ana să termine de schimbat bandajele de la mână. Îndată ce a terminat, mă îndrept spre Kobe.

— După cum am numărat, casa are în jur de cinci intrări principale, îmi arată pe ecranul monitorului imaginile luate de la satelitul care se află în raza noastră pentru următoarele două ore. Însă doar patru sunt mai păzite şi mi le indică pe imagine. Ne mai rămâne intrarea dinspre est, care e cea mai slab păzită.

— Ne trebuie totuşi o diversiune, spun.

— Nu e nevoie!

Ne ridicăm privirile din ecran şi ne zgâim lung la felul în care e îmbrăcată Ana. Rochia lungă până în pământ, neagră, uşor sclipicioasă, cu decolteu destul de generos, spatele gol şi atitudinea de văduvă neagră, ne lasă fără cuvinte. Se apropie de noi şi încerc, atât eu, cât şi Kobe, să ne dăm seama unde vrea să meargă.

— Romanov găzduieşte în seara aceasta un act de caritate. Ash şi cu mine o să fim acolo în calitate de invitaţi, vom fi diversiunea voastră, şi acum înţelegem de ce Ana e îmbrăcată în felul acesta. Voi veţi intra prin aripa servitorilor şi vă veţi putea strecura mai uşor în locurile greu accesibile, ne vorbeşte în continuare.

Îşi întoarce privirea în spate, iar sunetul unor pantofi care ating podeaua ne atrage atenţia.

Ash se apropie de noi, îmbrăcat într-un costum negru şi cămaşă albă. În mână are un baston de care se mai sprijină, din când în când, fiindcă rana pe care o are încă la picior nu s-a vindecat de tot.

— Mergem, draga mea?o întreabă pe Ana şi îmi arcuiesc o sprânceană, surprins să îl aud cum încearcă să imite accentul britanic şi aproape că mă pufneşte râsul când îl aud vorbind din nou. Maşina ne aşteaptă, spune, în timp ce îşi întinde braţul stâng spre aceasta şi zâmbeşte.

Mă îndrept de spate şi îi strig, deşi ştiu că sunt cam nemernic:

— Vezi să nu te încurci în limbi!

Mă trezesc cu un semn al păcii din partea lui Ash, drept răspuns.

Ştie bine la ce fac aluzie, căci pun pariu că nu va pierde deloc ocazia de a-şi vârî limba în gura Anei. Kobe zâmbeşte pe sub mustăţi în dreapta mea şi până şi el şi-a dat seama ce am spus. Mă bate cu palma pe spate şi ne întoarcem la ale noastre. Întoarcem planul pe toate părţile, ne contrazicem uneori, dar până la urmă ajungem unde trebuie.

Închei şi ultimul nasture de la cămaşă şi mă postez în faţa oglinzii. Îmi trec degetele prin păr de vreo câteva ori, aranjându-l şi mă privesc din nou. Cearcănele de sub ochi sunt dovada clară că nu mă odihnesc cât ar trebui, plus de asta, îmi lipseşte ea. Orice aş face, oricum aş drege-o, Christina îmi umblă prin minte, mai mult decât aş vrea să o facă. Încep să cred că era cu mult mai bine dacă îi spuneam şi ei despre toată tâmpenia asta de plan, poate aşa nu se ajungea la cearta noastră, la toate lucrurile care mi s-au întâmplat în zilele astea. Oftez scurt şi mă îndrept spre garaj. Mai mult ca sigur, Kobe şi Dimitri sunt gata.

— Eşti în regulă? mă întreabă Dimitri, referindu-se la mâna mea.

Îmi închid palma, apoi o deschid larg şi privesc spre el.

— Da, pare destul de în regulă, îi răspund, deşi simt un mic disconfort, dar mă descurc cu asta.

Ana a făcut o treabă destul de bună cu arsura pe care o am pe braţ şi mână, având în vedere faptul că aproape era de gradul doi. Trag sacoul pe mine, în timp ce mă îndrept spre maşina cu care vom merge şi rămân surprins de camioneta peste care dau. Dacă tot trebuie să ne prefacem că suntem din staful servitorilor, trebuie să o facem ca atare, altfel s-a dus naibii totul. Deschid portiera şi mă aşez pe mijlocul banchetei, în timp ce Kobe se urcă în dreapta mea,

iar Dimitri la volan. Odată pregătiți, plecăm în trombă spre reşedinţa domnului Romanov Krasimir Valeryevich.

Drumul pare cam aglomerat şi ne va lua mai mult timp să ajungem la destinaţie. Dimitri intră în depăşire, apoi virează brusc stânga şi o ia pe o străduţă lăturalnică, încercând să ajungă în timp record, căci, din câte am înţeles, trebuie să fim la o anumită oră acolo. Se pare că Romanov ţine mult ca totul să fie în ordine şi nimeni să nu calce strâmb, altfel nu mai ajungi ziua de mâine. Mă aşez mai bine pe banchetă şi privesc lung la vila ce se întrevede în faţă, după nici treizeci de minute de mers, şi un sentiment ciudat începe să mă învăluie subit. Nu se întâmplă nimic bun când păţesc asta, de aceea trebuie să fiu pregătit pentru absolut orice. Maşina se opreşte în faţa imensei porţi şi, după o privire atentă a portarului asupra noastră şi un schimb de replici între Dimitri şi acesta, poarta se deschide şi reuşim să parcăm maşina cât mai aproape de intrarea mai puţin păzită.

Ne dăm jos, analizând împrejurimile şi, după ce luăm câte un coş cu ceva bunătăţi din spatele camionetei, ne îndreptăm spre intrare. Suntem verificaţi de către oamenii lui Romanov şi, odată ce totul e în ordine, intrăm în incinta vilei şi înaintăm spre bucătărie. Lăsăm coşurile pe masa indicată de chef şi ne continuăm treaba, oprindu-ne într-un punct mort ca să putem vorbi, nu înainte de a ne băga în ureche câte o cască mică, prin care putem comunica.

— Fiţi cu ochii în patru, ne spune Kobe deodată, înainte să ne despărţim şi îl aprobăm. Trebuie să îi găsim şi pe Ash şi pe Ana. Să fiţi cât mai discreţi, căci nu vrem să dăm de bănuit ceva. Orice mişcare dubioasă din partea oamenilor lui Romanov ne poate oferi un indiciu despre locul în care sunt ţinute fetele.

— Ce facem cu Emanuel? întreabă Dimitri. Nu cred că îl vom putea prinde atât de uşor, mai ales că acum e înconjurat de oamenii lui Valeryevich. Iar acesta va face orice pentru a-şi proteja prietenul.

Cuvintele lui Dimitri ne pun serios pe gânduri, căci n-avem de unde să ştim dacă imprevizibilul ne va lovi din plin sau nu.

— Lasă asta pe moment, intervine Kobe. Nemernicul va reuşi să scape oricum, important e să le găsim pe fete, apoi vedem noi cum îl prindem, aruncă o privire fugitivă în spate, asigurându-se că încă suntem singuri şi că nimeni nu ne-a auzit planul.

Încuviinţăm şi ieşim pe sală, cu câte un platou cu mâncare în mână, răsfirându-ne apoi în toate direcţiile, printre invitaţi. *Nimic, absolut nimic*, mormăi în sinea mea şi îmi continui drumul printre invitaţi, făcându-mi treaba. Dau peste Ash şi Ana, aproape patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Mă opresc în faţa lor cu platoul şi le zâmbesc.

— Totul pare mult prea curat, îmi spune Ash discret, în timp ce eu trebuie să afişez rânjetul tâmpit cu care sunt nevoit să stau pe chip. Emanuel nu şi-a făcut apariţia, tocmai asta e şi mai ciudat, iar Romanov s-a făcut nevăzut acum zece minute, spunând că are ceva de rezolvat.

— Nu îmi place deloc asta, spun şi arunc o privire scurtă în jur, apoi îmi fixez ochii într-un punct.

Nu, nu poate fi ea! Neg ceea ce mi se pare că văd şi îmi masez tâmplele. Mai mult ca sigur simţurile îmi joacă feste, iar dorul de ea e copleşitor. Totuşi, continui să privesc în aceeaşi direcţie. Când se întoarce într-o parte, rămân şocat să constat că, de fapt, e chiar Christina.

Ce naiba face în Rusia şi mai ales aici?

— Augustin!

Ash îmi pronunţă numele şi, văzând că nu îi răspund, îşi îndreaptă şi el privirea la ceea ce mă uit.

— Ce naiba caută Christina aici? rosteşte cu voce tare ceea ce gândesc şi eu şi îmi simt inima bătând cu putere în piept.

Poartă un costum tip bărbătesc, negru, cu o cămașă albă şi un papion la gât. Părul e prins la baza cefei, într-un coc mai lejer, iar în picioare poartă o pereche de pantofi, de aceeaşi culoare ca şi costumul. Îi vine chiar foarte bine. Mă încrunt subit când lângă ea apare nimeni altul decât Stephen şi îşi aşază mâna după talia ei, dar şi-o retrage rapid când în peisaj apare Mario, iar asta mă mai calmează puţin. Tot nu înţeleg ce caută ei aici. Mario se apleacă uşor într-o parte şi îi şopteşte ceva Christinei, iar ea încuviinţează scurt din cap. Îi spune ceva lui Stephen şi apoi se îndreaptă spre aripa de vest a vilei, împreună cu fratele ei, prilej cu care mă pun şi eu în mişcare.

— Augustin! mă opreşte Ash din drum şi înţeleg de ce anume o face.

Trebuie să am mai multă încredere în micuţa mea, orice lucru are un răspuns şi orice problemă are o rezolvare, însă tot nu am încredere în nemernicul acela de Stephen, indiferent de câte lucruri ştie. O urmez îndeaproape, fără să dau de bănuit asta şi îndată ce prind momentul potrivit, îi astup gura cu mâna. Cu cealaltă îi înlănţui trupul şi o trag după mine într-o cameră goală, scăldată în semiîntuneric, chiar dacă mormăie cuvinte pe care nu le înţeleg şi încearcă să se elibereze. Închid uşa cu ajutorul piciorului şi mă opresc în faţa micii canapele din încăpere. Îmi afund nasul în scobitura gâtului ei, chiar dacă încă încearcă să se elibereze şi inspir adânc parfumul cu care e dată. O strâng şi mai tare în braţele mele.

— Micuţo! e tot ce pot să rostesc în momentul de faţă, căci vinovăţia începe să îmi apese pieptul şi îi dau drumul.

Mă depărtez, trecându-mi degetele printre firele de păr şi după ce mă întorc din nou spre ea mă trezesc cu braţele ei înconjurându-mi trupul.

— Oh, Doamne! Eşti bine!

Nu mă aşteptam la o asemenea reacţie din partea Christinei, ci mai degrabă mă aşteptam să urle la mine, să îmi arunce cuvinte în faţă, să îmi ţină o morală, dar nu mă aşteptam la asta. Ne despărţim şi ne privim în ochi, iar în secunda următoare buzele ei sunt peste ale mele, sărutându-mă. Se mişcă atât de lent şi sunt atât de moi. Simt că visez tot momentul acesta, poate din cauza dorului care mă învăluie. Dar îi răspund sărutului şi îmi aşez degetele la baza cefei sale, adâncindu-l şi mai mult. Îmi introduc limba în gura ei dulce şi gem când îmi prinde buza între dinţi. Mi-o eliberează şi, fără să stau pe gânduri, o trag într-un nou sărut şi îmi îngrop gura în a ei. O sărut cu dor, cu patimă, cu nebunie şi o aud gemând la rândul ei în sărut.

— Micuţo..., încerc să îi spun ceva, după ce ne despărţim din cauza lipsei de aer, dar mă trezesc plesnit în cel mai dur mod, mutându-mi capul într-o parte. Am meritat-o! spun şi îi ţintuiesc trupul între al meu şi peretele din spatele ei. Ştiu că nişte scuze penibile nu vor rezolva nimic, dar sunt dispus să lupt pentru tine, pentru tot, până la capăt.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că eşti pedepsit, mi-o trânteşte şi îmi las capul în jos, punându-mi palmele de o parte şi de alta a capului ei.

Am fost un cretin când am reacţionat în felul acela, impulsiv, fără să gândesc măcar puţin înainte. Ash are dreptate. Eu nu sunt Eva, iar ceea ce ea a clădit în sufletul meu, trebuie să dispară, căci sunt dispus să lupt pentru noi. Pentru ea! Pentru micuţa cu ochişori hazel. Pentru viitorul nostru, pentru familia mea.

Va urma...

Iubirea mi-a salvat viața, Vol. 3
Destinul sufletelor / Carolina Hills
Timișoara: Stylished 2019
ISBN: 978-606-9017-70-8

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artprint București